

СТИВЪН КИНГ

РОМАНЪТ НА ЛИЗИ

Превод от английски: Адриан Лазаровски, Павел Боянов, 2007

chitanka.info

*Къде отиваш, когато си самотен?
Къде отиваш, когато си печален?
Къде отиваш, когато си самотен?
Ще те последвам, когато
звездите потънат в печал.*

Райън Адамс

*Мило
Мило мое*

ПЪРВА ЧАСТ

ЛОВЪТ НА БУМИ

„Ако бях луната, щях да знам къде ще падна.“

Д. Х. Лорънс —
„Дъгата“

I. ЛИЗИ И АМАНДА (ВСИЧКО Е ПОСТАРОМУ)

1.

Съпругите на известни писатели остават неизвестни за широката публика — Лизи Ландън го знаеше от собствен опит. Мъжът ѝ беше носител на „Пулицър“ и на Американската награда за литература, но самата тя през живота си беше дала само едно интервю, и то за рубриката „Да, аз съм омъжена за НЕГО!“ в едно популярно списание за жени. Половината от текста от петстотин думи се състоеше в обяснения, че името ѝ се римува със Зизи. Другата половина беше посветена на рецептата ѝ за телешко задушено. Сестра ѝ Аманда отбеляза, че на снимката към интервюто Лизи изглежда много пълна.

На всичките ѝ сестри не беше чуждо удоволствието да сплетничат („Умират да бъркат в помията“ — казваше баща им) и да изложат на показ нечийи кривилни ризи, но единствената, която Лизи не можеше да се насили да обикне, бе въпросната Аманда. Беше най-голямата (и най-шантавата) от сестрите Дебушър, родени в Лисбон Фолс, и сега живееше в уютна къщичка недалеч от Касъл Вю, където Лизи, Дарла и Кантата можеха да я наглеждат. Лизи ѝ я беше купила преди седем години, пет години преди смъртта на Скот, който бе починал млад. „Спомина се скоропостижно“, както се казваше. Трудно ѝ беше да повярва, че той си е отишъл преди две години. Струваше ѝ се, че от кончината му е изминало много време, същевременно сякаш бе починал съвсем наскоро.

Най-сетне събра сили да започне разчистването на „кабинета“ му — няколко свързани помежду си стаи с прекрасно осветление, бивши тавански помещения над обор; Аманда цъфна на третия ден тъкмо когато Лизи беше приключила описа на стотиците чуждестранни издания на книгите на Скот и започваше описа на мебелите, отбелязвайки със звездички онези, които смяташе да запази. Очакваше неканената гостенка да я попита защо действа толкова мудро, но

Аманда не се заяде. Лизи приключи с мебелите и неохотно се захвана със задачата (която щеше да ѝ отнеме цял ден) да прегледа съдържанието на кашоните с кореспонденция, складирани в килера, но вниманието на сестра ѝ остана приковано от внушителните купчини записки, натрупани на полиците, заемащи едната стена на помещението. Движеше се напред-назад, проронваше само по някоя дума, но непрекъснато записваше нещо в малък бележник.

Лизи се въздържа да попита „Какво търсиш?“ или „Какво записваш?“. Както Скот неведнъж бе подчертал, тя притежаваше едно от най-редките качества, присъщи на човека — да не си пъха носа в хорските работи и да не се сърди, когато хората си пъхат носа в нейните. Стига, разбира се, въпросните личности да не изработваха саморъчни бомби за терористични актове — нещо, което спокойно можеше да се очаква от Аманда. Сестра ѝ обичаше да си навира носа навсякъде и не можеше да си държи езика зад зъбите, което означаваше, че рано или късно ще проговори и ще изплюе камъчето. До 1985 година със съпруга ѝ живееха в Ръмфорд („Досуц два плъха, заклещени в канализационна тръба“ — бе казал Скот след едно гостуване на семейството, което той се зарече да не повтори), после господинът си грабна шапката и замина на юг. Четири години по-късно единственото ѝ дете — дъщеря ѝ Интермецо, наричана галено Меци, замина на север в Канада заедно с гаджето си, шофьор на тежкотоварен камион. „Един отлетя на север, друг на юг, остана някой, дете не си затваря устата и все прави напук.“ Стихотворението беше измислено от баща им, а единствената в семейството на Дейв Дий Дебушър, която никога не си затваряше устата, бе Манда, изоставена първо от съпруга си, после от собствената си дъщеря.

Понякога Аманда беше непоносима, но Лизи не желаше да я остави сама в Ръмфорд — по-точно се страхуваше да я остави сама, и макар Дарла и Кантата да не го признаваха, тя бе сигурна, че и те изпитват същия страх. Поговори със Скот и намери едноетажната къщичка, за която плати в брой деветдесет и седем хиляди долара. Така Аманда заживя наблизо и вече беше лесно да я наглеждат.

Сега Скот беше мъртъв, а Лизи най-сетне беше намерила сили да разчисти работните му помещения. По обяд на четвъртия ден беше прибрала в кашони чуждестранните издания, беше въвела някакъв порядък в кореспонденцията и беше решила от кои мебели да се

отърве и кои да остави. Тогава защо се чувстваше така, сякаш не е свършила почти нищо? От самото начало знаеше, че не бива да бърза. Най-важното беше да не обръща внимание на настойчивите писма и обаждания по телефона, последвали смъртта на Скот (също и на посещенията на неколцина досадници). Вероятно хората, които се интересуваха от неиздадените книги на съпруга ѝ, щяха да получат каквото искат, но не и преди да е готова да им го даде. Отначало те не разкриваха намеренията си, „не играеха с открити карти“, както гласеше популярната фраза, ала нервите им вече не издържаха.

Съществуваха много думи за творбите на Скот. Единствената, която Лизи разбираше, беше *memorabilia*^[1] но имаше и друга, много особена, нещо като *incunabilla*^[2]. Ето какво искаха онези, които я увещаваха или гневно крещяха по телефона — „инкункабилата“ на Скот. Тя започна мислено да ги нарича инкункси.

2.

Онова, което я измъчваше най-силно, особено след появата на Аманда, беше обезсърчението, сякаш или беше подценила задачата си, или бе надценила (и то много) способността си да стигне до неизбежния край, когато мебелите са прибрани в обора, килимите са навити и омотани с тиксо, жълтият ван „Райдър“ стои на алеята и хвърля сянка върху дъсчената ограда между нейния двор и имота на съседите, семейство Галоуей.

О, да не забравяме и печалното сърце на това помещение — трите компютъра. Всеки беше по-модерен и по-лек от предишния, но дори най-новият беше голям и заемаше цялото бюро; и трите още работеха. Разбира се, имаха пароли, които ѝ бяха неизвестни. Бог знае с какви електронни отпадъци бяха задръстени твърдите дискове. Списъци за пазаруване? Стихотворения? Еротика? Беше сигурна, че съпругът ѝ е ползвал интернет, ала нямаше представа кои сайтове е посещавал. „Амазон“? Сайт за песните и живота на Ханк Уилямс? Порносайтове за садо-мазо? Навремето си казваше, че по каквото и да се увлича Скот, то ще е само временно и че ще разбере истината, като види сметките за плащане (или най-малкото липси в парите за ежедневните разходи), но, разбира се, това беше пълна самозаблуда.

Ако съпругът ѝ бе искал да скрие от нея хиляда долара месечно, спокойно щеше да го направи, без тя да забележи. А паролите? Най-идиотското беше, че може би ѝ ги беше казал, ала тя забравяше подобни неща. Напомни си да опита, като напише името си. Да, щеше да пробва, но след като Аманда си отиде. Кое то май нямаше да е скоро.

Приседна на един стол и духна кичура коса, паднал на челото ѝ. *„Както съм го подкарала, ще стигна до ръкописите чак през юли — помисли си. — Ако разберат с какво охлювско темпо работя, инкунките ще откачат. Особено последният.“*

Въпросният досадник (беше я посетил преди пет месеца) съумя да говори много любезно и мило и така я подмами, че тя беше склонна да го помисли за по-различен от другите. Обясни, че година и половина след смъртта на съпруга си най-сетне е събрала сили и смелост да влезе в работното му помещение и да започне разчистването и подреждането на стаите.

Посетителят беше професор Джоузеф Удбоди от факултета по английска литература в Питсбъргския университет. Скот беше възпитаник на същия университет, а на лекциите на тема „Скот Ландън и митът за Америка“, водени от Удбоди, присъстваха почти всички студенти. Освен това през тази година курсовите работи на четирима абсолвенти бяха посветени на творчеството на Скот Ландън, ето защо вероятно бе неизбежно поредният представител на инкунките да стигне до момента, за който Лизи говореше със заобикалки от рода на „ще бъде по-скоро от очакваното“ и „със сигурност по някое време през лятото“. Ала едва когато тя увери Удбоди, че ще му се обади, когато „нещата се уталожат“, господин професорът показа истинския си лик.

Фактът, че е споделяла леглото с един велик американски писател, не ѝ давал правото да се разпорежда с литературното му наследство — така се изрази той. Било работа за специалист, а бил научил, че госпожа Ландън дори не е завършила университет. Напомни ѝ колко време е изминало от смъртта на Скот Ландън и за все по-настойчиво разпространяваните слухове, че има много негови неиздадени произведения — разкази и дори романи. Молбата му беше госпожа Ландън да му разреши да надзърне в работното помещение на съпруга ѝ, да порови в картотеките и в чекмеджетата на бюрото, ако не за друго, то поне да сложи край на най-безумните слухове. Естествено

тя щеше да присъства през цялото време — подразбираше се от само себе си.

— Не! — заяви Лизи и го изпрати до входната врата. — Още не съм готова. — Говореше учтиво и се опитваше (или поне се стараяше) да забрави подлата му тактика, макар вече да ѝ беше ясно, че той е не по-малко луд от другите натрапници. Само дето се беше прикривал поумело и за малко бе успял да я заблуди. — А когато почувствам, че моментът е настъпил, искам да прегледам всичко, не само ръкописите.

— Но...

Тя кимна:

— Всичко е постарому.

— Не разбирам за какво говорите.

Нямаше как да разбере, фразата беше нещо като семейна парола. Колко пъти Скот се беше втурвал устремно в къщата и бе подвиквал: „Здрасти, Лизи, прибрах се — всичко постарому ли е?“ Което означаваше: „Всичко наред ли е?“ Обаче както във всички ключови фрази (веднъж Скот ѝ го беше обяснил, макар че тя вече го знаеше) и в тази имаше скрит подтекст. Човек като Удбоди никога нямаше да го разбере, та дори тя да му го обясняваше цял ден. Защо? Защото той беше инкункс, а по отношение на Скот Ландън тези хора се интересуваха само от едно.

— Няма значение — промърмори Лизи. — Скот щеше да разбере.

3.

Ако Аманда беше попитала къде са наградите, плакетите и грамотите на Скот, Лизи щеше да излъже (правеше го сравнително умело за човек, който много рядко прибегва до лъжи), че са в склад в Меканик Фолс. Обаче Аманда не попита, само продължи да прелиства бележничето си, очевидно за да предизвика сестра си да заговори на тази тема, но Лизи не се поддаде на предизвикателството. Мислеше си колко пуста изглежда „нишата на славата“ — пуста и безинтересна, след като доказателствата за успехите на Скот в литературното му поприще вече ги няма. Или бяха унищожени, или толкова издраскани и

повредени, че показването им щеше да предизвика недоумение, вместо да задоволи любопитството на непосветените.

Накрая Аманда не издържа и отвори бележничето:

— Погледни! Погледни само!

Първата страница беше изпълнена с редици от числа, започващи от телената спирала вляво и стигащи до самия край на листа хартия. „Досуц закодирано съобщение от някой от ненормалниците, на които непрекъснато се натъкваш в Ню Йорк, защото вече няма средства за приютите, субсидирани от държавата“ — с досада си помисли Лизи. Повечето бяха оградени с кръгчета, само няколко — вписани в квадратчета. Сестра ѝ обърна на другата страница, която също беше изписана с числа. На третата обаче числата стигаха до половината. Последното беше 846.

Аманда, чието лице беше пламнало, надменно я изглежда — когато тя беше на дванайсет години, а малката Лизи само на две, това изражение означаваше, че Манда е предприела някаква инициатива, след което тя се разридаваше за някого, най-често за самата себе си. Лизи откри, че очаква с интерес (и с мъничко страх) да разбере какво означава изражението този път. Откакто цъфна неочаквано, сестра ѝ се държеше адски странно. Може би причината беше в мрачното прихлупено небе и необичайната жегга. А може би необичайното ѝ поведение се дължеше на внезапната ѝ раздяла с дългогодишния ѝ интимен приятел Чарли Кориво. Лизи си каза, че трябва да се подготви психически, ако поведението на сестра ѝ е предвестник на поредната емоционална буря. Открай време не харесваше Кориво, нито изпитваше доверие към него, макар и да беше banker. Как да му се довери, след като по време на пролетния благотворителен базар бе чула познатите му, събрали се в кръчмата „Кроткият тигър“, да го наричат Пръдълто? Що за прякор бе това за един banker? И какво означаваше всъщност? Да не говорим как подло беше зарязал Манда, макар да знаеше, че в миналото е имала психически проблеми...

— Лизи? — подвикна Аманда и се намръщи.

— Извинявай. За момент... се бях отплеснала.

— Все така правиш. Май си го прихванала от Скот. Слушай внимателно. Номерирах всички списания, вестници и други публикации. Ей, онези купчини до стената.

Лизи кимна, сякаш я разбираше.

— Написах цифрите с молив — продължи сестра й. — Гледах да си с гръб към мен или някъде другаде, защото си мислех, че ако ме видиш, ще ме накараш да престана.

— Нямаше. — Лизи взе бележничето, което бе овлажнено от потните длани на Манда. — Осемстотин четирийсет и шест, така ли? Нима са толкова много?

— Даваше си сметка, че печатните издания, струпани до стената, не са от онези, които би прочела и задържала, например „Модерен дом“ и „Мадам“, а списания със странни названия.

— Всъщност са много повече — обясни сестра й и посочи с палец други планини от книги и списания. „Праваси. Разбира се, че са много повече“ — помисли си Лизи.

— Почти три хиляди са и се чудя къде ще ги складираш и дали изобщо някой ще пожелае да му ги подариш. Осемстотин четирийсет и шест са броевете, в които има твоя снимка.

Изтърси го толкова неочаквано, че в първия момент Лизи не разбра за какво става дума. След миг обаче се възхити от идеята на сестра си. И през ум не й минаваше, че съществува такъв богат фотоархив, отразяващ съвместния й живот със Скот. Но като се замисли, установи, че това е съвсем логично. Повече от двайсет и пет години бяха живели заедно и през тези години той неуморно пътуваше из цялата страна, изнасяше литературни беседи и четеше лекции (всяка година посещаваше най-малко деветдесет университета), без да секне наглед безкрайният поток от разкази, излизаци изпод перото му. Тя неотлъчно бе до него по време на странстванията му. В колко ли мотели беше гладила костюмите на Скот, докато с едно ухо слушаше диспутите в поредното токшоу по телевизията и тракането на пишещата му машина (през първите години на брака им) или тихото чаткане по клавишите на лаптопа, в чийто екран Скот се взираше, без да отметне немирния перчем, паднал на челото му?

Манда я наблюдаваше намръщено — очевидно не беше възхитена от реакцията й.

— В текста към онези, които са оградени с кръгчета — сигурно са над шестстотин — журналистите се изказват пренебрежително за теб.

— Така ли? — недоумяващо промърмори Лизи.

— Ще ти покажа. — Аманда прелисти бележничето, приближи се до купищата списания и други печатни издания, натрупани до стената, и избра две — луксозно подвързан годишник на университета в Кентъки и списание, наречено „Ритници и пестници“ — едно от онези претенциозни названия, измислени от студентите по английска литература, което привлича вниманието, но не означава нищо. — Разгърни ги, разгърни ги! — добави заповеднически и ги тикна в ръцете на сестра си, при което от пазвата ѝ лъхна киселата миризма на пот. — Страниците са отбелязани с показки.

„Показки!“ Така майка им наричаше парченцата хартия, които пхаше в книгите, за да отбележи докъде е стигнала. Лизи разгърна годишника, фотографията, на която бяха двамата със Скот, беше заснета от професионалист и много качествена. Съпругът ѝ пристъпваше към подиума, тя стоеше зад него и ръкопляскаше. Присъстващите се бяха изправили на крака и също го аплодираха. Съвсем различна бе снимката в „Ритници и пестници“ — беше отпечатана на долнокачествена хартия и размазана, ала като я погледна, Лизи неволно се просълзи. Скот влизаше в някакво заведение — тъмно мазе, кънтящо от оглушителна музика. Устните му бяха разтегнати в типичната му усмивка, която сякаш казваше: „О, да, тук е жестоко!“ Макар че Лизи се движеше на една-две стъпки зад него, лицето ѝ бе озарено от силната светкавица на фотоапарат. Открояваше се дори блузата ѝ, модел на Ан Клайн — синя, с широка червена ивица отляво. Не се виждаше какво носи надолу (тя изобщо не си спомняше тази вечер), но беше сигурна, че е била с джинси. Когато ходеха на нощно заведение, винаги обуваше избелели джинси. Надписът над снимката гласеше: *„Живата легенда Скот Ландън, придружаван от приятелка, миналия месец посети клуб «Концлагер № 17» към университета във Върмонт. Остана, докато затвориха заведението — чете откъси от произведенията си, танцува. Човекът умее да се забавлява.“*

Да, човекът умееше да се забавлява. Готова беше да го потвърди под клетва.

Погледна купищата периодични издания, внезапно разбра на какви находки може да се натъкне в тях и осъзна, че в крайна сметка Аманда я е наранила, отворила е рана, която дълго щеше да кърви. Само Скот ли знаеше за тъмните местенца? Противните тъмни

местенца, в които човек се чувства ужасно самотен и безгласен? Може би не всичко ѝ беше известно, но и онова, което знаеше, ѝ бе достатъчно. Знаеше например, че той е суеверен и след залез слънце никога не се поглежда в огледало или друга отразяваща повърхност. Въпреки това го обичаше. Защото човекът умееше да се забавлява.

Но вече не. Сега човекът беше покойник. „Беше се споминал“, както казваха хората; нейният живот пък беше преминал към нов етап — етап „соло“ — и вече беше твърде късно за връщане назад.

Фразата я накара да потрепери и да се замисли за неща,
(*пурпурното, онова с петната отстрани*)

които предпочиташе да забрави, затова побърза да ги прогони от съзнанието си.

— Радвам се, че си намерила тези снимки — каза сърдечно на Аманда. — Бдиш над мен като по-голяма сестра, нали?

Както очакваше (но не смееше да се надява), Манда се слиса дотолкова, че самодоволното ѝ изражение изчезна и тя забрави игричките си. Недоверчиво изгледа сестра си, сякаш да разбере дали не ѝ се подиграва, и след като не установи и сянка от враждебност, полака-лека се превърна в покорната сговорчива Аманда. Взе си бележника и озадачено го изгледа, все едно се питаше как е попаднал в ръцете ѝ. Очевидно беше загубила маниакалния си интерес към числата, което според Лизи беше голяма крачка в правилната посока.

Кимна като че ли си е спомнила нещо важно, което би трябвало да каже в самото начало:

— С числата, неограничени с кръгчета, са обозначени текстовете към снимки, в които името ти поне е споменато — Лизи Ландън, жена от плът и кръв. Най-накрая, но не най-малко — предвид на това как те наричаме открай време, май се получи каламбур, нали? — са няколко числа, отбелязани с квадратчета. На тези снимки си сама. — Изгледа сестра си почти заповеднически. — Ще ти е интересно да ги разгледаш.

— О, да, сигурна съм. — Лизи се постара да изглежда въодушевена, макар да не проумяваше защо трябва да се интересува от свои снимки, направени през онези прекалено бързо отминали години, когато имаше до себе си мъж — истински мъж, не досадник като инкунксите, дързък мъж, с когото да споделя дните и нощите си.

Втрени се в купищата периодични издания и си представи какво ще е да ги прелиства едно по едно, седнала с кръстосани крака на пода в „нишата на славата“ (къде другаде?), търсейки фотографиите, запечатали щастливото ѝ минало със Скот. На онези, които бяха разгневили Аманда, сигурно се вижда как тя върви няколко крачки зад съпруга си и го гледа с обожание. Ако другите го аплодират, и тя ръкопляска. Лицето ѝ изразява само вежлив интерес. Изражение, което казва: „Той не ме отегчава.“ Изражение, което казва: „Той не ме въодушевява.“ Или „Не бих се хвърлила в огъня заради него, нито той заради мен“ (лъжа, лъжа, лъжа), или „Всичко е постарому“.

Аманда ненавиждаше тези снимки. Погледнеше ли ги, виждаше как сестра ѝ „свири втора цигулка“, как е „превърната в деветата дупка на кавала“. Виждаше как сестра ѝ е наричана „госпожа Ландън“ или „госпожа Скот Ландън“, а понякога — о, каква горчилка се трупаше в душата ѝ! — напълно е пренебрегвана. Изглежда, за нея това бе равнозначно на убийство.

— Мандичка-Пандичка?

Аманда я погледна. Светлината беше безпощадна и Лизи се сепна, като си спомни, че през есента сестра ѝ ще навърши шейсет. Шейсет! Внезапно си даде сметка, че мисли за онова, което обсебваше съпруга ѝ през безбройните безсънни нощи — онова, което, ако зависеше от нея, хора като Удбоди никога нямаше да узнаят. Нещо безкрайно и петнисто, което най-добре виждаха пациенти, болни от рак, поглеждайки в празната чаша и осъзнавайки, че до сутринта няма да им дадат повече обезболяващи медикаменти.

„Много е близо, милое. Не го виждам, но го чувам как се храни.“

„Млъкни, Скот, какви ги говориш?“

— Лизи? — колебливо се обади Аманда. — Каза ли нещо?

— Само си мърморех. — Лизи се насили да се усмихне.

— На Скот ли говореше?

Лизи се отказа от опитите да се усмихне:

— Май да. Понякога още му говоря. Налудничаво, а?

— Не, стига да ти помага. А лудостта не помага. Знам го от опит, нали така?

— Манда...

Ала Аманда се обърна и се втренчи в купищата журнали, годишници и студентски списания. След малко отново погледна сестра си и плахо се усмихна:

— Добре ли направих? Доволна ли си? Искях само да дам своя принос...

Лизи хвана ръката ѝ и я стисна:

— Много ти благодаря. Стига сме се въртели тук. Да хвърлим ези-тура коя първа ще вземе душ.

4.

„Бях в мрака и ти ме намери. Беше ми горещо — много горещо — и ти ми даде лед.“

Гласът на Скот.

Лизи отвори очи и си помисли, че е задрямала, докато върши някаква досадна работа, и ѝ се е присънило (за кратко, но много ясно), че Скот е умрял, а тя се е заела с Херкулесовата задача да разчисти оборите на неговото творчество. След миг обаче осъзна, че съпругът ѝ наистина е мъртъв; беше заспала в леглото си, след като беше закарала Манда до дома ѝ, и наистина сънуваше.

Сякаш се носеше сред лунна светлина. Долавяше уханието на екзотични цветя, усещаше полъха на летния ветреца — онзи ветрец, който духа късно след полунощ в някое тайно място далеч от дома. И все пак явно си беше у дома, защото виждаше обора и работните помещения на Скот, към които се домогваха инкунксите. А сега благодарение на Аманда тя знаеше, че там се съхраняват снимките, на които беше фотографирана със съпруга си — бяха заровено съкровище, емоционална плячка.

„По-добре да не ги разглеждаш“ — пошепна ѝ вятърът. О, да, несъмнено беше така. Само че тя щеше да ги разгледа. Нещо я човъркаше да го стори, след като вече знаеше за съществуването им.

С почуда установи, че седи върху грамадно парче плат, посребрено от луната, върху което безброй пъти са отпечатани думите „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“, и завързано в ъглите като носна кърпа. Хрумването ѝ се стори много оригинално — усещането бе, като че ли седи върху облак.

Скот! Помъчи се да изрече на глас името му, но не можа. Сънят не ѝ позволяваше. Видя, че алеята, водеща към обора, е изчезнала. Нямаше го и дворът пред къщата. На мястото им се простираше грамадно поле, обрасло с пурпурни цветя и задрямало под призрачната лунна светлина. „Скот, аз те обичах, аз те спасих...“

5.

Събуди се в мрака и се чу да повтаря като мантра:

— Аз те обичах, аз те спасих, донесох ти лед. Аз те обичах, аз те спасих, донесох ти лед. Аз те обичах, аз те спасих, донесох ти лед.

Дълго лежа неподвижно; спомни си (не за пръв път) онзи горещ августовски ден в Нешвил и си помисли колко странно е да е сама, след като толкова години е имала съпруг. Би трябвало през изминалите две години да свикне с тази мисъл, само че беше тъкмо обратното; очевидно времето само притъпяваше острието на скръбта и то кълцаше, вместо да реже. Защото нищо не беше постарому. Нито наглед, нито в действителност... не и за нея. Просната на леглото, на което навремето спяха двама, тя си помисли, че самотата е най-осезаема, когато се събудиш и си кажеш: „Още съм сама в цялата къща.“ Когато си дадеш сметка, че само ти и мишките на тавана още дишате.

[1] Memorabilia (лат.) — забележителности, паметни събития, спомени. — Б. пр. ↑

[2] Всъщност латинската дума е *incunabula* — начална фаза, книги, отпечатани преди 1501 г. — Б. пр. ↑

II. ЛИЗИ И БЕЗУМЕЦЪТ (ТЪМНИНАТА ГО ОБИЧА)

1.

На другата сутрин седна на пода в „нишата на славата“ и се втренчи в купищата списания, университетски бюлетини и вестници, издавани от студенти в различни учебни заведения, които почти закриваха едната стена на работното помещение. Беше ѝ хрумнало, че като се загледа в тях, ще откопчи съзнанието си от хватката на все още невидените снимки. Ала след като вече беше тук, разбра, че надеждите ѝ са били напразни. И че бележничето, просмукано с потта от дланите на Манда и захвърлено на пода, изобщо няма да ѝ е необходимо. Пъхна го в задния джоб на джинсите си. Отблъскваше я, може би защото бе доказателство за умопомрачението на сестра ѝ.

Повторно огледа купчините печатни издания до стената — змия от прашни книги, дълга почти девет метра. Ако не беше Аманда, вероятно щеше да напъха всичко в кашони от магазини за спиртни напитки, без дори да ги погледне или да се запита защо Скот ги е запазил.

„Не ми се мисли по този въпрос — каза си. — По принцип не обичам да се замислям.“

„Може би, но открай време имаш страхотна памет.“

Така казваше Скот — в подобни мигове бе неустойчиво очарователен — ала истината бе, че паметта ѝ много често ѝ изневеряваше. Неговата — също. Но в този момент, сякаш да докаже, че съпругът ѝ е имал право, внезапно си спомни откъс от разговор. Гласът на единия събеседник — Скот — ѝ беше познат. Другият говореше с лек южняшки акцент... претенциозен южняшки акцент.

— Тони ще пише за вас в (как му беше названието... е, няма значение). Желаете ли да прегледате материалите, господин Ландън?

— Ммм? О, да, разбира се.

Около тях звучаха приглушени гласове. Скот слушаше с половин ухо събеседника си; притежаваше уменията на политиците да се преструва, че проявява жив интерес към хората, които са дошли да се срещнат с него, същевременно си представя момента на „включване“ онзи миг, когато се свързва с тях, после електрическият поток отново се влива в него с двойна, понякога с тройна сила. Макар да мислеше за друго, все пак си направи труд да отговори.

— Може да изпратите снимки, статия или дописки от студентски вестници... и така нататък. Държа да ги прегледам. Адресът е „«Кабинетът», Шугар Топ Хил Роуд, Касъл Рок, Мейн.“ Лизи знае пощенския код. Аз все го забравям.

Нищо повече за нея, само „Лизи знае пощенския код“. Аманда щеше да побеснее, ако го чуеше. Ала самата Лизи предпочиташе да не ѝ обръщат никакво внимание — да присъства, без да я забелязват. Предпочиташе да гледа.

— Като воайор от порнофилм ли? — попита я веднъж Скот, а тя се усмихна кисело и устните ѝ изтъняха, превръщайки се в лунен сърп, което трябваше да подсказва на мъжа ѝ, че шегата му е безвкусна.

— Ти знаеш най-добре, скъпи — отвърна.

Отиде ли на подобна академична сбирка, при необходимост той я представяше, но рядко му се налагаше. Университетските преподаватели проявяваха интерес към собствената си сфера, но колкото и да е странно по принцип любопитството им беше чуждо. Повечето бяха във възторг, че общуват с автора на „Дъщерята на моряка“ (Национална награда за литература) и „Реликви“ („Пулицър“). Освен това имаше един период от десет години, през който Скот се беше издигнал прекомерно в очите на другите, дори в собствените си очи. (Не и за Лизи — тя беше онази, която му подаваше руло хартия, ако не му стигнеше, докато беше в тоалетната.) Никой не щурмуваше подиума, на който той стоеше пред микрофона, но дори тя чувстваше единението му с публиката. Онази връзка, напомняща протичане на високоволтов електрически ток. Беше необяснима и може би нямаше нищо общо с писателската му дейност. По някакъв начин бе свързана със самата му същност. Изглеждаше безумно, но беше вярно. И сякаш никога не го променяше много, нито му въздействаше отрицателно, поне докато...

Погледът ѝ престана да се мести и се прикова върху гърба на томче с твърди корици, където със златни букви беше написано: „Алманах на университета в Тенеси“ 1988 г?

1988 — годината на романа за кънтри-рокендрола. Онзи, който Скот така и не написа.

1988 — годината на безумеца.

„Тони ще пише за вас...”

— Не — промърмори Лизи. — Не каза Тони, а *Тоней*.

Точно така.

„*Тоней* ша пий са ваа...”

— ... ще пише за вас в алманаха за литературна критика на университета в Тенеси — изрече тя. — Каза още...

„*Моа* да ви го пааатя с експресна поща...”

Само дето Лизи можеше да се закълне, че дребният нереализиран Тенеси Уилямс бе казал „еспееесна поща“. Сякаш още чуваше гласа на южняшкия фукльо... как му беше името? Дашмор? Дашман? Да, беше дашен на информация, но името му ѝ се изплъзваше...

— Дашмиел! — процеди Лизи и стисна юмруци. Втренчи се в книгата със златните букви на гърба, сякаш томчето щеше да изчезне, ако тя извърне поглед. — Дребният южняшки кретен се казваше Дашмиел!

Скот щеше да отхвърли предложението материалите да му бъдат изпратени с експресна поща — смяташе, че подобни изпълнения водят до излишни разходи. Теорията му беше, че кореспонденцията никога не е спешна — все едно стоеше на брега на река и когато писмата доплуваха по течението, той ги изваждаше. Изключение правеха рецензиите за романите му — само относно тях проявяваше нетърпение, а колкото до поканите за представяне пред публика на дадена негова творба, обикновената поща напълно го задоволяваше. Тъй като кабинетът беше със собствен адрес, Лизи едва ли щеше да види изпратените материали. А след като вече бяха тук... просторните, добре осветени помещения принадлежаха само на твореца Скот — нещо като клуб, в който членуваше само той и където, затворен в звукоизолираната стая, наречена от него „Моята тапицирана килия“, той пишеше и слушаше любимата си музика, надувайки „до дупка“ уредбата. На вратата нямаше табелка с надпис „Вход забранен“, Лизи

много пъти беше влизала в кабинета, докато съпругът ѝ беше жив, и той винаги я посрещаше радушно, ала тя не осъзнаваше какво се крие в корема на змията от книги, лъкатушешца край стената, докато Аманда не ѝ отвори очите. Докачливата Аманда, мнителната Аманда, която бе убедена, че къщата ѝ ще изгори до основи, ако не слага в кухненската печка само по три кленови цепеници наведнъж — нито повече, нито по-малко. Аманда, която имаше непоносимия навик да се завърта по три пъти на верандата, ако ѝ се наложеше да влезе обратно въкъщи за нещо забравено. Видеше ли я човек да се придържа към идиотските си навици, чуеше ли я да брои колко пъти е прокарала четката по зъбите си, без колебание би я определил като откачена стара мома, на която някой добронамерен лекар трябва да предпише антидепресант. Ала ако не беше тя, щеше ли малката Лизи да разбере, че в стотиците томчета има безброй снимки на покойния ѝ съпруг, които очакват тя да ги разгледа? Стотици спомени, очакващи да възкръснат в паметта ѝ. И повечето — вероятно по-приятни от спомена за Дашмиел, бързливи и нафукан южняк...

— Престани — прошепна тя. — Престани, Лиза Дебушър Ландън! Отвори шепа и нека мислите за онова, което те чака там, отлетят.

Само че явно не беше готова да го направи, защото стана, прекоси помещението и коленичи пред книгите. Като по магия ръката ѝ сякаш се отдели от тялото и грабна томчето с надпис „Алманах на университета в Тенеси, 1988 г.“. Сърцето ѝ биеше до пръсване, но не от вълнение, а от страх. Съзнанието ѝ диктуваше на сърцето, че неприятният инцидент е приключил преди цели осемнайсет години, но по отношение на чувствата сърцето има свой богат речник. Косата на безумеца беше толкова руса, че изглеждаше побеляла. Беше студент последна година и от устата му се лееха почти неразбираеми думи. Ден след стрелбата, когато лекарите обявиха, че състоянието на Скот вече не е критично, тя го попита дали на безумеца му е стискало, а той прошепна, че не вярва лудите да притежават смелост. Според него смелостта бе проява на воля, а лудите са безволеви... какво е нейното мнение?

„Не знам, Скот. Ще помисля по въпроса.“

Беше го излъгала. Предпочиташе по възможност изобщо да не мисли за случилото се. Ако зависеше от нея, скапаният ненормалник с

дамското револверче щеше да бъде забравен като многото факти, които на драго сърце беше заличила от паметта си след запознанството си със Скот.

„Голяма жегга беше, а?“

Скот още беше много блед, но по страните му започваше да избива руменина. Лежеше и подхвърляше банални реплики, колкото да поддържа разговора. Сегашната Лизи, Лизи Самотната, вдовицата Ландън, потрепери.

— Не си спомняше — прошепна.

Почти беше сигурна, че е така. Не помнеше как е лежал на асфалта и как двамата с нея са били сигурни, че това е краят. Как е осъзнал, че умира и че няма какво повече да си кажат, макар че досега времето все не им стигаше да споделят всичко, което им идваше наум. Неврологът, с когото тя събра смелост да разговаря, ѝ обясни, че загубата на паметта е често срещано явление при хора, претърпели сериозна физическа или душевна травма — те често откривали прогорено петно върху лентата на спомените си. Случвало се след няколко години, дори след десетилетия в съзнанието им да възкръснат несвързани фрагменти и изображения. Той нарече явлението „защитен механизъм“.

Лизи реши, че обяснението му е съвсем логично. От болницата отиде право в мотела, където си беше взела стая — неприветлива стая с изглед към някаква дъсчена ограда, стая, в която се чуваше само лаят на поне стотина кучета, но на нея изобщо не ѝ беше до такива подробности. Знаеше само едно — че повече не иска да стъпи в кампуса, където бяха простреляли мъжа ѝ. Свали си обувките, просна се на твърдото двойно легло и си помисли: *„Тъмнината го обича.“* Дали беше вярно?

Откъде да знае, след като дори не разбираше значението на фразата?

„Знаеш. Татко награждаваше с целувка.“ Тя завъртя глава толкова рязко, сякаш я беше зашлевила невидима ръка. *„Млъкни! Нито дума повече!“* Никакъв отговор... никакъв... после иронично процеждане: *„Тъмнината го обича. Той танцува с нея като с любовница, луната изгрява иззад пурпурния хълм и онова, което ухае, замирихва неприятно. Мирише на отрова.“*

Лизи обърна глава на другата страна. Отвъд мотелската стая кучетата — струваше ѝ се, че са се събрали всички проклетите кучета в Нешвил — продължиха да лаят, докато слънцето залезе сред оранжевата августовска мъглица и остави празнота, която щеше да се запълни от нощта. Като малка майка ѝ ѝ каза да не се страхува от мрака и тя ѝ повярва, радваше се на тъмата, дори и раздирана от мълнии. Докато много по-голямата Манда трепереше под завивките, Лизи седеше на леглото, смучеше си палеца и настояваше някой да донесе електрическо фенерче и да ѝ разкаже приказка. Веднъж го сподели със Скот, а той хвана ръцете ѝ и промълви: „Бъди моята светлина. Бъди моята светлина, Лизи.“ Беше се опитала, но...

— Бях в мрака — прошепна тя сега, седнала в неговия кабинет, стиснала алманаха на университета в Тенеси. — Ти ли го каза, Скот? Ти беше, нали?

„Бях в мрака и ти ме намери. Ти ме спаси.“

Може би го беше спасила в Нешвил. Не и накрая.

„Все ме спасяваше, Лизи. Помниш ли първия път, когато останах да спя при теб?“

Тя се усмихна. Можеше ли да забрави онази нощ? Най-натрапчивият ѝ спомен беше за прекомерното количество ментов шнапс, от който получи ужасни стомашни киселини. Скот пък имаше затруднения с ерекцията, макар че накрая се представи на ниво. Тя предположи, че причината е в алкохола. По-късно Скот сподели с нея, че за пръв път е бил в състояние да осъществи полов акт, че тя е първата и единствена жена в живота му и че всички истории, които е разказвал на нея или на други хора за щурите си младежки години, когато е правил безразборен секс с мъже и жени, са пълна измислица. А Лизи? За нея това бе като работа, която трябва да свърши, преди да си легне. Да зареди съдомиялната машина; да накисне в топла вода загорялата тавичка от огнеупорно стъкло; да направи свирка на прочутия млад писател, докато той получи ерекция.

„Накрая, когато ти заспа, лежах буден, вслушвах се в тиктакането на часовника върху нощното шкафче и във воя на вятъра и внезапно разбрах, че наистина съм си у дома, че да съм в леглото с теб означава да съм у дома и че онова, което ме дебне в мрака, ненадейно си е отишло. Не можеше да остане. Беше прогонено. Знаеше как да се върне — бях сигурен, но нямаше да остане

и аз спокойно можех да заспя. Толкова бях благодарен, че сърцето ми сякаш щеше да се пръсне. Мисля, че в този миг за пръв път в живота си изпитах благодарност. Лежах до теб, сълзите се стичаха по лицето ми и мокреха възглавницата. Обичах те тогава, обичам те сега, обичах те всяка секунда от съвместния ни живот. Не ме е грижа дали ще ме разбереш. Разбирането е нещо, на което придаваме прекомерно значение, а не се замисляме, че никой не е в пълна безопасност. Никога не ще забравя колко се успокоих и в каква безопасност се почувствах, след като онова вече не ме дебнеше в тъмнината.“

— Татко награждаваше с целувка.

Този път Лизи произнесе на глас фразата и потрепери, макар че в кабинета беше топло. Още не разбираше значението ѝ, но много добре си спомняше кога Скот ѝ каза, че татко го е награждавал с целувка, че му е била първата жена и че нито един човек не е в пълна безопасност — беше малко преди да се оженят. Беше му дала цялата сигурност, на която бе способна, но в крайна сметка се оказа недостатъчна. Накрая „нещото“ се беше върнало за Скот — онова, което той понякога зърваше в огледалата и стъклените чаши. Дългучът.

Огледа се, обзета от страх, и се запита дали то я наблюдава.

2.

Разгърна алманаха на университета. При отварянето гръбчето на томчето изпука — звукът беше като от изстрел с пистолет. Лизи изненадано ахна и изпусна книгата. После се засмя (гласът ѝ леко трепереше) и възкликна:

— Ама че съм загубена!

От томчето изпадна сгъната страница от вестник — пожълтялата хартия беше станала чуплива. Лизи внимателно я разгърна и видя снимка на младеж на около двацет и три години, който изглеждаше потресен и замаян. В дясната си ръка държеше лопатка с къса дръжка. Върху сребърната метална част бяха гравирани думи които не можеха да се разчетат на снимката, но тя ги помнеше: ПЪРВА КОПКА, БИБЛИОТЕКА ШИПМАН.

Младежът се... сякаш се взираше в лопатката, но по изражението му и по странната му поза личеше, че той няма представа какво вижда. Можеше да е артилерийска граната, дръвче-бонзай, детектор за отчитане на радиацията или порцеланово прасенце-касичка; можеше да е камшик, любовен амулет или широкопола шапка от кожа на който. Можеше да е пенисът на старогръцкия поет Пиндар. Лизи бе готова да се обзаложи, че той не осъзнава как в лявата му ръка се е вкопчил униформен човек, сякаш предрешен като пътен полицаи (също запечатан завинаги на неясната фотография) — без оръжие, само с портупей и с уста, която Скот, заливайки се от смях и забелвайки очи, би нарекъл „дяволски грамаданско отворстие“. Усмивката му също беше дяволски грамаданска — усмивка на безкрайно облекчение, която сякаш казва: „Синко, докато имам някой и друг долар в джоба и се засечем в някой бар, никога няма да се ръсиш за пиячката.“ Зад тях се виждаше Дашмиел, дребният южняшки фукльо, който беше прелетял през живота ѝ като метеор.

Беше ли видяла как щастливият служител от охраната на кампуса разтърсва ръката на замаяния младеж? Не, обаче...

Ей, дечица... я кажете... искате ли да видите снимка като илюстрация от детска книжка, например как Алиса пада в дупката на заека или как жабок с цилиндър кара автомобил? Тогава разгледайте онова нещо в десния ъгъл на тази фотография.

Лизи се наведе, докато носят ѝ почти допря пожълтялата снимка от нешвилския „Американ“. В средното чекмедже на бюрото на Скот имаше лупа. Беше я виждала много пъти, заклещена между най-старите на света цигари марка „Хърбърт Тарейтон“ и най-стария на света класьор с неизползвани талони за безплатни стоки от бензиностанциите. Можеше да я вземе, но не си направи труда. Не ѝ трябваше увеличително стъкло, за да потвърди какво вижда — част кафява мокасина. По-точно испанска мокасина с малко по-висок ток. Много добре си спомняше тази мокасини и колко удобни ѝ бяха. Носеше ги всеки ден, нали така? И през онзи ден беше с тях. Не беше видяла щастливото ченге, нито замаяния младеж (сигурно беше Тони — *Тоней ша пий са ваа*), нито пък южняшкия фукльо Дашмиел, след като започна патърдията. Всички те — цялата банда нещастници — престанаха да съществуват за нея. Интересуваше я само едно и то беше Скот. Разделяха ги не повече от три метра, но тя знаеше, че ако

веднага не се добере до съпруга си, хората, скупчени около него, ще ѝ попречат да го доближи... и тогава могат да го убият. Да го убият с пагубната си обич и ненаситното си любопитство. Мамка му, може би така или иначе той вече умираше. Ако наистина бе така, тя трябваше да бъде до него, когато си отидеше. „При преминаването му в отвъдното“, както биха казали хората от поколението на родителите ѝ.

— Бях сигурна, че ще умре — каза Лизи на стаята, обляна от слънцето, на купчините книги до стената, които приличаха на прашна змия.

Изтича до съпруга си, проснат на земята, и вестникарските репортери, дошли да заснемат разните университетски величия и прочутия писател, присъстващи на първата копка със сребърната лопатка, бяха възнаградени с невероятно вълнуваща фотография. Фотография, достойна за първа страница, може би дори за Алеята на славата — от онези, които карат ръката на човека, поднесъл към устата си лъжица с овесена каша, да застине във въздуха, без той да обръща внимание, че храната капе върху вестника, например снимката на Лий Осуалд, притиснал длани до корема си и зейнал в предсмъртна гримаса — застинало изображение, което завинаги остава запечатано в паметта. Само Лизи щеше да знае, че съпругата на писателя също е на фотографията. По-точно част от мокасината ѝ.

Надписът под снимката гласеше:

Капитан С. Хефърнън от охраната на кампуса на университета в Тенеси поздравява Тони Едингтън, който спаси живота на прочутия писател Скот Ландън само секунди преди заснемането на тази фотография. „Той е истински герой — заяви капитан Хефърнън. — Никой друг не беше наблизо, за да се намеси.“ (Подробности на стр. 4 и 9)

Отляво имаше доста дълго послание, написано с непознат почерк. От дясната страна, но обратно, се виждаха два реда думи, написани с неравния почерк на Скот... и малка стрелка, представете си! — посочваща обувката. Лизи знаеше какво означава стрелката — Скот беше разбрал истината. След като знаеше житейската история на

жена си — наречете я „Лизи и безумецът“, вълнуващ разказ за невероятни приключения — той бе разбрал всичко. Беше ли вбесен? Не. Защото бе сигурен, че тя няма да се ядоса, дори напротив, ще се разсмее, пък и то си беше смешно, голям майтап, тогава защо сълзите ѝ напиреха? Никога досега емоциите не я бяха изненадвали, не бяха вземали надмощие над разума ѝ така, както през последните няколко дни.

Пусна изрезката от вестника върху алманаха, сякаш се страхуваше да не би сълзите ѝ да разтопят хартията, както слюнката разтапя захарен памук. Притисна длани до очите си и зачака. След като се увери, че сълзите ѝ няма да намокрят вестника, отново взе изрезката и прочете написаното от Скот:

Непременно трябва да я покажа на Лизи! Ще се пръсне от смях. Но ще разбере ли? (Нашето проучване каза ДА)!

Превърнал беше грамадната удивителна в усмихнато лице като че ли пожелаваше на жена си приятен ден. И тя наистина разбра. Със закъснение от осемнайсет години, но какво от това? Паметта е нещо относително.

„Много зен разсъждение, скакуецо“ — би казал Скот.

— Зен ли? Дрън-дрън! Питам се какво ли е станало с Тони. Тони, спасителят на прочутия Скот Ландън. — Засмя се и сълзите, които още изпълваха очите ѝ, намокриха страните ѝ.

Обърна снимката и прочете другия надпис:

8-18-88

Скъпи Скот (ако разрешавате да ви нарека така).
Реших, че ще искате тази снимка на К. Антъни (Тони Едингтън) JJJ, който ви спаси живота. Разбира се, университетът в Тенеси ще го почете, но си казах, че сигурно вие също ще желаете да му изкажете благодарност. Адресът му е: „Авеню Колдвю, Нешвил Тенеси 37235.“ Господин Едингтън, „беден, но горд“ е от

добро семейство и е отличен студент и поет. Естествено вие ще искате да му благодарите (и може би да го възнаградите), като намерите за добре.

С най-искрено уважение:

Ваш Роджър Дашмиел, доцент в Катедрата по английска литература в университета в Тенеси, Нешвил.

Лизи прочете текста веднъж, два пъти („Дори трийй пътйй“ — би изтананикал Скот); още се усмихваше, но усмивката ѝ беше предизвикана от нещо друго — съчетание от удивление и осъзнаване (макар и закъсняло) на истината. Вероятно също като охранителя и Роджър Дашмиел нямаше представа какво се е случило в действителност. Което означаваше, че само двама души в целия свят знаеха истината за онзи следобед — Лизи Ландън и Тони Едингтън, който щеше да отрази посещението на прочутия писател в алманаха на университета. Възможно бе дори самият Тоней да не е разбрал какво е станало след официалната първа копка. Може би от страх съзнанието му бе изключило. Каква ирония — нищо чудно самият той да вярваше, че е спасил живота на Скот Ландън.

Не. Едва ли. Според нея изрезката от вестника и бележката отстрани бяха дребнавото отмъщение на Дашмиел за... за какво?

Задето Скот е проявил учтивост ли?

Задето е гледал *Monsieur de Literature* Дашмиел и не го е виждал?

Задето писателят е нагъл богаташ, който ще изкара хиляда и петстотин долара само за да каже няколко помпозни фрази и да направи първата копка, и то в предварително разкопаната земя ли?

Всичко това беше вярно, ала имаше и още нещо. Дашмиел сигурно бе убеден, че в един по-справедлив свят местата им щяха да са разменени, че той, Роджър Дашмиел щеше да бъде в центъра на общественото внимание, него щяха да обожават студентите, докато Скот Ландън — да не говорим за смотаната му съпруга, дето не би си пуснала душата дори ако животът ѝ зависи от това — щяха да се претрепват от работа, да се подмазват на големите клечки, да се съобразяват с машинациите в катедрата и да се стремят да се докопат до по-висока заплата.

— Каквато и да е причината, той не харесваше Скот и това е дребнавото му отмъщение — каза тя на смълчаната слънчева стая над бившия обор. — Този текст към изрезката, от който сякаш капе злъч.

Позамисли се, после избухна в смях и заудря с длани гърдите си. Като се поуспокои, разлисти алманаха, докато намери статията, която я интересуваше: „НАЙ-ПРОЧУТИЯТ АМЕРИКАНСКИ ПИСАТЕЛ ПРАВИ ПЪРВАТА КОПКА ЗА ОТДАВНА ОТЛАГАНОТО ПОСТОРЯВАНЕ НА ОБЩЕСТВЕНА БИБЛИОТЕКА.“ Автор беше Антъни Едингтън, понякога наричан Тоней. Тя я препрочете и установи, че все пак беше в състояние да се разгневи. Дори да се вбеси. Авторът не споменаваше как е приключило празничното събитие, нито пък собствената си предполагаема геройска постъпка, само в последните редове намекваше, че нещо се е объркало: „Речта на господин Ландън след първата копка и четенето на откъси от произведенията му в студентския клуб бяха отменени вследствие на непредвидени събития, но ние се надяваме много скоро този колос на американската литература отново да бъде сред нас. Може би за тържественото откриване на библиотека «Шипман» през 1991 година.“

Ядът ѝ попремина, след като си напомни, че в крайна сметка томчето с твърди корици, отпечатано на луксозна хартия и вероятно изпращано на бившите възпитаници, е само университетски алманах; нима очакваше шефовете на официалния дописник да допуснат той да възкреси кървавия фарс, разиграл се през онзи отдавна отминал ден? Не, разбира се. Подобно описание нямаше да напълни с пари касичката им. Малко ѝ помогна и мисълта, че Скот също щеше да се развесели от статията..., но само донякъде. Така или иначе него вече го нямаше; нямаше да я прегърне, да я целуне по страната, шеговито да ѝ щипне зърното и да заяви, че за всичко си има определено време — време за сеитба и за жътва, време за смелост и за страх... да, точно така. Скот, проклет да е, си беше отишъл. И...

— Обичаше ви, хора — гневно промърмори тя — стори ѝ се, че сякаш чува гласа на Манда. — Едва не загина заради вас. Цяло чудо е, че остана жив.

Скот отново ѝ заговори. Тя си даваше сметка, че случващото се е плод на въображението ѝ, че в действителност не чува гласа, който обичаше и си спомняше толкова добре, но усещането бе, че той наистина ѝ говори.

„Ти беше моето чудо — каза той. — Не само през този ден, а през целия ми живот. Ти прогонваше тъмата, Лизи. Ти беше моята светлина.“

— Навярно е имало моменти, когато си бил убеден в това твърдение — промълви Лизи.

„Беше горещо, нали?“

Да. Наистина беше горещо. Но и още нещо.

— Влажно — промълви Лизи. — Задушно. И от самото начало имах лошо предчувствие. — Както седеше пред купищата книги, разгърнала на коленете си алманаха на университета в Тенеси, изведнъж с невероятна яснота си спомни как едно време баба Дебушър хранеше пиленцата. — Започнах да се чувствам зле още докато бях в тоалетната. Тогава счупих...

3.

Непрекъснато мисли за чашата, идиотската счупена чаша. Поточно мисли за нея, когато не размишлява колко ѝ се иска да се махне от потискащата жегата.

Стои зад Скот, скръстила е ръце и го наблюдава как стърчи на един крак, а другия е сложил върху глупавата лопатка, потънала до половината в пръстта, която е била отрупана тук специално за случая. Времето е влудяващо горещо, влудяващо потискащо, а от струпалата се тълпа сякаш става още по-задушно. За разлика от официалните лица зяпачите са облечени съвсем ежедневно и макар че едва ли джинсите и късите панталони са някакво спасение, Лизи им завижда, докато стърчи сред убийствената жегата на този следобед в Тенеси. Старае се да не помръдва, но дори така се чувства ужасно; страхува се, че много скоро под мишниците на светлокафявото ѝ ленено сако, което е облякла над раираната блузка без ръкави, ще се появят петна от пот. Сложила си е сутиен, подходящ за горещини, обаче тъканта жестоко се впива в гърдите ѝ. *Щастливи дни, мило мое.*

Скот продължава да натиска лопатката, нажеженият ветреца, подухващ от време на време, развява косата му, прекалено дълга отзад (на всяка цена трябва да се подстриже; Лизи знае, че когато той застане пред огледалото, вижда рокзвезда, но когато тя го погледне, вижда

скитник от песен на Уди Гътри). Той на драго сърце позира на фотографите. От лявата му страна стои някой си Тони Едингтън, който ще отрази знаменателното събитие в университетското вестниче, отдясно стърчи „домакинът“, преподавателят в Катедрата по английска филология Роджър Дашмиел. Той е от онези хора, които изглеждат по-възрастни, отколкото са в действителност, не само защото са изгубили прекалено много коса и са натрупали прекалено много килограми, а поради прекалената си помпозност. Според Лизи дори духовитите му реплики напомнят изреждане на клаузи от застрахователна полица. Като капак на всичко този Дашмиел не харесва съпруга ѝ. Усети го веднага (много лесно, защото повечето хора го харесват) и така намери нещо, за което да мисли, за да забрави безпокойството.

Да, безпокойство, необяснима тревога. Опитва се да си внуши, че е потисната от нетърпимата жегата и облаците, които бързо се трупат на запад, предвещавайки силна буря, дори торнадо — физическо състояние като онова, предизвикано от падането на барометъра. Ала атмосферното налягане в Мейн не беше паднало, когато сутринта тя се събуди в седем без четвърт; бе прекрасна лятна утрин, току-що изгрялото слънце блещукаше в милиардите капчици роса в тревата между къщата и обора-кабинет на Скот. В небето нямаше нито едно облаче — за такива дни старият Дейв Денди Дебушър казваше, че е само за барбекю на поляната. Въпреки това, щом стъпалата ѝ докоснаха дървения под на спалнята, мислите ѝ се насочиха към пътуването до Нешвил — в осем часа потеглят за летището в Портланд, в девет и четирийсет и пет се качват на самолета на „Делта Еърлайнс“ — и сърцето ѝ се сви от необясним страх. Усещането я учуди, защото по принцип обичаше да пътува, особено със Скот — сядаха един до друг в самолета и отваряха книгите, които си бяха избрали за пътуването. Понякога той ѝ четеше откъси от неговата, друг път Лизи му цитираше пасажите от своята. Случваше се да се обърне към него и да го хване как съсредоточено я наблюдава, сякаш тя още бе загадка за него. Понякога имаше турбуленции, които също ѝ харесваха. Напомняха ѝ на детството ѝ, когато със сестрите ѝ се возеха на влачето на смъртта на панаира в Топшам. В подобни моменти Скот също не се страхуваше. Тя си спомняше едно ужасно приземяване на летището в Денвър — силни ветрове, гръмотевици, мъниченк нестабилен самолет — тогава бе видяла как съпругът ѝ подскача на

седалката като момченце, на което му се ходи до тоалетната, и се киска от радост. Не, Скот се страхуваше от други спускания — онези, в които се потапяше посред нощ. От време на време разказваше (съвсем свързано, дори с усмивка) за онова, което се вижда на екрана на изключения телевизор, или в стъклена чашка, ако я наклониш под определен ъгъл. В подобни случаи сърцето ѝ се преобръщаше от страх. Защото беше налудничаво и защото, макар и да не искаше, се досещаше за какво говори той.

И сега безпокойството ѝ не е породено от падането на барометъра, нито сутринта я тревожеше поредното пътуване със самолет. Ала когато отиде в банята и понечи да включи лампата над умивалника, както бе правила безпроблемно ден след ден през осемте години, откакто живееше в къщата на Шугар Топ Хил, тоест приблизително три хиляди дни, минус времето, прекарано в пътувания, с опакото на дланта си закачи стъклената чаша за четките за зъби и я събори на пода, където тя се пръсна на около три хиляди идиотски парченца.

— Мамка му и прасе! — извика и се ядоса на себе си, понеже сърцето ѝ се сви от ужасяващо предчувствие. Не вярваше в поличбите — не и Лизи Ландън, съпруга на прочут писател, нито пък малката Лизи Дебушър, живееща на Сабатъс Роуд в Лисбон Фолс. В поличби вярваха само неграмотните ирландци.

Скот, който се върна в спалнята, понесъл две чаши с кафе и чиния с препечени филийки, намазани с масло, спря като ударен от гръм:

— Какво счупи, миломое?

— Нищо, за което да страдаш — гневно отвърна Лизи и се сепна, фразата бе любима на баба Дебушър, а тя наистина вярваше в поличбите, обаче беше гушнала букета, когато Лизи бе едва четиригодишна. Възможно ли беше да я помни? Изглежда, беше възможно, защото, докато се взираше в парченцата стъкло, чу гласа на баба Д., пресипнал от цигарите, да изрича предсказанието..., което тя си спомня сега, докато наблюдава как съпругът ѝ, издокаран с тънко лятно сако (въпреки това скоро и под неговите мишници ще се появят петна от пот), се вживява в ролята на „готин пич“.

„Счупено стъкло сутринта, разбито сърце вечерта.“

О, да, фразата, патентована от баба Д., беше запомнена поне от едно момиченце и погребана в съзнанието му, преди старицата да се гътне в задния двор, докато хранеше кокошките.

Така.

Причината не е в жегата, в пътуването, нито в досадника Дашмиел, който бе натоварен с почетната задача да посрещне прочутия писател, тъй като предишния ден деканът на факултета по английска филология бе постъпил по спешност в болницата за отстраняване на камък в жлъчката. Причината е в счупването на идиотската стъклена чаша, съчетано с поговорката на старицата-ирландка, която отдавна беше в гроба. Най-идиотското е (както Скот ще изтъкне по-късно), че тези фактори са в състояние да я разтревожат, да я изкарат от релси.

— Понякога — с усилие ще прошепне Скот, проснат в болничното легло (Господи, самият той можеше да е в гроба и вече да не се терзае нощем), — понякога чашата прелива... без причина.

И Лизи ще разбере какво иска да й каже.

4.

Тя си дава сметка, че на Роджър Дашмиел хич не му е лесно, макар че осъзнаването на този факт не намалява безпокойството й. Дори да имаше „сценарий“ за церемонията, професор Хегстром (онзи с камъка в жлъчката) още беше под въздействие на упойката и не беше в състояние да ориентира в обстановката заместника си. В резултат Дашмиел разполагаше само с един ден да се запознае с действащите лица, включващи прочут писател, към когото той начаса беше изпитал неприязън. Когато висшите сановници, придружаващи почетния гост, напуснаха тържествената зала и поеха по краткия път към мястото на първата копка за бъдещата университетска библиотека, Дашмиел обясни на Скот, че ще се наложи да импровизират. Скот добродушно сви рамене. Нямаше нищо против. За Скот Ландън импровизацията беше начин на живот.

— Аз шеее ви представя — каза човекът, когото след години Лизи щеше да нарече „южняшки фукльо“, докато вървяха към нажежената площадка, където щеше да се издига новата библиотека

(по дашмиелски думата се произнася „биб-теека“). Фотографът, натоварен със задачата да увековечи събитието, снима, ли снима. Лизи вижда недалеч малък правоъгълник от рохкава пръст, докарана тази сутрин, ако се съди по бързо променящия се цвят. Никой не е съобразил да я закрие с платнен навес, ето защо повърхността вече е посивяла.

— Все някой трябва да го стори — усмихна се Скот.

Говореше любезно, но Дашмиел потръпна, сякаш незаслужено го бяха обидили. Тежко въздъхна и продължи:

— Апоодисменти слееват прееставянето...

— Както денят следва нощта — промърмори Скот.

— ... и вий каавате една-две дуи — добави Дашмиел.

Отвъд пустошта, напечена от слънцето и очакваща първата копка, се простираше нов паркинг — гладък асфалт и яркожълти линии. На Лизи ѝ се стори, че вижда в далечния му край въображаеми вълнички, набраздяващи несъществуващата водна повърхност.

— С най-голямо удоволствие — заяви Скот.

Готовността му сякаш обезпокои Дашмиел.

— Наавам се да не се уувечете с речта — обърна се към Скот, като наближиха мястото за първата копка, оградено с кадифени шнурове, около което се бяха струпали зяпачи — тълпата достигаше паркинга; друга, по-голяма група хора, беше последвала Дашмиел и семейство Ландън на излизане от залата. Скоро двете групи щяха да се слоят и Лизи, която не се страхуваше от човешкото множество, както не се боеше от турбуленцията на височина шест хиляди метра, отново изпита неприятно чувство. Ни в клин, ни в ръкав си помисли, че хората ще погълнат целия въздух и всички ще се задушат. Беше абсурдно, обаче...

— Адски е горещо дори за Нааашвил пеез август, нали, Тоней?

Тони Едингтън само кимна. Досега си беше отворил устата само веднъж, посочвайки неуморно снимащия фотограф, който също бил от випуск 1985 на университета:

— Това е Стивън Куинсланд, господин Ландън. Ако е възможно, съдействайте му.

— Ша си свъъшите речта — продължи Дашмиел, — пооле ша има още апоодисменти. Накая, госпин Ландън...

— Скот.

Дашмиел се ухили (усмивката напомняше предсмъртна гримаса), сепнато замълча, после добави:

— Накая, Скот, ша нааапавите пъъта коока.

Пъъта? Коока? Лизи се озадачи? На какъв език говореше този човек? Позамисли се и си преведе фразата, изречена с невероятен южняшки акцент: „Накрая ще направите първата копка.“

— Съгласен съм — отвърна Скот — нямаше време да каже друго, защото стигнаха до мястото на „пъъта коока“.

5.

Може би Лизи още е под впечатлението на глупавия предразсъдък за счупеното стъкло, но правоъгълникът от рохкава пръст ѝ заприличва на гроб, и то размер XL като за гигант. Двете групи хора се сливат и в центъра на човешкото множество сякаш се създава вакуум. В четирите ъгъла на ограденото пространство е застанал по един охранител; Дашмиел, Скот и „Тоней“ Едингтън се провират под кадифените шнуrowe. Фотографът Куинсланд снима ли, снима със своя голям никон. Лизи осъзнава, че му завижда. Толкова е свободен, пърха като мушица сред непоносимата жегата; едва на дваайсет и пет е и животът му още е розов. Обаче Дашмиел го наблюдава с нарастващо раздражение, но Куинсланд се преструва, че не го забелязва, докато не заснема фотография, която му харесва. Лизи смята, че това е онази снимка, на която Скот е сам, с крак върху глупавата сребърна лопатка, вентреът развява косата му. Така или иначе младокът престава да подскача около гостуващия автор, отстъпва назад и се смесва със зяпачите. Тя го проследява с поглед — завижда му, че не е център на вниманието — и в този момент вижда безумеца. По-късно един местен репортер ще напише: „Приличаше на Джон Ленън през последните дни на любовната му връзка с хероина хлътналия зорки очи, странно контрастиращи с детинското му меланхолично лице.“

На Лизи ѝ прави впечатление само рошавата му руса коса. По принцип обича да наблюдава хората, обаче днес не ѝ е до това. Единственото ѝ желание е глупавата церемония да свърши, тя да намери тоалетната в сградата отвъд паркинга и да свали бикините,

които са се впили в задника ѝ. Освен това ѝ се пишка, но това не я измъчва колкото впитите гащи.

— Дами и гоосда — провиква се Дашмиел. — За мен е чест да ви пеедстая Скот Ландън, аатор на „Реликви“ и „Дъщерята на мрака“, донесли му съответно „Пулицър“ и Националната нааарада за литература. Пиистигнал е чак от Мейн с пеекасканата си съпуга Лиза за пъта коока на наата биб-теека. Скот Ландън, дами и гоода, да го поздаавим съдечно.

Присъстващите започват да ръкопляскат соп brіo. Пеекалната съпуга — също; наблюдава Дашмиел и си мисли: „Скот получи наградата «Пулицър» за «Дъщерята на моряка» не за «Дъщерята на мрака», глупак такъв. Бас държа, че сгреши нарочно. Защо не го харесваш, дребнаво човече?“

Погледът ѝ се отмества и този път тя наистина забелязва Герд Алан Коул — младеж с прекрасна руса коса, почти закриваща очите му, и с грамадни бицепси, които се виждат изпод навитите ръкави на прекалено широката му риза. Предницата на ризата е провиснала почти до изтърканите колене на джинсите му. Носи тежки обувки със закопчалки отстриани. Тя си казва, че сигурно му е много горещо с тях. Вместо да ръкопляска, Русокоско е скръстил ръце и ангелски се усмихва (има нещо ужасяващо в тази усмивка), а устните му леко помръдват, сякаш той произнася молитва. Приковал е поглед в Скот и нито за миг не го отмества. Тя веднага го идентифицира. Някои мъже — почти винаги са мъже — тя е нарекла „космическите каубои на Скот“. Космическите каубои винаги са бърбиви дървени философи. Винаги сграбчват ръката на Скот и казват, че разбират тайните послания в книгите му; разбират, че романите му всъщност са напътствия за осъзнаването на Бог, Сатаната или може би на гностическите Евангелия. Понякога имат желание да говорят за сциентология, нумерология или за други светове. Преди две години един от тях бе пътувал на автостоп от Тексас до Мейн, за да изложи пред Скот теорията си за останките от космически пришълци. Според него те се намираха най-често на необитаеми острови в южното полукълбо. Твърдеше, че тъкмо такива пришълци Скот е описал в „Реликви“. Беше подчертал думи, които според него доказваха теорията му. Докато го гледаше, Лизи усети, че я побиват тръпки — очите му бяха безизразни и празни, но Скот го почерпи с бира,

поговори с него за монолитите на Великденските острови, надписа му копие от „Реликви“ и го изпрати по живо, по здраво... и най-вече ощастливен. Ощастливен ли? Не. Младежът беше на седмото небе. Когато на Скот му дойдеше вдъхновението, беше неповторим. Да, „неповторим“ беше най-точната дума.

На Лизи и през ум не ѝ минава, че Русокоско е намислил да се увековечи по подобие на Марк Чапман, който застреля Джон Ленън. „Съзнанието ми не е настроено на тази вълна — би казала по-късно, ако я попитаха. — Не ми се поправи начинът, по който онзи мърдаше устни.“

Скот приема аплодисментите (и няколкото бунтарски провиквания) с „патентованата“ си усмивка, която грее на обложките на милиони екземпляри от неговите книги, същевременно не отмества крак от лопатката, потънала до половината в специално докараната пръст. Изчаква десет-петнайсет секунди, подчинявайки се на интуицията си, която никога не го подвежда, после вдига ръка, за да прекрати овациите. И те спират. Толкова внезапно, че дори е страшно.

Той подхваща речта си; не крещи като Дашмиел, ала Лизи знае, че макар да не са му предоставили микрофон или поне мегафон (липсата им вероятно се дължи на нечие не доглеждане), гласът му ще се чува чак до последните редици от негови почитатели. Присъстващите са наострили уши, за да чуят всяка дума. Прочут човек, философ и писател, ги е удостоил с присъствието си и сега ръси бисери на мъдростта.

„Хвърля бисери на свинете — мисли си Лизи. — И то на потни свине.“ Само дето веднъж баща ѝ беше казал, че свинете не се потят.

Русокосият отмята косата си от високото си бяло чело. Ръцете му също са много бели и тя си казва: „Ето една свиня, която почти не излиза от къщи. Свиня-домашар. И защо не, след като има да наваксва при обмислянето на куп идиотски идеи?“

Премества тежестта на другия си крак и копринените ѝ бикини още по-жестоко се впиват в задните ѝ части. Усещането е подлудяващо. Тя забравя за Русокоско и започва да се пита дали не може да... докато Скот продължава да говори... и то много въодушевено, представете си.

Доброто мамче проговаря. Изрича три думи. Безпрекословно. Не приема възражения.

„Не, Лизи! Остани!“

— Не съм от тия, дето ще ви четат проповеди. Не и моя милост — казва Скот и тя разпознава жаргона на Гъли Фойл, главния герой от книгата на Алфред Бестър „Звездите са моята цел“. Любимият роман на съпруга ѝ. — Прекалено горещо е за разни там проповеди.

— Телепортирай ни, Скоти! — провиква се някой от петия или шестия ред. Всички се разсмяват и заръкопляскават още по-усърдно.

— Не мога, братле — отвърща Скот. — Уредите са повредени, свършихме литиевите кристали.

Присъстващите, които за пръв път чуват духовитата реплика (до болка позната на самата Лизи), гръмогласно изразяват възторга си. Русокосият се поусмихва, хваща тънката китка на лявата си ръка. Пръстите му са дълги и изящни. Скот отмества крака си от лопатката, но не защото позата му е омръзнала, а сякаш му е хрумнало друго приложение на сечивото. Лизи го наблюдава като омагьосана — в подобни моменти той е в силата си, „зарибява“ ги, подготвя ги за кулминацията.

— Годианата е хиляда деветстотин осемдесет и осма и светът е потънал в мрак — казва той и обръща наопаки лопатката. За миг металната част проблясва под слънцето, после се скрива в ръкава на Скот. Използвайки дръжката като показалка, той посочва въображаеми точки на конфликти и трагедии:

— През март Оливър Норт и вицеадмирал Джон Пойнтдекстър са обвинени в заговор — това е чудесният свят на иранските контри, в който оръжията диктуват политиката, а парите управляват света.

В Гибралтар хора на британските САС убиват трима невъоръжени членове на ИРА. Може би мотото на командосите трябва да се промени от „Само смелите побеждават“ на „Първо стреляй, после питай“.

Разнасят се откъслечни аплодисменти. Роджър Дашмиел се е изчервил и явно е неприятно изненадан от неочакваната политическа лекция, но Едингтън най-после си води записки.

— И у нас е същото. През юли по погрешка сваляме ирански самолет с двеста и деветдесет цивилни на борда, включително шейсет и шест деца. СПИН убива хиляди, ежедневно се разболяват... не знаем

колко, нали? Стотици... хиляди... може би милиони. Светът потъва в мрак. Започва приливът от кръв, описан от Йейтс.

Поглежда надолу към бързо посивяващата пръст и Лизи внезапно изтръпва от ужас, че съпругът ѝ съзира онова — безкрайно и петнисто, което виждат хората, болни от рак; ужасява се да не би той да изпадне в нервна криза, дори да полудее и да се сбъднат най-големите му страхове (също и нейните). Преди сърцето ѝ да стори нещо повече, отколкото да ускори ритъма си, Скот вдига ръка, усмихва се като хлапе в лунапарк, с ловкостта на илюзионист завърта лопатката и отново хваща дръжката. Хората, които са застанали най-отпред, смаяно ахват. Но той не е приключил. Сръчно завърта дръжката между пръстите си и с всяка секунда ускорява въртенето. Гледката е поразяваща и някак трогателна. Макар да са женени от 1979 година, Лизи не е подозирала, че в репертоара му е включен подобен трик. („Колко ли години трябва да минат — ще се пита тя след две вечери, когато лежи сама в мизерната хотелска стая и слуша как кучетата лаят под нажежената оранжева луна, — преди безсмислената тежест на изминалите дни най-сетне да разруши брачната клетва? Колко късмет трябва да имаш, та любовта ти да спечели надпреварата с времето?“) Слънцето се отразява в безумно въртящата се сребърна лопатка и изпраща светлинни сигнали на хората, плувнали в пот и умърлушени от жегата: „Събудете се! Събудете се!“ Внезапно съпругът на Лизи се превръща в Скот Шарлатанина, чиято доволна усмивка сякаш казва: „Миличка, виж ме! Аз съм върхът на сладоледа.“ Взел им е ума, а сега ще се опита да им пробута съмнително лекарство, нещо, с което се надява да ги отпрати по живо, по здраво. И те ще го купят, колкото и да са зашеметени от августовската горещина. Дойде ли му музата, Скот може да продаде хладилници на ескимосите... „Благословено да е езерото на словото, от което всички пием“ — би казал той (и го казва).

— Но ако всяка книга е лъч светлина в мрака — убеден съм, че е така, да, убеден съм, колкото и банално да звучи, защото пиша тези книги, нали? — тогава всяка обществена библиотека е грамаден вечен огън, около който всеки ден и всяка нощ се скупчват десет хиляди души, за да се топят. Температурата не е четиристотин петдесет и един градуса по Фаренхайт. Представете си четири хиляди градуса, приятели, защото не става въпрос за обикновена кухненска фурна, а за доменни пещи за съзнанието, тигели за интелекта. Днес означаваме

разпалването на такъв огън и за мен е чест да присъствам на знаменателното събитие. Днес заплуваме в лицето забравата и сритваме сбръчканите топки на невежеството. Ей, фотографа!

Стивън Куинсланд вдига фотоапарата и се усмихва. Скот също се усмихва:

— Запази си една снимка. Големите клечки може да не я използват, но за теб ще е добра реклама, повярвай.

Хваща лопатката, сякаш отново ще я завърти. Присъстващите затаяват дъх, но този път той само ги дразни. Навежда се, забива в пръстта блестящото сечиво, нажежено от слънцето, и се провиква:

— Обявявам началото на строежа на библиотека „Шипман“!

Този път аплодисментите са толкова бурни, че в сравнение с тях предишните приличат на учтивото ръкопляскане по време на тенисмач в подготвително училище. Лизи не знае дали младия Куинсланд е „хванал“ официалната първа копка, но когато съпругът ѝ победоносно вдига глупавата лопатка, както олимпийски шампион вдига спечелената купа, усмихнатият фотограф увековечава този миг. Скот остава неподвижен още миг (погледът ѝ случайно улавя Дашмиел тъкмо когато той се споглежда с Тоней и театрално забелва очи), после отпуска ръце. Капчици пот са избили по страните и челото му. Ръкоплясканията започват да замират. Присъстващите смятат, че „представлението“ е свършило. Според Лизи то едва сега започва.

Скот изчаква, докато е убеден, че всички отново го чуват, и повторно забива лопатката в рохкавата пръст.

— Тази копка е за невероятния Бил Иейтс! — извиква. — Пълната откачалка. А тази е за Едгар По, известен още като Еди от Балтимор. Следващата посвеждам на Алфи Бестър. Срам за вас, ако не сте му чели романите!

Започва да се задъхва, а сърцето на Лизи се свива от страх. Жегата е непоносима. Опитва се да си спомни какво е обядвал, пита се дали храната не е била прекалено тежка.

— А тази... — Той отново забива лопатката в пръстта. Ризата му е мокра от пот. — Я да видим! Спомнете си автора, написал първата прочетена книга, която ви е харесала. Онзи, който се е превърнал във вашето вълшебно килимче и сте полетели във висините. Сещате ли се за какво говоря?

Сещат се. Личи си по израженията на всички, които го гледат.

— Онази, към която в един съвършен свят най-напред ще посегнете, когато обществената библиотека „Шипман“ отвори врати. Тази копка е за нейния автор. — За последен път забива в пръстта лопатката и се обръща към Дашмиел, който би трябвало да е доволен от представянето на именития гост — помолил го беше да импровизира и Скот се беше справил блестящо, но фукльото изглежда вбесен. — Мисля, че приключихме тук — добавя и му подава лопатката.

— За ваа е — процежда Дашмиел. — За спомен и като иизаз на наата благодааност. Заедно с ваия чек, аазбиа се. — Пресилената му усмивка повече прилича на мъртвешка гримаса. — Да идем няде на хаадно.

— С най-голямо удоволствие — промърморва Скот и подава лопатката на Лизи, както през последните дванайсет години ѝ е връчвал толкова много нежелани сувенири: гребни весла, шапки на „Ред Сокс“ в прозрачни пластмасови кубчета, маски на комедията и трагедията..., но най-вече комплекти писалки и моливи. Безброй комплекти. „Уотърман“, „Скрипто“, „Монблан“ и какви ли не още. Лизи поглежда сечивото — озадачена е също като своя възлюбен (все още е нейният възлюбен). Върху гравирания надпис ПЪРВА КОПКА, БИБЛИОТЕКА ШИПМАН са полепнали песъчинки и тя ги издухва. Пита се къде ли ще се озове необичайният сувенир. През това лято на 1988 година „кабинетът“ на Скот още не е готов, въпреки че той е започнал да складира разни неща в бившия обор. Върху повечето кашони е надраскал с черен маркер СКОТ МЛАДОСТ!. Най-вероятно сребърната лопатка също ще се озове в някой кашон, а блясъкът ѝ ще погине в тъмните му недра. Може би самата тя ще я пхне там, после ще напише върху кашона СКОТ! Средна ВЪЗРАСТ! като шега... или като подарък. От онези глупави и неочаквани подаръци, които той нарича...

Но сега Дашмиел е на ход. Без нито дума повече, сякаш е отвлечен от церемонията и желае час по-скоро да приключат, той прегазва правоъгълника от пръст, заобикаляйки мястото, на което Скот почти е успял да изкопае дупка. При всяка стъпка токовете на излъсканите му до блясък обувки (които все едно казват: „Аз съм доцент и скоро ще бъде повишен, не го забравяйте“) затъват в пръстта. Той с усилие запазва равновесие, което според Лизи също допринася

за лошото му настроение. Тони Едингтън върви редом с него. Скот се колебава за миг като че ли не знае какво да прави, после ги настига и закрачва между своя домакин и временния си биограф. Лизи тръгва подир тях, както е свикнала. Докато наблюдаваше Дашмиел, е забравила зловещото предчувствие

(счупено стъкло сутринта)

поне за малко, но сега то се връща

(разбито сърце вечерта)

с пълна сила. Казва си, че може би подробностите ѝ се струват толкова зловещи заради горещината. Сигурна е, че озове ли се в помещение с климатик, светът отново ще придобие нормалните си очертания. Всичко ще си дойде на мястото, когато тя се отърве от идиотските впити бикини.

„Почти свърши“ — напомня си, но — колко странен е животът понякога, тъкмо в този момент денят започва да излиза от релси.

Служител от охраната на кампуса, много по-възрастен от колегите си — след осемнайсет години тя ще научи името му (С. Хефърнън) от текста, придружаващ снимката на Куинсланд, повдига кадифения шнур от далечната страна на правоъгълника от рохкава пръст. Лизи забелязва само, че на униформената му риза в цвят каки е прикрепена грамадна значка. Съпругът и придружителите му се навеждат, за да се промушат под шнура — движат се в синхрон, сякаш предварително са репетирали.

Присъстващите също тръгват към паркинга... с изключение на Русокоско. Русокоско не помръдва. Неколцина души го изблъскват и той е принуден да отстъпи на парцела мъртва земя, напечена от слънцето, където през 1991 година ще се издига обществената библиотека „Шипман“ (разбира се, ако строителният предприемач изпълни обещанието си). После русокосият тръгва напред срещу „прилива“, изблъсква вляво някакво момиче, изтласква вдясно непознат младеж. Устните му продължават да мърдат. Отначало Лизи си казва, че той безмълвно произнася молитва, след това чува накъсаните безсмислени фрази, подобни на текст, написан от неумел подражател на Джеймс Джойс, и за пръв път я обзема паника. Странните очи на Русокоско не се отместват от съпруга ѝ, ала на нея ѝ е пределно ясно, че той няма намерение да обсъжда със Скот

останките от космически пришълци, нито религиозния контекст на романите му. Този не е обикновен космически каубой.

— Църковните камбани зазвъняха на Ейнджъл Стрийт — казва Русокоско... казва Гърд Алън Коул, който както се разбира по-късно, е прекарал почти целия си кратък живот в скъпа клиника за душевноболни и е бил изписан, защото тамошните психиатри са преценили, че е излекуван. Лизи чува всичко. Думите се връзват в глъчката на тълпата като нож в пухкав кейк. — Този ужасен звук, все едно дъжд барабани по тенекиен покрив! Мръсни цветя, мръсни и уханни, ето как камбаненият звън отеква в моята изба, ако искаш да знаеш!

Ръка, която сякаш няма длан, а само дълги бледи пръсти, посяга към пешовете на бялата риза и Лизи проумява какво се случва. То достига до съзнанието ѝ чрез откъслечни изображения, нещо като стенографирані образи от детството ѝ. Поглежда Скот, но той говори на Дашмиел. Намръщената физиономия на Дашмиел е достатъчно красноречива: „Писна ми! Стига толкова снимки за днес! Благодаря!“ Куинсланд нагласява обектива на фотоапарата си, Антъни Тоней Едингтън си записва нещо в бележника. Погледът ѝ открива застаряващия охранител — той се взира в тълпата, но не в правилната посока. Невъзможно е тя да вижда тези хора плюс Русокоско, но наистина ги вижда, вижда дори как устните на Скот оформят думите „Мисля, че мина много добре“ — коментар, който съпругът ѝ обичайно прави при подобни събития, и, о, Боже, о, Исусе, Марийо и Йосиф дърводелеца... Лизи се опитва да изкрещи на Скот и да го предупреди, ала от пресъхналото ѝ гърло не се изтръгва нито звук, междувременно Русокоско вече е запретнал дългата си бяла риза, отдолу са празните гайки за колан и коремът му без нито едно косъмче, белезникав корем на пъстърва; до бялата кожа е притисната ръкохватката на револвер, към която той посяга и докато се приближава към Скот, Лизи го чува да казва:

— Ако това заглуши камбаните, значи е свършило работа. Извинявай, татко.

Тя се втурва напред... поне се опитва, но стъпалата ѝ сякаш са залепнали за горещия асфалт и някой ѝ препречва пътя — девойка с конска опашка и широка бяла панделка, на която със сини букви с червени контури е написано НЕШВИЛ (виждате ли колко ясно е

всичко пред очите й?) — Лизи я блъсва с ръката, в която стиска лопатката, а непознатата извиква „Хей!“, само че възклицанието прозвучава някак провлечено, все едно е записано на грамофонна плоча 45 оборота, после е възпроизведено на 33 или дори на 16 оборота. Светът се е превърнал в нажежен асфалт и в продължение на цяла вечност наперената девойка с бялата панделка остава пред Лизи; тя вижда само рамото на Дашмиел. И Тони Едингтън, който прелиства идиотския си бележник.

Най-сетне младата жена се отдръпва и Лизи отново вижда съпруга си и Дашмиел — преподавателят по английска литература рязко отмята глава, позата му сякаш крещи: „Тревога! Тревога!“ Случва се за частица от секундата. Лизи вижда същото, което вижда Дашмиел. Вижда Русокоско с револвера (по-късно ще разбере, че оръжието е „Лейдисмит“ двайсет и втори калибър, произведено в Корея и купено за трийсет и седем долара на гаражна разпродажба в Южен Нешвил), насочен към съпруга й, който най-после съзира опасността и спира. Във времето на Лизи всичко се случва на забавен каданс. Тя не вижда как куршумът изхвърча от дулото на револвера, но чува как Скот казва благо, провлачвайки думите в продължение на десет, дори на петнайсет секунди:

— Да поговорим, а, синко?

Сетне вижда как от дулото на револвера изригва пламък, напомнящ раздърпано жълто-бяло букетче за корсаж. Чува приглушено изпращяване, като че ли някой е спукал с длан хартиен плик. Вижда как Дашмиел, дребнавият южняшки фукльо, отскача вляво. Вижда как Скот полита назад, а брадичката му се вирва. Съчетанието от двете движения е странно, но грациозно като стъпка от салонен танц. Черна дупка зейва отдясно на лятното спортно сако.

— Синко, хич не ти трябва да го правиш — провлечено изрича Скот във времето на Лизи, но дори в това време тя чува как след всяка дума гласът му изтънява, докато накрая заприличва на гласа на пилот-изпитател в барокамера. Въпреки това подозира, че мъжът й още не си дава сметка какво му се е случило. Да, почти е сигурна. Спортното му сако се разтваря като порта, когато той заповеднически вдига ръка, сякаш да спре безумеца, и Лизи осъзнава едновременно два факта. Първият е, че ризата под сако то бързо почервява. И че тя най-после тича към него, макар че при всяка крачка се олюлява.

— Трябва да спра тези камбани — раздразнено изрича Герд Алан Коул. — Трябва да спра този звън за мъртвите фрезии.

Лизи е сигурна, че след като умъртви Скот, Русокоско ще се самоубие или ще симулира опит за самоубийство. Засега обаче му предстои да довърши пъкленото си дело. Леко завърта китката си и насочва димящото дуло на револвера към сърцето на Скот; във времето на Лизи движението е плавно и бавно. Прострелял е белия дроб, сега ще стреля в сърцето. Тя знае, че трябва да го спре. Ако съществува поне минимален шанс съпругът ѝ да оцелее, тя трябва да попречи на ненормалния убиец да го простреля втори път.

Сякаш, за да докаже безсилието и, Герд Алан Коул казва:

— Няма да спрат, докато си жив. Ти си виновен за непрестанния им звън, старче. Ти си ад, ти си зъл дух и сега си моят зъл дух!

За пръв път думите му имат някакъв смисъл и осъзнаването им дава на Лизи достатъчно време да вдигне лопатката — тялото ѝ е предусетило намерението ѝ и пръстите ѝ здраво са стиснали дръжката — и да замахне. Въпреки това за малко не закъснява безвъзвратно.

Ако това беше конно състезание, на таблото за резултатите щеше да се появи надпис: ИЗЧАКАЙТЕ ФОТОФИНИША. Но когато състезанието е между мъж с револвер и жена с лопатка, не е необходим фотофиниш. В своето време, в което всичко става на забавен каданс, тя вижда как сребърната лопатка се удря в оръжието и го отклонява нагоре тъкмо когато отново лумва жълто-белият огън (зърва го бегло, защото дулото отчасти е скрито от сребърното сечиво). Вижда как металната част на лопатката продължава да се движи напред и нагоре, докато вторият куршум се стрелва в безоблачното августовско небе. Вижда как револверът полита във въздуха; има достатъчно време да си каже: „Мама му стара! Яко го фраснах!“ преди лопатката да се вреже в лицето на Русокоско. Ръката му още е вдигната (три пръста ще бъдат прекършени от удара), ала при все това металното сечиво счупва носа на Коул, дясната му скула и костта под облещеното му око, избива му девет зъба. Мафиотски бияч с метален бокс не би се справил по-добре.

Сега — все още бавно, още във времето на Лизи елементите на фотографията, за която Стивън Куинсланд ще получи високо признание, се обединяват.

Капитан С. Хефърнън е видял какво се случва само една-две секунди след Лизи, но и той има проблем с преодоляването на някакъв

зяпач — в неговия случай това е пъпчив шишкав младеж с широки бермуди и тениска с щампа на усмихнатия лик на Скот Ландън. Охранителят го изблъсква с мускулестото си рамо и се затичва.

Русокоско пада на асфалта (и излиза от обхвата на фотообектива) — едното му око се вижда в една точка, от другото блика кръв. Кръв блика и от отворстието, което в бъдеще вероятно отново ще му служи за уста.

Роджър Дашмиел, който може би изведнъж си спомня, че е „водец на шоуто“, а не голям и подплашен заек, се обръща към протежето си Едингтън и към почетния гост Ландън (създал му толкова много главоболия) тъкмо навреме, та изненаданата му физиономия да бъде увековечена на фона на знаменателната фотография.

Междувременно Скот Ландън излиза от обсега на обектива. Изпаднал е в шок и крачи уверено, сякаш не забелязва нетърпимата жег, движейки се към паркинга и зала „Нелсън“, където се помещава факултетът по английска литература и за щастие на всички има климатик. Върви изненадващо бързо — поне отначало — и повечето присъстващи сляпо го следват, без да си дават сметка, че пред очите им се е разиграла трагедия. Лизи е вбесена, но не изпитва изненада. В крайна сметка колцина от тях са видели Русокоско, стиснал дамското револверче? Колцина са разбрали, че приглушените изпуквания са от изстрели? Дупката в сакото на Скот може да е петно мръсотия, а кръвта, напоила ризата му, още не се вижда. При всяка вдишване от гърдите му излиза странно свистене, но колко души го чуват? Не, те зяпат нея — ненормалницата, която е превъртала и съвсем безпричинно е забила глупавата сребърна лопатка в лицето на някакъв младеж. Мнозина се усмихват, сякаш мислят, че случилото се е сцена от представлението, изнесена в тяхна чест — шоуто на пътуващия цирк „Скот Ландън“. Мамка им, мамка му на Дашмиел, мамка му и на тромавия глуповат охранител със забавените реакции. Сега я интересува само Скот. Замахва с лопатката, този път „го отнася“ Едингтън.

После, все още на забавени обороти, тя хуква подир съпруга си, който забавя крачка, стъпвайки върху нажежения асфалт на паркинга. Зад нея Тони Едингтън се блещи в сребърната лопатка, сякаш вижда примерно артилерийска граната, детектор за радиация или останка от

състезание на покойници; към него пристъпва капитан С. Хефърнън, явно не е разбрал кой е истинският герой (по-точно героиня) на деня. Лизи ще узнае какво се е случило в този момент едва осемнайсет години по-късно, и то от фотографията на Стивън Куинсланд, но дори да го знаеше, пак нямаше да я интересува; цялото ѝ внимание е съсредоточено в съпруга ѝ, който се свлича върху размекнатия асфалт. Опитва се да излезе от времето на Лизи, да тича по-бързо. Тъкмо тогава Куинсланд натиска копчето на фотоапарата и хваща в кадър само част от мокасината ѝ — факт, който той няма да осъзнае нито тогава, нито по-късно.

6.

Носителят на наградата „Пулицър“, *enfant terrible*, публикувал първата си книга, когато е бил едва дваисет и две годишен, се свлича на асфалта. „Пада като чувал с картофи“, както гласи популярната фраза.

Лизи прави нечовешко усилие да се изтръгне от влудяващото „свое време“, в което сякаш е впримчена. Трябва да се освободи, защото, ако не стигне до Скот, преди тълпата да го погълне, хората вероятно ще го убият. Ще го задушат с обичта си.

— Той е рааанееен! — изкрещява някой.

Тя си изкрещява безмълвно

(дръж се СЕГА ТРЯБВА ДА ТИ СТИСКА)

и най-сетне успява. Изтръгва се от лепилото, в което са затънали стъпалата ѝ. Стремглаво се втурва напред, без да забелязва шума, жегата, потта, блъскащите се зяпачи. Благославя забързаната действителност и докато тича, измъква проклетите бикини от проклетия си задник. Ох, какво облекчение, поне едно нещо през този идиотски ден е наред.

Девойка с къса блузка, чиито презрамки са завързани на фльонги на раменете, всеки момент ще се изпречи на стесняващата се пътека към Скот, но Лизи се стрелва край нея и се просва върху асфалта. Ще усети болката в наранените си колене едва по-късно в болницата, където любезна медицинска сестра ще ги намаже с мехлем — толкова прохладен и успокояващ, че Лизи ще се разплаче от облекчение. Но

това ще стане после. В момента ѝ се струва, че са само двамата със Скот на този нажежен паркинг, на този ужасяващ черно-жълт под на бална зала, където температурата надхвърля петдесет и пет градуса. Във въображението ѝ изникват яйца на очи, които баба Дебушър пържи в големия си тиган, и тя бързо го прогонва.

Скот я гледа.

Лицето му е мъртвешки бледо, под лешниковите му очи са се вдълбали черни сенки, от устата му струи кръв и се стича по брадичката му.

— Лизи! — Пак този изтънял глас. — Онзи наистина ли ме простреля?

— Не говори! — Тя притиска длан до гърдите му. Мили Боже, ризата му е напоена с кръв, сърцето му забързано тупти... не, не тупти, а пърха. Сякаш не бие сърцето на човек, а на птица. „Пулс на гълъб“ — казва си тя, в същия момент девойката с късата блузка се стоварва върху нея. Би паднала върху Скот, но Лизи машинално го прикрива с тялото си („Ей, мама ти стара!“ — извиква изплашената млада жена), за миг поемайки тежестта ѝ върху гърба си. Вижда как непознатата протяга ръце, за да омекоти удара при падането — „Благословени да са рефлексите на младите“ — казва си Лизи, сякаш самата тя е престаряла, не едва на трийсет и една — и девойката успява, ала изпищява, когато след секунда асфалтът парва дланите ѝ.

— Лизи — прошепва Скот и о, Божичко! — дъхът му свисти като вятър в комин.

— Кой ме блъсна? — извиква непознатата с късата блузка с презрамки, завързани на фльонги. Вирнала е задник, конската ѝ опашка се е развързала и косата почти закрива очите ѝ, крещи от страх, болка и срам.

Лизи се привежда към съпруга си. Топлината, излъчваща се от него, я ужасява и я изпълва със съжаление, каквото не е предполагала, че може да изпита. Странното е, че въпреки това той трепери. С една ръка тя си сваля сакото.

— Да, простреляха те — мълви. — Затова мълчи и не се опитвай да...

— Умирам от горещина — казва той и се разтреперва още по-силно. Какво следва — конвулсии ли? Лешниковите му очи се взират в нейните. Кръвта продължава да тече от устата му. Лизи долавя

миризмата ѝ. Дори яката на ризата му е обагрена в червено. „Този път неговият метод за изчистване на петна с отвара от чай няма да действа — мисли си тя, макар да не осъзнава какво ѝ се върти в главата. — Кръвта е прекалено много.“ — Умирам от горещина, Лизи, намери лед, моля те.

— Ей-сега. — Тя навива самото му и го слага под главата му. „Слава Богу, че носи спортното си сако“ — казва си, в този момент ѝ хрумва нещо. Хваща за рамото хленчещото момиче. — Как се казваш?

Девойката се облеща, сякаш вижда ненормална, но машинално отговаря:

— Лиза Лемке.

„Още една Лиза. Светът е малък“ — мисли си Лизи, но не го изрича на глас, а казва:

— Мъжът ми е прострелян, Лиза. Ще отидеш ли до... — Не си спомня названието на сградата, само функцията ѝ. — До факултета по английска литература. Повикай линейка. Обади се на 911...

— Госпожо? Госпожо Ландън? — Едрият охранител с лакти си пробива път през тълпата. Кляка до нея, коленете му изпукват. „Изпукват по-силно от револвера на Русокоско“ — мисли си тя. Охранителят държи уоки-токи. Говори бавно и предпазливо, сякаш се обръща към изплашено дете. — Обадох се в лечебницата на кампуса, госпожо Ландън. Ще изпратят линейка, която ще закара мъжа ви в Общинската болница. Разбирате ли ме?

Разбира го и признателността ѝ към него почти се равнява на жалостта ѝ към Скот, който лежи върху напечения асфалт и трепери като пребито куче. Кима, избърсва първата от пороя сълзи, които ще пролее, преди да закара Скот в Мейн — не с полет на „Делта“, а с частен самолет с медицинска сестра на борда (на летището в Портланд ще ги чакат линейка и друга медицинска сестра.) Обръща се към младата Лемке:

— Той изгаря от висока температура. Има ли лед, мила? Сещаш ли се къде може да има лед? Където и да било?

Изрича думите, без да се надява на отклик, затова се изненадва, когато Лиза Лемке кимва:

— Ей-там има закусвалня с автомат за кока-кола. Посочва към зала „Нелсън“, която Лизи не вижда. Пред очите ѝ е само гора от крака — някои космати, други — не, някои с тен, други — зачервени от

слънцето. Осъзнава, че са обградени от всички страни, че с ранения ѝ съпруг се намират на пространство с размерите на голяма таблетка витамини, и внезапно я обзема усещането, че тълпата я задушават. Дали думата беше агорафобия? Ако можеше да говори, Скот щеше да ѝ каже.

— Моля те, донеси лед — казва на девойката. — И побързай. — Обръща се към охранителя, който измерва пулса на Скот — нещо, което според нея е напълно излишно. В момента всичко се свежда до това дали съпругът ѝ още е жив. — Можете ли да ги накарате да се отдръпнат? — мълви умоляващо. — Толкова е горещо к...

Преди да довърши фразата, той вече е на крака като човече на пружинка и крещи:

— Назад, хора! Отдръпнете се и пуснете момичето! Дайте му малко въздух, приятели, хайде, по-живо!

Зяпачите се отдръпват..., но с нежелание, забелязва Лизи. Явно не искат да пропуснат нищо от кървавата гледка.

Напеченият асфалт излъчва нетърпима горещина. Би трябвало вече да е свикнала, както се свиква с горещ душ, ала това не се случва. Напразно надава ухо за воя на сирената на линейка. След миг обаче чува как Скот изхриптява името ѝ. Същевременно подръпва блузката ѝ, подгизнала от пот (сутиенът ѝ се очертава като татуировка върху тънката коприна). Тя го поглежда и сърцето ѝ се свива от ужас, защото той се усмихва. Кръвта е обагрила устните му в тъмnochервено и усмивката му повече прилича на гримаса на клоун. „Никой не обича клоун посред нощ“ — казва си и се учудва откъде ѝ е хрумнала тази дивотия. Едва по-късно, по време на безкрайната и безсънна нощ в мотелската стая, докато слуша как сякаш всички кучета в Нешвил лаят срещу горещата августовска луна, тя ще си спомни, че фразата е от третия роман на Скот, единствения, който и тя, и литературните критици оплюха, онзи, който им донесе цяло състояние. „Стръвни дяволи“.

Скот все така подръпва копринената ѝ блузка, очите му все така трескаво блестят, хлътнали в потъмняващите кухни. Явно иска да ѝ каже нещо и тя неохотно се навежда. Съпругът ѝ отчаяно се опитва да си поеме дъх, мъчителните му хрипове са ужасяващи. Отблизо миризмата е още по-силна. И противна. Миризма на минерали.

„Смърт. Миризмата е на смърт.“

Сякаш да потвърди мисълта ѝ, Скот прошепва:

— Много е близо, мила. Не го виждам, но... — Отново си поема дъх, белите му дробове изсвистяват — звукът напомня зловещ писък. — Чувам го как се храни. И сумти. — Устните му отново се разтеглят в кървава клоунска усмивка.

— Скот, не знам за какво гово...

В ръката, която дърпа блузката ѝ, е останала някаква сила. Пръстите жестоко се впиват в плътта и, а по-късно в мотела, когато тя сваля блузката, ще види мораво петно.

— Ти... — Пак зловещото свистене. — Знаеш... — Пореден хрип, този път по-гърлен. Скот продължава да се усмихва, сякаш двамата знаят някаква страшна тайна. Пурпурна тайна с цвета на синини по тялото. Пурпурна като цветята, които растат на онези

(тихо, Лизи, тихо)

да, на онези хълмове.

— Ти... знаеш..., затова... не се прави..., че не разбираш...

Лизи май наистина се досеща. Скот го нарича „дългото нещо“. Онова, което е безкрайно и петнисто. Тя мислеше да провери в речника значението на думата петнисто, но забрави — забравянето е изкуство, което поради ред причини тя е усъвършенствала през годините на брака си със Скот. Но знае за какво говори мъжът ѝ, да, знае.

Той пуска блузата ѝ, а може би вече няма сили да я дърпа. Лизи леко се отдръпва. Очите му в хлътналите кухни са вперени в нея. Както обикновено са поразително красиви, но са изпълнени с ужас и с (сърцето ѝ се свива от страх) необяснимо веселие. Все така шепнейки — дали да го чува само тя, или защото не може да говори ю-високо — той казва:

— Слушай, малка Лизи. Ще ти покажа какъв звук издава, когато се оглежда.

— Скот, не! Престани! Недей!

Той сякаш не я чува. Отново изхриптява, свива влажните си червени устни, образувайки буквата О, и издава противен звук, напомнящ пуфтене. От стиснатото му гърло изригват капчици кръв и обагрят нажежения въздух. Някакво момиче изпищява. Този път зяпачите не изчакват едрият охранител да ги подкани да се отдръпнат и по своя инициатива отстъпват назад.

За щастие звукът — мили Боже, този звук повече прилича на грухтене — затихва след секунда. Скот започва да кашля, гърдите му се повдигат, от раната блика кръв — всеки изблик е ритмичен като пулс — и с пръст помахва на Лизи да се приближи. Тя се подчинява, подпира длани на нажежения асфалт. Хлътналите му очи и мъртвешкото му хилене впримчват погледа ѝ.

Той завърта глава, изплюва парче съсирена кръв върху горещия асфалт, после пак се обръща към нея.

— Така... мога да го викам — прошепва. — То ще дойде. Ще се... отървеш от вечното... ми дърдорене.

Лизи разбира, че съпругът ѝ не се шегува, и за миг (сигурно под въздействието на настойчивия му поглед) е убедена, че той ще го стори. Отново ще издаде ужасния звук, само че по-силно, и в някакъв друг свят дългото нещо, властелинът на мрака, ще извърне ненаситната си глава. След миг, но в този свят, Скот Ландън ще потрепери и ще умре. В смъртния акт ще бъде посочена някаква разбираема причина, ала Лизи ще знае истината — злото най-сетне го е видяло, намерило го е и го е изяло жив.

Сега се случва нещо, за което по-късно никога няма да говорят — нито пред другите, нито помежду си. Прекалено е злоещо. Всеки брак има две сърца — открито и потайно. Това е потайното сърце на техния брачен съюз, единственият налудничав секрет. Тя се привежда към съпруга си; сигурна е, че той умира, ала при все това е решена да направи нещо. Ако се наложи, с нокти и зъби ще се бори с дългото нещо, да, ще го срази.

— Е... Лизи? — Пак тази отблъскваща лукава усмивка. — Съгласна... ли... си?

Тя се навежда още по-ниско. Навежда се и подушва леката миризма на шампоана „Прел“ и пяната за бръснене, които е използвал сутринта. Навежда се, докато устните ѝ докосват ухото му.

— Млъкни, Скот — прошепва. — Поне веднъж в живота си замълчи.

Вдига глава и вижда, че погледът му не е същият. Ожесточеността е изчезнала. Губи съзнание, но може би така е по-добре, защото отново изглежда нормален.

— Лизи...

Тя пак зашепва, гледа го право в очите:

— Престани да обръщаш внимание на идиотското нещо и то ще си отиде. — За миг се изкушава да добави: „После ще оправиш бъркотията“, ала това е безсмислено — засега единственото, което той може да стори, е да не умре. Затова казва: — И да не съм те чула повече да издаваш този звук!

Той прокарва език по устните си. Лизи вижда кръвта по езика му и стомахът ѝ се преобръща, ала тя не смее да извърне поглед. Предполага, че не може да стори нищо повече, докато не дойде линейката, или той да издъхне на горещия асфалт на стотина метра от мястото на последния си триумф; щом е издържала досега, сигурно ще издържи всичко останало.

— Толкова ми е горещо — шепне Скот. — Да можех да посмуча кубче лед...

— Ей-сега, скъпи — мълви Лизи, без да я е грижа, че обещава невъзможното. — Сега ще ти намеря. — Поне чува в далечината воя на сирените на линейката. Все пак има някаква надежда.

Изведнъж се случва чудо. Девојката с фльонги на раменете и пресни драскотини по дланите си пробива път през тълпата от зяпачи. Задъхва се като маратонец, пот се стича по страните и шията ѝ, но тя държи две пластмасови чашки.

— На връщане излях половината от шибаната кока-кола — изпъхтява тя, — обаче нося лед. Ледът е... — Тя забелва очи и полита назад. Охранителят — Бог да го благослови, да е жив и здрав още сто години — я подхваща да не падне и взема едната чашка. Дава я на Лизи, после кара Лиза да пие от другата. Лизи Ландън не му обръща внимание. По-късно, когато си припомня случилото се, тя ще изпита нещо като страхопочитание към неустрашимостта си. Но в момента единственото, което се върти в главата ѝ, е: „Не ѝ позволявай да се стовари върху мен, ако припадне, полицај Дружелюбко.“ Тя отново се обръща към Скот.

Той трепери, очите му се замъгляват, вече почти не я вижда. Ала все пак прошепва:

— Лизи... Умирам от горещина... лед...

— Имам лед, скъпи. Едно те моля — поне веднъж да си затвориш цапнатата уста.

— Един отлетя на север, друг — на юг — изхриптява Скот, сетне — о, чудо! — той млъква. Може би — за пръв път в живота си — няма

какво повече да каже.

Лизи пъха ръка в чашата, течността прелива. Студенината е потресаваща и прекрасна. Тя сграбчва шепя ледени кубчета, внезапно осъзнава иронията на случващото се: когато със Скот спират на някоя от отбивните край магистралата и тя използва автомат, който „пуска“ чаши с безалкохолно вместо кутийки или бутилки, винаги натиска бутона с надпис „БЕЗ ЛЕД“, обзета от задоволство — глупците разрешават на злите компании за безалкохолни напитки да ги лъжат, като им пробутват чаша, пълна до половината с лед, следователно с по-малко безалкохолно, но момичето на Дейв Дебушър не е глупаво. Как се изразяваше старият Денди? „Не съм вчерашен, малката.“ А ето, че сега ѝ се иска да имаше повече лед и по-малко кока-кола... макар че едва ли има голямо значение.

Само че този път я чака изненада.

— Скот, ето ти лед.

Очите му са притворени, но той покорно отваря уста и когато Лизи натрива устните му с шепата лед, после пуска едно кубче върху окървавения му език, треперенето му ненадейно престава. Истинска магия! Тя се окуражава, прокарва по едната му страна, после по другата, накрая по челото му юмрука си, от който се стича червеникава ледена вода и влиза в очите му.

— О, Лизи, божествено е — шепне той и макар гласът му още да е писклив, вече е... по-нормален.

Линейката спира недалеч, сирената за последен път надава вой и затихва, след секунди Лизи чува нетърпелив мъжки глас да крещи:

— Пуснете ни! Хайде, хора, пуснете ни да си свършим работата, хайде, по-живо!

В този момент Дашмиел, скапаният южняшки фукльо, зашепва в ухото ѝ. Загрижеността в гласа му, противоречаща на бързината, с която бе побързал да избяга, я кара да заскърца със зъби:

— Как е той, скъпа?

Без да го погледне, тя отговаря:

— Опитва се да остане жив.

7.

— Опитва се да остане жив — промърмори тя и прокара длан по лъскавата страница на алманаха, по фотографията на Скот, на която той е заснет с крак върху глупавата сребърна лопатка. Затвори алманаха и го запрати върху прашния гръб на змията от книги. Апетитът ѝ за снимки беше презадоволен за този ден. Болката в лявото ѝ слепоочие все повече се усилваше. Искаше ѝ се да изпие някакво болкоуспокояващ, не глупавия тилебол, а лекарство от онези, които съпругът ѝ наричаше „главоблъскачи“. Две таблетки от неговия екседрин щяха да свършат работа, стига да не бяха с изтекъл срок на годност. После щеше да полегне в тяхната спалня, докато премине проклетото главоболие. Дори можеше да подремне.

„Още наричам спалнята «наша»“ — помисли си, докато слизаше по стъпалата към обора, който вече не беше обор, а склад, разделен на малки помещения, макар че вътре още витаеха упоритите миризми на машинно масло и сено.

Е, и? Какво от това?

Тя сви рамене:

— Нищо, предполагам.

Стресна се от безразличието в гласа си. Вероятно възкресяването на ужасяващите спомени я беше изтощило. Сякаш отново бе преживяла стреса. За едно беше благодарна — в корема на змията от книги нямаше други снимки на Скот, които да отприщят подобни спомени; само веднъж бе прострелян, а нито един университет не би му пратил фотография на ба...

(не говори за това млъкни)

— Правилно — съгласи се тя, без всъщност да осъзнава какво е щяла

(бягай, ти, стар мръсно)

да си помисли. Беше плувнала в пот като човек, който на косъм е избягнал смъртта.

— Млъкни, стига толкова.

В този момент, сякаш гласът ѝ го бе задействал, зад затворената врата вдясно от нея зазвъня телефон. Тя вече беше стигнала до коридора между малките кабинки в обора. Навремето зад тази врата имаше помещение, достатъчно голямо да побере три коня. Сега надписът на табелката гласеше ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ! Закачила я беше на шега. Възнамеряваше да превърне помещението в нещо като

кабинет, където да се занимава със семейното счетоводство и уреждането на сметките (още тогава имаха счетоводител, но той живееше в Ню Йорк и не можеше да се занимава с незначителни подробности като например плащането на сметките в бакалница „Хилтоп“). Тя стигна дотам, че обзаведе кабинета с бюро и няколко картотеки, инсталира телефон и факс... после Скот почина. Влизала ли беше там оттогава? Само веднъж. В края на март, когато навън тук-там още се виждаше неразтопен сняг. Възнамеряваше да изтрие съобщенията на телефонния секретар. На екранчето се виждаше цифрата 21. Съобщенията от номер едно до номер седемнайсет бяха от рекламни агенти, които Скот наричаше „телефонни глисти“. Номер осемнайсет (Лизи изобщо не се изненада) бе от Аманда:

— Проверявам дали си включила тъпата машина. Даде номера на мен, Дарла и Канти, преди Скот да почине. — Пауза. — Предполагам, че си. — Пауза. — Че си я включила, де. — Пауза, после поток от думи: Само че имаше прекалено дълга пауза между записа и бибиткането, което означава, че са се събрали страшно много съобщения, малка Лизи. Проверявай ги по-често, че току-виж някой иска да ти подари порцеланов сервиз или нещо подобно. — Пауза. — Е, дочуване.

Сега, докато стоеше през затворената врата на „кабинета“, тя чу как телефонът иззвъня трети, после четвърти път. На петото иззвъняване нещо изщрака, после прозвуча собственият ѝ глас, съобщаващ на човека от другата страна на линията, че той или тя се е свързал с номер 727-5932. Не беше записала лицемерно обещание по-късно да се свърже с обаждания се, нито покана да остави съобщение след сигнала, който Аманда бе нарекла „биббиткане“. Нямаше смисъл. Кой би се обадил тук, за да разговаря с нея? След смъртта на Скот „машината беше останала без двигател“. Сега тук живееше само малката Лизи Дебушър от Лисбон Фолс, вдовицата Ландън. Малката Лизи живееше сама в къща, прекалено голяма за нея, и пишеше списъци за пазаруване, не романи.

Паузата между съобщенията и сигнала беше толкова дълга, че Лизи си каза: „Лентата на касетката е свършила.“ Дори да не беше, тя предполагаше, че на човека от другата страна на линията ще му омръзне да чака и ще затвори; тогава през затворената врата тя ще чуе само възможно най-неучтивия глас на телефонистка, която се тросва:

„Ако желаете да се обадите, затворете и наберете вашия оператор]“ Не изрича обидни думи по адрес на обаждания се, но Лизи открай време долавя в подобни записи нещо, което Скот би нарекъл подтекст.

Обаче чу мъжки глас, който произнесе четири думи.

Ненадейно и съвсем безпричинно я побиха тръпки. Мъжът каза:

— Ще се обадя отново.

Последва изщракване.

После настъпи тишина.

8.

„Това наистина е много по-приятно“ — казва си тя, ала знае, че не се намира нито в настоящето, нито в миналото, а сънува. Лежеше на голямото двойно легло в

(нашата нашата нашата нашата)

спалня под бавно въртящия се вентилатор на тавана; беше заспала въпреки сто и трийсетте милиграма кофеин в двата екседрина (срок на годност ОКТ. 07), които взе от намаляващите запаси на Скот, скътани в аптечката в банята. Ако се съмнява, че сънува, трябва само да се огледа — намира се в спешното отделение на третия етаж на Нешвилската окръжна болница и седнала върху парчето плат с надпис „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“. Отново е очарована, като вижда, че краищата на необикновеното вълшебно килимче, върху което седи със скръстени ръце, са завързани като на носна кърпа. Кръжи толкова близо до тавана, че когато „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“ се плъзва под едно от витлата на бавно въртящия се вентилатор (в съня ѝ те изглеждат досущ като онези в спалнята), е принудена да легне, та витлото да не я удари. Лакираните дървени лопатки издават звук „уууп, уууп, уууп“, докато правят бавните си и някак величествени обиколки. Отдолу медицинските сестри идват и си отиват, придружавани от скърцането на гумените си подметки. Някои носят къси престилчици в ярки цветове, напоследък станали популярни сред упражняващите тази професия, но повечето още са със стандартните бели престилки, бели чорапогащници и с касинки, които открай време напомнят на Лизи за препарирани гълъби. Двама лекари — предполага, че са лекари, макар

че единият още има жълто около устата, стоят до чешмичката-фонтан. Стените са облицовани с плочки в успокояващо зелен цвят. Жегата сякаш не прониква тук. Тя предполага, че освен вентилаторите има и климатик, но не чува бученето му.

„Не и в съня ми“ — казва си и мисълта изглежда логична. Наблизо е стая 319, в която закараха Скот, след като извадиха куршума. Лизи лесно достига вратата, но открива, че виси във въздуха прекалено високо и не може да влезе в стаята. А толкова ѝ се иска! Така и не ѝ остана време да каже на съпруга си: „После ще оправяш бъркотията“, но толкова ли беше наложително? В крайна сметка Скот Ландън не е вчерашен. Най-важното в момента е да намери вълшебната думичка, която ще накара вълшебното килимче да се сниши.

Изведнъж я осенява прозрение. Страхува се да произнесе тази дума (чула я е от Русокоско), но когато си на зор, не можеш да придиряш, както казваше Денди, затова...

— Фрезии — казва и избелялото парче плат покорно се спуска надолу. Тя поглежда през отворената врата и вижда Скот (вече са изминали пет часа от операцията), проснат на тясно, но изненадващо красиво легло с изящни табли. Мониторите бибиткат като телефонни секретари. Две прозрачни торбички с някакви течности са окачени на стойката между болния и стената. Той сякаш спи. До леглото на дървен стол с облегалка седи Лизи от 1988 година и стиска дланта на съпруга си. В другата ѝ ръка е романчето, което е взела за пътуването до Тенеси — никога не е очаквала, че почти ще го довърши. Скот чете Борхес, Пинчън, Тейлър и Атуд; нейните любими автори са Мейв Бинчи, Колийн Маккъллоу, Джийн Оел (въпреки че започва да ѝ писва от похотливите пещерни хора на госпожа Оел), Джойс Карол Оутс и (напоследък) Шърли Конран. Докато е в стая 319, почти преполовява „Дивачките“, най-новия роман на тази писателка, който много ѝ допада. Сигнала е до онази част, в която жените, впримчени в джунглата, се научават да използват сутиените си като прашки. Бог да благослови откривателя на ликрата. Не е сигурна дали американските любителки на романтична литература са узрели да приемат „нововъведенията“ на госпожа Конран, ала според нея в действията на онези жени има нещо смело и красиво. Смелостта винаги е красива, нали?

Лъчите на залязващото слънце нахлуват през прозореца и обагрят стаята в червено и златисто. Светлината е зловеща, но и прекрасна. Лизи от 1988 година е много уморена — изчерпана е емоционално и физически, а най-вече я подлудява самият Юг. Казва си, че ще закреши, ако още някой се обърне към нея с провлеченото „гооожо“. Но има и нещо хубаво — за разлика от местните хора тя рано или късно ще се махне от тук; надява се да е по-рано, защото..., защото знае, че Скот върви към подобрене.

Скоро ще се върне в мотела и ще помоли да ѝ дадат същата стая, която беше взела сутринта (Скот винаги осигурява „убежище“ дори когато публичната изява е кратка — „Гъз път да види“, както се изразява той.) Подозира обаче, че няма шанс — навсякъде се отнасят по-добре с теб, когато си придружавана от мъж, бил той прочут или не — от друга страна, мотелът е близо и до болницата, и до университета, тоест ако изобщо ѝ дадат стая, няма да ѝ пука дали е същата. Доктор Сатъруейт, който е поел лечението на Скот, ѝ подсказва, че може да избегне репортерите, ако вечерта и през следващите дни използва задния вход. Добавя, че госпожа Маккини, която е на гишето за информация, ще ѝ повика такси, което ще я чака на паркинга до товарното депо. Лизи отдавна да си е тръгнала, ала през последния час Скот е много неспокоен. Сатъруейт я бе успокоил, че съпругът ѝ поне до полунощ ще бъде под въздействието на болкоуспокояващите, ала той не познава Скот колкото нея, затова тя не се изненадва, когато с приближаването на нощта мъжът ѝ започва да идва в съзнание през кратки интервали от време. Два пъти я позна и попита какво се е случило, два пъти тя му отвърна, че е бил прострелян от душевноболен. Вторият път той избърбори нещо несвързано, преди пак да затвори очи, а Лизи неволно се засмя. Сега ѝ се иска Скот отново да се изтръгне от бездната на безпаметността, за да го успокои, че няма да замине за Мейн, а ще отиде в мотела и сутринта ще се върне при него.

Лизи от 2006 година отлично си спомня всичко. Както си седи на вълшебното килимче „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“, изведнъж си казва: Той отваря очи. Поглежда ме. Казва: „Бях в мрака и ти ме намери. Беше ми горещо — много горещо — и ти ми даде лед.“

Наистина ли обаче го беше казал? Наистина ли се беше случило? И ако тя крие нещо — крие го от себе си — защо го прави?

Скот, проснат в леглото под зловещата и същевременно прекрасна червеникава светлина, отваря очи. Поглежда жена си, която чете книга. Дишането му вече не е придружавано от ужасяващото хъркане, ала все пак когато той си поема въздух, за да произнесе името ѝ, се чува странно свистене. Лизи от 1988 година оставя настрани книгата и го поглежда:

— Здравсти, пак си буден. Ще проведем бърз тест. Помниш ли какво ти се случи?

— Простреляха ме — шепти Скот. — Младеж. Боли.

— След малко ще ти дадат болкоуспокояващо — казва тя. — Междувременно искаш ли да...

Скот ѝ стиска дланта. Сега ще ми каже: *„Бях в мрака и ти ме намери. Беше ми горещо — много горещо — и ти ми даде лед“* — мисли си Лизи от 2006.

Само че онова, което той казва на съпругата си, която спаси живота му, като удари по главата със сребърната лопатка един безумец, е само:

— Беше адски горещо, а?

Подхвърля го небрежно, дори не я поглежда, все едно води най-обикновен разговор. Сякаш изчаква да мине времето, докато червеникавата светлина отвън угасне и апаратите, към които е привързан, започнат да бибиткат; Лизи от 2006 година, която стои на прага, готова да излезе, вижда как през по-младата ѝ „версия“ преминава тръпка, вижда как по-младата Лизи неволно измъква от книгата на Шърли Конран пръста си, с който е отбелязала докъде е стигнала.

Мисля си: *„Или той не си спомня, или се преструва, че ле си спомня какво прошепна, докато лежеше на асфалта — че може да повика петнистото чудовище и че ще го призове, ако искам веднъж завинаги да приключа с тази история — и как му казах да млъкне и да не мисли за това..., че ако поне веднъж в живота си замълчи, проклетото нещо ще си отиде. Питам се дали наистина е забравил, както е забравил, че го простреляха, или се мъчи да заличи от паметта си случилото се, сякаш натъпква лошото в сандъче и здраво*

го заключава. Питам се дали има значение, стига той да не е забравил как да се възстанови.“

Докато е просната на леглото (и докато лети с вълшебното килимче във вечната действителност на съня си), Лизи се опитва да извика на по-младото си „аз“, че има значение, голямо значение. „*Не му позволявай да те манипулира!* — мъчи се да извика. — *Не можеш вечно да забравяш!*“ Хрумва ѝ друга фраза от миналото, когато през летата, прекарани край езерото Сабат Дей, по цял ден играеха на карти; когато някой се опитваше да мами или да хитрува, другият се провикваше:

— Недей! Не можеш да изровиш мъртвите от гроба.

Не можеш да изровиш мъртвите от гроба.

Въпреки това тя отново се опитва.

Лизи от 2006 година напъга волята си, навежда се от вълшебното килимче и изпраца на по-младото си „аз“ телепатично внушение: „Той се преструва! СКОТ СИ СПОМНЯ ВСИЧКО!“

За миг я обзема въодушевление, струва ѝ се, че другата разбира посланието ѝ. Лизи от 1988 година се размърдва на стола, книгата се изплъзва от ръката ѝ и тупва на пода. Преди обаче тя да се огледа, Скот Ландън поглежда жената, застанала на прага, онази версия на съпругата му, която по-късно ще стане негова вдовица. Отново свива устни, ала вместо да издаде противния мяскащ звук, той духа. Въздушната струя е слаба — естествено Скот е останал без сили след ужасното преживяване — но все пак праща назад вълшебното килимче „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“ и то започва да се люлее като сухо листо, подхвърляно от ураганен вятър. Лизи се вкопчва в него, докато стените на болничната стая се люлеят около нея, ала проклетото парче плат се накланя, тя пада и...

9.

Лизи се стресна и седна в леглото; потта засъхваше по челото и под мишниците ѝ. В стаята беше сравнително хладно благодарение на вентилатора на тавана, но тя умираше от горещина, сякаш беше в...

Сякаш беше в доменна пещ.

— Каквото и да е това — каза и се засмя.

Сънят вече избледняваше — единственото, което тя си спомняше сравнително ясно, бе зловещата червеникава светлина на залязващо слънце — ала се беше събудила с една натрапчива мисъл, безумна необходимост да намери идиотската сребърна лопатка. Онази сребърна лопатка.

— Защо? — попита, обръщайки се към празната стая. Взе от нощното шкафче часовника и го приближи до очите си с надеждата, че е изминал час, дори може би два. С удивление видя, че е спала само дванайсет минути. Остави обратно часовника и прокара длани по блузата си, сякаш беше пипала нещо мръсно, гъмжащо от микроби. — Защо онова нещо?

„*Няма значение.* — Беше гласът на Скот, не нейният. Напоследък рядко го чуваше толкова отчетливо, но — леле, братче! — сега беше съвсем ясен. — *Не ти влиза в работата. Само го намери и го сложи, където... е, знаеш къде.*“

Разбира се, че знаеше.

— Където ми стиска — промърмори тя, прокара длани по страните си и се позасмя.

„*Точно така, мило мое* — съгласи се покойният ѝ съпруг. — *При необходимост.*“

III. ЛИЗИ И СРЕБЪРНАТА ЛОПАТКА (ИЗЧАКАЙ ВЯТЪРЪТ ДА СЕ ПРОМЕНИ)

1.

Яркийт сън не помогна на Лизи да прогони спомените за Нешвил, най-вече онзи, когато Герд Алан Коул обръща револвера, след като е прострелял в белите дробове жертвата си (изстрел, след който Скот може би ще оцелее), и го насочва към сърцето, за да причини смъртоносна рана. Събитията вече се развиват на забавен каданс и онзи спомен, към който паметта на Лизи непрекъснато се връща, както езикът непрекъснато се връща върху счупен зъб, е колко плавно е движението, сякаш оръжието е монтирано на лагери.

Тя почисти с прахосмукачка гостната, която и така си беше чиста, пусна пералнята, макар да не се налагаше; откакто беше сама, кошът с дрехи за пране се пълнеше много бавно. Изминали бяха две години, а тя още не можеше да свикне с този факт. Накрая си сложи вехтия бански костюм и преплува пет, десет, петнайсет дължини в басейна в задния двор; на седемнайсетата се умори и се отказа. Вкопчи се в ръба откъм плитката част задъхваше се, косата ѝ прилепваше към страните, челото и шията ѝ като лъскав шлем — но продължаваше да вижда завъртането на китката на онази ръка с дълги бледи пръсти, виждаше как се обръща лейдисмитът (невъзможно ѝ беше да мисли за револвера като за оръжие, след като вече знаеше женственото му название), виждаше как черната дупчица, предвещаваща смъртта на Скот, преминава вляво, а сребърната лопатка беше толкова тежка. Изглеждаше невъзможно тя да изпревари лудостта на Коул.

Леко си раздвижи краката, върху гладката водна повърхност се образуваха вълнички. Скот харесваше басейна, но много рядко отиваше да плува; предпочиташе да чете книга, да пие бира или да се отдаде на размисли. Разбира се, когато не пътуваше. Или когато се затваряше в кабинета си, надуваше до дупка стереоуредбата и се отдаваше на писане. Или пък, когато седеше с широко отворени очи на

люлеещия се стол в гостната, в разбитото сърце на зимната нощ, и загърнат до брадичката с едно от големите плетени одеяла на Доброто мамче, докато отвън зловещо свиреше ураганият вятър, идващ чак от Йелоунайф... онзи беше другият Скот; един отлетя на север, друг на юг и — Господи! — тя еднакво обичаше и двамата.

— Забрави! — измънка. — Успях навреме, да, успях навреме, затова забрави! Ненормалникът простреля Скот само в белите дробове! Ала в спомените си (където миналото винаги е настояще) Лизи видя повторното завъртане на револвера и се изтласка от басейна, опитвайки се да прогони образа. Тактиката подейства, но Русокоско отново се върна, докато тя се загръщаше с хавлията, след като набързо взе душ; Герд Алан Коул се върна, намира се до нея и казва: „Трябва да спра този звън за мъртвите фрезии“, а Лизи от 1988 година замахва със сребърната лопатка, но този път проклетият въздух в проклетото време на Лизи е прекалено плътен, тя ще закъснее със секунда, ще види как от дулото на револвера отново изригва пламък, напомнящ раздърпано жълто-бяло букетче за корсаж, ще види и черната дупка на левия ревер на спортното сако на Скот, сако, което е последната му дреха като жив...

— Стига толкова! — изстена тя и запрати в коша мократа хавлиена кърпа. — Не го мисли повече!

Пъхна под мишница дрехите си и гола измина разстоянието между басейна и къщата — та нали затова беше високата ограда, заобикаляща задния двор.

2.

След плуването огладня — всъщност изпита вълчи глад — и макар че още нямаше пет часът, реши да си приготви обилна вечеря. От онези, които по-голямата ѝ сестра Дарла би нарекла „храна за успокояване на нервите“, а Скот би я определил като „освинване“. В хладилника имаше половин килограм телешка кайма, на задната полица в килера се таяха сатанински примамливи бурканчета със съставки за приготвяне на хамбургери. Тя изсипа в тенджерка месото с подправките и докато чакаше ястието да заври, си приготви цяла кана куул ейд с двойно количество захар. След двацет минути апетитният

аромат изпълни кухнята, а спомените за Герд Алан Коул изфирясаха от съзнанието на Лизи... поне за известно време. Мислеше само за храната. След втората порция и след втората чаша лимонада (изпи я на един дъх, на дъното остана само малко неразтопена захар) тя се оригна и промърмори:

— Сега да имаше и една цигара...

Много рядко ѝ се допушваше, но сега умираше за цигара. Марка „Сейлъм Лайт“. Скот пушеше, когато се запознаха в Мейнския университет, където той беше едновременно студент последна година и „най-младият в света писател, пребиваващ там“, както сам се наричаше. Тя посещаваше само вечерните лекции (и то не за дълго), денем беше сервитьорка в закусвалнята на Пат в центъра на града и разнасяше пици и хамбургери. Започна да пуши, повлияна от Скот, който беше почитател на цигарите „Хърбърт Тарейтон“. Двамата едновременно ги отказаха и се окуражаваха взаимно. Беше през 1987, една година, преди Герд Алан Коул нагледно да демонстрира, че не само цигарите са пагубни за белите дробове.

Оттогава минаваха дни, без да ѝ се прииска да запали, следваха периоди, през които копнееше за цигара. Все пак фактът, че мислеше за това, бе някакъв прогрес. Поне прогонваше спомените за

(„Трябва да спра този звън за мъртвите фрезии“ — съвсем отчетливо казва Герд Алан Коул и завърта китката си)

Русокоско

(плавно)

и Нешвил

(така че димящото дуло на револвера се насочва към сърцето на Скот)

и мамка му! — ето, че картината отново възкръсна в съзнанието ѝ.

В шкафа имаше маслен сладкиш и цяла кутия течна сметана — връхната точка на освинването, но тя така беше преяла, че не ѝ се посягаше към тях. Най-страшното беше, че спомените се върнаха, макар да се беше натъпкала с топла, висококалорична храна. Едва сега разбираше какво изживяват ветераните от войните. Случилото се през онзи отдавнашен ден бе единствената битка, която бе водила, но...

(не, Лизи)

— Престани! — прошепна и отмести чинията

(не, миломое)
по-далеч от себе си. Господи, как жадуваше да запали
(знаеш, че не бива)
цигара. Но още повече жадуваше отдавнашните спомени да се
мах...

„Лизи!“

Беше гласът на Скот — чу го толкова ясно, че машинално
отговори:

— Какво, скъпи?

„Намери сребърната лопатка и тази гадост ще престане да те
тормози... както вятърът отнасяше неприятната миризма от
фабриката, когато задухаше от юг. Помниш ли?“

Разбира се, че помнеше. Живееше в градчето Клийвс Милс
източно от Ороно. Въпреки че по това време повечето фабрики бяха
закрити, от онези, които още работеха — особено, ако денят беше
облачен и влажен — се носеше ужасна смрад. Но когато вятърът
сменеше посоката си... Господи! Човек усещаше миризмата на океана
и се чувстваше като прероден. „Изчакай вятърът да се промени“ —
беше ключова фраза в езика на Лизи и Скот, също като „стиска ли ти?“. **ВЕДТСКЕН** и думата „идиотски“, заменяща „шибан“. След време
престанаха да я използват и тя не се беше сещала за нея от години:
„Изчакай вятърът да се промени“ означаваше „Дръж се, мила“.
Означаваше „Не се предавай още“. Може би в тази фраза се
съдържаше оптимизъм, присъщ само на младите семейни двойки. Тя
не знаеше отговора. Вероятно Скот имаше мнение по въпроса —
водеше си дневник още тогава, през онези

(РАННИ ГОДИНИ!)

отдавна отминали времена; всяка вечер пишеше по петнайсетина
минути, докато Лизи гледаше комедийни сериали или се занимаваше
със семейното счетоводство. Понякога вместо да гледа телевизия или
да пише чекове, тя го наблюдаваше. Харесваше ѝ как светлината от
лампата блестеше в косата му и хвърляше дълбоки триъгълни сенки
върху страните му, докато той свеждаше глава над тетрадката. Тогава
косата му беше по-дълга и по-тъмна, не прошарена като през
последните години от живота му. Лизи харесваше историите му не по-
малко от косата му под светлината на лампата. Казваше си, че косата
си има собствена история, само че той не я знае. Харесваше ѝ и

усещането, когато докосваше кожата му — и на челото, и на пениса. Не би заменила едното за другото. За нея те бяха едно цяло.

„Лизи, намери лопатката!“

Разчисти масата, изсипа в съд от огнеупорно стъкло остатъка от ястието. Сигурна беше, че няма да посегне към него, след като пристъпът на вълчи глад беше преминал, но храната беше прекалено много, за да я изсипе в боклукомелачката в умивалника; Доброто мамче, чиито съвети още населяваха съзнанието ѝ, щеше да се възмути от подобно прахосничество. Предпочиташе да забута съда в дъното на хладилника зад аспержите и бурканчетата с йогурт, където няма да го вижда. Докато се занимаваше с тези елементарни задачи, непрекъснато се питаше как, в името на Исус, Мария и Йо Йо дърводелеца, намирането на глупавата лопатка ще ѝ донесе душевен мир. Може би среброто притежаваше някакво магическо свойство. Веднъж късно през нощта с Дарла и Кантата бяха гледали филм на ужасите за някакъв върколак... само, че тя изобщо не изпита ужас. Според нея върколакът бе по-скоро жалък, отколкото страшен, освен това беше ясно, че „страшният“ ефект е постигнат, като от време на време са изключвали камерата, нанасяли са още грим върху лицето на актьора и са продължавали снимките. Усилията на гримьора бяха похвални, но желаният ефект не беше постигнат... поне според скромното ѝ мнение. Обаче сюжетът беше интересен. В първата част действието се развиваше в английска кръчма и един от старчоците, седящи на бара, каза, че върколак се убива само със сребърен куршум. А Герд Алан Коул не беше ли нещо като върколак?

— Стига, малката — промърмори Лизи, изплакна чинията и я сложи в почти празната съдомиялна. Може би Скот щеше да използва този елемент в някой от романите си, ала ти не си падаш по небивалиците. Нали така? — Затвори вратичката на съдомиялната. Ако продължаваше да я пълни толкова бавно, щеше да я пусне чак около Четвърти юли. — Ако си решила да търсиш лопатката, действай. Решила ли си?

Преди да отговори на риторичния въпрос, отново чу гласа на Скот.

„Оставих ти бележка, милое.“

Лизи тъкмо посягаше за кърпата, но се вкамени. Познаваше този глас, разбира се, че го познаваше. Още го чуваше три-четири пъти

седмично, когато машинално изговаряше нещо, подражавайки на покойния си съпруг, сякаш неволно търсеше компания в голямата празна къща. Обаче бе стряскащо, че го чу веднага, след като той й беше „казал“ да намери лопатката.

Каква бележка?

Каква бележка?

Избърса си ръцете и върна кърпата на мястото й, после застана с гръб към умивалника. Кухнята беше изпълнена с привлекателната светлина на лятото (и с аромата на подправки, който не беше така привлекателен, след като тя беше задоволила апетита си). Лизи стисна клепачи, преброи до десет и отвори очи. Светлината на късния летен следобед избухна около нея. В нея.

— Скот? — прошепна тя и осъзна, че се чувства като сестра си Аманда. С други думи — откачена. — Не ми се правиш на призрак, нали?

Не очакваше отговор — не и малката Лизи Дебушър, която се радваше на бурите и се подиграваше на върколака във филма на ужасите. Ала внезапният порив на вятъра, който нахлу през отворения прозорец над умивалника, развя завесите и влажната й коса и донесе главозамайващия аромат на цветя, бе по-красноречив от всякакви думи. Отново затвори очи, стори й се, че чува стара кънтрипесен на Ханк Уилямс — „Довиждане, Джо, аз хващам пътя, Джо...“

Побиха я тръпки.

След миг вятърът утихна и тя отново си беше само Лизи — нито Манди, нито Канти, нито Дарла; определено не беше

(един отлетя на юг)

Джоди, която забягна в Маями. Беше Изцяло Съвременната Лизи, Лизи от 2006 година, вдовицата Ландън. Нямаше призраци. Тя беше Лизи Самотната.

Обаче наистина искаше да намери сребърната лопатка — онази, която беше спасила съпруга й, та той да живее още шестнайсет години и да напише седем романа. Да не говорим за корицата на списание „Нюзуик“ от 1992 със сюрреалистична снимка на Скот и написано с грамадни букви заглавие „МАГИЧЕСКИЯТ РЕАЛИЗЪМ И КУЛТЪТ НА ЛАНДЪН“. Лизи се запита как ли дребният южняшки фукльо Роджър Дашмиел е преглътнал този горчив хап.

Реши незабавно да започне търсенето на лопатката, докато още не е изчезнала светлината на дългия летен ден. Може да нямаше призраци, но не ѝ се искаше след падането на нощта да бъде в обора или в кабинета.

3.

Преградените помещения срещу „кабинета“, който така и не беше дообзавела, бяха тъмни и влажни; навремето там се съхраняваха инструменти и резервни части за селскостопански машини, останали от времето, когато домът на семейство Ландън беше фермата „Шугар Топ“. В най-голямото бяха държали кокошки и макар че беше почистено от специална фирма и варосано (от Скот, който по време на работата непрекъснато даваше примери от „Том Сойер“), още се усещаше миризмата на домашни птици. Лизи помнеше от детството си тази миризма и я мразеше... може би защото баба Дебушър беше починала от инфаркт, докато хранеше кокошките.

Две отделения бяха претъпкани с кашони (предимно от магазини за алкохолни напитки), но нямаше лопати, били те сребърни или не. В някогашния курник се мъдреше двойно легло, единственият спомен от деветмесечното им пребиваване в Германия. Купиха го в Бремен и по настояване на Скот платиха безумна цена за доставката му в Щатите. Лизи си даде сметка, че до този момент напълно го беше забравила.

„Ама че гадория!“ — помисли си тя с горчиво ликуване, после изрече на глас:

— Скот, ако си въобразяваш, че някога ще използвам легло, престояло повече от двајсет години в скапан курник...

„... значи ти хлопа дъската“ — искаше да добави, но не можа, защото избухна в смях. Господи, проклятието на парите! Колко струваше леглото? Хиляда долара? Да речем, че бяха хиляда. И колко им беше излязъл транспортът? Още една хилядарка? Може би. А после го бяха зарязали в курника. Където щеше да си остане до свършека на света, ако зависеше от нея. Германският „експеримент“ се оказа пълен провал — Скот не написа поредната си книга, хазяинът им вдигна сандал, който за малко не завърши с размяна на юмручни удари, дори лекциите на Скот се оказаха неуспешни — или на публиката ѝ

липсваше чувство за хумор, или не разбираше неговите духовитости, а...

А зад отсрещната врата, онази с надписа ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ! телефонът пак закрещя. Лизи се вкамени, отново я побиха тръпки. Същевременно я обзе усещане за неизбежност, сякаш именно затова беше тук — не да търси сребърната лопатка, а да вдигне слушалката.

Обърна се, след като телефонът иззвъня втори път, и прекоси широката пътека между помещенията. Озова се на прага тъкмо когато звъненето се поднови. Отмести старомодното резе и вратата се отвори лесно, само пантите леко изскърцаха: *„Добре дошла в криптата, малка Лизи, изгаряхме от желание да те посрещнем, хаха-ха.“* Лъхна я силно въздушно течение и развя широката ѝ блуза. Тя опипом намери бутона за осветлението и го натисна — противно на очакванията ѝ лампата на тавана се включи. Разбира се, че трябваше да работи. За мейнската електроразпределителна компания това си оставаше обект „Кабинетът, пощенски код №2, Шугар Топ Хил Роуд“; за МЕК всичко си беше постарому.

Телефонът на бюрото иззвъня за четвърти път. Преди следващото иззвъняване да събуди телефонния секретар, Лизи грабна слушалката:

— Ало?

Мълчание. Тя тъкмо щеше отново да каже „ало“, но гласът от другата страна на линията я изпревари. Тонът беше озадачен, но въпреки това тя веднага разбра кой се обажда. Само думичката „ало“ ѝ беше достатъчна.

— Дарла?

— Лизи... ти ли си?

— Разбира се, че съм аз.

— Къде си?

— В кабинета на Скот.

— Не е вярно. Вече звънях там.

Лизи се замисли само за миг. Скот обичаше да работи на силна музика, каквато нормалните хора не биха издържали, а телефонът беше в звукоизолираното помещение, което той на шега наричаше „моят изолатор за душевноболни“. Никак не беше чудно, че не е чула звъненето. Само че нямаше смисъл да го обяснява на сестра си.

— Дарла, откъде взе този номер и защо се обаждаш?

Последва ново мълчание. После Дарла каза:

— Аз съм у Аманда. Взех номера от нейния бележник. Записала е четири. Опитах всички, този беше последният.

На Лизи ѝ прималя. Като деца Аманда и Дарла вечно си съперничеха. Караха се за какво ли не — кукли, книги от библиотеката, дрехи. Последният и най-грозен скандал се разрази за момче на име Ричи Станчфийлд и бе толкова сериозен, че се наложи Дарла да постъпи в спешното отделение на мейнската общинска болница, за да зашият дълбоката рана над лявото ѝ око. Белегът още личеше — тънка белезникава драскотина. Като поотраснаха, двете се „помириха“ дотолкова, че само се караха, но нямаше кръвопролития. Може би защото се стараеха взаимно да се избягват. Най-мъчителни бяха неделните обеди, на които по традиция сестрите се срещаха веднъж-два пъти месечно в ресторантите „Олив Гардън“ или „Аутбек“ — Манда и Дарла седяха далеч една от друга, а Лизи и Кантата бяха нещо като посредници, фактът, че Дарла беше отишла у Аманда, не вещаеше нищо добро.

— Тя добре ли е, Дарла? — Глупав въпрос. Единственият резонен въпрос бе: „Доколко е зле?“

— Госпожа Джоунс я чула как крещи и чупи разни неща.

„Поредното ГБ. Голямо Буйстване. Ясно“ — помисли си Лизи.

— Първо се обадила на Канти, но двамата с Рич са в Бостън. След като чула съобщението на секретаря, госпожа Джоунс телефонира на мен.

Изглеждаше логично. Канти и Рич живееха близо до шосе 19 на около два километра на север от къщата на Аманда; домът на Дарла се намираше на около четири километра, но в южна посока. Малко напомняше стихотворението на баща им: „Един отлетя на север, друг на юг, остана някой, дете не си затваря устата и все прави напук.“ Госпожа Джоунс, чиято къща беше срещу къщичката на Манди, познаваше положението дотолкова, че първо да телефонира на Канти, и то не защото тя живееше най-близо. „Крещяла и чупела разни неща.“

— Много ли е зле този път? — попита Лизи и се учуди колко делово говори. — Да дойда ли? — Което, разбира се, означаваше „Веднага ли да дойда?“.

— Тя... мисля, че засега е добре — отвърна Дарла. — Обаче пак го е направила. На ръцете и на бедрата. Онова... знаеш какво.

Да, Лизи знаеше. Три пъти досега Аманда бе изпадала в състояние, което психотерапевтката ѝ Джейн Уитло наричаше „пасивна частична кататония“ и което бе съвсем различно от случилото се

(мълчи)

(няма да си мълча)

от случилото се със Скот през 1996 година, но въпреки това бе също така ужасяващо. Всеки път кататонията бе предшествана от раздразнителност, последвана от хистерия и самонараняване. По време на един от тези пристъпи Манда се беше опитала да си изреже пъпа. На това място беше останал грозен белезникав белег. Веднъж Лизи ѝ подхвърли идеята да се подложи на козметична операция за отстраняването му, без да се консултира с хирург — така намекваше, че е готова да плати за операцията, ако сестра ѝ склони поне да обмисли тази възможност. Аманда горчиво се засмя и заяви:

— Харесвам си белега. Ако отново реша да се дялкам, може би ще го погледна и ще се откажа.

Изглежда, „може би“ беше ключовата фраза.

— Много ли е зле, Дарла? Бъди откровена.

— Лизи... мила...

Лизи изтръпна от страх (и стомахът ѝ отново се сви), че по-голямата ѝ сестра се мъчи да не заплаче.

— Дарла! Дълбоко си поеми въздух и ми отговори!

— Нищо ми няма. Само че... денят беше ужасен.

— Мат кога се връща от Монреал?

— След две седмици. И не ме карай да му се обадя — много е зает и предупреди да не го безпокоя. Ще се справим и сами.

— Ще можем ли?

— Разбира се.

— Тогава ми кажи с какво трябва да се справим.

— Добре. Така... — Лизи чу как Дарла си пое въздух.

— Раните по ръцете ѝ са повърхностни, ще минат само с превръзка. Онези на бедрата ѝ са дълбоки и ще останат белези, но, слава Богу, вече не кървят. Не са засегнати артерии. Обаче...

— Какво? Стег... Изплюй камъчето. — За малко не каза на сестра си да се стегне, че трябва да ѝ „стиска“ — фраза, която не означаваше нищо за Дарла. По тона ѝ позна, че ще научи нещо неприятно. Опита се психически да се подготви за лошата новина.

Подпря се на бюрото, погледът ѝ се зарея... и — Света Божия майко! — попадна на нещо, небрежно подпряно на друга купчина кашони (върху които наистина имаше надпис „СКОТ! Младост!“). В ъгъла се мъдреше сребърната лопатка от Нешвил. Истинско чудо беше, че не я видя, когато влезе — сигурно щеше да я забележи, ако не бързаше да вдигне слушалката, преди да се включи телефонният секретар. От мястото, на което се намираше, спокойно четеше надписа. Счу ѝ се гласът на дребнавия южняшки фукльо, който обясняваше на Скот, че снимката, направена от Тоней, ще бъде включена в годишния алманах на университета, и дали госпин Ландън ще иска да му я изаапят. А Скот отвърна...

— Лизи? — За пръв път в гласа на Дарла прозвуча нотка на истерия и Лизи бързо се върна към действителността. Разбира се, сестра ѝ имаше причина за безпокойство. Преди десетина дни Канти беше заминала за Бостън заедно със съпруга си — докато тя обикаляше магазините, мъжът ѝ Ричи се занимаваше със сделки, свързани с представителството му за продажба на автомобили. Мат, съпругът на Дарла, беше в Канада — изнасяше лекции за миграцията на индианските племена от Северна Америка, за да изкара пари за пътуването им до Сейнт Барт през зимата. Веднъж тя се похвали на Лизи, че това начинание е изненадващо доходно. Сега обаче въпросът не опираше до пари. Налагаше се да се справят сами с поредната инфарктна ситуация. Те, двете сестри. — Лизи, чуваш ли ме? Още ли си на...

— Чувам те — каза Лизи. — За секунди гласът ти заглъхна. Може би причината е в телефона, отдавна не е използван. Инсталиран е в обора... по-точно в помещението, което преди Скот да почине, смятах да превърна в свой кабинет.

— А, да. Сещам се — промърмори Дарла, въпреки че тонът ѝ бе озадачен. „Хабер си няма за какво говоря“ — помисли си Лизи. — Сега чуваш ли ме?

— Много добре.

Докато говореше, Лизи не откъсваше поглед от сребърната лопатка. И мислеше за Герд Алан Коул. Мислеше за „Трябва да спра този звън за мъртвите фрезии.“

Сестра ѝ отново си пое дъх — сякаш вятър задуха в телефонната слушалка.

— Манда не признава, но мисля, че..., ами..., че този път си е пила кръвта — устните и брадичката ѝ бяха окървавени, но в устата ѝ няма рани. Изглеждаше, както когато Доброто мамче ни разрешаваше да си играем с червилото ѝ.

В паметта на Лизи не възкръснаха дните, през които със сестрите ѝ се разхождаха с обувките с високи токчета на майка им, а онзи горещ следобед в Нешвил, когато Скот лежеше върху нажежения асфалт и трепереше, устните му бяха обагрени със засъхнала кръв с цвета на захарен памук. Никой не обича клоун посред нощ.

„Слушай, малка Лизи. Ще ти покажа какъв звук издава, когато се оглежда.“

Ала в тъгла проблясваше сребърната лопатка... не беше ли вдлъбната! Да, виждаше се лека вдлъбнатина.

Ако я терзаеха съмнения дали е успяла навреме..., ако се събуждаше в мрака, обляна в пот и сигурна, че е закъсняла с частица от секундата и заради това е загубила колкото години оставаха от брака ѝ със Скот...

— Лизи, ще дойдеш ли? Когато е на себе си, тя пита за теб.

В съзнанието на Лизи зазвуча аларма:

— Как така, „когато е на себе си“? Нали каза, че била добре?

— Ами... да... така мисля. — Дарла замълча за миг.

— Попита за теб, поиска чай. Приготвих ѝ една чаша и тя я изпи. Добър признак, нали?

— Да. Знаеш ли какво е предизвикало пристъпа?

— О, да. Предполагам, целият град говори за това, обаче аз разбрах едва когато госпожа Джоунс ми каза по телефона.

— Какво? — попита Лизи, макар да се досещаше.

— Чарли Кориво се е върнал. — Дарла понижи глас: — Добрият стар Пръдльо. Любимият banker на всички. Довел е една жена. Французойка от Сейнт Джон Вали, красива като картинка.

Лизи се взираше в сребърната лопатка, очаквайки продължението, което несъмнено беше неприятно.

— Женени са! — В слушалката прозвуча гъргорене, което отначало Лизи помисли за сподавено ридание. Секунда по-късно осъзна, че Дарла се задавя от смях, но се опитва да го сдържа, за да не я чуе Аманда, която беше някъде в къщата.

— Ще дойда възможно най-бързо — промърмори. — Ей, Дарл.

Сестра ѝ не отговори, само продължи зададено да се киска — в слушалката звуците напомняха грухтене.

— Ако те чуе да се смееш, следващия път няма да наръга себе си, а теб.

Кискането престана. Лизи чу как Дарла си пое дъх. След няколко секунди каза:

— Психотерапевтката ѝ вече я няма. Онази Уитло, дето все си играеше с броеницата си. Преселила се е другаде... в Аляска, ако не греша.

Според Лизи психиатърката беше заминала за Монтана, но това нямаше никакво значение.

— Е, ще видим какво може да се направи. Знам една психиатрична болница, за която говореше Скот — нарича се „Грийнлон“ и се намира до Градовете близнаци...

— О, Лизи! — Гласът беше като на Доброто мамче.

— Какво „Лизи“? — сопна се тя. — Какво? Ти ли ще се преместиш да живееш с нея и ще я пазиш да не издълбае на циците си инициалите на Чарли Кориво, когато отново я хванат бесните? Или си набелязала Канти за изкупителна жертва?

— Лизи, не исках да...

— Или ще накараш Били да зареже университета и да се грижи за нея? Много важно, че е блестящ студент и ще си провали образованието.

— Лизи...

— Какво предлагаш, а? — Усети, че се заяжда, и се засрами от себе си. Ето още един минус на забогатяването — човек започваше да си мисли, че е господар на другите и че има право да се измъкне с ритници, когато го хванат натясно. Скот казваше, че на хората не бива да им се позволява да имат къщи с повече от две тоалетни, иначе ги обзема мания за величие. Отново погледна лопатката, която проблесна срещу нея, сякаш казваше: „Спаси го... Другото се случи, когато ти не беше на пост.“ Вярно ли беше? Не си спомняше. Дали беше един от фактите, които нарочно беше забравила? И това не помнеше. Каква ирония! Каква горчива ирония!

— Лизи, извинявай... Аз само...

— Знам. — Знаеше само, че е капнала от умора, объркана и засрамена. — Ще измислим нещо. Идвам веднага, чуваш ли?

— Да — с облекчение прошепна Дарла. — Добре.
— Чарли Кориво. Какъв тъпанар! Майната му на този боклук!
— Ела по-бързо, моля те.
— Добре. Дочуване.

Лизи затвори телефона. Прекоси помещението и стисна дръжката на сребърната лопатка. Стори ѝ се, че я хваща за пръв път, което не беше толкова странно. В мига, в който Скот ѝ я подаде, тя забеляза само гравирания надпис върху металната повърхност, а когато замахваше с идиотското сечиво, ръцете ѝ се движеха от само себе си... или така ѝ се беше сторило; предполагаше, че в този момент се е задействал някакъв примитивен защитен механизъм в съзнанието ѝ и е задвижил ръцете ѝ вместо нея.

Плъзна дланта си по гладката дървена повърхност; когато се наведе, погледът ѝ отново попадна върху трите кашона, поставени един върху друг, и веселяшкия надпис „Скот! Младост!“. Най-горният, съдържащ бутилки джин „Гиблъри“, беше грижливо затворен и залепен с тиксо. Тя бръсна праха, учудвайки се колко дебел пласт се е натрупал, и осъзнавайки, че ръцете, които последни са го докосвали, затворили са го и са го качили върху другите два, вече гният под земята.

Кашонът беше пълен с листове хартия. Вероятно бяха ръкописи. Върху леко пожълтялата заглавна страница имаше центриран надпис с главни букви, отдолу беше напечатано името на Скот, също центрирано. Този начин на представяне ѝ беше познат като усмивката на съпруга ѝ и не се беше променил от времето, когато се бяха запознали. Заглавието обаче ѝ беше непознато:

АЙК СЕ ВРЪЩА У ДОМА

ОТ СКОТ ЛАНДЪН

Роман ли беше? Или разказ? Невъзможно ѝ беше да прецени от пръв поглед. В кашона навярно имаше над хиляда страници — не само голямата купчина под заглавната, но и натъпкани отстрани. Ако беше

роман и целият се намираше в кашона, сигурно беше по-дълъг от „Отнесени от вихъра“. Възможно ли беше? Нищо чудно. Скот винаги ѝ показваше завършените си творби, на драго сърце ѝ показваше и другите, все още недовършени, ако тя се поинтересуваше (привилегия, която отказваше на абсолютно всички, включително на дългогодишния си редактор Карсън Форей), но ако Лизи не го попиташе, той не споделяше с нея. Не престана да пише до последния ден от живота си. И когато пътуваше и когато си беше у дома, Скот Ландън пишеше.

„Но роман от хиляда страници? Положително щеше да го спомене. Сигурно е само разказ, и то разказ, който той не е харесвал. Ами страниците, натъпкани в кашона? Вероятно копия от първите му книги. Или коректури, които той наричаше «боклуци, пълни с грешки».“

Само че след като той приключеше работа по дадена книга, Лизи изпращаше „боклуците“ обратно в Питсбърг за колекцията „Скот Ландън“ в тяхната библиотека. С други думи, за да ги четат инкунксите и да се правят на интересни, като дрънкат глупости по време на литературни четения. И ако кашоните съдържаха копия от ранните ръкописи на съпруга ѝ, защо още копия (предимно машинописни останки от паметивека) се пазеха в дрешниците на горния етаж, отбелязани с табелки „Склад“? Да не говорим за помещенията от двете страни на курника. Какво се съхраняваше в тези кашони?

Лизи погледна нагоре, сякаш беше Супержена и можеше да види отговора с рентгеновите си очи; в този момент телефонът отново зазвъня.

4.

Тя се приближи до бюрото и вдигна слушалката, изпитвайки смесица от страх и раздразнение... всъщност раздразнението вземаше превес. Твърде беше възможно Аманда да си е клъцнала ухото а ла Ван Гог или да си е прерязала гърлото, вместо да си дялка ръцете и бедрата, но според Лизи това бе малко вероятно. Дарла имаше навика да телефонира минути след приключване на разговора с някого,

започвайки с фразите: „Току-що си спомних“ или „Пропуснах да ти кажа“.

— Какво се сети, Дарл?

Няколко секунди човекът от другата страна на линията не отговори, после мъжки глас, който ѝ се стори познат, каза:

— Госпожа Ландън?

На свой ред Лизи не отговори веднага, докато мислено прехвърляше списъка с имена на мъже, който тези дни беше доста кратък; учудващо бе как смъртта на съпруга ти смалява кръга на познатите. Сети се за Джейкъб Монтано, семейния адвокат в Портланд; Артър Уилямс, нийоркския счетоводител, който не изпускаше нито един долар, докато орелът на монетата не запищеше за милост (или не умреше от задушаване); Дики Уилямс (който не беше родственик на Артър) — предприемача от Брайтън, превърнал помещенията над бившия обор в кабинет на Скот, и преобразил мрачните стаи на втория етаж в приказни места, изпълнени със светлина; Смайли Фландърс, водопроводчика от Мортън, разполагащ с неограничен запас от всякакви вицове, включително нецензурни; Чарли Хадънфийлд, агента на Скот, който от време на време се обаждаше (най-вече във връзка с авторските права на антологии с разкази), плюс шепа приятели на съпруга ѝ, които още поддържаха връзка с нея. Но нито един не би звънял на този номер, дори да го имаше в указателя. Нали така? Тя не знаеше. Така или иначе нито едно име не пасваше на гласа, който ѝ се стори познат. Да му се не види...

— Госпожа Ландън?

— Кой се обажда? — промълви тя.

— Името ми няма значение, госпожа — отвърна гласът, а Лизи внезапно си спомни как Герд Алан Коул мърдаше устни, сякаш шепнеше молитва. И как дългите му пръсти на артистична личност стискаха револвера. „Мили Боже, дано не е поредният луд — помисли си. — Дано не е друг Русокоско.“ Ала сребърната лопатка в ръката ѝ — машинално беше стиснала дървената дръжка, когато вдигна слушалката, сякаш я опровергаваше, сякаш нашепваше: „Точно такъв е... точно такъв.“

— За мен има! — заяви тя и се изненада от деловия си тон. Как бе възможно такова лаконично и повелително изречение да се изтръгне от внезапно пресъхналото ѝ гърло? След миг в паметта ѝ сякаш

избухна споменът за мига, в който беше чула този глас — само няколко часа по-рано, записан на телефонния секретар, свързан с този апарат. Не беше чудно, че веднага не направи връзката, защото тогава непознатият беше произнесъл само четири думи: „Ще се обадя отново.“ — Представете се веднага или ще затворя.

Непознатият въздъхна. Въздишката изразяваше едновременно отегчение и примирение.

— Не ми правете въртели, госпожа; ще ми се да ви помогна. Честно.

Лизи си спомни гъгнивите гласове от любимия филм на Скот „Последната прожекция“; отново си спомни песента на Ханк Уилямс „Джамбалая“.

— Сега затварям. Дочуване, бъдете щастлив — каза, но не отдръпна слушалката от ухото си. Чакаше.

— Можете да ми казвате Зак, госпожа. Щом искате име, на ви го. Става ли?

— Зак кой?

— Зак Маккул.

— О, да. А пък аз съм Лиз Тейлър.

— Искяхте име, казах ви го, нали така?

Хванал я беше натясно, но тя не се предаваше лесно.

— Откъде взе този номер, Зак? — попита, преминавайки на „ти“.

— От „Справки“. — Значи номерът беше включен в указателя. Изглеждаше логично... Донякъде. — Сега ще ме изслушате ли?

— Слушам ви. — Слушаше и стискаше сребърната лопатка... и чакаше вятърът да се промени. Може би най-вече последното. Защото промяната бе неминуема. Дори тялото ѝ го подсказваше.

— Госпожа, преди време ви е навестил един човек. Искал да хвърли око на писанията на вашия мъж, дето се е споминал... между другото, моите съболезнования за загубата ви.

Лизи не му благодари, само процеди:

— След смъртта на съпруга ми много хора изявиха желание да прегледат неговите ръкописи. — Надяваше се човекът от другата страна на линията да не разбере, че сърцето ѝ бие до пръсване. — На всички казвах едно и също — ще преценя кога да им предам...

— Онзи е бил от университета на мъжа ви, госпожа. Вика, че е логично да вземе нещата, щото тъй или иначе сте щели да им ги

пратите.

Лизи не отговори веднага. Замисли се, че той я наричаше „госпожа“. Със сигурност не беше янки от Мейн, нито пък бе образован, поне не в смисъла, в който Скот би използвал думата; предположи, че „Зак Маккул“ не е посещавал университет. Мислеше още, че вятърът наистина се е променил. Вече не се страхуваше. Чувството, което изпитваше, поне засега, беше гняв. Не, не гняв, а ярост. Беше разярена като стръвница.

Изрече със задавен глас, който едва позна:

— Удбоди. За него говориш, нали? Джоузеф Удбоди. Гадният инкункс.

Новият ѝ „приятел“ помълча, после измънка:

— Нещо не схващам, госпожа.

Лизи усети как гневът ѝ нараства и приветства усещането.

— Не се прави на луд. Много добре ме разбираш. Професор Джоузеф Удбоди, царят на инкунксите, ти е платил да ми се обадиш и да се опиташ да ме сплашиш, за да... какво? Да му връча ключовете от кабинета на съпруга си, за да рови из ръкописите му и да вземе каквото му хареса, така ли? Какво си въобразява този тъпанар, какво... — Лизи се помъчи да се овладее. Не беше лесно. Гневът беше горчив, но и сладък, и я опиваше. Отговори, Зак. Да или не. За професор Джоузеф Удбоди ли работиш?

— Не ти влиза в работата, госпожа. — Онзи също ѝ заговори на „ти“, набързо забравил учтивата форма на обръщение.

Лизи загуби ума и дума. Буквално онемя от нахалството на „Зак Маккул“. Нахалство, което Скот би нарекъл „свръхнаглост“.

— И никой не ми е плащал да опитвам да правя нищо. — Онзи отново замълча. — Нищичко, ясно? Виж сега, госпожа, вземи си затвори плювалника и си отвори ушите. Ясно?

Лизи стоеше неподвижно, притискаше до ухото си слушалката, обмисляше поредния „бисер“ „Отвори си ушите“... и мълчеше.

— Чувам ти дишането, значи слушаш. Екстра. Като платят на моя милост да свърши нещо, госпожа, аз не се опитвам, а го правя. Не ме знаеш, обаче това си е за твоя сметка. Ти губиш, не аз. Тъй си е — не се фукам. Не се опитвам, а го правя. Ще дадеш на моя човек к'вото иска, ясно? Той ще ми звънне по телефона или ще ми прати съобщение по мейла, както сме се разбрали, и ще каже: „Всичко е о'кей, имам,

каквото ми трябва.“ Ако туй не стане, ще дойда, където си, и ще ти направя нещо. Ще те нараня на ония места, дето не си давала на момчетата в училище да ти ги пипат.

Лизи бе затворила очи по време на дългата реч, която сякаш беше наизустена. Чувстваше как по страните ѝ се стичат горещи сълзи, но не знаеше дали плаче от гняв или от...

Срам? Възможно ли бе сълзите ѝ да са предизвикани от срам? Да, наистина беше срамно непознат да ѝ говори по тази начин. Почувства се като момиче, което е за пръв ден в ново училище и учителят му прави строга забележка.

„Майната му, милое — каза Скот. — Знаеш какво да направиш.“

Разбира се, че знаеше. В подобни ситуации човек или се взимаше в ръце, или се предаваше. Досега не беше изпадала в такова положение, но така или иначе беше наясно какво да направи.

— Госпожа? Схвана ли ми мисълта?

Отговорът ѝ беше на върха на езика, но онзи едва ли щеше да я разбере. Затова избра друга тактика.

— Зак? — каза много тихо.

— Да, госпожа. — Той също шептеше — вероятно смяташе, че така звучи по-конспиративно.

— Чуваш ли ме?

— Нещо ми се губиш, но... да, чувам, госпожа.

Лизи дълбоко си пое въздух. За миг го задържа в дробовете си, представяйки си как неграмотният простак притиска слушалката до ухото си и се мъчи да не пропусне ни една нейна дума. След като образът изкристализира в съзнанието ѝ, тя с все сила изкрещя:

— ТОГАВА СИ ГО НАЧУКАЙ ОТЗАД!

Тресна слушалката толкова силно, че от вилката се разхвърча прах.

5.

Телефонът зазвъня почти моментално, но Лизи нямаше желание да чуе гласа на „Зак Маккул“. Предполагаше, че вече няма шанс за онова, което телевизионните водещи наричаха „диалог“. Нито пък го

желаеше. Не желаше и да чуе запис на телефонния секретар, в който противният тип вече не се прави на добронамерен чичко, а я нарича „тъпа овца“, „мръсница“ или „гадина“. Проследи телефонния кабел — розетката на стената беше до кашоните, натрупани един върху друг — и го изтръгна. Телефонът млъкна, преди да секне третото позвъняване. Справила се беше със Зак Маккул... поне засега. Интуицията ѝ подсказваше, че няма да се отърве толкова лесно, но в момента много по-важно беше да разбере какво става с Манда. И с Дарла, която я чакаше и разчиташе на помощта ѝ. Каза си, че ще изтича в кухнята, ще вземе от закачалката ключовете за колата... и ще отдели две минути да заключи къщата — нещо, което много рядко правеше денем.

И не само къщата, а обора и кабинета.

Да, най-вече кабинета, въпреки че нямаше намерение да превърне заключването в цяла церемония, както правеше Скот...

Отново се загледа в най-горния кашон, който така и не беше затворила.

АЙК СЕ ВРЪЩА У ДОМА

ОТ СКОТ ЛАНДЪН

Обзета от любопитство — и без това щеше да ѝ отнеме само секунда — Лизи облегна на стената сребърната лопатка, вдигна заглавната страница и погледна отдолу. На втория лист пишеше:

АЙК СЕ ВЪРНА У ДОМА С ТУМ

И ВСИЧКО БЕШЕ НАРЕД.

БУМ! КРАЙ!

Нищо друго. Тя се взира в листа около минута, макар че времето я притискаше. Отново я побиха тръпки, но този път усещането беше почти приятно... да му се не види, в тази игра нямаше „почти“, нали така? Усмивваше се леко и някак озадачено. Откакто беше започнала разчистването на кабинета — откакто бе изпаднала в амок и беше разпердушинила онова, което съпругът ѝ наричаше „нишата на славата“ — непрекъснато усещаше Скот до себе си, ала никога осезателно като сега. Никога толкова истински. Пресегна се и прелисти страниците в кашона — вече предусещаше какво ще намери. И се оказа права. На останалите листове хартия не беше написано нищо. Прегледа и онези, натъпкани отстрани, но и те бяха празни. В ученическия лексикон на Скот тум означаваше телепортиране, а бум ... е, това беше малко по-сложно, но в настоящия контекст със сигурност означаваше шега или безобидна закачка. Вероятно в представите на съпруга ѝ големият „фалшив“ ръкопис беше изключително оригинална шега.

Дали и другите два кашона бяха буми? Както и онези, натъпкани в малките помещения в бившия обор? Възможно ли беше шегата да е толкова сложна, толкова заплетена? И ако наистина бе така, за чия сметка беше? За нейна? За инкунксите като Удбоди? Предположението беше логично — Скот обичаше да се майтапи с онези, които наричаше книгооткачалки, но идеята подсказваше нещо ужасно — че той е предчувствал

(Почина млад)

наближаването на смъртта

(Спомина се скоростижно)

и не ѝ беше казал нито дума. Кое то пък водеше към логичния въпрос дали тя щеше да му повярва, ако беше споделил с нея. Първото, което ѝ хрумна, бе: „Не, нямаше. Така или иначе аз бях прагматичната личност в семейството, аз преглеждах багажа му да се уверя, че е взел достатъчно белъо, аз се обаждах да проверя дали самолетът му ще излети навреме.“ Спомни си обаче как кръвта по устните му бе превърнала усмивката му в гримаса на клоун; спомни си как веднъж ѝ беше обяснил (и то толкова убедително, че ѝ се беше сторило напълно логично), че след залез слънце не бива да се консумират пресни плодове и че всякаква храна трябва да се избягва между полунощ и

шест часа сутринта, защото „нощната храна“ често е отровна, и как твърденията му ѝ се бяха сторили напълно логични. Защото...

(млъкни)

— Щях да му повярвам и този път — прошепна, наведе глава и затвори очи, за да спре сълзите, които не идваха. Очите, от които се бяха стичали сълзи след обаждането на „Зак Маккул“, сега бяха сухи като пустиня. Глупави идиотски очи!

Ръкописите, натъпкани в чекмеджето на бюрото и в картотеката, не бяха буми — знаеше го със сигурност. Някои бяха копия на публикувани разкази, други — алтернативни версии на същите разкази. В бюрото, което Скот наричаше Дъмбо Джъмбо, тя беше намерила три недовършени романа и ръкопис, който според нея беше завършена новела — ако проклетият инкункс Удбоди знаеше за съществуването им, буквално щяха да му потекат лигите. Открила бе и дузина разкази, които съпругът ѝ явно не беше харесвал и не беше предложил за издаване; повечето бяха отпреди много време, ако се съдеше по това, че ръкописите бяха напечатани на пишеща машина. Не можеше да „отсее зърното от плевата“, тоест да прецени кои материали са боклуци и кои — съкровища, макар да беше сигурна, че всички представляват интерес за изследователите на творчеството на Скот Ландън. Но това тук... този бум, както би се изразил Скот...

Усети, че здраво стиска дръжката на сребърната лопатка. Лопатката беше единственото реално нещо в света, който изведнъж беше станал загадъчен и необясним. Отвори очи и прошепна:

— Скот, шега ли беше или още си играеш с мен?

Отговор не последва. Което беше съвсем логично. Междувременно тя трябваше да се притече на помощ на двете си сестри. Засега отпаднаше по-нататъшното разследване на мистерията. Скот със сигурност щеше да я разбере.

Все пак реши да вземе лопатката. Ей, така, за всеки случай.

6.

Включи кабела в контакта и побърза да излезе, преди проклетият телефон отново да зазвъни. Слънцето вече залязваше, излязъл беше силен западен вятър — ето откъде беше въздушното течение, което

беше усетила при отварянето на вратата на „кабинета“: тук няма призраци, миломое. Денят ѝ се беше сторил дълъг поне колкото месец, ала този вятър, приятен и някак... гладък... като онзи в съня ѝ предишната нощ, ѝ поддейства успокояващо и освежаващо. Тя отиде в кухнята, без да се страхува, че „Зак Маккул“ я дебне отнякъде. Познаваше кога ѝ се обаждат от мобилен телефон — звукът беше слаб и накъсан. Според Скот причината беше в електропроводите, които той наричаше „станции за зареждане на НЛО“. Гласът на „приятеля“ ѝ Зак беше ясен като камбанен звън. Този космически каубой се беше обадил от стационарен телефон и тя дълбоко се съмняваше, че най-близкият ѝ съсед му е услужил с апарата си, за да я заплашва.

Грабна ключовете за колата и ги пхна в страничния джоб на джинсите си (не съзнаваше, че още носи в задния джоб оплунченото тефтерче на Аманда, въпреки че след време щеше да се усети); взе и тежкия медальон с ключовете за „царството на Ландън“ — всеки беше с етикет, надписан с четливия почерк на Скот. Заклучи къщата, после се върна да заключи плъзгащите се врати на обора и вратата към кабинета на Скот откъм външната стълба. Накрая нарами лопатката и тръгна към колата; дългата ѝ сянка върху отъпканата пръст се движеше редом с нея под угасващата червеникава светлина на юнския ден.

IV. ЛИЗИ И КРЪВНИЯТ БУМ (ЦЯЛАТА ЛОША КРЪВ)

1.

Пътуването по наскоро разширеното и асфалтирано шосе 17 ѝ отне петнайсетина минути, въпреки че намали скоростта на мигащия светофар на кръстовището на шосето и Дийп Кът Роуд към Харлоу. Докато шофираше, въпреки волята си мислеше за бумите, по-точно за последното си откритие. Сигурна беше, че не е шега.

— Обаче малката тъпачка от Лисбон Фолс взе, че се омъжи за него — каза през смях и отмести крака си от педала за газта. Вдясно беше минимаркетът на Пател — под ослепителната светлина на лампите колонките за бензин на „Тексако“ се открояваха върху черния асфалт и тя изпита непреодолимо желание да отбие на паркинга и да си купи цигари. Марка „Сейлъм Лайтс“. Можеше да вземе и от любимите понички на Аманда — сочни, с много крем.

— Ти не си добре — промърмори и отново натисна газта. Магазинчето остана далеч назад. Беше включила късите светлини, въпреки че още не се беше стъмнило напълно. Вдигна очи към огледалцето за обратно виждане, зърна лопатката на задната седалка, засмя се и повтори: — Не си добре, честно!

И какво, ако беше луда? Какво от това?

2.

Паркира зад колата на Дарла и докато вървеше към къщата на Аманда, Дарла изскочи навън — явно едва сдържаше сълзите си.

— Слава Богу, че дойде! — възкликна.

Лизи видя кръвта по ръцете ѝ и отново се сети за бумите, и как съпругът ѝ излиза от мрака, и ѝ подава ръка, само дето това вече не приличаше на ръка.

— Дарла, какво...

— Пак го направи! Ненормалницата взе, че пак се наряза. Отскочих до тоалетната... Манда пиеше чай в кухнята... Попитах я: „Добре ли си, Манда?“ а тя...

— Чакай малко — прекъсна я Лизи, като се мъчеше да говори спокойно. Открай време умееше да запазва присъствие на духа; тя бе онази, която в кризисни моменти надяваше маската, онази, която изричаше фрази от рода на „Чакай малко“ и „Може би не е толкова страшно.“ Нима това не бе задача на най-голямото дете в семейството? Може би не, ако най-голямото дете беше луда за връзване.

— О, няма да умре, но е пълна гадост. — Дарла не издържа и се разплака.

„Ама, разбира се. Вече съм тук и можеш да се отпуснеш, — помисли си Лизи. — Защо на ни една от вас не хрумна, че и малката Лизи може да има неприятности, а?“

Сестра ѝ шумно си издуха носа — доста недодялана постъпка за една дама — и възкликна:

— Какъв ужас! Може би имаш право, може би мястото ѝ е в „Грийнлон“... поне там ще бъде в добри ръце, за нея ще се грижат професионалисти, пък и ще е по-дискретно... нали така? Не знам... може би ще се справиш с нея, тя се вслушва в съветите ти... открай време се вслушва... аз съм на края на силите си...

— Стига, Дарл — промърмори Лизи и внезапно я осени прозрение — изобщо не ѝ се пушеше. Цигарите бяха лош навик от миналото. Цигарите бяха мъртви като покойния ѝ съпруг, колабирал преди две години по време на едно литературно четене и починал малко след това в болница в Кентъки — бум, край. Не изгаряше от желание да държи цигара, искаше да стиска дръжката на сребърната лопатка.

Лопатката беше средство за отпускане на нервите, което дори не трябва да се пали като цигарата.

3.

„Това е бум, Лизи!“

Отново чу гласа на Скот, когато запали лампата в кухнята на Аманда. И отново го видя как крачи към нея по сенчестата морава зад жилището ѝ в Клийвс Милс. Скот, който можеше да е безумец, Скот, който можеше да е смел, Скот, който при определени обстоятелства можеше да е и двете.

„И не е обикновен бум, а кръвен бум.“

Зад жилището, в което тя го научи да се чука, той я научи какво е бум и тум и двамата взаимно се научиха да чакат, да чакат, да чакат вятърът да се промени. Скот, който крачеше, обгърнат от тежкия главозамайващ мирис на цветя, защото лятото почти беше настъпило, а градската оранжерия беше наблизко и дървените щори бяха отворени, за да прониква нощният въздух. Скот, който излизаше от уханната тъма и се приближаваше към осветената задна врата, където го чакаше тя, Лизи. Беше му ядосана, но не много; всъщност беше готова да се сдобрят. В крайна сметка и преди ѝ бяха връзвали тенекия (не Скот, разбира се), някои нейни гаджета бяха идвали на среща пияни (включително Скот). И когато го беше видяла...

Нейният първи кръвен бум.

А ето, че сега виждаше втори. Кухнята на Аманда беше изпръскана и оплескана с нещо, което Скот понякога наричаше бордо. Червени капчици осейваха жълтия кухненски плот, кърваво петно се мъдреше на стъклото на микровълновата фурна; върху линолеума също се виждаха червени петна, дори една червена стъпка. В умивалника беше захвърлена кърпа, напоена с кръв.

Лизи почувства как сърцето ѝ заби до пръсване. Каза си, че е съвсем естествено — на всекиго прилошаваше, като види кръв. Освен това денят беше дълъг и кошмарен. *„Запомни, че положението изглежда по-лошо, отколкото е в действителност. Бъди сигурна, че Манда нарочно е омазала с кръв всичко — единственото, което ѝ е съвсем наред, е вкусът към драматизиране. Освен това си виждала много по-кошмарни гледки. Например онова, което беше направила с пъпа си. Или пък случилото се със Скот в Клийвс Милс. Нали така?“*

— Какво? — попита Дарла.

— Какво? Нищо не казах — измънка Лизи.

Стояха на вратата и се взираха в нещастната си по-голяма сестра, която седеше до кухненската маса; навела беше глава, косата закриваше лицето ѝ.

— Каза, пък. Много добре чух. Каза „добре“.

— Добре, добре — с раздразнение промърмори Лизи. — Доброто мамче често повтаряше, че хора, които си говорят сами, имат пари в банката.

Така си беше. Благодарение на Скот тя притежаваше около двайсет милиона долара в зависимост от курса за деня на облигациите и други ценни книжа.

Ала когато се намираш в кухня, омазана с кръв, парите не те интересуват кой знае колко. Лизи се запита дали Аманда никога не е мазала с изпражнения, защото не се е сетила. Ако наистина беше така, имаха страхотен късмет, нали?

— Скри ли ножовете? — прошепна на Дарла.

— Разбира се! — негодуващо отвърна сестра ѝ, но също шепнешком. — Нарязала се е с парчета от шибаната чаена чаша. Докато бях в тоалетната.

Лизи вече се беше сетила какво е използвала Аманда; каза си, че при първа възможност ще купи от „Уолмарт“ нови чаши. По възможност жълти, за да отговарят на кухненските плотове, но всъщност най-важното условие бе да са пластмасови, и то нечупливи.

Клекна до Аманда и понечи да хване ръката ѝ.

— Тъкмо там се е порязала — каза Дарла. — И двете длани.

Много нежно Лизи хвана ръцете на Аманда, отпуснати на скута ѝ. Обърна дланите и потрепери. Кръвта започваше да се съсирва, но при вида на дълбоките рани стомахът ѝ се преобърна. И отново си спомни как Скот излезе от нощната тъма и протегна ръката си, от която капеше кръв, сякаш да изкупи греха, че се е напил и е забравил за срещата им. Проклятие! А казваха, че Коул бил луд!

Аманда беше разрязала дланите си диагонално — от основата на палците до кутретата, разсичайки линиите на сърцето, красотата и всички останали. Ясно беше как е обезобразила едната си длан, но другата? Един Бог знае как го беше направила, но беше успяла, след което беше вършала из кухнята като жена, която поставя глазура върху тортата на лудостта: *„Ей, погледни ме! Гледай! Ти не си най-смахнатата! Аз съм номер едно! Манда е най-щурата и още как!“* И докато Дарла е била в тоалетната да пусне една вода, Аманда реже ли, реже! *Браво, Аманда, ти си и най-бързата, маце!*

— Дарла, раните са прекалено дълбоки. Няма да минем само с кислородна вода и лейкопласт, миличка. Налага се да я заведем в спешното отделение.

— Да ти се и късметът! — отчаяно изпъшка Дарла и отново заплака.

Лизи се опита да види лицето на Манда, почти закрито от завесата на косата ѝ.

— Аманда!

Нищо! Никаква реакция.

— Манда.

Сестра ѝ не помръдна. Главата ѝ беше клюмнала като на парцалена кукла. „Проклетият Чарли Кориво! — помисли си Лизи. — Скапаният французин Кориво!“ Само че ако не беше Пръдълото, щеше да е някой друг или нещо друго. Защото жените като Аманда си бяха такива. Очакваш ги да превъртят и си казваш: „Цяло чудо е, че това не се случва“, накрая на чудото му писва да се случва, получава удар и умира.

— Мандичка Пандичка.

Прякорът от детството им най-сетне предизвика някаква реакция. Аманда бавно вдигна глава. Онова, което Лизи видя, не беше безизразно и окървавено лице (да, устните на сестра ѝ бяха червени, но не, защото беше използвала червило „Макс фактор“), а физиономия на високомерно и пакостливо дете — изражение, което означаваше, че Аманда е Предприела Нещо по Самоинициатива и че ще последва порой от сълзи.

— Бум — прошепна Лизи Ландън и кръвта ѝ се смрази.

4.

Заведоха Аманда в дневната (беше станала кротка като агънце) и я накараха да седне на канапето, после се върнаха до вратата на кухнята, откъдето можеха да държат под око безумката и да разговарят, без тя да ги чува.

— Какво ти каза, Лизи? Ти пребледня като идиотски призрак.

На Лизи ѝ се прииска сестра ѝ да беше казала „като платно“. Не ѝ се нравеше да чува думата „призрак“, особено сега, след като

слънцето беше залязло. Беше глупаво, но вярно.

— Нищо важно — измънка. — Нещо като „ууу“ „Ууу, Лизи, цялата съм в кръв, харесвам ли ти?“ — Виж, скъпа, не само ти си в стрес.

— Ако я заведем в интензивното, какво ще я правят? Ще я поставят под наблюдение като другите самоубийци ли?

— Нищо чудно — промърмори Лизи. Съзнанието ѝ се беше прояснило. Странно, но думата бум ѝ беше действала като плесница или като вдишване на ароматни соли. А колкото до уплахата... е, тя беше съвсем разбираема, обаче..., ако Аманда искаше да ѝ каже нещо, непременно трябваше да разбере какво е. Подозираше, че всичко, което ѝ се случваше, може би дори обаждането на „Зак Маккул“, по някакъв начин беше свързано с... какво? Призракът на Скот ли? Глупости! Тогава с кръвния бум на Скот? А?

Или с неговия Дългуч. Безкрайно дългото петнисто нещо, така ли?

„То не съществува, Лизи... Имало го е само във въображението му, което понякога съумяваше да омагьоса най-близките му хора. Въображение, въздействащо дотолкова, че да те спира примерно да консумираш плодове след залез слънце, макар да си даваш сметка, че е някакво детинско суеверие, което Скот не е превъзмогнал. Същото беше и с неговия Дългуч. Знаеш го, нали така?“

Да, но тогава защо, когато се опитах да обмисли тази идея, сякаш мъгла обгръщаше съзнанието ѝ и пречеше на логичните разсъждения? Защо онзи вътрешен глас ѝ заповядваше да млъкне?

Внезапно забеляза, че Дарла я гледа така, сякаш я мисли за умопобъркана. Насили се да се върне към реалността, към реалните хора, реалния проблем. За пръв път забеляза, че сестра ѝ изглежда капнала от умора, видя бръчките, вдълбани около устата ѝ, тъмните кръгове под очите ѝ. Хвана я за раменете и неволно потръпна — колко беше измършавяла! Пръстите ѝ пропаднаха във вдлъбнатините, вкопани в плътта. Спомни си времето, когато със завист гледаше как по-големите ѝ сестри всеки ден пътуват с автобус до гимназията в Лисбон Фолс и обратно. Сега Аманда беше чукнала шейсетте, а Дарла приближаваше тази възраст. Да, бяха се превърнали в стари чанти.

— Не се тревожи, мила — промълви. — Не го наричат „наблюдение на самоубийци“ — некрасиво е. Викат му само

„наблюдение“. — Нямаше представа откъде го знае, но така или иначе беше почти сигурна. — Мисля, че ги държат двайсет и четири часа. Най-много четирийсет и осем.

— Имат ли право без разрешение?

— Мисля, че нямат, освен ако лицето не е извършило престъпление и не е било заведено там от полицията.

— Май ще е по-добре да се обадиш на вашия адвокат и да провериш. Онзи... как му беше името... Монтана.

— Казва се Монтано и вероятно вече си е у дома. Номерът му го няма в указателя. Записала съм го в бележника си, който обаче остана у дома. Виж, Дарл, мисля, че няма да имаме проблеми, ако я заведем в „Стивънс Мемориал“ в Но Юпа.

Но Юпа местните наричаха градчетата Норвегия-Южен Париж в съседния окръг Оксфорд, които се намираха на няколко часа път от други градчета с екзотичните названия Мексико, Мадрид, Галилея, Китай и Коринт. За разлика от големите болници в Портланд и Луистън „Стивънс Мемориал“ беше малко здравно заведение, в което не задаваха неудобни въпроси.

— Предполагам, че ще й превържат раните и ще ни позволят да я заведем у дома — продължи Лизи. — Но при едно условие.

— Какво?

— Ако се съгласим да я заведем у дома. И ако тя се съгласи. Мисълта ми е, че не бива да лъжем. Попитат ли — сигурна съм, че ще задават въпроси, ще им кажем истината. Да, правила го е и преди, когато изпадне в депресия, но сравнително отскоро.

— Пет години са „отскоро“?

— Всичко е относително. А тя ще обясни, че човекът, с когото е ходила няколко години, току-що се е върнал, и то женен, затова е изпаднала в това състояние.

— Ами ако откаже да говори?

— В такъв случай вероятно ще я задържат поне за двайсет и четири часа, но първо ще поискат разрешение и от двете ни. Кажи честно, искаш ли я тук, ако още кръжи из междупланетното пространство?

Дарла се позамисли, въздъхна и поклати глава.

— Според мен всичко зависи от Аманда — продължи Лизи. — Първата ни работа е да я изкъпем. Ако се наложи, ще застана под душа

с нея.

— Да... — Дарла прокара пръсти през късо подстриганата си коса. — Мисля, че си права. — Тя внезапно се прозина. Отвори уста толкова широко, че да ѝ се видят сливиците, ако не ѝ бяха извадени. Лизи отново погледна тъмните кръгове под очите ѝ и осъзна нещо, което щеше да забележи по-рано, ако обаждането на „Зак Маккул“ не я беше извадило от равновесие. Отново я хвана за раменете — леко, но настойчиво:

— Госпожа Джоунс не ти се е обадила днес, нали?

Сестра ѝ изненадано се ококори и за миг заприлича на бухал.

— Не, миличка. Беше вчера. Късно следобед. Веднага отидох при Манда, превързах я криво-ляво и цяла нощ седях до леглото ѝ. Не ти ли го казах?

— Не. Мислех, че се е случило днес.

— Глупавичката ми Лизи. — Дарла невесело се усмихна.

— Защо не ми се обади по-рано?

— Не исках да те безпокоя. Правиш толкова много за нас...

— Не е вярно — прекъсна я Лизи. Ставаше ѝ неприятно винаги, когато Дарла или Канти (и дори Джодота, но по телефона) изразяваха признателността си. Даваше си сметка, че е налудничаво, но така или иначе ѝ ставаше криво. — Парите са на Скот.

— Не, Лизи. Не отричай. Толкова си грижовна... — Дарла замълча за миг, после поклати глава. — Няма значение. Важното е, че смятах да се справя сама. Обаче не можах.

Лизи я целуна по страната, прегърна я и отиде да седне на канапето до Аманда.

5.

— Манда?

Никаква реакция.

— Мандичка-Пандичка. — Какво пък, преди произнасянето на детинския прякор беше изтръгнало сестра ѝ от състоянието, напомнящо кататония.

И този път магическите думички подействаха. Сестра ѝ вдигна глава:

— Какво? Какво искаш?

— Трябва да те заведем в болницата, Мандичка-Пандичка.

— Аз. Не искам. Да ходя. Там.

Докато Аманда с мъка изричаше всяка дума, Лизи закима и заразкопчава блузата ѝ, изцапана с кръв:

— Знам, но горкичките ти ръце няма да минат само с бинтоване. Двете с Дарла не можем да ти помогнем кой знае колко. Въпросът е дали искаш да се върнеш тук, или да пренощуваш в болницата в Но Юпа. Ако решиш да се върнеш, ще остана с теб. — *„И може би ще си поговорим за бумите по принцип и по-специално за кръвния бум.“* — Какво решаваш, Манда? Ще се върнеш ли тук или предпочиташ за известно време да останеш в „Сейнт Стив“?

— Искам. Да. Се върна. Тук.

Аманда не се възпротиви, когато я накараха да се изправи, за да ѝ свалят панталона, но непрекъснато се взираше в тавана, сякаш се интересуваше само от полилея. Дори да не беше изпаднала в състояние, което психиатърката ѝ бе нарекла частична кататония, поведението ѝ беше прекалено странно, ето защо Лизи изпита известно облекчение, когато следващите думи на Аманда повече приличаха на човешка реч, отколкото на речитатив на робот:

— Ако... отиваме... някъде... защо ме събличате?

— Защото трябва да вземеш душ — промърмори Лизи и я поведе към банята. — И да се преоблечеш. Дрехите ти са... изцапани. — Обърна се и видя как Дарла вдига от пода захвърлените дрехи. Аманда покорно тръгна към банята, но сърцето на Лизи се сви — не при вида на измършавялото тяло на сестра ѝ, а заради белите ѝ боксерки. От години Манда носеше мъжки шорти — подхождаха на ъгловатата ѝ фигура и дори ѝ стояха секси. Тази вечер обаче белъто беше изцапано с нещо кафяво.

„О, Манда! — помисли си. — О, скъпа моя!“

След секунда сестра ѝ влезе в банята — безумка, мършава като скелет, само по боксерки, сутиен и три четвърти чорапи. Лизи се обърна към Дарла. За миг сякаш се върна във времето, отново чу гласовете на всички от голямото семейство Дебушър. После се обърна и влезе в банята след жената, която навремето наричаше „голямата сестричка Мандичка-Пандичка“ и която сега стоеше с наведена глава и чакаше да свалят белъто ѝ.

Тъкмо посягаше да разкопчае сутиена ѝ, Манда внезапно се извърна и я хвана за рамото. Ръцете ѝ бяха студени като на мъртвец. Лизи си помисли, че сестра ѝ ей-сега ще избълва всичко за разни там буми, кръвни или не. Ала Манда само се втренчи в нея (очите ѝ бяха съвършено бистри, очи на нормален човек) и каза:

— Моят Чарлс се ожени за друга. — Сетне притисна до рамото на Лизи восъчнобледото си чело и зариди.

6.

Онова, което се случи до края на вечерта, напомни на Лизи теорията на Скот, която той наричаше „правилото на Ландън за лошото време“: когато очакваш ураганът да премине над океана, природната стихия променя посоката си и отнася покрива на къщата ти. Станеш ли рано и се подготвиш за снежна буря, прехвърчат само няколко снежинки.

— Тогава какъв е смисълът? — бе попитала тя. Двамата бяха в леглото — някакво легло, може би първото в съвместния им живот — капнали от умора, след като се бяха любили; Скот пушеше цигара и беше сложил пепелника върху гърдите си, ураганният вятър виеше в стрехите. Кое легло, коя буря... коя година... вече беше забравила.

— Смисълът е ВЕДТСКЕН — отвърна Скот — това тя помнеше, макар отначало да си каза, че или е чула погрешно, или не го е разбрала, затова озадачено повтори съкращението. Съпругът ѝ изгаси цигарата си и премести пепелника върху нощното шкафче. Обгърна с длани лицето ѝ, притискайки ги до ушите ѝ, и за миг сякаш изолира целия свят. Целуна я по устните, сетне отмести дланите си, за да може тя да го чуе. Скот Ландън винаги държеше хората да чуят каквото има да им каже.

— ВЕДТСКЕН, миломое — Важното Е Да Ти Стиска, Когато Е Напечено.

Лизи се замисли — умът ѝ не беше бърз като неговия, но рано или късно тя проумяваше смисъла на казаното. *Важното Е Да Ти Стиска, Когато Е Напечено*. Харесваше ѝ. Беше глупаво, но именно затова ѝ се понрави още повече. Избухна в смях. Скот също се засмя и

след малко отново беше в нея, както двамата бяха в къщата, разтърсвана от поривите на урагания вятър.

Докато живееше със Скот, тя се смееше много често.

7.

Докато отидоха с Аманда до спешното отделение и после я върнаха в къщата ѝ, намираща се между Касъл Вю и Харлоу Дийп Кът, Лизи няколко пъти си спомни теорията на Скот как снежната буря те отминава, когато си се подготвил за нея. Първо, настроението на Аманда рязко се промени, което донякъде ги облекчи — тя изведнъж стана почти жизнерадостна. Лизи гузно си спомни как понякога електрическите крушки заблестяват по-ярко часове, преди завинаги да угаснат. Промяната започна още в банята. Лизи се съблече и застана под душа заедно със сестра си, която отначало стърчеше неподвижно. В един момент, въпреки че използваше ръчния душ и се стараяше да внимава, Лизи неволно поля с топла вода нарязаната длан на Аманда.

— Ох! Олеле! — извика сестра ѝ и рязко отдръпна ръката си. — Ужасно боли! Внимавай, да му се не види!

Лизи ѝ отвърна със същия заядлив тон — Аманда едва ли очакваше друго отношение, но тайно се зарадва на изблика на гняв. Реакцията беше толкова... нормална.

— Смирено моля да ме извиниш, графиньо, но не аз си накълцах ръцете!

— Нямаше как да нарежа на парчета онзи подлец, нали? — възкликна Аманда, след което избълва зашеметяващ поток от ругатни по адрес на Чарли Кориво и съпругата му. Смесицата от нецензурни думи и детински проклетия удиви Лизи и я изпълни с възхищение.

Използва мига, в който сестра ѝ млъкна, за да си поеме дъх, и вметна:

— Долен скапан пръдльо, нали?

— И ти да го духаш, Лизи — намусено измънка Аманда.

— Ако държиш да те заведем у дома, не използвай тези думи пред лекаря, който ще ти превърже раните.

— Мислиш ме за глупачка, а?

— Не е вярно. Ще е достатъчно да обясниш, че си побесняла заради измяната на Чарли.

— Дланите ми пак кървят.

— Силно ли?

— Не. Май ще ме облекчи, ако ги намажеш с вазелин.

— Сериозно? Няма ли да те заболи?

— От любовта боли — тържествено заяви сестра й... и се позасмя, от което на Лизи й олекна.

Докато пътуваха към болницата с беемвето, Манда я разпитва докъде е стигнала с разчистването на кабинета на Скот, сякаш нищо особено не се беше случило през този безкраен ден. Лизи не спомена обаждането на „Зак Маккул“, но им разказа за „Айк се завръща у дома“ и цитира единственото изречение от ръкописа: „Айк се върна у дома с тум и всичко беше наред. БУМ! КРАЙ!“ Държеше да използва пред Аманда шантавата дума бум. Искаше да види реакцията й.

Дарла реагира първа:

— Мъжът ти беше странен човек, скъпа.

— Не ми казваш нищо ново. — Лизи надникна в огледалцето за обратно виждане да провери какво прави Аманда, която беше на задната седалка. „Разположила се е като кралица“ — би казала Доброто мамче. — А ти как мислиш, Манда?

Сестра й сви рамене и Лизи си каза, че няма да получи отговор. След миг обаче последва порой от думи:

— Беше себе си, нищо повече. Веднъж ме закара с колата до града — той отиваше до книжарницата, а на мен ми трябваха нови обувки, хубави здрави обувки, подходящи за разходка в гората или за туризъм. Минахме покрай магазина на Обърн — знаете го, онзи, в който се продават шантави и смешни неща. Скот не беше стъпвал там и настоя да влезем. Беше като десетгодишно хлапе! Искях солидни туристически обувки, с които да се разхождам из гората, без да ме е страх от отровни растения, а той искаше само да изкупи целия идиотски магазин. Пърдящи възглавнички, лютива дъвка, близалки, в които накрая се появява гола жена... и какво ли още не. Хвърли повече от сто долара за тия тайвански дивотии. Помниш ли, Лизи?

Разбира се, че помнеше. Помнеше най-вече как Скот се беше прибрал у дома през онзи ден, натоварен с пликове с изрисувани върху тях засмени лица. Как страните му бяха поруменели от радостна

възбуда. И как беше нарекъл покупките си „дивотии“ — дума, заимствана от нея, представете си. А тя я беше научила от баща си, цар на странните думи и фрази.

Скот и неговите трофеи от езерото на думите, езерото на сюжетите и на легендите.

Понякога се случваше по цял ден да не се сети или да не скърби за него. И защо не? От една страна, дните ѝ бяха запълнени с работа, от друга, Скот не беше човек, с когото се живее лесно. „Чешит“ — биха казали старомодните янки като собствения ѝ баща. След това идваше ден, дъждовен (или слънчев), през който тя усещаше липсата на Скот толкова осезателно, че се чувстваше изпразнена — вече не беше жена, а мъртво дърво, разклащаш от повеите на студен ноемврийски вятър. И сега това усещане я бе връхлетяло — искаше да изкрещи името му, да го призове да се върне — сърцето ѝ се сви, като си помисли за годините, които ѝ оставаха до края на живота, запита се какъв е смисълът да обичаш, ако някога се чувстваш по този начин... дори само за десет секунди.

8.

Първият положителен признак беше, че Аманда се поразведри. Вторият — че дежурният лекар доктор Мънсингър не беше ветеринар на пенсионна възраст. Не изглеждаше като току-що завършил медицинския факултет като доктор Янцен, който лекуваше Скот при последното му заболяване, но тя щеше да се изненада, ако разбереше, че е на повече от трийсет. Третото, което я зарадва (макар да се почувства и малко гузна), бе, че докараха хора, пострадали при автомобилна катастрофа на пътя за град Швеция.

Когато трите сестри влязоха в чакалнята на спешното отделение на „Стивънс Мемориал“, завариха само десетинагодишно хлапе с обрив и майка му, която непрекъснато го предупреждаваше да не се чеше. Повикаха ги в манипулационната. След пет минути излязоха, ръцете на намусеното хлапе бяха превързани, майката държеше тубички с някакви мазила и продължаваше да му се кара.

Сестрата извика по име Аманда:

— Доктор Мънсингър ще ви приеме, скъпа.

Аманда високомерно изгледа сестрите си, сякаш беше най-малко самата кралица Елизабет, и заяви:

— Предпочитам да бъда насаме с лекаря.

— Ама разбира се, Ваше Височество — промърмори Лизи и ѝ се изплези. Пет пари не даваше дали кльощавата откачена, която само им създаваше неприятности, ще остане в болницата една нощ, една седмица или една година.

Пет пари не даваше и за онова, което Манда ѝ беше прошепнала, когато тя коленичи до нея в кухнята. Може би наистина беше „Ууу!“, както беше казала на Дарла. Дори да беше другата дума, нима искаше да се върне в къщата на Аманда, да спи в една стая с нея и да усеща лудостта, излъчваща се от цялото ѝ същество, след като си имаше удобно легло у дома?

„Случаят е приключен, милое“ — би казал Скот.

— Не забравяй какво трябва да кажеш — натърти Дарла. — Побесняла си и си нарязала дланите си заради изневярата на бившето си гадже. Сега си по-добре. Вече си се успокоила.

Аманда я изгледа — лицето ѝ беше непроницаемо.

— Точно така! — отсече. — Вече съм спокойна.

9.

Малко след това докараха хората от градчето Швеция, пострадали при пътна злополука. Лизи нямаше да се зарадва, ако някой беше тежко ранен, но всички бяха в сравнително добро състояние, дори двама се шегуваха за нещо. Само някакво момиче на около седемнайсет години плачеше, косата му беше сплъстена от кръв, на горната му устна беше залепнал сопол. Бяха общо шестима души, почти сигурно пътници в две коли, двамата веселяци воняха на бира, ръката на единия беше изкълчена. Придружаваха ги двама цивилни медици с елечи на Спасителния отряд и двама полицаи — щатски и от конната полиция. Внезапно малката чакалня се препълни. Медицинската сестра, която беше нарекла Аманда „скъпа“, откряна вратата и надникна да види какво става, после и лекарят стори същото. След няколко секунди тийнейджърката изпадна в истерия и закрещя, че мащехата ѝ ще я удуши. Сестрата я покани в кабинета (без да я

нарече „скъпа“), после Аманда излезе от манипулационната. И тя притискаше към гърдите си няколко тубички с различни мазила, от джоба на торбестите ѝ джинси стърчаха две сгънати рецепти.

— Смятам, че вече можем да си вървим — заяви все така високомерно.

Лизи си каза, че подобен развой на събитията е невероятен, колкото и неопитен да беше младият лекар и колкото и да беше зает с ранените при катастрофата, и се оказа права. Сестрата се подаде от манипулационната също като машинист, надвесващ се от кабината на локомотива, и каза:

— Госпожи, вие ли сте сестрите на пациентката Дебушър?

Лизи и Дарла кимнаха. „Признаваме се за виновни, госпожо съдия.“

— Докторът иска да ви каже нещо, преди да си тръгнете. — Тя влезе обратно в помещението, от което още се разнасяха риданията на момичето.

В дъното на чакалнята двамата мъже, вонящи на бира, отново се разсмяха и Лизи си каза: „Може да са «развеселени» от алкохола, но сигурно не са виновни за катастрофата.“ И наистина ченгетата сякаш гледаха обвинително преbledнял младеж, който изглеждаше връстник на момичето със сплъстената от кръв коса. Друг тийнейджър беше окупирал телефонния автомат. На страната му зееше дълбока рана — явно нямаше да се размине без шевове. Трети, който нямаше видими наранявания, чакаше реда си да телефонира.

Дланите на Аманда бяха покрити с белезникав крем.

— Лекарят каза, че шевовете ще се отворят — гордо обясни тя. — А превръзките сигурно няма да се задържат. Дланите ми непрекъснато трябва да са покрити с тази гадост — ама че вони! — и три дни да правя бани с някакъв дезинфектант. Даде ми рецепти и препоръча да не си свивам дланите, а да вземам нещата ето така. — Тя защита между пръстите си праисторическо копие на списание „Пийпъл“, леко го повдигна и го пусна.

Сестрата се появи:

— Доктор Мънсингър ви очаква. Влезте и двете, ако желаете. — Тонът ѝ ясно подсказваше, че тя няма време за губене. Лизи и Дарла, които седяха от двете страни на Аманда, се спогледаха. Сестра им

сякаш не забеляза колебанието им. Любопитно се взираше в хората в дъното на помещението.

— Ти иди, Лизи — промълви Дарла. — Ще остана при нея.

10.

Сестрата въведе Лизи във втората манипулационна и се върна при ридаещото момиче; толкова силно стискаше устните си, че почти бяха изчезнали. Лизи седна на единствения стол и се загледа в единствената картина, на която беше изобразено пухкаво кученце сред поляна, обсипана с нарциси. Само след няколко секунди (сигурно щеше да чака много повече, ако Аманда не беше досадница, от която бързат да се отърват) доктор Мънсингър забързано влезе в помещението. Затвори вратата към другата манипулационна, заглушавайки риданията на тийнейджърката, и подпря кльощавия си задник на масата за прегледи:

— Аз съм Хал Мънсингър.

— Лиза Ландън. — Тя протегна ръка и лекарят отривисто стисна дланта ѝ.

— Искате ми се да получа повече информация относно заболяването на сестра ви, обаче както сама виждате, нещата се напекоха. Обадох се да изпратят някой колега, но междувременно тук ще е пълна лудница.

— Благодаря, че отделихте време да поговорим — каза Лизи и се възхити от спокойствието си, макар и привидно. Гласът ѝ бе на човек, който владее положението. — Искам да потвърдя, че сестра ми Аманда няма да посегне на живота си, ако това ви тревожи.

— Наистина малко ме притеснява, но ще приема за чиста монета твърдението ви. Също и нейното. Тя е пълнолетна, освен това е ясно, че не се е опитала да се самоубие. — Мънсингър отмести очи от бележника си и погледна Лизи, която се почувства така, сякаш той четеше мислите ѝ. — Нали така?

— Да.

— Така. От друга страна, човек не трябва да е Шерлок Холмс, за да разбере, че сестра ви и друг път е имала подобни... прояви.

Лизи въздъхна.

— Каза ми, че е посещавала психотерапевтка, която обаче се е преселила в Айдахо.

„Айдахо? Аляска? Марс? На кого му пука къде се е пръждосала откачалката?“ — каза си Лизи и промърмори:

— Мисля, че е вярно.

— Налага се сестра ви отново да „работи върху себе си“, госпожо Ландън. И то скоро. Онова, което си е причинила, може да доведе до самоубийство, ако разбирате за какво говоря. — Той извади бележника от джоба на престилката си и написа нещо. — Ще ви препоръчам книга, която трябва да прочетете и вие, не само сестра ви. Озаглавена е „Склонност към самонараняване“, а името на автора е...

— Питър Марк Стийн — прекъсна го тя.

Доктор Мънсингър изненадано я изглежда.

— Съпругът ми я намери след последното... след онова, което авторът нарича...

(нейният бум последният ѝ кръвен бум)

Лекарят я гледаше — явно очакваше тя да довърши изречението.

Лизи здраво хвана юздите на прегруските си мисли.

— След онова, което авторът би нарекъл последното „намиране на отдушник“. Той има отдушник, нали? — Говореше все така спокойно, но по слепоочията ѝ бяха избили ситни капчици пот. Защото вътрешният ѝ глас имаше право — независимо от формулировката — отдушник или кръвен бум, заключението беше едно. Всичко е постарому.

— Мисля, че да — отвърна Мънсингър. — Четох книгата преди няколко години и не си спомням подробности.

— Както казах, съпругът ми я купи, прочете я, после настоя и аз да я прочета. Ще я намеря и ще я дам на сестра си Дарла. Имаме още една сестра, която живее наблизко. Сега е в Бостън, но когато се върне, ще накарам и нея да прочете книгата. Обещавам да държим под око Аманда. Не ни е лесно с нея, обаче я обичаме.

— Добре, съгласен съм. — Мънсингър стана и меката корица на книгата изшумоля. — Ландън... Съпруга сте на прочутия писател, нали?

— Да.

— Моите съболезнования.

Лизи бе открила нещо странно във факта, че е била омъжена за прочут човек — две години след смъртта му хората продължаваха да ѝ изказват съболезнования. Предполагаше, че същото ще се случва и след още две. Може би дори след десет. Доста подтискаща перспектива.

— Благодаря, доктор Мънсингър.

Той кимна и отново стана делови, което до известна степен я облекчи:

— За съжаление информацията, свързана с подобно поведение у зрелите жени, е доста оскъдна. Много по-често наблюдаваме склонност към самонараняване при... Лизи имаше достатъчно време да си представи как той завършва с фразата „...млади хора като скимтящата хлапачка в съседната стая“, но в следващия миг откъм чакалнята се чу силен трясък, последван от викове на изплашени хора. Вратата на манипулационната се отвори, сестрата застана на прага. Изглеждаше някак си по-едра, сякаш неприятностите я бяха уголемили.

— Докторе, елате веднага!

Мънсингър се втурна навън, без да се извини. Лизи се изпълни с уважение към него — ВЕДТСКЕН.

Приближи се до вратата и видя как добрият чичо доктор едва не повали на пода тийнейджърката, която излезе от другата манипулационна да види какво става, после толкова силно блъсна облещената Аманда в прегръдките на сестра ѝ, че и двете за малко не паднаха. Двамата полицаи се бяха надвесили над младежа без видими наранявания, който беше припаднал. Момчето с дълбокия разрез на страната продължаваше да говори по телефона, сякаш нищо не се беше случило. Ни в клин, ни в ръкав Лизи си спомни стихотворение, което Скот веднъж ѝ беше прочел — прекрасно и същевременно злоещо стихотворение за това как животът си продължава, без да го е грижа за страданието, което изпитваш. Кой беше авторът? Елиот? Одън? Човекът, който беше написал и поемата за смъртта на танкиста-мерач? Ако беше жив, Скот щеше да ѝ каже. В този момент тя би дала и последния си цент, стига да можеше да го попита кой е авторът на стихотворението за страданието.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита Дарла.

Изминал бе около час след посещението им в спешното отделение. Двете с Лизи стояха до отворената врата на къщицата на Аманда, нощният юнски ветреца кръжеше около глезените им и разлистваше страниците на някакво списание върху масичката в коридора.

Лизи се намръщи:

— Ако още веднъж ме попиташ, ще те фрасна така, че сума време да ти държи влага. Не сме малоумни, ще се оправим. Ще ѝ дам топло какао — разбира се, ще ѝ помогна да го изпие, тъй като ще ѝ е трудно да държи чаша в сегашното ѝ със...

— Добре — прекъсна я Дарла. — Не е препоръчително да ѝ се дават чаши, като се има предвид какво направи с последната.

— После — право в леглото. Само двете стари моми Дебушър, които нямат поне един вибратор.

— Много духовито.

— Утре ставаме при изгрев слънце. Приготвям кафе и закуска с мюсли. Отивам до аптеката за лекарствата, предписани от добрия чичо доктор. Връщам се, накусвам дланите на Аманда в специалната течност. После ти застъпваш на вахта, скъпа ми сестричке.

— Съгласна съм, щом смяташ, че всичко ще мине гладко.

— Да, смятам. Върви си у дома да нахраниш котката.

Дарла я изгледа изпод око, целуна я по страната и я прегърна, после тръгна към малката си кола. Лизи затвори вратата, заключи я и погледна Аманда, която седеше по нощница на канапето и изглеждаше спокойна и невъзмутима. Ненадейно ѝ хрумна заглавието на старомоден готически любовен роман... май го беше чела като тийнейджърка — „Мадам, ще проговорите ли?“

— Манда? — промълви.

Сестра ѝ я погледна; сините ѝ очи (типичните очи на хората от фамилията Дебушър) бяха толкова доверчиви, че Лизи си помисли: „Сърце не ми дава да я насоча към онова, което искам да чуя: Скот и бумите, Скот и кръвните буми.“ Разбира се, съвсем различно щеше да бъде, ако сестра ѝ заговореше на тази тема, например докато двете лежат заедно в мрака. Но да я тласне към налудничавите мисли след всичко, което бе преживяла през този ден?

„И твоят ден беше ужасен, малка Лизи.“ Да, наистина беше така, обаче това не ѝ даваше право да наруши спокойствието, излъчващо се от погледа на Манда.

— Какво има, Лизи?

— Искаш ли преди лягане да изпиеш чаша какао?

Сестра ѝ се усмихна и внезапно се подмлади поне с десетина години:

— Какао преди лягане. Чудесно. — След като видя, че няма как да си държи чашата, Манда намери в кухненския шкаф спираловидна пластмасова сламка, чието място беше на полицата в магазина за шантави неща на Обърн. Преди да я потопи в чашата, тя я показа на Лизи (стискаше я между два пръста, както лекарят ѝ беше показал) и подхвърли: — Виждала ли по-смахнато нещо? И аз съм тънка като сламка.

За миг Лизи изгуби ума и дума — не можеше да повярва, че сестра ѝ наистина се е пошегувала. После прихна. И двете прихнаха.

12.

Изпиха си какаото, разбраха се коя първа ще отиде в банята да си измие зъбите, както им беше навик от времето, когато живееха във фермата, и си легнаха.

Щом лампата на нощното шкафче угасна и мракът превзе стаята, Аманда произнесе името на сестра си.

„Ооо, започва се — помисли си Лизи и едва се сдържа да не въздъхне. — *Поредна обвинителна реч по адрес на добрия стар Чарли. А може би... може би ще заговори за бума. Въобразявам ли си, че чух тази дума? И ако не, искам ли да разбера какво ще ми каже тя?*“

— Какво, Манда?

— Благодаря, че ми помогнахте. Мехлемът, с който лекарят намаза дланите ми, облекчи болката — промърмори Манда и се обърна на другата страна.

Лизи отново беше поразена. Това ли беше всичко? Май да, защото след секунди сестра ѝ задиша равномерно — явно беше заспала. Може би щеше да се събуди посред нощ и да поиска

болкоуспокояващо хапче, но засега се беше пренесла в страната на сънищата.

Лизи не очакваше толкова благоприятен развой на събитията. Не беше спала с никого от нощта, преди съпругът ѝ да тръгне на последното си пътуване, и беше отвикнала. Освен това не ѝ даваше покой мисълта за „Зак Маккул“ и за неговия работодател, гнусния инкункс Удбоди. Много скоро щеше да си поговори с господин професора. Всъщност още утре. Междувременно не ѝ оставаше друго, освен да се примири, че я чака неспокойна нощ и че в крайна сметка вероятно ще ѝ се наложи да дочака утрото на люлеещия се стол във всекидневната... стига, разбира се, да намери в библиотеката на сестра си някакво подходящо четиво, с което да убие времето. „Мадам, ще проговорите ли?“ — помисли си. — Май романът беше от Хелън Макинес. Във всеки случай не е от автора на поемата за танкиста-мерач.

Докато размишляваше, неусетно заспа. Не сънува вълшебното килимче. Нито каквото и да било друго.

13.

Събуди се в най-зловещия час на нощта, когато луната е залязла и времето сякаш е спряло. Почти не съзнаваше, че е будна, че се притиска към топлия гръб на Аманда, както навремето се притискаше до гърба на Скот — в тяхното легло, в стотици хотелски легла. Мамка му! Може би бяха петстотин, дори седемстотин... *„Хиляда ли чух? Кой дава хиляда? Кой предложи хиляда, дами и господа?“* Мислеше за буми и за кръвни буми. За ВЕДТСКЕН и как понякога единственият изход бе да наведеш глава и да чакаш вятърът да се промени. Мислеше, че ако тъмата е обичала Скот, то това е била истинска любов, защото и той я обичаше; танцувал бе с нея в балната зала на годините, докато накрая тя го бе отнесла със себе си.

„Ето че пак започвам“ — каза си.

И Скот, който неизменно присъстваше в съзнанието ѝ (смяташе, че е той, но нямаше начин да разбере със сигурност), промърмори: *„Къде отиваш, Лизи? Накъде сега, милое?“*

Тя си помисли: *„Назад в настоящето.“*

А Скот я поправи: „Названието на филма беше «Назад в бъдещето». Гледахме го заедно.“

Тя си помисли: „Това не е филм, а нашият живот.“

А Скот каза: „Мило, стиска ли ти?“

Тя си помисли: „Защо съм влюбена в такъв...“

14.

„Такъв глупак е — мисли си тя. — А пък аз съм още по-голяма глупачка, задето се занимавам с него.“

Все пак не помръдва и гледа към моравата зад къщата; не иска да го повика, защото той още преди десет минути излезе от кухнята и се скри сред дълбоките нощни сенки. Какво ли прави? Там няма нищо освен жив плет и...

Някъде наблизко изскърцват автомобилни гуми, изтрещява счупено стъкло, залайва куче, разнася се пиански вик. Накратко, звуци, типични за петъчна вечер в университетско градче. Лизи се изкушава да извика Скот, но ако го стори, ако извика дори само името му, той ще разбере, че вече не му е сърдита. Поне не е толкова сърдита.

Всъщност тя не му се сърди. Бедата е, че той е избрал кофти петъчна вечер да цъфне пиан (за шести-седми път) и да закъснее (за пръв път). По негово настояване щяха да гледат някакъв филм на шведски режисьор, а тя тайно се молеше филмът поне да е дублиран, а не със субтитри. Хапна набързо малко салатата, като се прибра вкъщи, защото се надяваше след прожекцията Скот да я почерпи с хамбургер в „Мечешката бърлога“. (Ако не я поканеше, тя щеше да го заведе.) Телефонът иззвъня и Лизи обнадеждено посегна към слушалката — може би той е размислил и ще я заведе на филма с Робърт Редфорд в търговския център в Бангор („Моля те, господи, не и на танци в «Котвата», след като днес цели осем часа не съм подвила крак!“) Обаче чу гласа на Дарла, която каза, че е позвънила „само да поговорят“, след което премина към целта на обаждането, а именно да се заяжда (отново), че Лизи се е спасила в Обетована земя (сравнението беше на Дарла) и е оставила нея, Аманда и Кантата да се справят с проблемите (тоест с Доброто мамче, което до 1979 година вече се беше превърнало в Затлъстялото мамче, Сляпото мамче и — най-лошото — Откаченото

мамче), докато тя, Лизи, се „забавлява с колежанчетата“. Сякаш да бъдеш сервитьорка и по осем часа дневно да си на крак бе най-голямото удоволствие на света. За Лизи Обетованата земя беше пицария на около пет километра от кампуса на Мейнския университет, а колежанчетата — пъпчиви първокурсници, които все се опитваха да ѝ пуснат ръка. Бог ѝ беше свидетел, че мечтите ѝ да ходи на лекции — може би вечерни — напълно се бяха изпарили. Не ѝ липсваше ум, а време и сили.

Слушаше обвиненията на Дарла и се опитваше да запази спокойствие, но, разбира се, накрая се вбеси и двете си закрепяха — поредният скандал помежду им, само дето този път беше по телефона. Последва размяна на отровни реплики, която Скот би нарекъл „пълна шибания“ и която завърши с дежурната фраза на Дарла:

„Троши си главата. И без това открай време правиш каквото си искаш.“

Естествено след това Лизи загуби апетит и не посегна към парчето чийзкейк, което си беше донесла от ресторанта; още по-малко ѝ се искаше да гледа който и да било филм на Ингмар Бергман..., но искаше Скот. Да! През последните два месеца, особено през последните четири-пет седмици необяснимо защо бе станала напълно зависима от него. Може изразът да беше банален, ала в прегръдките му се чувстваше сигурна — усещане, което не беше изпитвала в обятията на други мъже. Повечето ѝ предишни гаджета предизвикваха у нея или раздразнение, или съжаление. (Понякога мимолетна страст.) От Скот обаче се излъчва доброта, освен това още когато се запознаха, тя усети интереса му към скромната ѝ персона — невероятно е, защото той е по-умен и много талантлив. (За Лизи добротата означава много повече, отколкото други качества.) Освен това Скот говори на език, в който тя жадно се вкопчва от самото начало. Не езика на семейство Дебушър, а друг, който обаче Лизи знае много добре, сякаш го е научила в сънищата си.

Ала какъв е смисълът от особен език, ако няма с кого да разговаряш? Ако няма пред кого да поплачеш? Тъкмо това ѝ се искаше тази вечер. И дума не беше обелвала пред него за ненормалното си прецакано семейство, пардон, на езика на Скот фразата е „откаченото идиотско семейство“ — но днес възнамеряваше да го стори. Налагаше се, иначе имаше опасност да експлодира от мъката, събрана в гърдите

й. А той избра именно тази вечер, за да ѝ върже тенекия. Докато го чакаше, мислено се смъмри — така или иначе Скот не знаеше, че е имала ужасен скандал с онази проклетница най-голямата ѝ сестра, обаче след като мина шест часът и седем часът, и осем (девет ли чувам, хайде, някой да вдигне на девет), тя хапна малко от кейка, другото изхвърли, защото бе толкова вбесена, че напълно беше загубила апетит (имаме девет, някой вдигна ли на десет), а когато мина десет часът и пред жилището ѝ на Норт Мейн Стрийт не спря раздрънкан форд, модел 1973 година, с един повреден фар, гневът ѝ се усили.

Както си седеше пред телевизора, без да отпие от чашата с вино и без да гледа природонаучното предаване, което вървеше в момента, гневът ѝ премина в ярост, в същия момент разбра, че Скот все пак ще дойде. „Ще се появи на сцената“, както гласеше популярната фраза. И защо? За да си топне писалката в мастилницата. Поредният бисер на Скот, уловен в езерото на думите, в което всички хвърляме мрежите си. Каква очарователна фраза! Колко очарователни бяха и другите от този род, например „да ръчкаш вълната“, „да направиш двугърба камила“ и много изисканото „да цепнеш сливата“. Елегантни фрази, типични за обитателите на мечтаната Обетована земя. Докато Лизи надаваше уху за пристигането на форда на „богатото колежанче“ — човек не можеше да сгреша гъргоренето на пробития шумозаглушител — изведнъж си спомни думите на Дарла: „Открай време правиш каквото си искаш.“ Ама, разбира се, ето я малката Лизи, кралицата на целия свят! Прави какво си иска — кисне в скапаното си апартаментче м чака любовника си, който не само закъснява, ами ще се появи пиян до козирката, но пак ще иска да прави секс. Защото всички мъже искаха едно и също. А тя седи на продъненото кресло, купено от вехтошарски магазин, краката ѝ пулсират от умора, главата ѝ — от болка, и гледа по телевизията (образът е „на снежинки“, понеже евтината антена от „Кеймарт“ не подобрява приемането на сигнала) как хиена ръфа мъртва катерица. Лизи Дебушър, кралицата на целия свят, която води интересен и вълнуващ живот.

И все пак наистина ли бе изпитала подличко задоволство, когато стрелките на часовника пълзешком отминаха цифрата десет? Сега, докато със свито сърце се взира в тъмната морава, тя си мисли, че отговорът е положителен. Защото докато измъчвана от главоболието, седеше на продъненото кресло, без да посегне към чашата с евтино

вино, и гледаше как хиената разкъсва катерицата, докато дикторът обясняваше: „Хищникът знае, че дълго време няма да има възможност да се нахрани толкова обилно“, беше сигурна, че обича Скот и че знае факти, с които може да му причини страдание.

Например, че и той я обича? Беше ли това сред въпросните факти?

Да, но в случая любовта му към нея бе на второ място. Важното бе как тя го вижда — напълно разголен. Повечето му приятели виждаха таланта му и бяха заслепени от него. Лизи знаеше как понякога той полага усилие, за да погледне в очите непознати хора. Разбираше, че въпреки самоуверените му (и понякога гениални словоизлияния), въпреки двата му публикувани романа, тя има власт да му причини мъка, и то много силна, стига да пожелае. Скот „си просеше бележката“, както би се изразил баща ѝ. Правил го беше през целия си омагьосан идиотски... поправка, през целия си омагьосан шибан живот. Тази вечер щеше да настъпи краят на магията. И кой щеше да я прогони? Тя.

Малката Лизи.

Изключи телевизора, взе чашата си, отиде в кухнята и изля виното в умивалника. Вече не го искаше. Киселееше ѝ. „Толкова си бясна, че дори виното ти се струва кисело“ — помисли си.

На тесния перваз на прозорчето над умивалника едва-едва се крепеше старовремски радиоапарат „Филко“ със счупена кутия. Беше единствената вещ, останала ѝ за спомен от стария Денди. Той държеше радиото в плевнята и го слушаше, докато работеше, а тя го е сложила на перваза на прозореца, защото само там апаратът хваща местните станции. Джодота му го подари за една Коледа и макар да го беше купила от магазин за електроуреди втора употреба, татко засия, като го видя, усмихна се толкова широко, че сякаш лицето му щеше да се разполови, и прочувствено благодари на Джодота. О, как ѝ благодари! Джоди му беше любимката и същата тази Джоди една неделя по време на вечерята обяви на родителите си — мамка му, не само на тях, а на всички, — че е бременна от младеж, който избягал и се записал във флота. Интересуваше се дали леля Синтия от Улфборо, Ню Хемпшир, ще я приюти, докато бебето бъде дадено за осиновяване — тъкмо така се изрази, все едно говореше за разпродажба на ненужни вещи. Новината беше посрещната с необичайно мълчание. Беше един от

малкото случаи — може би единственият, останал в паметта на Лизи, когато непрестанното тракане на прибори за хранене и чинии, придружаващо опустошаването на печеното говеждо от седмината прегладнели членове на фамилията Дебушър, внезапно спря. Накрая Доброто мамче измънка:

— Попита ли Бог какво да сториш, Джодота?

А Джоди отвърна, без да ѝ мигне окото:

— Дон Клотиър ми направи дете, не Бог.

В този момент бащата напусна масата и любимата си дъщеря, без да каже нито дума, или да се обърне да я погледне за последно. След няколко минути радиото тихо засвири в плевнята. Три седмици по-късно той получи първия удар.

Сега Джоди я няма (още не се е преселила в Маями, това ще стане след много години) и Лизи, малката Лизи е постоянната жертва на гневните тиради на Дарла. Защо? Понеже Канти е на нейна страна и няма полза да телефонира на Джоди. Джоди не прилича на другите момичета Дебушър. Дарла я обвинява, че е студена, Канти — че е егоистка, и двете я наричат „безцеремонна“, но според Лизи от петте сестри само Джодота притежава способността да оцелее, защото е напълно безразлична към дима на гузната съвест, издигащ се от стария семеен вигвам. Навремето баба Д. го поглъщаше, после майка им, но Дарла и Канти май са готови да я заместят, понеже вече разбират, че ако наричаш „дълг“ този отровен дим, водещ към пристрастяване, никой не ти нарежда да изгасиш огъня. На Лизи пък ѝ се иска повече да прилича на Джоди, та когато Дарла ѝ телефонира, да се засмее и да каже:

— Да го духаш, скъпа моя; на каквото си постелиш, на такова ще легнеш.

15.

Стои на прага на кухненската врата. Взира се в моравата зад къщата. Исква да види как Скот излиза от нощната тъма. Исква да го повика да се върне — да, повече от всичко друго, но упорито стиска устни. Чака го цяла вечер. Ще почака още малко.

Но съвсем малко.

Постепенно я обзема неописуем страх.

16.

Радиото на Денди хващаше само станции на средни вълни. WGUY приключваше излъчването на програмата си в късния следобед, но по WDER предаваха евъргрийни — някакъв изпълнител, популярен през петдесетте, пееше за първата любов, когато Лизи изплакна чашата си, върна се в дневната и... бинго! Скот стоеше на вратата, държеше кутийка с бира и гузно се усмихваше. Може би музиката ѝ беше попречила да чуе приближаването на форда. Или силното главоболие. А може би и едното, и другото.

— Здравсти, Лизи — каза той. — Извинявай, че закъснях. Много извинявай. След семинара с няколко колеги подхванахме спор за Томас Харди и...

Тя безмълвно му обърна гръб и се върна в кухнята, където радиото продължаваше да работи. Сега някаква мъжка вокална група пееше „Ши-бум“. Скот я последва. Тя знаеше, че ще я последва, така ставаха тези неща. Чувстваше как в гърлото ѝ се загнезждат всички думи, които ѝ се искаше да изрече — жестоки думи, отровни думи, ала някакво изплашено и самотно гласче ѝ нашепваше да не ги казва, не и на този човек... само, че тя го заглуши. Толкова беше вбесена, че друго не можеше да стори.

Скот посочи с палец радиоапарата и обяви, явно гордеейки се с безполезните си познания:

— Това са „Кордс“. Оригиналната „чернокожа“ версия.

Лизи се извърна към него:

— Смяташ ли, че ми пука кой пее по радиото, след като бях на работа осем часа и те чаках още пет? А ти цъфваш по никое време, носиш си бира, хилиш се като идиот и ми се оправдаваш, че много повече държиш на някакъв мъртъв писател, отколкото на мен, така ли?

Усмивката още грееше на лицето му, но постепенно се смали и помръкна, останаха само устните, изкривени като заврънкулка, и една плитка трапчинка. Очите му се наляха със сълзи. Изплашеното самотно гласче отново се опита да предупреди Лизи, ала тя не му обърна внимание. Сега беше в силата си, сега ѝ беше паднало да реже

жива плът. И помръкващата усмивка на Скот, и печалният му поглед ѝ подсказваха, че този мъж лудо я обича, което пък ѝ даваше още по-голяма възможност да го нарани. Но уязвимостта му не смекчи сърцето ѝ. Щеше да му причини болка. Защо? Защото можеше.

Докато стои на прага на задната врата и го чака да се върне, тя не си спомня всичко, което му наговори, знае само, че всяка следваща обида беше още по-жлъчна, още по-жестока. В един момент с потрес си даде сметка, че се заяжда като Дарла (поредната от сестрите Дебушър, проявяваща тиранични наклонности), но по това време усмивката на Скот напълно беше изчезнала. Гледаше я опечалено и тя изтръпна, като видя как очите му, уголемени от сълзите, се разширяват, докато сякаш запълниха цялото му лице. Лизи млъкна по средата на тирадата, с която го обвиняваше, че ноктите му винаги са мръсни и че ги гризе като плъх докато чете. Млъкна и осъзна пълната тишина — не се чуваше рев на автомобилни двигатели, скърцане на гуми, нито дори музиката, изпълнявана от оркестъра, който през почивните дни свиреше в заведението „Четирилистна детелина“. Тишината беше толкова потискаща, че на Лизи ѝ се прииска да си вземе думите обратно..., но не знаеше как. Най-лесно бе да каже: „Въпреки всичко те обичам, Скот, хайде да се любим“, само че това ѝ хрумна по-късно. Едва след бума.

— Скот... аз...

Не знаеше как да продължи, пък и сякаш не беше необходимо. Той вдигна показалец като учител, който иска да подчертае нещо много важно, и устните му отново се разтегнаха в усмивка. Или поне в подобие на усмивка.

— Почакай — каза.

— Да чакам ли?

Скот изглеждаше доволен като че ли тя беше разгадала сложна логическа задача.

— Да, почакай. — Преди Лизи да каже още нещо, той се обърна и закричи в мрака — вървеше уверено, не залиташе (все едно изведнъж беше изтрезнял), тесният му ханш се поклащаше.

Лизи каза: „Скот?“, но той само отново вдигна пръст. После сенките го погълнаха.

Сега тя стои на прага и тревожно напъняга очи в мрака. Изгасила е лампата в кухнята, защото мисли, че така ще ѝ е по-лесно да види Скот, но дори уличното осветление не може да разсее сенките, завладели полегатата морава. От съседния двор се чува дрезгав лай на куче. Лизи знае, че песът се казва Плутон — чувала е как от време на време стопаните му се карат... не че има някаква полза. Мисли за трясъка от счупване на стъкло, който чу преди малко — прозвучал беше съвсем наблизо също като лаят на кучето. По-близо от другите звуци, които изпълват тази неспокойна и зловеща нощ.

Да му се не види, защо се нахвърли върху Скот, защо го обиди? Та нали изобщо не и се гледаше идиотския шведски филм? И защо изпита толкова голямо задоволство от горчивите си думи? Толкова злорадо и подло задоволство.

Не знае отговора на този въпрос. Топлата нощ в края на пролетта я обгръща с ароматния си дъх, тя се пита колко ли време е минало, откакто Скот се изгуби в мрака. Само две минути ли? А може би пет? Струваше ѝ се, че са много повече. И този трясък на счупено стъкло... имаше ли нещо общо с него?

„Оранжерията е там.“

Ни в клин, ни в ръкав сърцето ѝ забива до пръсване. В същия момент тя зърва някакво движение отвъд границата, до която достига светлината. След секунда движещото се петно се превръща в човек. Лизи чувства облекчение, но страхът ѝ не намалява. Не може да забрави трясъка на счупено стъкло. Пък и походката на Скот я смущава — той вече не се движи нито напето, нито уверено.

Иска да го повика, но от гърлото ѝ се изтръгва само немошно гласче:

— Скот?

Същевременно тя плъзва ръка по стената, за да напипа бутона за включване на лампата над входната врата. Мисли си, че Скот едва ли я е чул, но призрачният силует, който се тътри към нея — да, не ходи, а се тътри — вдига глава тъкмо когато изтръпналите и пръсти напипват бутона и го натискат.

— Това е бум, Лизи! — извиква той в същия миг, в който светлината озарява моравата — ефектът едва ли ще е по-театрален, ако Скот е изчакал тъкмо този момент да се „появи на сцената“. Гласът му

изразява ликуващо облекчение, сякаш е оправил нещата помежду им. — И не обикновен, а кръвен бум!

Лизи за пръв път чува думата бум, но не я взема за друга, например буу или дум. Това е една от думите, измислени от Скот, и не е обикновен бум, ами кръвен. Светлината от кухнята се втурва да го посрещне; той протяга лявата си ръка към Лизи като че ли и носи подарък, а тя се моли на всички светии дланта му още да я има, иначе той ще довърши книгата, върху която работи, плюс всички следващи, като печата на пишещата машина само с една ръка. Защото на мястото на дясната му ръка сега се вижда само червеникава влажна пихтия. Кръв се процежда между разперените израстъци, напомнящи морска звезда, които според нея са пръстите му, и докато изтичва надолу по стъпалата на верандата и се втурва да го посрещне, преброява разперените червени израстъци... един, два, три, четири и — о, слава Богу! — петият е палецът. Пръстите му още са си по местата, обаче джинсите му са окървавени и той все така ѝ протяга ръката си, с която е счупил едно от дебелите стъкла на парника. Поднася ѝ своя дар, своето извинение, задето е закъснял, поднася ѝ своя кръвен бум.

— За теб е — казва, когато Лизи сваля блузата си и я омотава около червената пихтия; чувства как кръвта веднага започва да се процежда през тънкия плат, усеща ужасяващата ѝ топлина и разбира — естествено! — защо вътрешното ѝ гласче толкова се страхуваше от ужасните неща, които тя наговори на Скот; този човек е влюбен не само в нея, но и в смъртта, и е готов да понесе злобните обиди, които всеки изсипва върху му.

Всеки ли?

Не, не съвсем. Не е толкова уязвим. Ще понесе да го обиждат само любимите му хора. Ненадейно Лизи си дава сметка, че не само тя предпочита да не говори за миналото си.

— За теб е — повтаря Скот. — Така те моля да ми простиш за закъснението и обещавам да не се повтори. Това е бум. Ние...

— Скот, замълчи. Не ти се сър...

— Наричаме го „кръвен бум“. Татко обясни на двама ни с Пол, че...

— Не ти се сърдя. Честна дума.

Той спира пред разнебитената стълба към задната веранда и озадачено се вира в Лизи. В този момент прилича на десетгодишно

хлапе. Блузата, несръчно омотана около ръката му, прилича на рицарска ръкавица; върху жълтата тъкан са разцъфнали грамадни кървави цветя. Лизи стои по сутиен на моравата, тревата гъделичка голите ѝ глезени. Жълтеникавата светлина от лампата в кухнята вдълбана сянка между гърдите ѝ.

— Ще го вземеш ли? — Гледа я като дете, което моли за нещо. В този момент мъжът в него го е изоставил. Лизи вижда мъката в погледа му, изпълнен с копнеж, и знае, че не е предизвикана от наранената му ръка, ала не знае какво да каже. Безпомощна е. Хрумването ѝ да направи превръзка с блузата си, за да спре кръвта, беше гениално, обаче сега сякаш е парализирана. Има ли правилен отговор на въпроса? И още по-важно, има ли погрешен? Защото ако сгреси, със сигурност отново ще го тласне към лудостта.

Скот ѝ помага:

— Ако приемеш бума, особено кръвния бум, значи приемаш извинението на някого. Татко го каза на двама ни с Пол. Разправяше го отново и отново.

Лизи забелязва, че втория път Скот използва думата „разправяше“, както би казало едно хлапе. Пренесъл се беше в детството си. Майчице! Майчице, Луиз!

— Ще го приема — казва тя, — защото поначало не ми се гледаше смотания шведски филм със субтитри. Осем часа бях на крак, капнала съм от умора. Искях само да се любя с теб, а сега ще се наложи да отидем в спешното отделение.

Той поклаща глава.

— Скот...

— Щом не ми се сърдиш, защо ми се разкрещя и ме нарече разни лоши неща?

„Разни лоши неща.“ Още една „пощенска картичка“ от миналото му, забелязва Лизи; сега няма време да я разучи, но непременно ще ѝ отдели внимание.

— Защото вече не можех да крещя на сестра си отвърща; незнайно защо изведнъж фразата ѝ се струва много забавна. Избухва в смях и звукът така я стряска, че тя се разридава. После на сърцето ѝ олеква. Бавно сяда на стъпалата на верандата, струва ѝ се, че ще припадне.

Скот сяда до нея. Двайсет и четири годишен е, косата му стига почти до раменете, брадата му е набола, защото не се е бръснал поне два дни, толкова е слаб, че прилича на вейка. На лявата си ръка носи блузата на Лизи, единият ръкав се е размотал и е провиснал. Скот целува пулсиращата трапчинка на слепоочието ѝ, после се втренчва в Лизи — погледът му е изпълнен с безмерна любов и съчувствие. Заговаря и този път думите му са на нормален човек:

— Разбирам. Кофти е да имаш роднини.

— Точно така — прошепва тя.

Скот я прегръща през кръста с лявата си ръка, която Лизи вече мислено нарича „ръката — кръвен бум“ неговият дар за нея, дарът на един безумец.

— Не е задължително да им обръщаме внимание казва преспокойно като че ли не се е случило нищо необичайно като че ли само преди минути не е превърнал дланта си в кървава пихтия. — Повярвай, човешката памет е къса, хората могат да забравят всичко.

Тя скептично поклаща глава:

— Наистина ли?

— Да. Сега е нашето време. Заедно сме. Ние двамата. Само това има значение.

„Ние двамата.“ Ала иска ли тя да са заедно, след като разбра колко лесно Скот прекрочва границата между нормалното и лудостта? След като вече си представя какъв ще е съвместният им живот. След миг си спомня допирът на устните му до слепоочието ѝ и си казва: „Може би искам. Та нали всяка буря отминава?“

— Наистина ли? — повтаря.

В продължение на няколко секунди Скот мълчи. Само я прегръща. Откъм мизерния център на градчето Клийвс Милс долитат ръмжене на автомобилни двигатели, викове и пьянски смях. Петък вечер е и студентите се забавляват. Но това не е тук. Тук са само миризмата на полегатата морава, застинала в тъмата на тази нощ в началото на лятото, лаят на Плутон в съседния двор и усещането за ръката на Скот, която обгръща кръста ѝ. Успокоява я дори допирът на наранената му длан върху корема ѝ, макар че оставя кървав отпечатък, сякаш я дамгосва.

— Мило — най-сетне казва той.

Пак мълчи.

После прошепва:

— Миломое.

За двайсет и две годишната Лизи Дебушър, на която ѝ е писнало от отношението на роднините ѝ, както и да бъде сама, това е достатъчно. Най-сетне е достатъчно. Скот я е призовал да се върне и тя отстъпва пред същността му. От този миг чак до края никога няма да погледне назад.

18.

Отиват в кухнята и тя маха „превръзката“ от дланта му; като вижда раните, отново ѝ прималява — отначало ѝ се струва, че полита към ярката лампа на тавана, после пропада в мрака; напруга цялата си воля да остане в съзнание и успява, защото си казва: „Необходима съм му. Трябва да го закарам в спешното отделение на болницата в Дери.“

Цяло чудо е, че не е разсякъл вените, които са толкова близо до китката, но дланта е нарязана на няколко места, тук-там кожата виси като разкъсан тапет, три от пръстите, които баща ѝ нарича „дебелите“, също са порязани. „Най-голямата атракция“ е дълбоката рана под лакътя му, от която стърчи триъгълно парче зелено стъкло, напомнящо гръбна перка на акула. Лизи неволно изпъшква, когато Скот го изтръгва (почти небрежно) от плътта си и го хвърля в кошчето за смет. Подлага блузата ѝ под ръката си, за да не изцапа с кръв пода. Все пак няколко капки остават на линолеума, ала нищо повече. Скот придърпва с крак високия бар-стол, на който понякога Лизи сяда, докато мие съдовете (когато си на крак осем часа дневно, гледаш да седнеш при всеки сгоден момент), и се настанява на него, та кръвта от ръката му да капе в умивалника. Казва, че ще ѝ обясни какво да направи.

— Трябва да отидем в спешното отделение — възразява тя. — Бъди разумен. На ръката има какви ли не вени и сухожилия! Искаш ли да останеш сакат за цял живот? Защото може да се случи. Наистина е възможно. Ако се тревожиш какво ще кажат докторите, измисли някаква история — нали това ти се удава най-добре, а пък аз ще я потвър...

— Добре, добре — прекъсва я той. — Ако утре още настояваш да отидем, ще се подчиня. — Безумецът е изчезнал, пред нея стои

познатият Скот — разумен, очарователен и почти хипнотично убедителен. — Тази вечер няма да умра от нараняванията — погледни, кръвта почти спря, пък и знаеш ли какво е спешното отделение в петък вечер? Парад на пияниците. Повярвай, за предпочитане е да отидем утре сутринта. — Доволно се усмихва, сякаш казва: „Мила, аз съм върхът на сладоледа“; усмивката му е толкова заразителна, че против волята си тя също се усмихва — знае, че е загубила тази битка. — Освен това раните на всички от семейство Ландън заздравяват бързо. Иначе няма как. Ще ти покажа какво да направиш.

— Държиш се така, сякаш досега си разбил с юмрук поне дузина стъкла на парници.

— Не. — Усмивката му леко помръква. — Тази вечер ми е за пръв път. Обаче имам опит с нараняванията. Също и Пол.

— Пол брат ли ти е?

— Да. Но вече е покойник. Моля те, напълни легенче с топла вода, Лизи. Топла, не гореща.

Тя изгаря от желание да го обсипе с въпроси за Пол (за пръв път чува, че Скот е имал брат), ала моментът е неподходящ. Няма да настоява да отидат в болницата. Първо, защото ако той се съгласи, ще се наложи да го закара, а не е сигурна, че ще може да шофира, защото още е в шок. Пък и кървенето — слава Богу! — наистина започва да спира.

Изважда от шкафа под мивката бялото пластмасово легенче, купено за седемдесет и девет цента от „Мамут Март“, и го напълва с топла вода. Скот потапя ръката си във водата. Отначало Лизи го наблюдава спокойно — тънките струйки кръв, виещи се към повърхността, не я плашат, но той започва леко да разтрива разрезите и водата порозовява; тогава тя обръща глава и го пита какво го прихваща, та отново разкървавява раните.

— За да съм сигурен, че са чисти. Трябва да са чисти, когато отида... — Той се поколебава и смъква: — Когато отида да си легна. Може ли да остана при теб? Моля те, позволи ми.

— Разбира се, че можеш — отговаря Лизи и си мисли: „Друго искаше да кажеш.“

Скот излива кървавата вода в умивалника и си показва ръката. Разрезите вече не изглеждат толкова страшни, същевременно са по-

отблъскващи — приличат на кръстосани рибешки хриле, розови отгоре и червени отвътре.

— Може ли да изхабя цяла опаковка чай на пакетчета, Лизи? Ще ти купя друга, честна дума. Очаквам чек за над пет хилядарки. Агентът ми се закле в честта на майка си, че ще го получа. Казах му: „За пръв път чувам, че имаш майка.“ Пошегувах се с него.

— Разбирам, че е шега. Не съм толкова глупава...

— Изобщо не си глупава.

— За какво ти е толкова много чай?

— Донеси го и ще разбереш.

Тя се подчинява. Скот, който още седи на високото столче и борава само с едната си ръка, отново напълва легенчето с топла вода, после отваря кутийката с чай „Липтън“.

— Пол го измисли — казва гордо, все едно е дете, което се хвали: „Виж какъв готин модел на самолет изработих, виж какво симпатично мастило направих с комплекта «Млад химик».“ Хвърля в легена всички пакетчета (може би са осемнайсет); докато потъват, те обагрят водата в кехлибарено-жълто. — Щипе, но помага. Наистина, ама наистина помага, Лизи. Гледай!

„Наистина, ама наистина помага.“ Все едно говори дете.

Скот потапя дланта си в слабия чай и за миг устните му се разтягат и оголват зъбите му — неправилни и леко пожълтели. — Вярно, че малко боли, обаче има полза.

— Да — измънкава тя. Нелепо е, но може би наистина предпазва от инфекция или подпомага заздравяването... или и едното, и другото. Чъки Гендрън, който приготвя аламинутите в ресторанта, е голям почитател на „Инсайдър“ и понякога тя прелиства въпросното печатно издание. Само преди две седмици беше прочела статия за лечебните свойства на чая. Разбира се, на същата страница беше поместена и дописка за това как в Минесота бил открит жив праисторически човек. — Добре, може би имаш право.

— Не аз, а Пол. — Скот е въодушевен, лицето му вече не е мъртвешки бледо. „Все едно изобщо не се е наранявал“ — казва си Лизи. Той кима към горния джоб на ризата си: — Дай ми цигара, мило мое.

— Трябва ли да пушиш, когато ръката ти...

— Да, да.

Тя изважда цигарите, пъха една в устата му и я запалва. Ароматният дим (Лизи завинаги ще обикне тази миризма) се издига като синкав стълб към олющения таван на кухнята, осеян с петна от влага. Искане й се да научи повече за бумите, особено за кръвните буми, въпреки че е започнала да подозира истината.

— Скот, кой отглежда двамата ви с Пол? Родителите ви ли?

— Не. — Той е тикнал цигарата в ъгълчето на устните си и притваря едното си око срещу дима. — Мама умряла при раждането ми. Татко все разправяше, че съм я убил, защото съм бил поспаланко и съм наедрял прекалено много в утробата ѝ. — Засмива се, сякаш разказва много забавен виц, същевременно изглежда леко сконфузен като дете, което се смее на нецензурен анекдот, чието значение не разбира.

Лизи мълчи. Страхува се да проговори.

Скот се взира в легенчето, което вече е пълно с кървав чай. Няколко пъти дръпва от цигарата си „Хърбърт Тарейтон“, пепелта заплашва да падне върху ризата му. Все така примижава с едното око и Лизи си мисли, че сега изглежда различен. Не като непознат, но различен. Прилича...

Да речем, че прилича на по-големия си брат. Онзи, който вече е покойник.

— Обаче татко казваше и още нещо — че не съм виновен, задето съм спял, когато е дошло време да изляза на бял свят. Мама трябвало да ме събуди с плесници, обаче не го сторила, затова съм станал прекалено едър, а тя умряла. Бум и край. — Скот се засмива, пепелта от цигарата му пада върху кухненския плот. Той сякаш не забелязва. Взира се в ръката си, потопена в мътната течност, но не продължава разказа си.

Лизи е изправена пред дилема. Да зададе ли още един въпрос? Страхува се, че няма да ѝ отговори, дори ще я нахока (знае, че е способен на това — веднъж присъства на негов семинар, посветен на съвременната литература). Страхува се и от друго — че ще ѝ отговори. Почти сигурна е, че ще ѝ отговори.

— Скот? — прошепва.

— Мммм? — Цигарата е догоряла почти до онова, което прилича на филтър, но при марката „Хърбърт Тарейтон“ е само мундщук.

— Баща ти правеше ли буми?

— Да, кръвни буми. Когато ни хващаше шубето или за да пусне лошата кръв. Пол правеше хубави буми. Забавни буми. Нещо като търсене на съкровището, когато се съобразяваш с подсказки. „Бум! Край!“ и получаваш награда. Например шоколадче. — Пепелта от цигарата отново пада, ала той не откъсва поглед от кървавата вода в легенчето. — Татко обаче целува.

— Той поглежда Лизи и тя ненадейно разбира, че той предсеща въпросите, които се страхува да му зададе, и се старае да ѝ отговори. Доколкото му стига смелостта.

— Това е наградата на татко. Целувка, след като болката престане.

19.

В аптечката няма достатъчно широк бинт, затова Лизи накъсва на дълги ивици един чаршаф. Стар е, но въпреки това тя скърби за загубата му — със заплатата си на сервитьорка (допълвана от мизерните бакшиши от студентите и малко по-щедрите „лепти“, давани от преподавателите, които обяждат в „Пат“), не може да си позволи ново спално бельо. Ала като си помисля за ужасните разрези на дланта на Скот и още по-ужасната рана на ръката му, тя без колебание разкъсва чаршафа.

Скот заспива още щом се просва на прекалено тясното ѝ легло; тя мисли, че ще остане будна под въздействието на изповедта му, ала също заспива веднага.

През нощта се събужда два пъти, първия път, понеже ѝ се пишка. Скот не е в леглото. В полусън тя отива до тоалетната и пътьом запретва прекалено голямата тениска с надпис „Мейнски университет“, която ѝ служи вместо пижама.

— Скот, побързай, че ще се... — Влиза в тоалетната, където нощем не изключва осветлението, и се вцепенява. Скот го няма. И капакът чинията не е вдигнат — той винаги го оставя така, след като използва тоалетната.

В този момент тя забравя, че ѝ се пишка. Изтръпва, като си представя, че болката е събудила Скот, спомнил си е всичко, което ѝ е

разказал, и е бил връхлетян от... — Как ги наричаха в „Инсайдър“? А, да — „възкръснали спомени“.

Наистина ли са спомени, изплували от дълбините на съзнанието му, или факти, които не е споделял с никого? Лизи е сигурна само в едно — че тръпки я побиват от детинските фрази, които от време на време се промъкват в речта му. Ами ако се е върнал в парника, за да довърши започнатото и този път вместо ръката да си пререже гърлото?

Лизи се обръща към тъмната паст на кухнята апартаментът се състои само от кухненското помещение и спалнята — и вижда на леглото Скот. Както обикновено спи, свит на кълбо, челото му се опира на стената (когато есента ще напуснат апартамента, на това място ще има следа — следата на Скот). Няколко пъти без резултат му е казвала, че ще му е по-широко, ако спи от външната страна. Сега той леко се размърдва, пружините изскърцват, на светлината от уличната лампа Лизи вижда тъмния кичур коса върху страната му.

„Преди малко го нямаше.“

Глупости — ето го, лежи там, и то откъм стената. Ако не й се вярва, може да повдигне кичура коса, в който се вира.

„Може би съм сънувала, че го няма.“

В това има известна логика, ала когато тя се връща в тоалетната, отново си казва: „Нямаше го. Когато станах, тъпото легло беше празно.“

Като свършва, вдига капака на чинията, защото ако Скот стане през нощта, ще бъде сънен и няма да си направи труда. После отново си ляга и веднага заспива. Сега той е до нея и това е най-важното. Разбира се, че е най-важното.

20.

Втория път не се събужда сама.

— Лизи! — Скот я раздрусва. — Лизи, малка Лизи!

Тя отказва да се събуди — имаше тежък ден... какъв ти ден, цялата й седмица беше тежка — но Скот упорства:

— Мила, събуди се!

Лизи очаква утринната светлина да парне очите й, ала още е тъмно.

— Скот. К'во има? — Иска да го пита отново ли кърви и дали превръзката му се е изместила, обаче тези понятия са прекалено сложни за замъгленото ѝ съзнание.

Той се надвесва над нея. Изглежда развълнуван, но не объркан или измъчван от болка.

— Не можем повече да живеем така — изтърсва.

Тя се стряска и сънливостта изведнъж я напуска. Какво ѝ казва? Нима скъсва с нея?

— Скот? — Лизи протяга ръка, взема от пода часовника си, присвива очи и се взира в циферблата. — Четири и петнайсет е, да му се не види! — Ядосана е, същевременно я обзема страх.

— Лизи, трябва да заживеем в истинска къща. Да си я купим. — Той поклаща глава. — Не, започнах отзад напред. Първо ще се оженим.

О, какво облекчение. Тя се обляга назад, часовникът се изплъзва от пръстите ѝ. Няма страшно — часовник „Таймекс“ в земята удари, той пак ще продължава да върви. Облекчението е последвано от изумление. Току що са ѝ предложили брак като на героиня от любовно романче. Облекчението е последвано и от червеното вагонче на страха. Човекът, който ѝ предлага брак (в четири и петнайсет сутринта, представете си), е същият, дете снощи ѝ върза тенекия, разряза си ръката, след като тя му вдигна скандал за закъснението (и за други неща, да, така е), после ѝ подаде наранената си ръка, сякаш ѝ поднасяше идиотски коледен подарък. Човекът с брата покойник, за когото тя научи едва тази вечер, и с мъртвата майка, чиято смърт уж бе причинил, понеже... как се бе изразил начетеният млад писател? Понеже бил прекалено наедриал в утробата ѝ.

— Лизи?

— Млъкни, Скот, пречиш ми да мисля. — Да, но колко трудно е да мислиш, когато луната е залязла и времето е спряло, независимо какво показва верният таймекс.

— Обичам те — смирено казва Скот.

— Знам. И аз те обичам. Но това не е важно.

— Може и да е. Че ти ме обичаш. Може би това е най-важното. Никой освен Пол не ме е обичал. — Той млъква и едва след няколко секунди добавя: — И татко, разбира се.

Лизи се надига и се подпира на лакът:

— Грещиш. Мнозина те обичат. Когато четеш откъси от последната си книга и от онази, която пишеш сега... — Тя сбърчва нос. Новият му роман е озаглавен „Стръвни дяволи“ и онова, което е прочела, не ѝ харесва. — Повече от петстотин души дойдоха на литературното четене! Наложил се да го пренасочат от централното фоайе в най-голямата аудитория, а когато ти свърши, всички се изправили на крака и те аплодирали.

— Става въпрос за любопитство, не за обич. Между нас казано, това е пълен цирк. Публикувал ли роман, когато си едва на двайсет и една години, веднага те обявяват за гений, въпреки че само обществените библиотеки купуват глупавата книга и никога няма да има второ издание. Обаче ти не държиш да чуеш историята на детето-чудо, Лизи...

— Напротив — прекъсва го тя. Сънливостта ѝ безвъзвратно е отлетяла.

— Добре, но... Дай ми цигара, милое. — Лизи му подава пепелника-костенурка, който е купила специално за него, пъха в устата му цигара и я запалва. Той отново подхваща: — Само че ти държиш и да си мия зъбите...

— Точно така...

— И дали шампоанът, който използвам, ще ме отърве от пърхота...

— Купил шампоан „Тегрин“, който толкова рекламират — прекъсва го тя. — В банята е. Пробвай го.

Скот се размива:

— Виждаш ли? Виждаш ли? Чудесен пример. Приемаш холистичния подход.

— Каква е тази дума? — мръщи се Лизи.

Скот смачква недопушената си цигара:

— Означава, че ме виждаш като едно цяло, не като отделни части, и за теб всичко е еднакво.

Тя се позамисля и кимва:

— Май имаш право.

— Нямах представа какво е. Малкият Скот по нищо не приличаше на Скот от последните шест години. Мисля, че промяната е положителна, но за повечето хора тук и в Питсбърг Скот Ландън е само... нещо като идиотски джубокс. Пъхаш няколко долара, излиза

тъпашки роман. — Скот не изглежда ядосан и огорчен, но тя знае, че гневът неминуемо ще дойде. След време, ако той няма пристанище, където да се чувства в безопасност, да бъде себе си. Да, тя може да бъде това пристанище. Може да го създаде. Скот ще ѝ помогне. До известна степен вече са го създали. — Ти си различна, Лизи. Разбрах го още, когато те видях за пръв път. Беше в централното фоайе по време на вечерта, посветена на блуса. Помниш ли?

Мили Боже, нима би могла да забрави? Беше отишла в университета да разгледа някаква модернистична изложба, след това чу музиката, надникна във фоайето и реши да остане. Скот влезе след няколко минути, огледа претъпканото помещение и попита Лизи, която седеше на канапето, дали мястото до нея е свободно. Тя спокойно можеше да пропусне концерта и да хване автобуса за Клийв Милс, тръгващ в осем и половина. И сега щеше да е сама в леглото. Завива ѝ се свят, все едно седи на перваза на прозорец на висок етаж. Не споделя мислите си със Скот; само кимва.

— За мен си... — Той млъква и се усмихва. Въпреки неравните му зъби усмивката му е божествена. — Ти си като езерото, от което всички прием. Разказвал ли съм ти за езерото?

Лизи отново кимва и също се усмихва. Не ѝ е разказвал, но го е чувала да говори на тази тема по време на литературните четения и на лекциите си, които тя бе посещавала по негова покана. Подхване ли тази тема, Скот неизменно протяга ръце, сякаш, ако можеше, щеше да ги потопи в езерото или да извади от него разни неща, които вероятно би нарекъл „лингвистичен улов“. Странно, но тя винаги се умилява от този спонтанен жест. Понякога той нарича езерото „митично“, друг път — „езерото на думите“. Твърди, че когато наречеш някого „арабия“ или „гнила ябълка“, пиеш от езерото или ловиш в плитчините попови лъжички, че когато изпратиш сина си да воюва и може би да загине, защото обичаш родината си и си научил детето си да я обича, пак плуваш в същото езеро..., но в дълбокото заедно с големите хищни риби.

— Идвам при теб и ти ме приемаш като едно цяло — продължава той. Обичаш ме с цялото си сърце, и то не само заради романа, който съм написал. Затвориш ли вратата и светът остане отвън, с теб сме очи в очи.

— Много по-висок си от мен.

— Знаеш за какво говоря.

Да, май знае. И е дотолкова затрогната, че посред нощ се съгласява да стори нещо, за което вероятно сутринта горчиво ще съжалява.

— Ще поговорим утре — казва. Взима пепелника и отново го слага на пода. — Тогава пак ме попитай, ако имаш желание.

— О, ще имам — самоуверено отсича Скот.

— Ще видим. А сега гледай пак да заспиш.

Той ляга по хълбок, ала Лизи знае, че когато започне да се унася, ще свие колене към гърдите си и ще облегне на стената челото си, зад което думите и сюжетите плуват като екзотични риби.

„Познавам го. Най-малкото започвам да го опознавам.“

Сърцето ѝ отново прелива от любов към него, тя стиска устни, за да не изрече опасни думи. Думи, от които после ще е трудно да се отрече. Дори невъзможно. Затова само се притиска към него. Няколко закъснели щуреца свирят навън, кучето Плутон залайва, слагайки началото на нощната си „серенада“. Лизи започва да се унася.

— Лизи? — Гласът на Скот сякаш идва от друг свят.

— Хмммм?

— Знам, че не харесваш „Стръвни дяволи“...

— Амиии... — измъква тя — думите ѝ се изплъзват, тя потъва все по-дълбоко в бездната на съня.

— И без просветеното мнение на Карсън Форей или на моя агент знам, че „Стръвни дяволи“ ще ми донесе купища пари. Край на халтурите, Лизи, вече съм на пътя към успеха, но не искам да го извървя сам. Искам да ме придружиш.

— Мъък, Скот. Запийвай.

Лизи не знае дали той заспива, но като по чудо (чудо на чудесата!) Скот Ландън млъква.

21.

Лизи Дебушър се събужда в неделя чак в девет сутринта (какъв невероятен лукс) и усеща миризмата на пържен бекон. Светлината на слънцето образува златисти ивици върху пода. Тя отива в кухнята. Скот, само по слипове, е надвесен над тигана и Лизи с потрес

забелязва, че е свалил превръзката, която така грижливо му беше направила. Прави му забележка, а той преспокойно отвърща, че много го е сърбяло.

— Освен това — добавя и протяга ръката си (Лизи потреперва — жестът ѝ напомня как снощи той изникна от мрака и ѝ протегна ръце) — на дневна светлина раната не изглежда толкова дълбока, нали?

Лизи хваща дланта му, привежда се, сякаш се кани да му гледа на ръка, и се взира, докато Скот не се отдръпва и не подхвърля, че ако не обърне парчетата бекон, ще прегорят. Не е учудена, нито поразена — тези чувства може би са запазени за безлунни нощи и стаи, потънали в сенки, не за слънчеви неделни утрини, когато от старомодното радио на перваза на прозореца звучи песента за човека с бавната кола, чийто текст така и си остана непонятен за нея, но въпреки това ѝ харесва. Не е учудена, нито поразена... ала е много озадачена. Единственото логично обяснение е, че на страха очите са големи — вероятно нараняванията са ѝ се сторили много по-дълбоки, понеже се изплаши. Понеже изпадна в паника. Вижда, че раните — макар и не драскотини, изобщо не са сериозни. Не само, че кръвта се е съсирила, ами е образувала коричка. Ако беше завела Скот в спешното отделение на болницата в Дери, навярно щяха да я изгонят.

„Раните на всички от семейство Ландън заздравяват бързо. Иначе няма как.“

Скот изважда от тигана парчетата бекон и ги слага върху сгъната домакинска хартия, за да се отцеди мазнината. Лизи си казва, че той може да е добър писател, но като готвач е истински виртуоз. Особено когато положи особено старание. Може да е суперкулинар, но му е необходимо ново бельо. Слиповете му са размъкнати, ластикът е пред последно издихание. Лизи се зарича да го накара да си купи бельо, когато му изпратят обещания чек, само че в момента има нещо много по-важно от износените слипове; тя се мъчи да сравни раните му предишната вечер — ужасяващи разрези — с онова, което вижда сега. Мисли си, че ниции рани не заздравяват толкова бързо, освен на Христос, разбира се. Представя си дебелото зеленикаво стъкло, стърчащо от плътта му, което ѝ напомня, че трябва да предприемат нещо, Скот трябва да отиде в...

— Лизи.

Гласът му я връща към действителността. Тя осъзнава, че незнайно кога е седнала до кухненската маса и машинално подръпва тениската си.

— Какво?

— Колко яйца искаш — едно или две?

Тя се позамисля и отвърща:

— Две.

— Бъркани или на очи?

— Бъркани.

— Ще се оженим ли? — пита Скот със същия равнодушен тон, ловко счупва с една ръка две яйца и ги пуска в тигана.

Лизи се усмихва — не заради престореното му равнодушие, а задето е използвал толкова старомодна фраза — и си дава сметка, че изобщо не е изненадана. Очаквала е това... как му казваха... това „възобновяване“; вероятно дори докато е спала, то е будувало в подсъзнанието ѝ.

— Сигурен ли си? — промърморва.

— Абсолютно. Какво ще кажеш, миломое?

— Миломоего приема.

— Чудесно — заявява Скот. — Хубаво. — Поколебава се и добавя: — Благодаря.

За миг двамата замълчават. От старомодния радиоапарат на перваза на прозореца звучи музика, каквато татко Дебушър никога не би слушал. Яйцата пращят в тигана. Лизи е гладна. И щастлива.

— През есента — казва.

Той кимва, посяга за чиния.

— Добре. През октомври?

— Май ще е прекалено рано. Да речем около Деня на благодарността. Има ли яйца за теб?

— Остана едно и ми е достатъчно.

— Няма да се омъжа за теб, ако не си купиш ново бельо! — заплашва Лизи.

Скот не се засмива, а съвсем сериозно отговаря:

— Непременно.

Слага чинията пред нея. Бекон и яйца. Лизи е толкова гладна, че веднага започва да се храни, а Скот счупва в тигана последното яйце.

— Лиза Ландън — казва. — Харесва ли ти?

— Трепач. То е... как се казва, когато всички думи започват с еднакъв звук?

— Алитерация.

— Точно така. — Този път тя произнася: „Лиза Ландън.“ Услажда ѝ се също като пържените яйца.

— Малката Лизи Ландън. — Скот подхвърля яйцето, което два пъти се превърта във въздуха и плъква обратно в тигана.

— Ти, Скот Ландън, обещавах ли да си куражлия и никога да не те хване бърз? — пита тя.

— Куражлия и в болест, и в здраве — кимва Скот и двамата избухват в смях, а радиото продължава да свири от перваза на прозореца, обляно от утринната светлина.

22.

Докато живееше със Скот, често се смееше. След седмица раните на дланите и дори на рамото му заздравяха.

Не останаха никакви белези.

23.

Лизи се събужда отново, без да знае къде се намира — в миналото или в настоящето. Само че през прозореца се прокрадва първата утринна светлина и тя вижда сините тапети и картината с маринистичен пейзаж. Значи е в спалнята на Аманда, което хем е логично, хем не е струва ѝ се, че сънува бъдещето, докато спи на тясното легло в апартаментчето си; легло, което ще споделя със Скот чак до сватбата им през ноември. Какво я е събудило?

Не ѝ се ходи до тоалетната... още може да потърпи, тогава какво...

„Аманда, проговори ли? Искаш ли нещо? Например вода? Или парче дебело стъкло, та да си прережеш китките?“

Тези мисли пробягват през съзнанието ѝ, но тя не ги изразява на глас, понеже ѝ хрумва нещо шантаво. Хрумва ѝ, че макар да вижда прошарената коса на Аманда и къдричките по бието на нощницата ѝ,

тя е в леглото със Скот. Точно така! По някое време през нощта Скот е... какво? Изпълзял от спомените на съпругата си и се е прехвърлил в тялото на Аманда? Нищо чудно. Идеята е шантава, няма спор, ала друго поражда нежеланието на Лизи да обели дори една дума — страхува се, че ако каже нещо, Скот ще ѝ отвърне с гласа на сестра ѝ. И какво ще прави тогава? Ще закреши ли? Ще закреши ли така, че да събуди дори мъртъвците, както гласи популярната фраза? Разбира се, мисълта е абсурдна, обаче...

„Обаче погледни как спи Аманда — със свити колене и наведена глава. Ако имаше стена, челото ѝ щеше да се опира на нея. Логично е да си помислиш, че...”

В този миг сред призрачната тишина на пет часа сутринта Аманда, която е извърнала глава и Лизи не вижда лицето ѝ, проговаря.

— Мило — казва. Помълчава и добавя: — Миломое. Ако предишната вечер за миг телесната температура на Лизи се беше понижила с двайсет градуса, сега кръвта във вените ѝ буквално се вледенява, защото гласът несъмнено е женски, но е и на Скот. Във всеки миг и по всяко време би познала гласа му.

„Сънувам — мисли си. — Затова не мога да преценя дали е настоящето. Ако се огледам, ще видя в ъгъла на стаята да кръжи вълшебното килимче от чувал с първокачествено брашно «Пилсбъри».”

Само че не може да се огледа. Безкрайно дълго не даже дори да помръдне. Онова, което я окуражава най-сетне да проговори, е усиливащата се дневна светлина. Нощта почти е превалила. Ако Скот се е върнал (при положение, че е будна и не сънува), следователно има някаква причина. Със сигурност не е дошъл да ѝ причини зло. Никога не би го сторил. Най-малкото... не и нарочно. Но тя не е в състояние да изрече нито неговото име, нито името на Аманда. Представа си как хваща за рамото сестра си и я обръща към себе си. Чие лице ще види под прошарения бретон? Ами ако е лицето на Скот? Мили Боже, ами ако е неговото лице?

Нощта си отива. Внезапно Лизи разбира, че ако не проговори, докато слънцето изгрее, вратата между миналото и настоящето ще се затвори и тогава въпросите ѝ ще останат без отговор.

„Имената са без значение. Няма значение кое е съществуването с нощницата с къдрички на бието.”

— Защо Аманда каза „Бум“? — пита. Гласът ѝ е хриплив, все едно гърлото ѝ е пълно с пръст.

— Оставих ти бум — отвръща съществото, към което тя се притиска.

„Господи, това е лоша кръв, това е лудост... върхът на лудостта... — мисли си тя, после си казва: — Вземи се в ръце! Стегни се, мамка му! Веднага!“

— Кажи... — Гласът ѝ е още по-хриплив. Струва ѝ се, че изведнъж навън става много по-светло. Всеки миг слънцето ще се покаже на източния хоризонт. — Кръвен бум ли е?

— Неизбежно беше да се натъкнеш на кръвен бум — отвръща съществото и в гласа му се прокрадва съжаление. Божичко, гласът е на Скот! Същевременно много напомня и на гласа на Аманда, което още повече плаши Лизи. То отново проговаря, този път много по-оптимистично: — Този е добър бум, Лизи. Намира се отвъд пурпурната завеса. Ти вече премина първите три станции. Още няколко и ще получиш наградата:

— И каква е тя?

— Питие — на мига отвръща съществото.

— Кока-кола ли?

— Тихо. Пречиш ни да гледаме ружите.

В гласа се долавя необясним и безкраен копнеж. Защо думата „ружи“ ѝ е толкова позната? Защо ѝ се струва, че е название на още нещо освен на градинско цвете? Дали е още нещо, скрито зад пурпурната завеса, което понякога пречи на спомените ѝ да възкръснат? Няма време да помисли, камо ли да попита — през прозореца се прокрадва лъч червеникава светлина. Лизи усеща как времето отново идва на фокус и макар да е вцепенена от страх, изпитва почти болезнено съжаление.

— Кога ще е кръвният бум? — пита. Знае, че отговор няма да има, ала раздразнението ѝ нараства, заменяйки учудването и ужаса, които я бяха обзели, преди слънцето да надникне над хоризонта и лъчите му да прогонят страховете на мрака. — Кога ще бъде? Кога, да ти се не види?! — изкрещява, вкопчава се в съществото с нощницата и го разтърсва толкова силно, че косата му се разрошва... но то не отговаря. Гневът ѝ се отприщва като бент. — Не ме дразни, Скот! Кога?

Дръпва за рамото създанието, до което лежи, и то бавно се претъркулва. Разбира се, че е Аманда. Очите ѝ са отворени, тя диша равномерно, лицето ѝ не е мъртвешки бледо, ала Лизи много добре познава този поглед, означаващ, че Мандичка-Пандичка отново е прекъснала връзката си с действителността. Вече не знае дали Скот наистина е идвал при нея, или ѝ се е сторило, докато е лежала в просъница, обаче в едно е абсолютно сигурна — по някое време през нощта Аманда пак си е отишла. Този път може би завинаги.

ВТОРА ЧАСТ

ВЕДТСКЕН

„Тя се обърна и видя, че големият бял месец я гледа иззад хълма. Цялото ѝ същество се отвори за него като чист и прозрачен кристал, разполовен от лунните лъчи. Отдаде се на месеца и почувства как я изпълва цялата, как потъва между гърдите ѝ, как тялото ѝ се разтваря, за да го приеме. Тя беше потръпваща анемония; неземан копнеж, докоснат от бялото сияние.“

Д. Х. Лорънс —
„Дъгата“

V. ЛИЗИ И ДЪЛГИЯТ БЕЗКРАЕН ЧЕТВЪРТЪК (БУМ-СТАНЦИИТЕ)

1.

На Лизи не ѝ трябваше много време, за да разбере, че сега положението е далеч по-сериозно от трите предишни случая, когато Аманда се бе откъсвала от реалността периодите ѝ на „частична кататония“, както биха казали психиатрите. Сякаш раздразнителната ѝ сестра, която понякога създаваше доста главоболия, се бе превърнала в голяма дишаща кукла. Лизи успя (макар и с цената на немалко усилия) да я накара да седне и да я избута до ръба на леглото, ала жената с бялата памучна нощница, която бе проговорила с гласа на мъртвия ѝ съпруг малко преди разсъмване — освен ако това не беше халюцинация, изобщо не реагира на името си, дори и когато помалката ѝ сестра го изкрещя в ухото ѝ. Седеше с отпуснати върху коленете длани и се взираше в лицето ѝ. А когато Лизи се отдръпна встрани, Аманда продължи да съзерцава вече празното пространство, без да отмести очи.

Лизи отиде до банята, за да навлажни с хладка вода кърпата. Когато се върна, завари Аманда да лежи по гръб на кревата, с изпружени крака и отпуснати на пода стъпала. Опита се отново да я изправи, но се спря, когато задникът на сестра ѝ, който и без това беше на ръба на леглото, се плъзна надолу. Още малко и Аманда щеше да се озове на пода.

— Мандичка-Пандичка!

Този път и прякорът от детството не доведе до никакъв отговор. Лизи реши да стигне докрай.

— Како Мандичка-Пандичка!

Нищо. Вместо да се уплаши (това се случи по-късно), тя бе обзета от дива ярост, каквато сестра ѝ не бе пробуждала в нея дори и когато съзнателно се бе стремяла към това.

— Престани най-сетне! Престани и си мръдни задника по-далеч от ръба, че да те изправя!

Ядец. Никакъв ефект. Нулев резултат. Тя се наведе и навлажни лицето на Аманда със студената кърпа, но пак не постигна нищо. Сестра ѝ не мигна дори когато Лизи прокара кърпата по очите. Това вече беше плашещо. Тя погледна електронния часовник на нощното шкафче и видя, че минава шест часът. Можеше да се обади на Дарла — не се боеше, че ще събуди Мат, който беше в Монреал, но още не ѝ се искаше да телефонира. Все още не. Да се обади на Дарла означаваше да признае поражението си, а още не бе готова.

Заобиколи леглото, хвана Аманда под мишниците и я задърпа назад. Оказа се по-трудно, въпреки че напоследък сестра ѝ беше измършавяла.

„Сега тя е инертна маса, милое. Затова ти е толкова трудно.“

— Млъквай — изпъшка, без да има представа на кого говори. — Затвори си устата.

Качи се на леглото и възседна бедрата на Аманда, после я хвана за раменете. В тази позиция (изглеждаше досущ като доминантен сексуален партньор) лицето ѝ беше срещу безизразното каменно лице на сестра ѝ. По време на предишните си кататонични пристъпи Аманда ставаше изключително покорна, сякаш се намираше под хипноза. Сега обаче бе различно. Оставаше ѝ надеждата, че греша — всеки човек сутрин задоволяваше физиологичните си нужди. Ако, разбира се, този човек искаше да продължи да живее в уютната си малка къщичка.

— Аманда! — извика тя. После изкрещя още по-силно, без да се страхува, че ще събуди някого (все пак бяха съвсем сами в къщата, нали така?) — Мандичка-Пандичка! Искam... да станеш... да СТАНЕШ... да отидеш в банята... и да седнеш на ТОАЛЕТНАТА ЧИНИЯ! Седни на ТОАЛЕТНАТА ЧИНИЯ и си свърши работата.! На три! ЕДНО... и ДВЕ!... и ТРИ! — Рязко дръпна сестра си, но тя само седна и не пожела да стане.

Едва в шест и двайсет ѝ се удаде да я откъсне от кревата и Аманда най-накрая стъпи на краката си (макар че веднага приклегна). Лизи се чувстваше като в първата си кола — форд „Пинто“ модел 1974 година, когато двигателят все пак успяваше да запали, след като в

продължение на две безкрайни минути бе мъчила стартера, изтощавайки акумулатора почти до краен предел. Аманда залитна назад към леглото и Лизи я хвана под мишниците, ругаейки под нос, за да ѝ попречи да се строполи на пода.

— Преструваш се, кучко! — изкрещя ядосано, макар и да си даваше сметка, че съвсем не бе така. — Е, какво пък, продължавай! Продължавай и... — Внезапно си даде сметка колко силно крещи (не намалеше ли децибелите, със сигурност щеше да събуди госпожа Джоунс, която живееше от другата страна на улицата), ето защо понижи глас. — Тръшни се на пода! Но ако си мислиш, че цяла сутрин ще подскачам около теб, горчиво се лъжеш. Отивам да приготвя кафе и овесена каша. Ако на Ваше кралско величество ѝ замирише апетитно, нека ме повика. Или да изпрати лакей за кльопачката.

Лизи не знаеше дали ароматът на кафе и овесена каша ще се понрави на сестра ѝ, но на нея ѝ се стори божествен. Изпи голяма чаша черно кафе още преди да довърши кашата си, след което си наля втора — вече със сметана и захар. Докато се наслаждаваше на всяка глътчица от ароматната течност, си помисли: „Да имаше и една цигара, сто на сто щях да издържа, каквото и да ми сервира Манда!“

Мислите ѝ се опитаха да се върнат към сънищата и спомените от изминалата нощ („СКОТ И ЛИЗИ МЛАДОСТ, да, бе, да“ — мина ѝ през ума), но тя не им позволи. Както и не позволи на разума си да анализира случилото се по време на пробуждането ѝ. По-късно може би щеше да намери време за това, но не и сега. Сега най-важното беше състоянието на по-голямата ѝ сестра.

„Ами ако Мандичка-Пандичка намери голямата розова самобръсначка на горната полица на аптекката и реши да си пререже вените? Или например гърлото си?“

Тя стана и се запита дали Дарла се е сетила да махне всички остри предмети от банята на горния етаж... както и от всички стаи естествено. Взе стъпалата почти на бегом, смразена от мисълта какво би могла да завари в спалнята — празно легло, върху което се мъдрят само две измачкани възглавници.

Аманда още лежеше на пода и се взираше в тавана. Не бе помръднала и на сантиметър. Моментното ѝ облекчение изведнъж бе заменено от лошо предчувствие. Приседна на ръба на леглото и хвана ръката на сестра си. Дланта беше топла, но безжизнена. Как ѝ се

искаше пръстите на Аманда да се свият около нейните, ала те сякаш бяха от восък.

— Аманда, какво да те правя?

Никакъв отговор.

След малко, понеже бяха съвсем сами в къщата (ако не се броят отраженията им в огледалото), Лизи се осмели да попита:

— Скот ли го направи, Аманда? Моля те, кажи, че Скот не е..., че не е... ох, не знам... влязъл в теб?

Но Аманда мълчеше и Лизи прекара следващите няколко минути в издирване на остри предмети в банята. Досети се, че Дарла я е изпреварила, понеже единственото, което намери, беше ножичка за маникюр в долното чекмедже на тоалетката. Естествено в опитни ръце и ножичката би свършила чудесна работа — например в ръцете на бащата на Скот...

(тихо Лизи недей Лизи)

— Добре — въздъхна тя, разтревожена от обзелата я паника. Пурпурното сияние заизпълва очите ѝ, ръката ѝ стисна ножичката. — Добре, млъквам.

Скри ножичката зад прашните шишенца с шампоан на полицата над шкафа за кърпи, след което (понеже не знаеше с какво да се захване) си взе душ. Когато излезе от банята, видя голямо мокро петно около бедрата на Аманда и разбра, че се е сблъскала с нещо, което не е по силите на сестрите Дебушър. Подпъхна суха кърпа под подгизналия задник на сестра си, след което погледна отново часовника, взе слушалката и набра номера на Дарла.

2.

Предния ден Лизи бе чула съвсем ясно гласа на Скот: „*Оставих ти бележка, милое.*“ Тогава бе сметнала, че това е вътрешният ѝ глас, имитиращ неговия. Навярно беше точно така — най-вероятно беше точно така, ала в три часа през този дълъг, горещ вторнишки следобед, докато двете с Дарла седяха в кафене „Попс“ в Луистън, тя изведнъж си даде сметка, че не може да отрече едно, а именно, че Скот ѝ бе оставил голям предсмъртен подарък. „Дяволски голяма бум-награда“ — както би казал покойният ѝ съпруг. Денят ѝ изглеждаше

ужасен, но без Скот Ландън, който бе починал преди две години, щеше да е още по-непоносим.

На лицето на Дарла се четеше същата умора, която измъчваше и Лизи. Явно по някое време през деня бе намерила време да си сложи малко грим, но амунициите в дамската ѝ чантичка бяха недостатъчни, за да скрият черните кръгове под очите ѝ. Струваше ѝ се, че Дарла няма нищо общо със сприхавата трийсетгодишна жена, която в края на седемдесетте смяташе за свой дълг да ѝ се обажда веднъж седмично и да ѝ напомня за семейните ѝ задължения.

— Я кажи какво ти се върти в главата, малка Лизи — каза Дарла, нарушавайки неловкото мълчание.

Лизи тъкмо се пресягаше към подсладителя, но гласът на сестра ѝ я накара да размисли и ръката ѝ се насочи към старомодната захарница, отсипвайки от „бялата отрова“ в чашата ѝ.

— Мислех си, че това е нашият кафеен четвъртък — отбеляза. — Кафеен четвъртък с истинска захар. Това сигурно е десетата ми чаша.

— При мен също — кимна Дарла. — Вече пет пъти ходих до тоалетната и непременно ще я посетя отново, преди да напуснем това очарователно заведение.

Лизи разбърка кафето си, намръщи се и отпи.

— Наистина ли искаш да опаковаш куфара ѝ?

— Ами все някой трябва да го стори, а ти ми мязаш на умряла риба.

— Мерси за комплимента.

— Ако сестра ти не ти каже истината, кой друг да го направи?

Лизи бе чувала тази фраза много пъти от нея — заедно с „Дългът не моли за разрешение“ — номер едно в хитпарада на Дарла за всички времена: „Животът е несправедлив.“ Днес обаче тези думи не я ужилиха, напротив — даже предизвикаха подобие на усмивка.

— Щом се натискаш, Дарла, нямам никакво намерение да отнемам тази твоя привилегия.

— Не съм казала, че искам — само изтъкнах, че бих могла да го направя. Снощи ти остана при нея и виж какво намери сутринта. Смятам, че си изпълнила своя дълг. Извини ме, отивам да пусна едно пени.

Лизи се загледа подире ѝ, мислейки си: „Ето още една типично дебушърска фраза.“ В нейното семейство имаше израз за всяко нещо и

да отидеш по малка нужда бе „Да пуснеш едно пени“, а по-голяма — „Да погребеш един квакер“. Това се нравеше на Скот и той казваше, че тези фрази навярно имат шотландски произход. Лизи смяташе, че това е напълно възможно; повечето хора от фамилия Дебушър бяха дошли от Ирландия, а пък Андерсънови — от Англия (или поне така казваше Доброто мамче), но всеки род си имаше по няколко черни овце, нали така? Това обаче не я вълнуваше особено. Интересуваше я друго: „Да пуснеш едно пени“ и „Да погребеш един квакер“ бяха уловени в езерото, езерото на Скот, а от вчера мъртвият ѝ съпруг беше дяволски близо до нея...

„Случилото се тази сутрин беше сън, Лизи... съзнаваш го, нали?“

Изобщо не бе сигурна какво знае и какво не за онова, което бе станало тази сутрин в спалнята на Аманда (всичко ѝ изглеждаше като сън — дори и усилията ѝ да накара сестра си да стане и да отиде до тоалетната), но имаше едно нещо, в което бе абсолютно сигурна: Аманда щеше да иде в клиниката по възстановяване и рехабилитация в „Грийнлон“ поне за седмица. Всичко се бе оказало далеч по-просто, отколкото двете с Дарла биха могли да се надяват, и трябваше да благодарят на Скот. А тук и сега това изглеждаше напълно достатъчно.

3.

Дарла дойде в уютната дървена къщичка на Манда още преди седем сутринта. Косата ѝ, обикновено фризирана по последната мода, стърчеше, а едно от копчетата на блузата ѝ бе закопчано накриво, така че се виждаше розовият ѝ сутиен. Дотогава Лизи вече се бе убедила, че освен всичко друго, Аманда няма никакво желание и да се храни. Бе позволила да напъхат в устата ѝ лъжица бъркани яйца, което вдъхна на Лизи надежда (Манда преглъща слюнката си, значи може би ще глътне и тази хапка), която обаче, уви, не се оправда. След като поседя в продължение на трийсет секунди с бледожълтите яйца между устните си (Изглеждаше, сякаш е сдъвкала някое канарче), Мандичка-Пандичка избута хапката с езика си. Няколко трохички прилепнаха към брадичката ѝ, а останалото се изсипа върху нощницата ѝ. Взорът ѝ бе

все така зареян в далечината. Или в мистиката, както би казал някой почитател на Ван Морисън.^[1]

Навремето Скот слушаше много Ван Морисън, но се отказа в началото на деветдесетте и се върна към Ханк Уилямс и Лорета Лин.

Дарла не искаше да повярва, че Манда не се храни, докато сама не повтори „яйчения“ експеримент. За тази цел се наложи да изпържат нова порция, понеже Лизи бе изхвърлила предишната — устременият в нищото поглед на сестра ѝ я бе лишил от всяко желание за храна.

По времето, когато Дарла нахълта в спалнята с маршова стъпка, Аманда отново се бе плъзнала — по-точно се бе разплула — на пода. Двете сестри обединиха усилията си и в крайна сметка успяха да я изправят (Лизи прие с благодарност помощта на Дарла, понеже гърбът вече я наболяваше.) Започваше да разбира що за непосилна задача е всекидневната грижа за човек в подобно състояние, и то за неопределен период от време.

— Аманда, искам да изядеш яйцата! — заяви Дарла със строгия си, нетърпящ възражение глас, който Лизи прекрасно си спомняше от многобройните телефонни разговори от младежките си години. Тонът, изражението и решителните движения на сестра ѝ показваха подозрението ѝ, че Манда разиграва спектакъл. „Симулира като тарикат пред наборна комисия“ — би казал баща им и това беше само една от стотиците образни, закачливи фрази в богатата му колекция. Но (спомни си внезапно Лизи) нима Дарла не произнасяше тази присъда всеки път, когато някоя от дъщерите на стария Денди не постъпваше тъй, както ѝ се искаше? Не казваше ли точно това — че симулираш като тарикат пред наборна комисия?

— Искам да изядеш яйцата, Аманда — веднага!

Лизи понечи да каже нещо, но се отказа. Щяха да отидат там, където трябваше, много по-скоро, ако Дарла сама се убедеше в състоянието на сестра им. А къде трябваше да отидат? Най-вероятно в клиниката в „Грийнлон“. По-точно в клиниката за възстановяване и рехабилитация в Обърн. Същото онова място, където двамата със Скот бяха отишли след последния пристъп на Аманда през 2001 година. Само че, както се изясни, отношенията на Скот с „Грийнлон“ бяха отишли малко по-далеч, отколкото жена му подозираше... и слава Богу.

Междувременно Дарла успя да напъха лъжицата с бърканите яйца в устата на Аманда и се обърна към Лизи с триумфална усмивка:

— Виждаш ли! Мисля, че ѝ трябваше малко твърда ръ...

В този миг езикът на Аманда се показва между отпуснатите устни, изтласквайки канареножълтите яйца навън. И този път всичко, което беше в устата на Мандичка-Пандичка, се изсипа върху нощницата ѝ — върху все още влажното петно, където бе попаднала първата порция.

— Какво искаше да кажеш? — попита меко Лизи.

В продължение на няколко ужасно дълги секунди Дарла се взираше в по-голямата си сестра. После се обърна и Лизи видя, че от непоколебимата ѝ решимост не е останала и следа. Сега изглеждаше точно каквато си беше — жена на средна възраст, изскочила рано-рано от постелята заради семеен катаклизъм. Още не плачеше, ала сълзите вече напиреха в яркосините ѝ (като на всички сестри Дебушър) очи.

— По-рано не се е случвало нещо подобно, нали?

— Не.

— Какво стана снощи?

— Нищо — без каквито и да е колебания отвърна Лизи.

— Никакви сълзи, истерични пристъпи и тъй нататък?

— Нищо подобно.

— И какво ще правим в такъв случай?

Лизи имаше практичен отговор на този въпрос и в това нямаше нищо чудно. Дарла можеше да е на друго мнение, ала Джоди и Лизи многократно бяха доказвали, че са най-практичните в семейството.

— Ще я сложим да си легне и ще изчакаме началото на работния ден, за да се обадим в „Грийнлон“ — заяви. — И да се надяваме, че междувременно няма да се напишка отново.

4.

Докато чакаха, пиха кафе и играха на крибидж — игра, на която баща им ги бе научил много преди да започнат да пътуват с жълтия училищен автобус на Лисбон фолс. След всяко трето-четвърто раздаване едната отиваше в спалнята, за да провери как е Аманда. Нищо не се беше променило — сестра им продължаваше да лежи по гръб и да се взира в тавана. И в първата, и във втората игра Дарла взе надмощие над по-малката си сестра, фактът, че тези победи я

изпълниха с добро настроение, докато Манда лежеше в ступор на горния етаж, даде на Лизи материал за размисъл... но тя не възнамеряваше да го коментира. Разбираше, че денят ще е дълъг и ако Дарла го започнеше с усмивка, чудесно. Отказа се от трета игра и двете погледаха заедно последната част на телевизионното шоу „Днес“, където се изявяваше някакъв неизвестен за нея кънтрипевец. Лизи буквално чу мъртвия си съпруг да казва: „Няма да изхвърли Стария Ханк от бизнеса.“ Старият Ханк беше естествено Ханк Уилямс. Ставаше ли въпрос за кънтри, за Скот това означаваше преди всичко Ханк Уилямс... и после всички останали.

В девет и пет Лизи седна до телефона и намери в указателя номера на „Грийнлон“.

— Стискай палци, Дарла — обърна се тя към сестра си.

— Стискам. О, как ги стискам само!

Лизи набра номера. Телефонът от отсрещната страна иззвъня само веднъж, преди да го вдигнат.

— Здравейте — прозвуча женски глас. — Това е клиниката за възстановяване и рехабилитация, подразделение на „Федърс Хелт Корпорейшън ъф Америка“.

— Здравейте, обаждате се... — Лизи внезапно млъкна, понеже приятният женски глас започна да изброява всички, които можеше да се свърже, ако премине в тонален режим. Гласът звучеше на запис. Бяха я избумили.

„Да, но пък се получи добре“ — помисли си, докато натискаше „5“ за „Информация, засягаща хоспитализирането на пациенти в клиниката“.

— Моля, изчакайте, докато прехвърлим обаждането ви — завърши приятният женски глас и бе заменен от симфонична музика, напомняща мелодията на Пол Саймън „Завръщане у дома“.

Лизи се обърна към Дарла, за да ѝ каже, че чака да ѝ отговорят, но сестра ѝ я нямаше — явно бе отишла да провери как е Аманда.

„Глупости — помисли си Лизи. — Просто не е издържала на напре...“

— Добро утро, аз съм Касандра, с какво мога да ви бъда полезна?

„Това име е лоша поличба, мило мое“ — отбеляза онзи Скот, който живееше в главата ѝ.

— Аз съм Лизи Ландън... госпожа Скот Ландън. През целия си семеен живот се бе представяла не повече от пет пъти като госпожа Скот Ландън... и нито веднъж за двайсет и шестте месеца, откакто бе вдовица. Обаче не ѝ беше трудно да разбере защо сега бе постъпила точно така. Скот наричаше този подход „да цакаш с картата на славата“, но самият той се стесняваше да го прилага. Защо ли? Защото, както обичаше да казва, така хем се чувстваше като надуту копеле, хем се боеше да не би изстрелът да се окаже нахалост. Прошепва например на сервитъора: „Нима не знаете кой съм?“ и чува в отговор: „Не, мосю — кой, по дяволите, сте вие?“

Докато Лизи говореше, изброявайки предишните случаи на самонараняване и частична кататония на сестра си, и описвайки подробно случилото се днес, до слуха ѝ достигаше мекото тракане на компютърна клавиатура. Накрая направи кратка пауза и Касандра побърза да вметне:

— Разбирам тревогата ви, госпожо Ландън, но в настоящия момент в „Грийнлон“ няма никакви свободни места.

Сърцето на Лизи се сви. Веднага си представи Аманда в тясната, не по-голяма от килер стаичка в Общинската болница в Но Соапа, с мръсен болничен халат и поглед, зареян нейде отвъд зарешетения прозорец, навярно вперен в светофара, регулиращ движението на кръстовището.

— Ясно... Разбирам... Но... сигурна ли сте? Не става въпрос за „Медикейд“ или друг вид медицинска осигуровка... Ще платя в брой, нали разбирате? Хващаше се за всяка сламка и сигурно звучеше като идиотка, но когато нищо друго не помагаше, трябваше да опита и с финикийски знаци. — Ако това има някакво значение... — добави с вяло примирение.

— Всъщност няма, госпожо Ландън. — Лизи си помисли, че долавя хлад в гласа на Касандра и надеждата ѝ за успешен развой на събитията угасна. — Това е въпрос на свободни места и договорни отношения. Разполагаме само с...

Лизи чу някакъв звук, подобен на „пинк!“. Точно така сигнализираше и микровълновата ѝ печка, когато пържените хапки за закуска бяха готови.

— Госпожо Ландън, можете ли да изчакате на телефона?

— Разбира се, щом е необходимо.

Тихо изщракване и „асансьорната“ музика отново се включи — този път мелодията сякаш беше от „Шафт“. Лизи се заслуша в нея с усещане за нереалност, мислейки си, че ако Айзък Хейс я чуеше, със сигурност щеше да се самоубие. Този път чакането продължи доста дълго и най-малката дъщеря на Денди Дебушър започна да подозира, че съвсем са я забравили (а Господ знаеше, че това се бе случвало, особено, когато се опитваше да си купи самолетен билет или да смени взетия под наем автомобил). Междувременно Дарла слезе от горния етаж и попита с поглед: „Какво става? Докладвай!“ Лизи безмълвно поклати глава, което означаваше: „Нищо“ и „Все още не знам“.

В този момент ужасната музика замлъкна и Касандра отново се върна на линията. Студенината в гласа ѝ бе изчезнала и Лизи за пръв път си помисли, че разговаря с истинско човешко същество. Нещо повече — самият глас звучеше някак си познат.

— Госпожо Ландън?

— Да?

— Извинете, че ви накарах да чакате толкова дълго, но на компютъра си имам инструкции да се свържа с доктор Олбърнес, в случай че се обадите вие или вашият съпруг. Сега доктор Олбърнес е в кабинета си. Искате ли да ви прехвърля?

— Да — отвърна Лизи. Вече знаеше къде се намира знаеше го със съвършена яснота. Бе абсолютно сигурна, че преди да каже каквото и да било, доктор Олбърнес ще ѝ поднесе съболезнованията си, сякаш Скот е починал миналия месец или предишната седмица. А тя щеше да му благодари. И не само това — ако лекарят обещаеше да ги освободи от създаващата неприятности Аманда и да я настани в своята препълнена клиника, Лизи щеше да е толкова щастлива, че навярно веднага би коленичила, за да му направи първокласен минет. При тази мисъл я напуши такъв див смях, че стисна устни за няколко секунди. Разбра и защо гласът на Касандра внезапно ѝ бе зазвучал тъй познато — така започваха да говорят хората, когато разпознаваха Скот и ги осеняваше, че си имат работа с човек, чиято снимка е била на корицата на проклетото списание „Нюзуик“. И ако тази знаменита личност е прегръщала някого със знаменитата си ръка, значи и тя, Лизи Ландън, също знаменита, макар и само заради връзката си с него. Или, както би казал Скот, заради сексограмите им.

— Добро утро — чу се приятно-грубоват мъжки глас. — Аз съм Хю Олбърнес. С госпожа Ландън ли говоря?

— Да, докторе — потвърди Лизи и даде знак на Дарла да седне и да спре да кръжи около нея. — Аз съм Лиза Ландън.

— Госпожо Ландън, позволете да започна със съболезнованията си по повод тежката ви загуба. Вашият съпруг ми е надписал пет свои книги и сега те са сред най-скъпите ми вещи.

— Благодаря ви, доктор Олбърнес — рече тя и направи кръг с палеца и показалеца си, подсказвайки на Дарла, че работата е в кърпа вързана. — Много сте мил.

5.

Когато Дарла се върна от дамската тоалетна на кафене „Попс“, Лизи заяви, че и тя трябва да отиде; до Касъл Вю имаше трийсетина километра, а следобед трафикът беше доста натоварен. За Дарла тези трийсет километра бяха само първата крачка. Трябваше да съберат вещите на Аманда (сутринта бяха забравили да го направят) и да ги откарат обратно до „Грийнлон“, след което на Дарла ѝ предстоеше да се върне в Касъл Рок. Това означаваше, че щеше да прибере колата в гаража си едва към осем и половина вечерта, и то, при условие че съдбата — и трафикът — са благосклонни към нея и избегне задръстванията.

— Преди да влезеш, поemi си дълбоко въздух и го задръж — посъветва я Дарла.

— Толкова силно ли вонят?

Сестра ѝ сви рамене и се прозина.

— Била съм и на по-ужасни места.

Лизи също, особено по време на пътуванията им със Скот. Прикликна над тоалетната чиния, върху която нямаше никакво намерение да сяда. После пусна водата, изми си ръцете, наплиска лицето си и прокара пръсти през косата си, след което се погледна в огледалото.

— Нова жена — каза на собственото си отражение. — Истинска американска красавица — добави Лизи и се ухили широко,

разглеждайки резултата от скъпоструващите стоматологични услуги. Ала в очите над тази алигаторска усмивка се четеше съмнение.

„Господин Ландън ми каза, че ако някога се срещнем, трябва да ви попитам...“

„Няма нужда, зарежи тази работа.“

„Трябва да ви попитам как Скот е заблудил онази медицинска сестра в Нешвил.“

— Само че Скот не е казал „заблудил“ рече тя на отражението си.

„Млъквай, малка Лизи!“

„... как е заблудил онази медицинска сестра в Нешвил...“

— Скот каза „забумил“. Нали?

Устата ѝ се изпълни с метален вкус — вкусът на центовете и паниката. Да, Скот бе казал „забумил“. Със сигурност. Съпругът ѝ бе казал, че доктор Олбърнес трябва да попита Лизи (ако някога се срещне с нея) как е забумил медицинската сестра онзи път в Нешвил. Значи е бил уверен, че тя ще получи това послание.

Нима дори тогава ѝ е изпращал съобщения? Беше ли ѝ изпращал съобщения... още тогава?

— Не го мисли — прошепна на огледалото и излезе от дамската тоалетна. Щеше да е хубаво, ако този глас бе останал вътре, ала ситуацията вече бе различна. В продължение на доста време той бе мълчал, беше спал и се бе съгласявал с разума на Лизи, че има теми, до които човек никога не се докосва, дори и сред различните преображения на собственото му „аз“. Като казаното от медицинската сестра в деня, след като Скот бе прострелян. Или пък...

(мълчи мълчи)

какво се бе случило през

(Престани!)

зимата на 1996 година.

(ПРЕСТАНИ ВЕДНАГА!)

И, о, чудо на чудесата, гласът най-сетне замлъкна..., ала Лизи усещаше, че я наблюдава и я слуша, и това я изпълваше със страх.

6.

Когато Лизи излезе от женската тоалетна, Дарла тъкмо привършваше с разговора по телефонния автомат.

— Позвъних в мотела срещу клиниката — обясни, докато окачваше слушалката. — Стори ми се чистичък и си резервирах стая за довечера. Не ми се иска да карам чак до Касъл Вю, а и така ще мога отново да видя Манда утре сутринта. Само ще прекося улицата — като пилето от онзи виц, нали се сещаш... — Тя направи опит да се усмихне, но Лизи виждаше тревогата в очите ѝ. Стори ѝ се почти сюрреалистично, като се имаха предвид всички тези години, в продължение, на които бе слушала невъзмутимо-самоуверения тон на сестра си. — Мислиш ли, че постъпих глупаво?

— Мисля, че идеята е отлична. — Тя стисна ръката ѝ и усмивката (този път искрена усмивка на облекчение), която озари лицето на Дарла, за малко не разтопи сърцето ѝ. „Ето какво още правят парите — отбеляза мислено. — Превръщат те в най-умният. Превръщат те в шеф.“ — Да тръгваме, Дарла... Имаш ли нещо против да шофирам?

— Никак даже — заяви Дарла и последва по-малката си сестра навън, където скоро щеше да се смрачи.

7.

Както се опасяваше Лизи, пътуването до Касъл Вю им отне доста време. По едно време се озоваха зад огромен натоварен до изнемога с дървени трупи камион, а хълмовете и завоите не даваха никаква възможност да го изпреварят. Единственото, което можеше да направи Лизи, бе да поддържа определена дистанция, за да не ги лъхат изгорелите газове. Това, от друга страна, ѝ предостави време да обмисли събитията от деня, и поне в това ѝ провървя.

Разговорът с доктор Олбърнес беше като да отидеш на бейзболен мач през втората половина на четвъртия ининг, но това не беше нищо ново за нея — играта на гоненица бе неизменна част от живота със Скот. Помнеше прекрасно деня, когато бе дошъл камионът от мебелния магазин в Портланд, за да им достави един разтегателен диван на стойност две хиляди долара. Скот беше в кабинета си и работеше под звуците на оглушителна (както винаги) музика — въпреки

звукоизолацията тя чуваше как Стив Ърл пее „Градът на китарите“ и си помисли, че да го прекъсне, означава да причини още по-голяма травма на слуха си. Хората от мебелния магазин ѝ заявиха, че „господинът“ им бил казал да се обърнат към нея за указания къде да оставят новата придобивка. Лизи веднага се разпореди да изнесат от гостната стария диван (който си беше в доста прилично състояние) и да го отнесат в обора, а на негово място да поставят новия. Поне дамската се връзваше (донякъде) с цветовата гама на дневната, което бе добре, при положение че двамата със Скот никога не бяха обсъждали покупката на нов диван — бил той разтегателен или не. В същото време обаче беше сигурна, че съпругът ѝ щеше да изтъкне (и яростно да отстоява думите си) — че са обсъждали новата мебел. Да, може и да са я обсъждали, но само в съзнанието му — понякога Скот забравяше да сподели с нея онова, което се е въртяло в главата му. Мъжът ѝ бе довел до съвършенство способността си да забравя.

Обядът му с Хю Олбърнес бе чудесен пример за това. Вероятно бе възнамерявал да ѝ разкаже за тази среща с всички съпътстващи подробности и ако след шест месеца или година го бяха попитали, той би отвърнал, че да, всичко ѝ е разказал. „Обядът с доктор Олбърнес? Естествено още същата вечер ѝ разказах за срещата ни.“ Всъщност през въпросната вечер Скот се качи в кабинета си, пусна си новия диск на Боб Дилън и написа разказ.

Ами ако този път нещата стояха другояче? Ако Скот не просто бе забравил (както бе забравил веднъж, че имат среща, и както бе забравил да ѝ разкаже за проклетото си, невероятно детство?) Ако бе скрил ключа към загатката, пред която тя щеше да се изправи след смъртта му (която вече е предвиждал), и е заложил онова, което наричаше „бум-станции“?

Каквато и да беше истината, Лизи вече бе попадала в подобно положение, ето защо излезе с достойнство от телефонния разговор, като казваше „Да, да“, „Естествено!“ и „Разбира се, просто съм забравила“.

След като през пролетта на 2001 година Аманда се опита да изреже пъпа си и в продължение на цяла седмица се намираше в състояние на частична кататония (по думите на лекарите), семейството обсъди възможността да я изпратят в „Грийнлон“ (или някоя друга психиатрична клиника) по време на един дълъг и изпълнен с много

бурни емоции (на моменти прерастващи в кавга) семеен обяд, който Лизи прекрасно си спомняше. Спомняше си и че, докато траеше разгорещената дискусия, Скот мълчеше и се хранеше без никакъв апетит. Когато разговорът наближи към своя край, съпругът ѝ предложи (ако никой не възразява) да вземе от „Грийнлон“ някакви рекламни материали и брошури, за да могат всички да видят за какво става дума.

— Все едно говориш за някакво ваканционно пътуване — подхвърли Кантата (доста злобно според Лизи).

В отговор Скот само вдигна рамене, спомни си тя, докато колата пъплеше след камиона-чудовище покрай надупчената от куршуми табела с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ В ОКРЪГ КАСЪЛ“.

— Сега тя е далеч оттук — бе пояснил тогава мъжът ѝ — и затова е важно да ѝ покажете пътя към дома... докато все още има желание да се върне.

Съпругът на Канти бе изсумтял презрително. Фактът, че Скот бе спечелил милиони от книгите си, не бе променил отношението на Ричард към него — продължаваше да го смята за откъснат от живота мечтател. А когато Рич имаше определено мнение по даден въпрос, Канти Лоулър неизменно го поддържаше. На Лизи не ѝ хрумна да им каже, че Скот знае за какво говори, но сега си даде сметка, че през онзи ден и на нея ѝ беше доста криво.

В края на краищата съпругът ѝ наистина донесе няколко рекламни листовки и брошури от „Грийнлон“. Лизи помнеше как ги намери върху големия кухненски плот. На едната се виждаше снимка на голяма постройка, напомняща имението „Тара“ от филма „Отнесени от вихъра“, под голям надпис, гласящ: „Психичните заболявания, вашето семейство и вие“. Лизи не си спомняше продължението на дискусията за „Грийнлон“... защо ли? Навярно защото, щом Аманда излезе от частичната кататония, започна бързо да се възстановява. И Скот така и не ѝ спомена за обяда си с доктор Олбърнес през октомври 2001 година — няколко месеца след като Мандичка-Пандичка се завърна в състоянието, което в нейния случай минаваше за нормално.

Според Хю Олбърнес (Лизи узна това по телефона, докато прекъсваше разказа на психиатъра със своите „Да, да“, „Естествено!“ и „Разбира се, просто съм забравила“.) Скот споделил с него своите опасения, че в бъдеще Аманда Дебушър е застрашена от доста по-

сериозен пристъп, който може да я откъсне завинаги от реалността, ето защо след като прочел рекламните листовки и разгледал лечебното заведение в компанията на добрия доктор, стигнал до извода, че „Грийнлон“ е идеалното място за нея (в случай че възникне подобен проблем). Обстоятелството, че Скот бе накарал психиатъра да му обещае, че в „Грийнлон“ по всяко време ще се намери място за Аманда, не бе никак изненадващо за Лизи — все пак съпругът ѝ бе поканил доктора на обяд и бе сложил безценния си автограф на пет свои книги. Не и след всичките тези години, през които многократно бе ставала свидетелка на опияняващото въздействие, което литературната слава на Скот оказваше върху почитателите му.

Пресегна се към радиото, за да потърси станция, предаваща кънтри (още един лош навик, който бе прихванала от съпруга си през последните години от живота му и с който така и не бе успяла да се пребори), след което хвърли поглед към Дарла и видя, че сестра ѝ спи, облегнала глава на страничното стъкло. Да, сега май не беше най-подходящото време да слуша Шутър Дженингс или „Биг & Рич“.

Лизи въздъхна и отново хвана волана с две ръце.

8.

Доктор Олбърнес искаше да си припомни обяда си с великия Скот Ландън до най-малката подробност и Лизи нямаше никакво намерение да му пречи — въпреки непрекъснатите жестикулации на Дарла, повечето, от които крещяха безмълвно: „Не можеш ли да го накараш да побърза?“

Вероятно можеше, но предполагаше, че бързането няма да се отрази положително на проблемите, които стояха пред тях. Освен това беше любопитна. Нещо повече жадуваше да чуе нещо ново за Скот. Докато слушаше разказа на Хю Олбърнес, сякаш разглеждаше старите снимки, скрити в книжната змия, опасала кабинета му. Тя не знаеше дали всички спомени на психиатъра ще се окажат част от Скотовите „бум-станции“ — най-вероятно не ала бе сигурна, че възпоминанията ще пробудят у нея суха, глождеща болка. Това ли беше всичко, което оставаше от мъката след две години? Тази суха задушшаваща глождеща тъга?

Отначало Скот телефонира на Олбърнес. Знаеше, че, лекарят е запален почитател на творчеството му, или бе просто съвпадение? Според Лизи едва ли ставаше дума за съвпадение, защото бе твърде невероятно, но ако мъжът ѝ знаеше, как бе узнал? Не можеше да измисли как точно да го попита, без да наруши потока на спомените на добрия доктор, но пък в крайна сметка имаше ли чак такова значение? Олбърнес се почувства невероятно поласкан от обаждането на Скот (направо „на седмото небе“, както има една приказка) и с готовност отговори на всичките му въпроси, засягащи сестрата на жена му, а поканата за съвместен обяд го изпълни с неописуем възторг. „Ще възразите ли — попита, — ако донеса някои от най-любимите ваши книги, за да ми дадете автограф?“ „Не само, че няма да възразя — отвърна Скот, — но и с радост ще го направя.“

И тъй, Олбърнес бе донесъл своите любими Скот Ландънови творби, а съпругът ѝ — епикризата и медицинските картони на Аманда. Това наведе Лизи, която вече се намираше на по-малко от километър от къщичката на сестра си, на още един въпрос — откъде Скот се е сдобил с тази документация? Дали бе омагьосал и Джейн Уитлоу, лекарката с броеницата? Или може би и двамата? Знаеше, че бе напълно възможно. Способността на съпруга ѝ да очарова хората не бе универсална, доказателството за това бе Дашмиел, дребния южняшки фукльо, — но действаше на повечето хора. Манда също бе почувствала обаянието на Скот, макар и Лизи да бе сигурна, че сестра ѝ никога не се беше доверявала напълно на съпруга ѝ (тя бе прочела всичките му книги, дори и „Стръвни дяволи“..., след която, както сама бе казала, беше спала на запалена лампа в продължение на две седмици). А дали бе омагьосал Джейн Уитлоу... Лизи нямаше никаква представа.

Да, въпросът как Скот се бе сдобил с историята на заболяването на Аманда си оставаше загадка и Лизи трябваше да се задоволи с факта, че мъжът ѝ просто го бе сторил..., а доктор Олбърнес охотно бе проучил документите, потвърждавайки извода на Скот — занапред Аманда Дебушър можеше да бъде връхлетяна от наистина сериозни проблеми. И по някое време (най-вероятно преди да са свършили с десерта) психиатърът бе обещал на любимия си писател, че непременно ще намери в „Грийнлон“ място за госпожица Дебушър, ако най-лошите му опасения се потвърдят.

— Не можете да си представите колко съм ви признателна — благодари му Лизи и сега, докато свиваше по алеята към дома на Аманда за втори път през този ден, си зададе въпроса в кой момент лекарят бе попитал съпруга ѝ откъде черпи идеите си. В началото на обяда или в края му? С ордьоврите или с кафето?

— Събуди се, Дарла — подвижна и изключи двигателя. — Пристигнахме.

Сестра ѝ се изправи и погледна към малката къщичка на Аманда.

— Уф, мамка му!

Лизи се разсмя. Не можа да се въздържи.

9.

Събирането на вещите на Аманда се оказа неочаквано тъжно занятие и за двете. Намериха куфарите ѝ в малкото таванско помещение — два на брой, марка „Самсънайт“, овехтели м с избелели лепенки на авиокомпанията, останали от пътуването ѝ до Флорида, когато бе гостувала на Джодота... Кога беше това? Преди седем години? „Не — помисли си Лизи. — Преди десет.“ Изглежда с нескрита тъга и накрая избра по-големия.

— Може би трябва да вземем и двата, а? — колебливо предложи Дарла. — Уф! Колко е задушно тук! — добави и избърса с длан лицето си.

— Мисля, че големият е достатъчен — отвърна Лизи. За малко да добави, че тази година Аманда едва ли ще отиде на бала на кататониците, но в последния момент успя да задържи езика си зад зъбите. Един поглед към умореното изпотено лице на Дарла бе достатъчен, за да разбере, че сега бе най-неуместният момент за шеги.

— Ще съберем багаж за цяла седмица. Тя и бездруго няма да се разхожда много-много. Нали помниш какво каза лекарят?

Дарла кимна и отново избърса лицето си:

— Че поне на първо време ще си стои в стаята.

По принцип от „Грийнлон“ би трябвало да изпратят психиатри да прегледат Аманда, но благодарение на Скот, Хю Олбърнес вече разполагаше с цялата информация по случая. След като разбра, че доктор Уитлоу е заминала, а Аманда не може (или не иска) да ходи, той

каза на Лизи, че ще изпрати линейка от клиниката. Линейка, но без червени кръстове — а изглеждаща като най-обикновена камионетка. Двете сестри последваха линейката с беемвето, преизпълнени с благодарност — Дарла към доктор Олбърнес, а Лизи — към Скот. Психиатърът прегледа Аманда (четирийсет минути, които сякаш продължиха цяла вечност), след което им съобщи резултатите от прегледа. За съжаление не бяха никак окуражаващи, Лизи се утеша с мисълта за казаното от Дарла, че първата седмица Манда ще бъде под непрекъснато медицинско наблюдение в стаята си или на малката тераска (ако успееха да я накарат да излезе). Нямаше да я пускат дори в стаята за отдих, намираща се в края на коридора, освен ако състоянието ѝ внезапно не се подобри. „Не очаквам подобно нещо — заяви доктор Олбърнес. — Не, че изключвам подобен развой на събитията, но това се случва изключително рядко. Най-важното за мен е истината, уважаеми дами, а истината за сестра ви е, че я чака дълъг път до оздравяването ѝ.“

— А освен това — отбеляза сега Лизи, докато оглеждайте внимателно по-големия „Самсънайт“ — ще ѝ купя нови куфари. Тези вече са сдали багажа.

— Позволи ми аз да ги купя. — Гласът на сестра ѝ трепереше от вълнение. — Ти направи толкова много за нея, Лизи. Мила малка Лизи. — Хвана ръката ѝ и я целуна.

Лизи бе изненадана... почти шокирана. Двете с Дарла отдавна бяха забравили някогашните си препирни, но подобно признание бе доста необичайно за по-голямата ѝ сестра.

— Наистина ли го искаш?

Дарла закима и понечи да каже нещо, ала само отново избърса потта от лицето си.

— Добре ли си?

Дарла пак щеше да кимне, но в последния момент явно размисли.

— Нови куфари! — кресна тя. — Глупости! Мислиш ли, че някога ще ѝ потriebват нови куфари? Чу какво каза лекарят — никаква реакция на тестовете! Знаеш ли как сестрите наричат такива пациенти? Наричат ги „зеленчуци“ и хич не вярвам на разни там терапии и чудодейни лекарства! Ако някой ден Аманда изобщо дойде на себе си, ще бъде чудо на чудесата!

„Както има една приказка“ — помисли си Лизи и едва потисна усмивката си, за да не разпали още повече гнева на Дарла. Поведете уморената си хлипаща сестра надолу по стръмната стълба, където горещината бе поносима. После, вместо да ѝ каже: „Докато човек е жив, има надежда“, „Нека усмивката стане твой щит“, „Най-тъмно е преди зазоряване“ или подобна банална фраза, само я прегърна. Защото нямаше нищо по-хубаво от прегръдката. Това бе едно от нещата, които бе научила от мъжа, чиято фамилия носеше... Понякога наистина бе най-добре да замълчиш, да затвориш неуморимата си уста и да прегръщаш, прегръщаш, прегръщаш...

10.

Лизи отново попита Дарла дали иска да я придружи до „Грийнлон“, но сестра ѝ поклати глава. Обясни, че щяла да си пусне на касета един от любимите си романи на Майкъл Нунан и щяла да го слуша по време на пътуването. Вече бе измила лицето си в банята на Аманда, бе си сложила грим и бе завързала косата си на конска опашка. Изглеждаше добре, а Лизи от собствен опит знаеше — изглежда ли добре една жена, така и се чувства. Ето защо стисна леко ръката на Дарла, заръча ѝ да кара внимателно и я изпроводи с поглед, докато автомобилът ѝ не изчезна по алеята. Сетне, без да бърза, обиколи къщата на Аманда, за да провери дали всички прозорци и врати са затворени. След кратък размисъл остави двата прозореца на гаража открехнати, та помещението да се проветрява. Това бе поредното нещо, което бе научила от Скот, а той самият го бе научил от баща си — вдъхващият страхопочитание Спарки Ландън — заедно с уменията да чете (на две години), да смята (на малката черна дъска, изправена до кухненската печка), да скача от скамейката в коридора с вик „Джеронимо!“ ... и да се справя с кръвните буми естествено.

„Бум-станции... те са нещо като метростанциите, през които минава влакът, докато стигне до твоята спирка.“

Той ѝ го казва и се засмива. Смехът му е нервен, сякаш хем се смее, хем тревожно се озърта... Смях на дете, на което са разказали мръсен виц.

— Да, точно така — измърмори Лизи и потрепери въпреки следобедната жега. Обстоятелството, че отдавнашните спомени продължаваха да изплуват на повърхността на настоящето, я тревожеше. Сякаш миналото изобщо не бе умирало, сякаш на някой от етажите на великата кула на времето нещата продължаваха да се случват.

„Не е хубаво да мислиш така... подобни мисли водят към лошо място.“

— Не се и съмнявам — рече Лизи и гръмко се разсмя. Нейният смях също бе нервен. Запъти се към колата си, подрънквайки връзката ключове на Аманда (която бе учудващо тежка — по-тежка от собствения ѝ ключодържател, въпреки че къщата на Лизи бе доста по-голяма). Струваше ѝ се, че вече се е озовала на лошото място. Аманда в лудницата — това бе само началото. И още „Зак Маккул“ плюс гадният инкункс професор Удбоди. Събитията от последния ден я бяха накарали да ги забрави, но това не означаваше, че са престанали да съществуват. Чувстваше се твърде изтощена и обезсърчена, за да се заеме с Удбоди тази вечер, твърде изтощена и обезсърчена, за да потърси леговището му... ала си помисли, че така или иначе трябва да го направи, дори и само заради вероятността телефонният ѝ приятел „Зак“ наистина да се окаже опасен... както сам твърдеше.

Седна зад волана, хвърли в жабката ключовете от къщата и даде на заден ход по алеята. Лъчите на снишаващото се слънце се отразиха в нещо на задната седалка и по тавана на купето пробягаха ярки отблясъци. Озадачена, Лизи натисна спирачката, погледна през рамо и... зърна сребърната лопатка. Протегна ръка, докосна дървената дръжка и почувства как се успокоява. После продължи на заден по алеята, погледна наляво и надясно и като не видя никакво превозно средство, излезе на шосето. Госпожа Джоунс, която седеше на верандата на своя дом, ѝ помахаша. Лизи ѝ отвърна, после пак пхна ръка между предните седалки на беемвето, за да докосне отново дръжката на лопатката.

11.

Ако трябваше да бъде честна със себе си, помисли си, докато караше към дома си, щеше да признае, че завръщането на тези отдавнашни спомени — и чувството, че те се случват отново, че се случват сега — я бе изплашило доста по-силно от онова, което се бе случило (или не се бе случило) в леглото на Аманда преди зазоряване. Да, онова можеше да бъде сметнато (добре, де... почти) за халюцинация или сън наяве, рожба на разтревожения ѝ, угрижен ум. Тя обаче не се бе сещала за Герд Алън Коул от доста дълго време, а ако някой я попиташе как се казва бащата на Скот и къде е работил, щеше да отвърне, че не помни.

— „Ю Ес Гипсът“ — изрече тя, докато караше по шосето. — Само че Спарки го е наричал „Ю Ес Гиппът“ — добави, след което едва не изръмжа гърлено и яростно:

— Сега млъкни! Стига толкова. Спри.

Но можеше ли? Това бе въпросът. И този въпрос бе изключително важен, понеже покойният ѝ съпруг далеч не беше единственият човек, който заравяваше дълбоко някои болезнени и плашещи спомени. Тя бе спуснала в съзнанието си завеса между „ЛИЗИ СЕГА“ и „ЛИЗИ! МЛАДОСТ!“ и си мислеше, че тази завеса е плътна и здрава, но тази вечер започна да се съмнява. В преградата определено имаше дупки и ако тя надникнеше през тях, рискуваше да зърне в пурпурната мъгла неща, каквито едва ли би искала да види. Най-добре беше изобщо да не наднича там, тъй както не бе хубаво човек да се взира в огледалото след спускането на мрака, когато в стаята не са запалени всички лампи, или да яде

(нощта променя храната)

портокали или ягоди след залез слънце. Някои спомени бяха обикновени, други — опасни. Ето защо оптималният вариант бе да живееш в настоящето. Защото хванеш ли се за погрешния спомен, можеш да...

— Какво? — попита Лизи с гневен треперещ глас, но веднага побърза да добави: — Не искам да знам.

Откъм страната на залязващото слънце в лентата за насрещно движение се появи голям пикап и шофьорът ѝ помахаше с ръка. Тя също му махна, макар че не се сещаше за нито един свой познат, който да кара такава кола. Всъщност нямаше голямо значение; тук, в затътената провинция, човек винаги трябваше да отговаря на

поздравите — такива бяха правилата на добрия тон. Освен това го бе направила съвсем машинално, понеже мислите ѝ бяха другаде. Не можеше да си позволи лукса да се откаже от всички свои спомени само защото

(Скот седи на люлеещия се стол, очите му са широко отворени, а навън вие вятър, страшен мразовит вятър, който вледенява всичко по пътя си от Йелоунайф)

не смее да се взре в тях. И не всички бяха изгубени в пурпура — някои, скрити в туловището на собствената ѝ книжна змия, даже бяха прекалено достъпни. Тези буми например. Веднъж Скот ѝ бе разяснил всичко, засягащо бумите, нали така?

— Да — каза и спусна сенника, за да възпре косите слънчеви лъчи, които я заслепяваха. — В Ню Хампшир. Един месец, преди да се оженим. Но не помня точно къде.

„Хотелът се наричаше «Еленови рога».“

Добре, де, голяма работа. „Еленови рога“. Скот бе нарекъл престоя им там ранен меден месец или нещо подобно...

„Предсватбен меден месец. Нарече го «предсеитбен меден месец». Каза: «Хайде, миломое, събирай си нещата и напред.»“

— А когато миломое попита къде отиваме... измърмори тя.

„... и когато Лизи пита къде отиват, той отвръща: «Ще разберем, когато стигнем. Така и става. Дотогава цялото небе е побеляло и по радиото казват, че ще завали сняг, което е невероятно, защото листата още са по дърветата и едва са започнали да променят цве...»“

Бяха дошли тук, за да отпразнуват подписването на договора за издаване на „Стръвни дяволи“ — тази ужасяваща, страховита книга, която нареди Скот Ландън сред авторите на бестселъри и го направи богат. Както се изясни, те бяха единствените гости на хотела, а пристигането им бе ознаменувано от необичайна за ранната есен снежна буря. В събота двамата надянаха снегоходки и оставиха следите си в девствения сняг, покрил всичко наоколо, след което седнаха под

(Вкуснотийското дърво)

едно дърво, едно специално дърво, Скот запали цигара и каза, че трябва да ѝ съобщи нещо важно, и ако тя промени решението си да се омъжи за него, ще бъде огорчен... по дяволите, това направо ще разбие проклетото му сърце, но...

Лизи свърна рязко към банкета на шосе 17 и спря колата, вдигайки облак прах. Все още беше светло, ала денят бавно, но сигурно се превръщаше в изумителна юнска вечер, характерна само за Нова Англия, която повечето хора, родени на север от Масачузетс, прекрасно си спомнят от детството си.

„Не искам да се връщам в «Еленови рога» и към онзи уикенд. Нито към снега, който ни се струваше вълшебен, нито към Вкуснотийското дърво, където ядохме сандвичи и пихме вино, нито към леглото, което споделихме онази нощ, и историите, които той ми разказа — истории за пейки, буми и безумни бащи. Страх ме е спомените ми да не ме отведат към нещо, което не смея да зърна отново. Моля те, Господи, стига толкова.“

Изведнъж Лизи си даде сметка, че повтаря на глас, отново и отново:

— Стига толкова. Стига толкова. Стига толкова.

Ала ловът на буми вече бе започнал и вероятно бе твърде късно за подобни молби. Според съществото, до което се бе събудила тази сутрин, вече бе намерила първите три станции. Само още няколко и щеше да получи наградата. Понякога това бе шоколадче! А друг път напитка — кола или „Роял Краун“! И винаги имаше картичка с думите „БУМ! Край!“.

„Оставих ти бум“ — бе казало създанието с нощницата на Аманда... и сега, докато слънцето потъваше към хоризонта, отново ѝ се стори трудно да повярва, че в постелята до нея бе лежала Аманда. Или само Аманда.

„Към теб се задава кръвен бум.“

— Ала първо е добрият бум — измърмори Лизи. — Още няколко станции и ще получа наградата си. Напитка. Но не безалкохолно, не. Бих искала двойно уиски, моля! — Тя се разсмя и смехът ѝ прозвуча като смях на луда.

— Но ако станциите продължават зад пурпурната мъгла, как, по дяволите, този бум може да е добър! Не искам да отивам зад пурпура...

Дали спомените ѝ бяха тези бум-станции? Ако беше така, то тя можеше да преброи три изключително ярки през последните двайсет и четири часа — схватката с русокоско, колениченето до лежащия на разтопения асфалт Скот и зловещата му поява от мрака, когато бе протегнал окървавената си ръка към нея, сякаш и поднасяше някакъв

дар... и както наистина се оказа. „Това е бум, Лизи! И не обикновен бум, а кръвен!“ Докато лежеше на асфалта, Скот ѝ бе прошепнал, че дългото петнисто (с безкрайното туловище) е много близо: „Не го виждам, но го чувам как се храни.“

— Не искам да мисля повече за това! — Тя чу своя вик, само че гласът ѝ сякаш идваше от много далеч, от другия бряг на огромен залив, и внезапно реалният свят изтъня като коричка лед. Или се превърна в огледало, в което тя не се осмеляваше да гледа повече от секунда-две.

„Така мога да го извикам. И то ще дойде.“ Все така седнала зад волана на беемвето, Лизи си спомни как мъжът ѝ бе поискал лед, как ледът се бе появил и закри лицето си с длани. Импровизацията беше стихията на Скот, не нейната, но когато доктор Олбърнес попита за медицинската сестра в Нешвил, и тя даде най-доброто от себе си, съчинявайки историята за това как съпругът ѝ се бил престорил на мъртъв и психиатърът се разсмя така, сякаш никога през живота си не е чувал нещо по-смешно. Този смях не накара Лизи да завижда на подчинените му, но поне ѝ помогна да напусне „Грийнлон“ и тя се озова тук, на банкета на междуселския път, в компанията на старите спомени, които лаеха като изгладнели кучета и разкъсваха пурпурната завеса... нейната ненавистна, но и безценна пурпурна завеса.

— Изгубих се — въздъхна и отпусна ръце. Опита се да се засмее, но смехът ѝ беше немощен и глух. — Изгубих се в най-гъстата, в най-дълбоката и най-тъмна идиотска гора.

„Не, мисля, че най-гъстата и тъмна гора е някъде напред — там, където стволовете на дърветата са огромни, мирисът им е сладък и миналото все още е настояще. Винаги е настояще. Помниш ли как го последва през онзи ден? Как го последва в гората сред необичайния октомврийски сняг.“

Естествено, че си спомняше. Скот вървеше напред, прокарвайки пъртина, и тя го следваше, като се стараяше да стъпва в следите на своя странен, чудат и необикновен млад мъж. Напомняше на случващото се сега, нали? Само дето ако смяташе да продължава в същия дух, имаше още нещо, от което се нуждаеше. Още едно парченце от мозайката на миналото.

Лизи превключи на скорост, погледна в огледалото за обратно виждане и след като се убеди, че пътят е чист, зави и пое обратно,

форсирайки докрай двигателя на беемвето си.

12.

Нареш Пател, собственик на „Пателс Маркет“, беше в магазина, когато Лизи влезе малко след шест часа следобед на този безкраен четвъртък. Той седеше зад касата, похапваше задушено с кърпи и гледаше Шаная Туейн по местния музикален канал. Щом забеляза посетителката, той остави чинията си и стана, при което се видя надписът на тениската му: „АЗ ОБИЧАМ ЕЗЕРОТО ДАРК СКОР“.

— Пакет „Сейлъм Лайтс“, ако обичате — каза Лизи. — Нека бъдат два.

Господин Пател работеше в магазин (първо като помощник на баща си в Ню Джърси, а после и в свой собствен) вече четирийсет години, ето защо прекрасно знаеше, че е най-добре да не казва нищо нито на трезвениците, които изведнъж започват да си купуват алкохол, нито на непушачите, които внезапно изпитват желание да пафкат цигари. Намери желаната от дамата отрова на един от рафтовете с тютюневи изделия (изборът беше богат), сложи я на щанда и отбеляза колко прекрасен е денят. Престори се, че не забеляза шока, изписал се на лицето на госпожа Ландън, когато узна цената на въпросната отрова — тази реакция само свидетелстваше, че периодът на въздържание е бил доста продължителен. Е, поне дамата можеше да си позволи подобна покупка; господин Пател имаше клиенти, които лишаваха децата си от обяд, за да си купуват цигари.

Лизи му благодари.

— Винаги сте добра дошла тук, елате отново — отвърна продавачът-собственик и отново се намести на стола, за да погледа как Даръл Уорли изпълнява „Страхотен прекрасен живот“. Тази песен бе сред любимите му.

13.

Лизи бе паркирала беемвето зад магазина, за да не пречи на достъпа до бензиновите колонки (четиринайсет на брой, „кацнали“ на

седем искрящи от чистота бетонни островчета), и веднага щом седна зад волана, включи двигателя, за да спусне стъклото. В същия миг се включи и радиото под таблото (Скот щеше да бъде във възторг от тези музикални станции). Бе настроено на „Най-доброто от петдесетте“ и тя не се изненада да чуе „Ш-Бум“. Песента обаче се изпълняваше не от група „Кордс“, а от квартет, който Скот наричаше „Четири бели момченца“. И то само когато беше трезвен — беше ли пиян, прекръстваше състава на „Четири спретнати педалчета“.

Тя отвори единия пакет „Сейлъм Лайтс“ и ухапа цигара за пръв път от... кога за последно бе пушила? Преди пет години? Или може би седем? Щом запалката на беемвето изскочи, Лизи запали цигарата си и предпазливо вдиша дима с ментолов аромат. Почти веднага се закашля, а очите ѝ се насълзиха. Дръпна отново. Този път беше по-добре, но ѝ се зави свят. Трето всмукване. Никаква кашлица, ала имаше чувството, че всеки момент ще изпадне в несвяст. Каза си, че ако падне върху волана, клаксонът ще свири и господин Пател тутакси ще изскочи от магазина, за да провери какво става. Може би ще дойде навреме, за да не ѝ позволи да изгори жива в собствената си кола — това интоксикация с отровни газове ли се водеше, или смърт, причинена от дефенестрация^[2]?

Скот щеше да знае, както знаеше кой бе записал оригинала на „Ш-Бум“ — „Кордс“, и кой бе собственикът на билиардната зала във филма „Последната прожекция“ — Сам Лъва.

Но Скот, „Кордс“ и Сам Лъва вече ги нямаше.

Тя загаси цигарата в девствения до преди малко пепелник. Не си спомняше името на мотела в Нешвил, където се бе върнала, след като най-накрая напусна болницата („Да, върна се като пияница при виното си и куче при кокала си“ — чу гласа на Скот в съзнанието си), само дето чиновникът на рецепцията ѝ беше дал една от най-лошите стаи с изглед към висока дъсчена ограда. Зад тази ограда сякаш се бяха събрали всички кучета в Нешвил и лаеха ли, лаеха... В сравнение с тези кучета някогашният Плутон звучеше като новородено пале. Тя се просна на едното двойно легло, знаейки, че няма да може да заспи, че всеки път, когато се унесе, ще вижда Русокоско, който насочва дамското си револверче към сърцето на Скот, ще чува как безумецът казва: „Трябва да спра този звън за фрезииите“ и ще отваря широко очи, забравяйки напълно за съня. В крайна сметка обаче явно бе заспала —

достатъчно дълго, че да събере сили за следващия ден — три часа, може би и четири, — и как точно бе съумяла да извърши този забележителен подвиг? С помощта на сребърната лопатка, ето как. Беше я сложила на пода до леглото, където можеше да я достигне с лекота и да я докосне всеки път, когато започваше да си мисли, че няма да успее. Или че нещо, свързано със Скот, ще направи нещата още по-лоши през нощта. Това бе нещо друго, за което съвсем бе забравила през изминалите години. Пресегна се между предните седалки и докосна лопатката. После запали нова цигара и се застави да си спомни как бе отишла да го види на следващата сутрин, как в непоносимата жегата се бе качила пеш до третия етаж, където се намираще изолаторът, понеже и на двата асансьора висеше табелка с надпис „НЕ РАБОТИ“. Замисли се какво точно се беше случило, когато прекрачи прага на стаята на Скот. Беше глупаво естествено, една от онези идиотски...

14.

Това е една от онези идиотски случки, когато неволно изкарваш ангелите на някого. Лизи се е изкачила по стълбите и върви по коридора, а една медицинска сестра излиза от стая 319 с поднос в ръце, обръща се и намръщено поглежда в стаята. Лизи поздравява сестрата (която е на не повече от двацет и три години и изглежда дори по-млада), но девойката се стряска, надава пронизителен писък и изпуска подноса. Чинията и чашката за кафе оцеляват (явно са нечупливи), ала голямата чаша става на парчета, и портокаловият сок се излива на линолеума и върху белите чехли на сестрата. Очите на момичето се разширяват като елен, заслепен от фарове, и за миг явно се изкушава да си плюе на петите, но в края на краищата се взима в ръце и обяснява: „Ох, съжалявам, изплашихте ме.“ Сетне прикляка, при което полата ѝ се повдига, и връща чинията и чашката за кафе върху подноса. Започва да събира парчетата от счупената чаша и Лизи прикляка до нея да ѝ помогне, но...

— Не, госпожо, не бива — казва сестрата — говори със силен южняшки акцент. — Вината е изцяло моя. Не си гледах в краката...

— Не се притеснявайте — успокоява я Лизи. Вече е изпреварила девойката, събирайки част от разпилените по пода парчета. Накрая използва салфетка, за да избърше сока. — В тази стая лежи мъжът ми. Ще се чувствам виновна, ако не ви помогна.

Медицинската сестра я гледа някак странно — Лизи вече е свикнала с погледа „Успяла си да се омъжиш за НЕГО?“ — но онова, което прочита в очите на непознатата, е по-различно. Момичето отново свежда взор към земята в търсене на още парченца.

— Той хапна, нали? — добавя Лизи и се усмихва.

— Да, госпожо. Нахрани се добре, като се има предвид какво е преживял. Половин чаша кафе (повече не разрешават), малко бъркани яйца, портокалов сок. Само сока си не допи. Както виждате — тя се изправя с подноса в ръце. — Отивам да взема кърпа и да почистя. Поколебава се за момент и нервно се засмива. — Вашият мъж си пада и малко фокусник, нали?

Без никаква причина в съзнанието на Лизи изниква: „ВЕДТСКЕН — важното е да ти стиска, когато е напечено“. Обаче не го изрича на глас — само се усмихва и казва:

— Да, има цяла торба с фокуси. Просто му се удават, без значение дали е здрав, или болен. Какъв фокус ви показва? — От дълбините на паметта ѝ изплува нощта на първия бум, когато тя се бе отправила още сънena към тоалетната в апартамента ѝ в Клийвс Милс с думите: „Скот, побързай...“ Беше го казала, понеже знаеше — той трябваше да е там, след като го нямаше в постелята...

— Влязох при него, за да проверя как е — споделя сестрата, — и мога да се закълна, че стаята беше празна. Стойката за системата си беше там, банката с разтвора също, но... Помислих си, че е извадил иглата и е отишъл до тоалетната. Пациентите правят какви ли не странни неща, когато излязат от упойка...

Лизи кима, надявайки се, че вежливата усмивка е залепена на лицето ѝ. Усмивката, която казва: „Чувала съм тази история и преди, но още не ми е омръзнала.“

— Тогава реших да проверя в тоалетната, но и там нямаше никого. Обърнах се и...

— Видяхте го в леглото — довършва Лизи вместо нея. Говори меко, със същата усмивка на устните си.

— Абракадабра! — а мислено му добавя: „Бум! Край“.

— Да, как отгатнахте?

— Е — все така усмихнато отбелязва Лизи, — Скот умее да се слива със заобикалящата го среда.

Вероятно обяснението е невероятно глупаво — като същата с бели конци лъжа на човек с бедно въображение, но всъщност не е така. Защото не е лъжа. Тя самата непрекъснато губи от поглед съпруга си в супермаркетите или универсалните магазини (местата, където по някаква причина никога не го разпознават), а веднъж дори го търси в продължение на половин час в библиотеката на Мейнския университет. Най-накрая го откри в залата за периодика, където бе надзърнала два пъти. Когато го нахока, че я е накарал да го търси на място, където не може да повиши глас, за да го извика, Скот само вдигна рамене, отхвърляйки всички обвинения с аргумента, че през цялото време е бил в залата за периодика и е преглеждал новите броеве на списанията за поезия. Интересното беше, че тя нито за миг не се усъмни. Просто някак си... го пропусна.

Медицинската сестра се усмихва и ѝ доверява:

— Тъкмо това ми каза и Скот — че се слива със заобикалящата го среда. — Страните ѝ поруменяват. — Той ни помоли да го наричаме Скот. Направо ни задължи. Надявам се, че не възразявате, госпожо Ландън. Южняшкият ѝ акцент превръща обръщението „госпожо“ в „гос’о-о-о-ожо“, но произношението ѝ изобщо не дразни Лизи за разлика от лигавата реч на Дашмиел.

— Никак даже. Той казва това на всички момичета... и най-вече на хубавите.

Сестрата се усмихва и още по-силно се изчервява.

— Каза ми, че е видял как съм влязла и съм го погледнала. И добави нещо от сорта на: „Открай време съм един от най-белокожите бели хора, а след като изгубих толкова кръв, сигурно съм се наредил в челната десетка.“

Лизи се смее вежливо, но стомахът ѝ се свива.

— Ами да... с тези бели чаршафи и бялата пижама... — Младата сестра започва да се успокоява. На нея ѝ се иска да вярва и Лизи не се съмнява, че е повярвала на всяка дума от разказа на Скот („И как да не му повярваш, докато те гледа с блестящите си лешникови очи“ — мисли си дъщерята на Денди Дебушър), но сега тепърва осъзнава абсурдността на казаното.

Лизи ѝ се притичва на помощ.

— Освен това той умее да лежи или да седи съвсем неподвижно — казва тя, въпреки че Скот е голям нервак. Дори когато чете книга например, той непрекъснато се върти на креслото, гризе си ноктите (след като тя му изнесе гневна тирада по този повод, престана да го прави, но по някое време отново започна), чеше си ръцете като наркоман, изпаднал в абстиненция, и даже понякога вдига трикилограмовите гирички, които вечно се търкалят под любимия му стол. Доколкото ѝ е известно, той е спокоен само когато спи дълбоко или пише и работата му върви много леко. Изражението на сестрата обаче показва недоверие, ето защо Лизи продължава да я убеждава с жизнерадостен тон, който звучи ужасно фалшиво даже в собствените ѝ уши. — Понякога, кълна се, той сякаш се превръща в част от интериора. Аз самата съм минавала неведнъж покрай него, без изобщо да го забележа добавя и докосва ръцете на девойчето. — Сигурна съм, че същото се е случило и с вас.

Изобщо не е сигурна, но медицинската сестра я дарява с благодарствена усмивка и темата за отсъствието на Скот се приключва. „Или по-скоро ние я изхвърлихме от дневния ред — мисли си Лизи. — Изхвърлихме я като камък в бъбрека.“

— Днес той е доста по-добре — съобщава момичето. — Доктор Уендълщад го посети рано сутринта и беше направо удивен.

Лизи изобщо не се съмнява, че Скот е по-добре. Тя споделя с девойчето онова, което ѝ бе казал преди много години в апартамента ѝ в Клийвс Милс. Тогава си бе помислила, че любимият ѝ говори, колкото да се намира на приказка, ала сега е напълно убедена в истинността на думите му.

— Раните на всички от семейство Ландън заздравяват много бързо — заявява тя и влиза в стаята, където лежи съпругът ѝ.

15.

Той лежи със затворени очи, извърнал е глава — бял като платно мъж на бяло легло, но е невъзможно да не го видиш, най-малкото заради дългата му черна коса. Столът, на който Лизи бе седяла предишната вечер, си стои на същото място и тя отново сяда на него.

Изважда книгата си — „Диваци“ от Шърли Конран, изважда разделителя за страниците и в този момент усеща погледа на съпруга си, затова вдига очи.

— Как си тази сутрин, скъпи?

Дълго време той мълчи. Белите му дробове свистят, но онзи писък, който бе доловила, докато той лежеше на асфалта, вече не се чува. „Наистина е по-добре“ — мисли си тя. С голямо усилие съпругът ѝ премества ръката си върху нейната. Стиска дланта ѝ. Устните му (които са сухи и напукани — едва по-късно тя ще му донесе вазелин) се разтягат в усмивка.

— Лизи — мълви той. — Малката ми Лизи.

Отново заспива с ръка върху нейната, но не ѝ пречи. Спокойно може да прелиства страниците на книгата и с една ръка.

16.

Лизи потрепна като жена, пробуждаща се от сън, и погледна през страничното стъкло ка беемвето — сянката на автомобила върху асфалта се е удължила. Освен това в пепелника имаше не един фас, нито пък два, а цели три. Тя се обърна към предното стъкло и зърна нечие лице на задното прозорче на магазина, където навярно се намираха складовите помещения. Лицето изчезна, преди тя да определи дали е била съпругата на господин Пател или някоя от двете му дъщери. Забеляза само изражението — любопитно или загрижено. Нямахше време да мисли за това, трябваше да потегля. Включи на задна и си каза: „Добре, че поне съм загасила цигарите в пепелника, вместо да ги изхвърля навън.“

„Дали спомените от онзи ден в болницата — и казаното от медицинската сестра — не бяха още една бум-станция?“

Да? Да.

Нещо бе лежало до нея тази сутрин и вече бе готова да повярва, че е бил Скот. По някаква причина я бе изпратил на лов за буми — така както по-големият му брат Пол бе изпращал и него, когато двамата са били нещастни хлапета, растящи в затънтената селска част на Пенсилвания. Само че вместо малки загадки, водещи от една бум-станция към друга, Лизи бе отвеждана към...

— Отвеждаш ме в миналото — прошепна тя. — Но защо? Защо, след като там ме чака лошата кръв?

„Този, в който сега се намираш, е добър бум. Ще те отведе отвъд пурпурната завеса.“

— Скот, не искам да отивам зад пурпура. — Лизи вече приближаваше къщата си. — Да бъде проклета, ако искам да ида зад пурпура.

„Ала не мисля, че имам някакъв избор.“

Ако това беше вярно, и следващата бум-станция бе споменът ѝ за уикенда им в „Еленови рога“ (предсватбеният им меден месец), тогава се нуждаеше от кедровата кутийка на Доброто мамче. Това бе всичко, което ѝ бе останало за спомен от майка ѝ, понеже

(африканците)

афганите вече ги нямаше, и тя предполагаше, че въпросната кутийка е нейният вариант на нишата на спомените в кабинета на Скот. Именно там тя складираше всички спомени от

(СКОТ И ЛИЗИ! МЛАДОСТ!)

първите десет години на семейния им живот — снимки, пощенски картички, салфетки, кибритчета, менюта, подложки за чаши и всякакви подобни дреболийки. Колко време бе събирала тази колекция? Десет години? Не, по-малко. Максимум шест. А може би нямаше и толкова. След публикуването на „Стрвни дяволи“ животът им бе преминал през множество промени — не ставаше въпрос само за престоя им в Германия, ами за всичко. Съвместното им съществуване бе започнало да наподобява безумната въртележка от края на филма „Непознати във влака“.

Тя престана да събира коктейлни салфетки и кибритчета, понеже със Скот посетиха безброй ресторанти и хотели. Твърде скоро престана да колекционира каквото и да било. И къде ли беше кедровата кутийка на Доброто мамче, която ухаеше тъй прекрасно, когато я отваряха? Къде ли бе сега? Някъде из къщата — беше сигурна — и бе твърдо решена да я открие.

„Може би ще се окаже следващата бум-станция“ — помисли си и в същия момент видя пощенската кутия пред къщата си. Вратичката беше откритата и на нея бе закрепена пачка писма, прихванати с ластик. Водена от любопитство, Лизи спря колата до стълба, на който бе закрепена пощенската кутия. Когато Скот беше жив, тя често я

заварваше претъпкана, когато се прибираше вкъщи, но сега писмата бяха далеч по-малко и често биваха адресирани до „ЖИВУЩИЯ“ или „ГОСПОДИН И ГОСПОЖА СОБСТВЕНИЦИТЕ“. Всъщност пачката не се оказа чак толкова дебела — четири плика и една пощенска картичка. Пощалъонът Симънс обикновено натъпкваше пратките в кутията, но този път явно бе решил да използва ластик. Лизи разгледа пликите — сметки, рекламни листовки и картичка от Канти, след което бръкна в кутията. Напипа нещо меко, пухкаво и влажно. Изпищя, отдръпна ръка, вида по пръстите си кръв и отново изпищя — този път от ужас. В първия миг си помисли, че нещо я е ухапало — че някакво зверче се е изкатерило по дървения стълб и се е притаило в кутията. Може би плъх, а може би и животинче, прихванало бяс — мармот или малък скункс. Избърса ръка в блузата си, дишайки на пресекулки (звукът беше едновременно стон и хриптене), след което неохотно вдигна ръка, за да преброи раните. Както и да види колко са дълбоки. Бе толкова убедена, че е ухапана, че буквално видя следите от зъби. Сетне примигна и реалността измести фантазията. Да, кожата ѝ бе изпъстрена с кървави петна, ала нямаше драскотини или следи от ухапвания. Що се отнася до рунтавата твар в кутията — да, там действително имаше нещо, някаква отвратителна пухкава „изненада“, но дните ѝ, когато е можела да хапе, бяха отминали.

Лизи отвори жабката и оттам изпадна неразпечатаният пакет цигари. Тя порови вътре и извади фенерчето, което бе преместила от жабката на предишната си кола. Лексусът бе чудесен автомобил. Беше го продала само защото ѝ напомняше за Скот, който го наричаше „Лизиния секси лексус“. „Каква болка само причиняват малките неща, когато почине някой близък“ — помисли си. Сега ѝ оставаше само да се надява, че батерийките на фенерчето не са напълно изтощени.

Не бяха. Лизи се наведе, пое си дълбоко дъх и насочи фенерчето към вътрешността на пощенската кутия. Почувства, че изпитва болка — толкова силно стискаше устни. В началото различи само тъмен силует и зеленикав блясък, сякаш лъчът се отразяваше в мраморна стена. Дъното на металната кутия лъщеше от влага. Тя реши, че е от кръвта, която бе изцапала пръстите ѝ. Премести се по-наляво, притискайки хълбок към вратата на колата, пхна фенерчето още по-навътре. Видя козина, уши и нос, който навярно бе розов на дневна

светлина. Очите на животното бяха изцъклени, но по формата им Лизи разбра, че в пощенската кутия е напъхана котка.

Лизи избухна в смях. Смяхът ѝ не можеше да мине за нормален, но и не беше съвсем истеричен. В ситуацията имаше нещо изключително смешно. Не бе необходимо Скот да ѝ казва, че умрялата котка в пощенската кутия е заимствана от филма „фатално привличане“. Не беше никакъв изопачен шведски филм и го бе гледала цели два пъти. А най-забавното беше, че тя нямаше котка.

Когато пристъпът на смях утихна, запали една сейлъм лайтс и подкара беемвето по алеята към къщата си.

[1] Ван Морисън (истинско име Джордж Айвън, роден през 1945) известен американски блусизпълнител, певец и китарист. — Б. пр. ↑

[2] Термин, обозначаващ изхвърлянето на човек през прозореца на горяща сграда, автомобил и прочие. — Б. пр. ↑

VI. ЛИЗИ И ПРОФЕСОРЪТ (ВИЖ КАКВИ ГИ НАДРОБИ)

1.

Сега вече Лизи не изпитваше страх, а смехът бе заменен от ярост. Тя спря беемвето пред затворените врати на обора и решително тръгна към къщата, гадаейки къде ли ще намери посланието на новия си „приятел“ — до главния вход или до кухненската врата. Не се съмняваше, че послание ще има. Откри го на задната веранда — бял плик, пъхнат в пролуката между мрежата против комари и касата на вратата. Разкъса плика и извади сгънатия лист. Посланието бе напечатано на пишеща машина и гласеше:

Госпожа — съжалявам задето ми се налага да правя това щот обичам животните но по-добре твойта котка вместо тебе. Не искам да ти причинявам болка. Не искам, но трябва да се обадиш на 412-298-8188 и да кажеш на човека че ще дариш тез книжа за които приказвахме чрез него. Не искаме да протакаме нещата госпожа, затуй му звънни днес към осем вечерта и той те се свърже с мене. Да свършваме с тая работа, без да пострада никой освен твойта бедна котка за което много СЪЖЕЛЯВАМ.

Твой приятел,

Зак

ПП: Хич не ти се сърдя задето ми каза да си го „Н“. Знам, че беше ядосана.

3.

Лизи се вгледа в буквата 3, с която завършваше писмото, и внезапно се сети за Зоро — как препуска в нощта, а черният му плащ

се развява като знаме. Очите ѝ се насълзиха. За момент си помисли, че плаче, ала после си даде сметка, че е заради дима. Заради дима от цигарата, която бе догоряла до филтър между зъбите ѝ. Изплю фасата на алеята и го смачка с подметката си. Погледна високата дъсчена ограда около двора... най-вече заради симетрия, понеже имаха съседи само от юг, което се падаше вляво от Лизи, както си стоеше до кухненската врата стиснала вбесяващото, гъмжащо от грешки послание на „Зак Маккул“ (проклетия му ултиматум). В съседство живееше семейство Галоуей и те имаха половин дузина котки — „дворни котки“, както ги наричаха по тези места. Животинките често идваха в двора на Ландън, особено когато нямаше никого въкъщи. Лизи не се съмняваше, че в пощенската ѝ кутия лежи една от съседските котки, както не се съмняваше и че шофьорът, който ѝ беше помахал с ръка, малко след като заключи дома на Аманда, беше Зак Маккул. Господинът караше на изток и залязващото слънце ѝ светеше в очите, ето защо не бе успяла да го разгледа. Негодникът бе имал наглостта да ѝ помахва! „Здрасти, госпожа, как си, що си? Оставил съм ти малко подаръче в пощенската кутия!“ Отгоре на всичко тя също му бе махнала, понеже така бе прието в дълбоката провинция, нали?

— Копеле такова — процеди. Беше толкова вбесена, че не знаеше кого ругае — Зак или безумния инкункс, който го бе наел, за да я притисне. Но тъй като Зак тъй услужливо я бе снабдил с телефонния номер на Удбоди (тя веднага разпозна кода на Питсбърг), тя вече знаеше с кого ще се захване най-напред и нямаше търпение да го стори. Първо обаче ѝ предстоеше доста неприятна (направо отвратителна) задача.

Пъхна писмото на „Зак Маккул“ в задния джоб на дънките си, при което докосна за миг малкото тефтерче с обсебености на Аманда, и извади ключовете от другия си джоб. Бе толкова ядосана, че дори не се замисли за вероятността писмото да носи отпечатъците на проклетия психопат. Не се замисли и за възможността да се обади в полицейското управление, въпреки че тази мярка фигурираше в списъка ѝ със задачи за деня. Яростта ѝ бе свела свързаните ѝ мисли до нещо малко и концентрирано като лъча на фенерчето, с което бе осветила вътрешността на пощенската кутия, и сега намеренията ѝ се изчерпваха само с две неща: да се отърве от мъртвата котка и да се

обади на Удбоди с изискването да се погрижи за „Зак Маккул“. Да го спре. Иначе лошо му се пишеше.

2.

От кухненския шкаф под умивалника тя извади две кофи, няколко чисти кърпи, гумени ръкавици и торба за смет, която напъха в задния джоб на дънките си. Наля в едната кофа малко почистващ препарат „Тип-Топ“ и добави гореща вода, за да получи повече пяна. Излезе на двора, спирайки само за секунди да вземе щипците от чекмеджето, което Скот наричаше „чекмеджето за всичко“ — големите щипци за барбекю. По някое време си даде сметка, че си тананика припева на „Джамбалая“: „Копеле, голям купон ни чака, голям купон надолу по реката.“

Голям купон. Точно така.

Напълни втората кофа със студена вода от крана на двора и пое по алеята, помъкнала двете кофи и заметнала кърпата на едното рамо, а торбата за смет — на другото. Щом стигна до пощенската кутия, остави кофите на земята и сбърчи нос. Наистина ли долови мириса на кръв, или това беше само плод на въображението ѝ? Надзърна в кутията. Не се виждаше нищо, понеже светлината падаше от другата страна. „Трябваше да взема фенерчето“ — помисли си тя, но нямаше никакво намерение да се връща. Не и когато се бе запасила с всичко необходимо.

Взе щипците и забърника в кутията. Натъкна се на нещо, което не беше твърде меко, но и не беше вкочанено. Разтвори щипците, опита се да захване котешкия труп и задърпа, ала първият ѝ опит не се увенча с успех. При втория нещата се промениха — тя почувства тежестта на животното и започна да го издърпва постепенно навън.

Малко преди да го измъкне обаче, товарът се изплъзна и щипците изщракаха. Лизи ги извади и видя, че лопатковидните им краища (Скот ги наричаше „хващанки“) бяха покрити с кръв и козина. Спомни си как му беше казала, че хващанка е мъртвата риба, която бе зърнал да се носи по повърхността на безценното му езеро. Това го бе разсмяло.

Наведе се и надникна в дълбините на кутията. Котката бе „пропъзляла“ до средата ѝ и сега тя можеше да я огледа по-добре. Сивкавата козина ѝ подсказа, че това наистина е една от дворните котки на Галоуей. Лизи тракна два пъти с щипците (за късмет) и тъкмо смяташе да ги напъха отново в кутията, чу двигателя на приближаващ от изток автомобил. Стомахът ѝ се сви. Не си помисли, че е Зак, който се връща — просто го знаеше. Щеше да спре колата си до нея, да се покаже през сваленото стъкло и да я попита дали ѝ трябва помощ. Да, точно така щеше да каже — помощ. „Госпожа, трябва ли ти помощ?“ Ала по шосето профуча някакъв джип с жена зад волана.

„Започваш да развиваш параноя, малка Лизи.“

Навярно бе така, но предвид обстоятелствата имаше право да стане параноичка.

„Стига си се лигавила! Дойде да разкараш котката, престани да се размотаваш!“

Отново пъхна щипците в кутията, като този път внимаваше повече, разтвори ги и ги намести така, че между тях да се окаже една от лапичките на злощастното животинче. Веднага се сети за Дик Пауъл и за сцена от един от старите му филми, в която той реже пуйка и пита: „Кой иска бутче?“ И да, сега вече определено усещаше миризмата на кръв. За момент ѝ прилоша, наведе глава и се изплю.

„Хайде, приключвай!“

Стисна хващанките (думата не звучеше толкова идиотски, след като посвикнеш с нея) и дръпна. Със свободната си ръка разтвори зелената торба за смет и хоп — котката се плъзна вътре с главата надолу. Лизи усука горната ѝ част и я завърза на възел, понеже бе забравила да вземе една от жълтите пластмасови вързалки. Доволна, че е приключила, тя се зае с другата неприятна задача да почисти пощенската си кутия от кръвта и козината.

3.

Когато свърши с кутията, Лизи се затътри обратно по алеята, помъкнала двете кофи в ръце. Косите лъчи на залязващото слънце издължаваха сянката ѝ. На закуска бе пила кафе и бе хапнала малко овесена каша, а обядът ѝ се състоеше от късче риба тон и малко

майонеза върху лист маруля, поради което сега умираше от глад, въпреки че още леко ѝ се повдигаше при мисълта за котката. Ето защо реши да позвъни на Удбоди едва след като задоволи глада си. Идеята, че може да се обади на шерифа и навсякъде другаде, където носят сини униформи, още не я бе осенила.

Цели три минути държа ръцете си под горещата вода, докато не се убеди, че и последната капчица кръв под ноктите ѝ е изчезнала. Сетне намери в хладилника пластмасова кутия с остатъци от пай с месо и сирене, сложи го в една чиния и го притопли в микровълновата фурна. Докато чакаше звъненето, съобщаващо, че ястието е готово, извади от хладилника бутилка пепси. Спомни си, че след като бе опитала въпросния пай за пръв път, си бе помислила, че никога вече няма да го докосне. Да, спокойно можеше да добави и този факт към дългия списък, озаглавен „Нещата от живота, за които Лизи бе грешала“, но какво от това? Голям праз, както обичаше да казва Кантата през тийнейджърските си години.

— Никога не съм твърдяла, че съм най-умната в семейството — заяви Лизи на празната кухня и микровълновата печка звънна точно в този момент, сякаш потвърждавайки думите ѝ.

Безформената маса, която някога бе представлявала пай с месо и сирене, беше твърде гореща, но Лизи ѝ се нахвърли, охлаждайки устата си с глътки ледено пепси. Когато омете чинията, в паметта ѝ изплува противното шумолене, издавано от триенето на козината на котката в стените на пощенската кутия, както и усилията, които трябваше да положи, за да я измъкне навън. „Вероятно не му е било лесно да я напъха там“ — помисли си и отново се сети за Дик Пауъл... за Дик Пауъл, който казваше: „И не забравяйте плънката!“

Стана тъй внезапно, че събори стола, и затича към умивалника с пълната увереност, че ще повърне всичко. Или, казано с други думи — ще се издрайфа, ще избълва червата си, ще направи пица и ще изстреля манджата. Надвеси се над мивката, тръпнейки от болезнения спазъм, раздиращ стомаха ѝ. В крайна сметка обаче петсекундната ѝ агония завърши само с гръмко уригване, което заглуши цвърченето на цикадите. Облекчена, Лизи постоя още малко над умивалника — искаше да се увери, че всичко наистина е свършило. Накрая изплакна устата си, подсуши ръцете си и извади от джоба си писмото на „Зак Маккул“. Беше време да се обади на Джоузеф Удбоди.

4.

Очакваше да се свърже с работния му кабинет в Питсбъргския университет — кой би дал домашния си номер на психар като Зак? — ето защо се бе приготвила да остави едно „проклето гневно съобщение“ (както би казал Скот) на телефонния секретар. Вместо това обаче от другата страна на линията вдигнаха слушалката на третото позвъняване и приятен женски глас (вероятно размекнат от изпития аперитив) каза на Лизи, че се е свързала с дома на професор Удбоди, след което любопитства кой се обажда. За втори път през този ден Лизи се представи като госпожа Скот Ландън.

— Бих искала да говоря с професор Удбоди — рече тя, стараейки се да говори учтиво.

— Мога ли да попитам по какъв въпрос?

— Във връзка с ръкописите на покойния ми съпруг — отвърна Лизи и остави отворения пакет „Сейлъм Лайтс“ на масичката пред себе си. Току-що бе осъзнала, че има цигари, но няма огънче. Навярно това бе предупреждение да не се връща към лошия навик, който можеше отново да се вкопчи с малките си жълти ноктенца в мозъчните й клетки. Искаше й се да добави: „Сигурна съм, че той ще иска да говори с мен“, но после реши, че няма смисъл. Съпругата на Удбоди със сигурност знаеше как той ламти за ръкописите.

— Един момент, моля.

Лизи зачака. Замисли се, че не е планирала какво да каже. Това бе в пълно съответствие с още едно от правилата на Ландън: мислиш какво да кажеш само в случаите на несъгласие. Когато си истински ядосан, когато искаш да пробиеш нова дупка в нечий задник, както беше приказката, — най-добре да излееш всичко, което клоkochи в душата ти.

Затова тя чакаше търпеливо, прогонила всички мисли от съзнанието си, и машинално въртеше пакета с цигари върху масичката.

Най-накрая в слушалката прозвуча кадифеният мъжки глас, който така добре си спомняше:

— Добър вечер, госпожо Ландън, каква приятна изненада.

„ВЕДТСКЕН — помисли си тя. — ВЕДТСКЕН, милое.“

— Не — отвърна твърдо. — Нищо приятно няма да има.

Пауза. Сетне Удбоди попита предпазливо:

— Извинете? С Лиза Ландън ли говоря? Госпожа Скот Лан...

— Чуй ме добре, копеле мръсно. Един тип ме заплашва. Изглежда опасен. Вчера ми каза, че смята да ме нарани...

— Госпожо Ландън...

— Щял да направи така, че да ме заболи там, където не съм давала на момчетата да ме пипат... или нещо от сорта. А тази вечер...

— Госпожо Ландън, не раз...

— Тази вечер намерих мъртва котка в пощенската си кутия и писмо, пхнато зад вратата, и в писмото имаше телефонен номер, този номер, затова не ми обяснявай, че не разбираш за какво говоря! Прекрасно знаеш за какво става въпрос, знаеш и още как — При последната дума Лизи удари с длан пакета „Сейлъм Лайте“ — удари го, сякаш беше перце, а ръката ѝ — ракета за федербал, — при което пакетът подскочи и цигарите се разпиляха. Тя не му обърна никакво внимание. Постара се да се овладее — не искаше Удбоди да вземе яростта ѝ за страх.

Удбоди мълчеше. Лизи му даде време, но когато паузата се проточи, първа наруши тишината:

— Чуваш ли ме? Дано не си затворил, иначе лошо ти се пише.

Знаеше, че гласът, който прозвуча в слушалката, принадлежи на същия човек, ала увереността и плавният му изказ сякаш бяха пропаднали вдън земя. Мъжът, който заговори, сякаш беше по-млад и в същото време — състарен.

— Ще ви помоля да почакате, госпожо Ландън, докато се преместя в кабинета си.

— За да не те чува жена ти, нали?

— Почакайте, моля.

— По-добре не се бави, Лудбоди, или...

Тихо изщракване, последвано от тишина. Лизи съжали, че не се бе обадила от безжичния телефон в кухнята. Можеше да си вземе цигара и да я запали от котлона. Но навярно беше по-добре, че стана така. Сега не можеше да се освободи от гнева си, като го издуха с тютюневия дим. Гневът, който я раздираше до болка.

Минаха десет секунди. Двайсет. Трийсет. Вече смяташе да затвори, когато се чу друго изщракване и царят на инкунксите заговори с младежко-състарения си глас. В допълнение до слуха ѝ достигна и

някакво туптене. „Сърцето му — каза си тя. Мисълта си беше нейна, но прозрението ѝ сякаш принадлежеше на Скот. — Бие толкова силно, че го чувам. Искях ли да го стресна? Е, стреснах го. Но защо сега това ме плаши?“

Да, изведнъж почувства страх. Беше се вплел в аленото покривало на яростта ѝ като яркожълта нишка.

— Госпожо Ландън, за мъж на име Дули ли ми говорите? Джеймс или Джим Дули? Висок и слаб, с южняшки акцент? Като човек от Западна Вир...

— Не знам нито името, нито фамилията му. По телефона ми се представи като Зак Маккул и така бе подписано пис...

— Мамка му — въздъхна Удбоди, само че проточи думата „Ма-а-амкам-у-у“ — и тя прозвуча като заклинание. Последва звук, който Лизи изтълкува като стон, и към първата жълта нишка в съзнанието ѝ се присъедини втора.

— Какво? — сопна се тя.

— Това е той — отвърна Удбоди. — Трябва да е той. Адресът на електронната поща, който ми даде, е „Зак991“.

— Казал си му да ме наплати, за да ти дам непубликуваните произведения на Скот, нали? Такава е била уговорката ви, признай?

— Госпожо Ландън, вие не раз...

— Мисля, че прекрасно разбирам. След смъртта на Скот ми се наложи да си имам работа с доста откачалки и учените се оказаха далеч по-смахнати от колекционерите, но в сравнение с теб, Лудбоди, тези учени изглеждат като нормални хора. Сигурно поради тази причина тъй добре прикриваш лудостта си... поне в началото. Истинските откачалки са длъжни да се преструват на нормални. За да оцелеят, нали разбираш...

— Госпожо Ландън, ако ми разрешите да ви обяс...

— Какво има да му се обяснява — заплашват ме по твоя вина. Затова си отвори хубавичко ушите — кажи на копия си да ме остави на мира! Все още не съм съобщила името ти на полицията, но според мен това трябва да е най-малката ти грижа. Ако този космически каубой ми се обади още веднъж или отново намеря умряло животно около къщата си, ще се обърна към пресата. — Това бе вдъхновение свише. — Ще започна с питсбъргските вестници. Сигурна съм, че ще им хареса. „ИЗПЕРКАЛ УЧЕН ЗАПЛАШВА ВДОВИЦАТА НА ИЗВЕСТЕН

ПИСАТЕЛ.“ Когато това заглавие цъфне на първа страница, разпитът в полицията ще ти се стори като детска игра. Сбогом, научна кариера!

Лизи си помисли, че тирадата ѝ прозвуча наистина ефектно, особено след като жълтите нишки на страха изчезнаха (поне засега). За жалост отговорът на Удбоди ги накара да се завърнат... и то по-ярки от всякога.

— Не разбирате, госпожо Ландън. Не мога да отзова Зак.

5.

За момент Лизи онемя от изумление. Думите му сякаш я лишиха от дар-слово. След малко се опомни и попита:

— Какви ги дрънкаш?

— Вече се опитах.

— Нали имаш електронния му адрес! Зак999 или каквото там беше...

— Имам го, но какво от това? Първите два пъти, когато му писах, всичко бе наред, но оттогава всичките ми писма се връщат.

Той продължи да мънка, че ще се опита отново да му пише, ала Лизи не му обърна внимание. В паметта ѝ изплува разговорът със „Зак Маккул“ — или Джим Дули, ако това бе истинското му име. Бе казал, че Удбоди трябва да му се обади, защото в противен случай...

— Имаш ли някакъв специален електронен адрес? — попита тя, прекъсвайки словоизлиянията му. — Той ми каза, че ще му пратиш съобщение по мейла, както сте се разбрали, и ще му кажеш, че си получил ръкописите. Какъв е този адрес? В кабинета ти в университета? В някое интернет-кафе?

— Не! — Удбоди едва не проплака. — Чуйте ме! Естествено, че имам електронен адрес към сайта на университета, но никога не съм го давал на Дули! Би било чиста лудост! Имам двама студенти-дипломанти, които имат достъп до този мейл... както и секретарката на Катедрата по английска литература!

— А у вас?

— Дадох му домашния си електронен адрес, да, но той не се е свързвал с мен.

— Ами телефонния номер, на който можеш да го откриеш?

Последва дълга пауза, а когато професорът заговори отново, в гласа му се долавяше искрено недоумение, което я изплаши още повече. Тя погледна през големия прозорец на дневната и видя, че североизточната част на небосвода се е обагрила в бледолилаво. Скоро щеше да се стъмни. Каза си, че нощта може да се окаже доста дълга.

— Телефонен номер? — учудено възкликна Удбоди. Никога не ми е давал телефонен номер. Само електронен адрес, на който успях да изпратя две писма, а после нещо се случи. Или ви е излъгал, или е фантазирал.

— И кое според теб е по-вероятно?

— Не знам — прошепна професорът.

Лизи си помисли, че с този отговор страхливецът Удбоди се опитва да прикрие онова, което най-вероятно подозираше — че Дули е луд за връзване.

— Изчакай — каза. Вече бе отдалечила слушалката от ухото си, за да я сложи на дивана, но в крайна сметка размисли.

— Гледай да си на телефона, когато се върна, професоре.

Нямаше нужда да използва котлон. До камината в медно сандъче имаше дълги декоративни клечки за разпалване. Лизи взе цигара от пода и драсна клечката върху каменната облицовка. За пепелник щеше да ѝ послужи керамичната ваза (трябваше само да извади цветята). Помисли си — не за пръв път, — че пушенето е един от най-отвратителните навици. Седна на дивана и отново взе слушалката:

— Кажи как се стигна дотук.

— Госпожо Ландън, с жена ми ще ходим на...

— Плановете ви се промениха — прекъсна го Лизи. — Започни от самото начало.

6.

Естествено всичко бе започнало с инкунксите — тези нечестиви поклонници на оригиналните текстове и неиздадените ръкописи — и професор Джоузеф Удбоди, който (доколкото знаеше Лизи) бе техният цар. Един Бог знаеше колко научни статии върху творчеството на Скот Ландън бе публикувал и колко от тях сега събираха прах в търбуха на книжната змия в кабинета над обора. Пет пари не даваше и за мъката,

терзаеща Лудбоди при мисълта, че неиздадените творби на Скот Ландън мухлясват в дома на писателя. Онова, което я интересуваше, бе съвсем друго — докато пътуваше от университета към дома си, два-три пъти седмично професорът се отбиваше в един бар, където изпиваше две-три халби бира. Въпросното местенце се наричаше точно така — „Местенцето“. Около студентските общежития имаше доста питейни заведения — както по-евтини, където сервираха бирата в халби и кани, така и по-изискани, с красиви растения на витрините и музикални автомати, на които човек можеше да си пусне „Блеснали очи“ вместо „Май Кемикъл Роуманс“.

„Местенцето“ не беше от лъскавите заведения; то се намирало на около километър от университета и бе предпочитано от местните бачкатори, ето защо едва ли бе чудно, че в тамошния джубокс нямаше записи на рокендрол и човек трябваше да се задоволи с дуото Травис Трит — Джон Меленкамп.

По думите на Удбоди обаче на него му харесвало да се отбива в „Местенцето“, понеже в делничните следобеди там нямало много хора, а посетителите му напомняли за баща му, котето работел в металургичните заводи на корпорацията „Ю Ес Стайл“. (Старецът на проклетия инкункс изобщо, ама изобщо не я интересуваше.) Именно в този бар Удбоди срещнал човека, представил му се като Джим Дули. Той също идвал там, за да обърне едно-две-три питиета в късния следобед, държал се възпитано (даже ласкателно) и носел памучни ризи на райета и панталони с маншети (досуц като бащата на професора). Според Лудбоди бил висок към метър и осемдесет и три, бил леко прегърбен и оредяващата му тъмна коса често падала на челото му. Предполагаше, че очите му са сини, но не бе съвсем сигурен, въпреки че пили заедно в продължение на шест седмици и по думите на Удбоди, станали „нещо като приятели“. Разказвали си не житейски истории, а определени ситуации от тези истории, както правят мъжете в кръчмите. Професорът твърдеше, че е говорил само истината и нямал никакви основания да се съмнява, че Дули не му отвърща със същото. Да, по всяка вероятност Дули е напуснал Западна Вирджиния преди дванайсет или четиринайсет години и оттогава се местел от една нископлатена работа (свързана с тежък физически труд) на друга. Известно време е бил в затвора — нещо в привычките му го издавало, понеже непрекъснато надзъртал в огледаното на стената,

когато се пресягал за халбата си, и при всяко ходене до тоалетната се оглеждал. Белегът на дясната му китка навярно му бил спомен от краткотрайна, но жестока затворническа схватка (в пералнята или някъде другаде). От друга страна, може и да го бе получил в детството си при падане от велосипед или от високо дърво. Дули бил прочел всички книги на Скот Ландън и можел да ги обсъжда интелигентно. Изслушал с разбиране и съчувствие мелодраматичната тирада на Удбоди за непреклонната вдовица, която притежавала истинско интелектуално съкровище — непубликуваните ръкописи на Скот Ландън, сред които според слуховете имало и роман. С разбиране и съчувствие... меко казано. Дули слушал професора с нарастваща ярост.

Според Лудбоди предполагаемият „Зак Маккул“ започнал да я нарича „Йоко“.

Удбоди определи срещите им в „Местенцето“ като „по-скоро редки, но граничещи с регулярното“. Лизи разшифрова с лекота тази интелектуална идиотщина — през четири, а понякога и през пет дни в седмицата Удбоди и Дули са гложгали костите на Йоко Ландън и когато професорът казваше, че са пили една-две бири, всъщност имаше предвид една-две петлитрови кани. И ето ги тези интелектуални Оскар и Феликс, които се черпели с бира едва ли не всеки работен ден — първо си бърбят за величието на произведенията на Скот Ландън, а после неусетно минават на темата каква мръсна, стисната и егоистична кучка е вдовицата му.

Според Удбоди именно Дули насочил разговора в тази насока. Лизи, която знаеше как се държи професорът, когато му отказват нещо, се съмняваше, че му е струвало много усилия да смени темата.

По някое време „Зак Маккул“ казал на Удбоди, че може да убеди вдовицата да промени мнението си по отношение на непубликуваните ръкописи. В края на краищата толкова ли било сложно да ѝ се обясни, че така или иначе всички ръкописи на писателя ще се озоват в библиотеката на Питсбъргския университет, където се съхранява целият архив на Скот Ландън? Много го бивало да убеждава хората да променят мнението си, заявил Дули. Удавало му се с лекота. Тогава царят на инкунксите (Лизи не се съмняваше, че в премрежения му от бирата поглед е проблеснала лукава искра) попитал колко би поискал събеседникът му за подобна услуга. Дули му отвърнал, че не се опитва

да изкяри от тази работа. Все пак ставало въпрос за услуга на човечеството, нали така? Да се направи обществено достояние великото съкровище на една жена, която е твърде глупава, за да осъзнае какво притежава. Да, точно така, кимнал Лудбоди, но всеки труд трябва да бъде заплатен. Зак обмислил думите му и казал, че ще си води прилежен отчет за всички разходи. А после, когато се срещнат отново и той предаде ръкописите на Удбоди, ще обсъдят въпроса за хонорара. После протегнал ръка на бизнеспартньора си, за да скрепи с ръкостискане сключената сделка. Професорът я поел със смесени чувства на радост и презрение. Както сподели на Лизи, замислил се доколко всъщност познава този човек. Понякога Дули изглеждал като закоравял тип, самообразовал се в пандиза, чиито разкази за жестоки схватки с наточени като бръсначи лъжици звучали съвсем правдоподобно. В други дни обаче (денят на ръкостискането бил един от тях) Удбоди не се съмнявал, че събеседникът му си е чиста проба фантазьор и че най-опасното престъпление, извършено от него, е кражбата на една-две кутии разтворител за боя от супермаркета в Монровил, където работел в продължение на шест месеца през 2004 година. Ето защо сметнал тази сделка за пианска шегичка, особено след като Дули съвсем сериозно му заявил, че смята да убеди Лизи Ландън да дари ръкописите на покойния си съпруг в името на изкуството. Това бе всичко, което царят на инкунксите разказа на Лизи през този юнски следобед, но все пак бе същият онзи цар на инкунксите, който бе седял полупиян в кръчмата с човек, когото почти не познава, човек, представил се като „углавен престъпник“, двамата я бяха наричали „Йоко“ и бяха стигнали до заключението, че Скот я държи само заради едно-единствено нещо, понеже за какво друго би могъл да я използва? По думите на Удбоди всичко бе само шега, фантазия на двама мъже, отдали се на пианските си блянове. Да, бяха разменили електронните си адреси, но в наши дни всички правят така, нали? След деня на ръкостискането царят на инкунксите бе срещнал верноподаника си само веднъж — два дни по-късно.

Тогава Дули се ограничил само с една бира, обяснявайки на професора, че „тренира.“ След като гаврътнал халбата си, той се изсулил от високото си бар-столче и казал, че има „уговорена среща с един пич“. Съобщил на Удбоди, че ще се видят на следващия ден, а ако не тогава със сигурност следващата седмица. Но преподавателят така и

не се срещнал отново с Джим Дули. След две седмици изобщо спрял да посещава „Местенцето“. Като капак на всичко и електронният адрес Зак991 престанал да функционира. От една страна, помислил си Удбоди изгубването на дирята на Джим Дули било плюс. И бездруго „углавният престъпник“ пиел твърде много, а и професорът имал натрапчивото усещане, че нещо с този „Зак Маккул“ не е съвсем наред. („Малко късничко си даваш сметка за това, а?“ — помисли си мрачно Лизи.) Удбоди отново намалил алкохолната си доза на една-две бири седмично и без дори да го осъзнава, започнал да посещава друг бар, разположен на няколко пресечки от „Местенцето“. Едва по-късно го осенило („Когато главата ми се прочисти“ — така го обясни), че подсъзнателно се стремял да се дистанцира от кръчмата, където се срещал с Дули. Тоест изпитвал искрено съжаление за случилото се. Ако естествено ставало въпрос за нещо повече от фантасмагория — за нещо повече от поредния въздушен замък на Джим Дули, за чийто градеж Джо Удбоди му оказал неоценима помощ, наливайки се с бира седмица след седмица в стремежа си да убие тягостните часове на потискащата питсбъргска зима. Бил убеден, че това са фантазии, изтъкна професорът — досущ като адвокат, чийто клиент може да свърши с отровна инжекция, ако не успее да убеди съдебните заседатели в невинността му. Стигнал до извода, че повечето истории на Дули за насието и жестокостите в затвора „Гористата планина“ са чиста проба измислици и неговата идея да убеди госпожа Ландън да се раздели с ръкописите на покойния си съпруг е само поредната му измишльотина. Ето защо сделката им не била нищо повече от детска игра на „Ами ако?“.

— Ако всичко това е вярно, искам да ми отговорите на един въпрос — каза най-накрая Лизи. — Ако Дули ти беше донесъл ръкописите на Скот, щеше ли да ги вземеш, знаейки по какъв начин ги е придобил?

— Не знам — въздъхна Лудбоди.

Е, най-малкото това беше искрен отговор, ето защо тя реши да го попита още нещо:

— Съзнаваш ли какво си направил? Даваш ли си сметка за последствията от игричката?

Този път професорът не отговори. Лизи си помисли, че това също бе искрено от негова страна... или поне толкова искрено, колкото

човек като Удбоди можеше да се държи.

7.

След няколко секунди на трескав размисъл Лизи продължи с въпросите:

— Давал ли си му телефонния ми номер? И за това ли трябва да ти благодаря?

— Не! Абсолютно не! Не съм му давал никакви телефонни номера, уверявам ви!

Тя му повярва.

— Професоре, мисля, че ще се наложи да направиш нещо за мен. Ако Дули се свърже с теб — примерно, за да ти каже, че вече е поел по следата и изгледите са добри, — кажи му, че уговорката ви отпада.

— Ще му кажа. — Покорността му я изпълни с презрение. — Повярвайте ми, аз... — Събеседникът ѝ внезапно бе прекъснат от женски глас (най-вероятно съпругата му), който го питаше нещо. После Лизи дочу дразнещо шумолене — явно той бе закрил с длан слушалката.

Не възразяваше. Тъкмо имаше време да обмисли по-добре възникналата ситуация, ала заключенията, до които достигна, никак, не ѝ допаднаха. „Зак Маккул“ ѝ бе казал, че може да избегне неприятностите, ако предаде на Удбоди книгата и непубликуваните ръкописи. Тогава професорът щял да се обади на психаря, да му каже, че всичко е наред, и така цялата работа щяла да приключи. Да, ама не. Бившият цар на инкунксите не знаеше как да открие Дули и Лизи имаше всички основания да му вярва. Дали ставаше въпрос за недоглеждане от страна на Дули? За пропуск в гениалния му план? Едва ли. Според нея копелето наистина възнамеряваше да се появи в кабинета на Лудбоди (или в извънградския му замък) с ръкописите на Скот..., но дотогава щеше да я тормози, а после да направи тъй, че да я заболи на местата, където не бе давала на момчетата да я пипат. Но защо трябваше да действа по този начин, след като бе положил немалко усилия да убеди Удбоди и самата Лизи, че нищо лошо няма да ѝ се случи, ако не се опъва и играе по свирката му?

„Може би, защото самият той се нуждае от позволение за постъпките см.“

Да, това звучеше правдоподобно. А по-късно — когато вече беше мъртва или бе преминала през такива гаври и изтезания, че щеше да ѝ се иска да е мъртва — съвестта на Джим Дули щеше да го убеди, че вдовицата Ландън сама си е виновна за всичко. „Дадох ѝ всички шансове — щеше да си каже нейният приятел «Зак». — Вината си е само нейна. Тя не престана да бъде Йоко до самия край.“

Добре. Добре тогава. Ако се появи, ще му даде ключа от обора и кабинетите и ще му каже, че може да вземе всичко. „Ще му кажа да се завре в търбуха на книжната змия и да се забавлява.“

Устните на Лизи се разтегнаха в тънка усмивка-полумесец, навярно позната единствено на сестрите и съпруга ѝ („Лице-торнадо“ — казваше Скот, когато я видеше в подобно състояние).

— Ще му дам да разбере — измърмори тя и се огледа за сребърната лопатка. Не я видя — сигурно я бе оставила в колата. Ако искаше да я вземе, най-добре да го стори, преди окончателно да се е стъм...

— Госпожо Ландън? — В гласа на професора се долавяше загриженост. Съвсем бе забравила за Лудбоди. — Ало? Чувате ли ме?

— Да — въздъхна тя. — Видя ли какви ги надроби!

— Моля?

— Знаеш за какво говоря. Тези текстове, които толкова ти бяха необходими... Видя ли какви ги надроби? Е, как се чувстваш сега? О, и да не забравяме въпросите, на които ще се наложи да отговаряш, след като затворя телефона...

— Госпожо Ландън, не раз...

— Ако те потърсят от полицията, ще им разкажеш всичко, което разказа на мен. Но първо ще отговориш на въпросите на жена си. Така ли е?

— Госпожо Ландън, моля ви — В гласа на Удбоди звучеше паника.

— Сам забърка тази каша. Ти и твоят приятел Дули.

— Престанете да го наричате мой приятел!

Изражението на Лизи още повече заприлича на притъмняло небе преди торнадо, а устните ѝ се разтегнаха в зловеща гримаса.

Присвитите ѝ очи напомняха тесни процепи, мятащи сини искри. Дебушърският ѝ характер се проявяваше с пълна сила.

— Той си е твой приятел! — извика. — Поркали сте заедно, ти си му споделял мъката си по изгубените шедеври и си се смял, когато ме е наричал „Йоко Ландън“. И си го насочил към мен каквото и да ми обясняваш, а сега излиза, че той е луд, луд за връзване и не можеш да го спреш по никакъв начин! Професоре, смятам да позвъня на шерифа, да му дам твоето име и да му разкажа всичко, което ще му е от полза да спипа приятелчето ти, понеже то все още не е довършило започнатото (знаеш го не по-зле от мен), защото не иска да се откаже и страхотно се забавлява... Сега видя ли какви ги надrobi. Сам си го направи, така че се сърди на себе си! Нали? Нали?

Никакъв отговор. Лизи обаче чуваше хрипливото му дишане и знаеше, че бившият цар на инкунксите едва се удържа да не заплаче. Лизи затвори телефона, вдигна от пода друга цигара и жадно вдъхна дима. Обърна се към апарата, но само след секунда поклати глава и се отказа. Обаждането в полицията можеше да почака. Първо искаше да вземе сребърната лопатка от беемвето и да се върне в къщата, преди светлината да изчезне съвсем и денят да бъде заменен от нощта.

8.

В страничния двор (тя предпочиташе да го нарича „дверния двор“) вече бе доста сумрачно, за да е спокойна, въпреки че Венера, звездата на желанията, още не бе излязла на небесната сцена. Сенките около бараката за инструменти, долепена до обора, вече се бяха съгостили, а колата бе паркирана на пет-шест метра от там. Естествено, Дули едва ли се криеше сред сенките, но ако беше наблизко, можеше да се притаи където си поиска — в съблекалнята до басейна, зад къщата или до вратата на мазето...

Лизи рязко се обърна и макар че се смрачаваше, видя, че вратата към сутерена е заключена, следователно не биваше да се притеснява, че „Зак Маккул“ дебне в мазето. Е, съществуваше теоретична възможност да е проникнал в къщата и да се е притаил там преди завръщането ѝ, но...

„Стига, Лизи... сама се пла...“

Изведнъж видя нещо и се вцепени. Постоя до колата около пет секунди, хвърли угарката и я смачка с подметката си. Някой стоеше в тъмния ъгъл, където се събираха стените на обора и бараката.

Лизи отвори задната врата на беемвето и извади сребърната лопатка. Лампичката в купето продължи да свети и след като тя затръшна вратата. Бе забравила, че при съвременните модели осветлението в купето угасва със закъснение — конструкторите го наричаха „вежливо осветление“, но тя не виждаше нищо вежливо в обстоятелството, че Дули можеше да я види, а тя него — не, тъй като проклетата лампичка я заслепяваше. Отдалечи се от колата, притискайки лопатката към гърдите си. След цяла вечност светлината в купето угасна и за момент това влоши още повече нещата, понеже зрението на Лизи не можеше веднага да се адаптира към сумрака. Известно време различаваше само безформени пурпурни сенки под лилавото небе и очакваше, че „Зак Маккул“ всеки миг ще се спусне към нея с вездесъщото си „госпожа“, ще я попита защо не е слушкала и ще я стисне за гърлото, докато дъхът ѝ спре.

Страховете ѝ се оказаха напразни и след секунди очите ѝ се приспособиха към светлината. Сега отново виждаше високата фигура, застинала в ъгъла между обора и пристройката. Видя и нещо на земята. Нещо голямо и четвъртито. Може би куфар.

„Мили Боже, нали не смята, че ще събере вътре всички ръкописи на Скот?“ — помисли си Лизи и се отмести внимателно наляво, стискайки дръжката на лопатката толкова силно, че пръстите ѝ заболяха.

— Зак, ти ли си? — извика плахо и направи още една крачка. После трета.

До слуха ѝ достигна ръмженето на приближаваща се кола и тя си каза, че фаровете ще осветят двора, разбулвайки тайните му. Тогава Дули щеше да се нахвърли върху нея. Лизи силно замахна с лопатката също като в Нешвил през 1988 година и си пое дълбоко въздух в момента, в който автомобилът излезе на билото на хълма Шугар Тон, озарявайки с ярките си фарове двора и голямата сенокосачка, която Лизи бе оставила във въпросния ъгъл. Сянката на ръкохватките върху стената изчезна заедно със светлината от фаровете и сенокосачката отново се превърна в човек с голям куфар, притаен в ъгъла между обора и бараката. „Да, след като човек е видял истината, вече е лесно

— си помисли. — Но във филмите на ужасите именно в този момент чудовището изскача от мрака и те сграбчва. Точно в този проклет момент, когато се успокояваш и си позволяваш да се отпуснеш...”

Ала нищо не изскочи от мрака, нито пък се опита да я сграбчи. Въпреки това Лизи си каза, че няма да е зле да вземе сребърната лопатка със себе си — най-малкото щеше да ѝ бъде талисман за късмет. Стисна я здраво и побърза да се върне в къщата, за да се обади на Норис Риджуик, шерифа на окръг Касъл.

VII. ЛИЗИ И ЗАКОНЪТ (ПАРАНОЯТА И ПРЕУМОРЕНОТО СЪЗНАНИЕ)

1.

Жената, която прие телефонното обаждане на Лизи, се представи като дежурен диспечер Соумс и заяви, че не може да я свърже с шериф Риджуик. Миналата седмица шерифът се оженил и сега двамата младоженци отдъхвали на остров Мауи, където щели да прекарат следващите десет дни.

— Тогава с кого можете да ме свържете? — попита Лизи. Тонът ѝ беше доста рязък и това въобще не ѝ хареса, ала добре знаеш на какво се дължи. О, Господи, знаеше и още как. Този дяволски дълъг ден...

— Останете на телефона, мадам — отвърна ДД Соумс и Лизи чу гласа на Макгръф Полицейското куче^[1], който заразказва за хората, включили се в Кварталните отряди за охрана на частната собственост. Тя си помисли, че това е голяма крачка напред в сравнение с изпълненията на оркестър „Две хиляди летаргични цигулки“. След около минута песът Макгръф бе заменен от ченге, чиято фамилия щеше да допадне неимоверно на Скот.

— Помощник-шериф Анди Клатърбък, мадам, с какво мога да ви помогна?

За трети път през този ден — „Бог обича числото три — би казало Доброто ѝ мамче, — Три магическо е, разбери“ — Лизи се представи като госпожа Ландън. После запозна помощник-шерифа с леко редактираната версия на случилото се със Зак Маккул, като започна с вчерашното позвъняване на въпросния Зак и завърши с нейното собствено обаждане, от което бе узнала името Джим Дули. Реакцията на Клатърбък се изчерпваше с междуметия, а когато Лизи млъкна, той я попита кой ѝ е дал другото име на Зак Маккул.

С леки угризения на съвестта,

(по-леки даже от перце, ала пърхат в твоето сърце)

които я изпълниха с недоумение, Лизи издаде Краля на инкунксите, но не го нарече Лудбоди.

— Смятате ли да поговорите с него, помощник-шериф Клатърбък?

— Мисля, че се налага... Нали?

— Да — съгласи се тя, питайки се дали изпълняващият длъжността шериф на окръг Касъл ще съумее да измъкне от Удбоди нещо, което не е могла. Помисли си, че не е изключено, понеже тя бе извън себе си от ярост по време на разговора с професора. Същевременно си даваше сметка, че не това я тревожи. — Ще го арестувате ли?

— Въз основа на това, което ми разказахте ли? — изуми се човекът от другата страна на линията. — В никакъв случай. Може и да имате основания за граждански иск — посъветвайте се с адвоката си, — но според мен Удбоди ще каже в съда, че доколкото е знаел, този тип Дули е възнамерявал да похлопа съвсем културно на вратата ви и най-учтиво да ви помоли да предадете на университета ръкописите. Ще заяви, че не знае нищо за мъртвите котки в пощенската ви кутия, нито за каквито и да било заплахи към вас... и това, съдейки по разказа ви, ще бъде самата истина. Нали?

Макар и обезсърчена, Лизи бе принудена да признае, че е прав.

— Ще ми трябва писмото, което ви е оставил този хитрец — добави Клатърбък; — както и умрялата котка. Какво направихте с останките?

— Имаме голям дървен контейнер за отпадъци — отвърна тя. Извади цигара, но размисли и я върна обратно. — Съпругът ми го наричаше някак си — той си имаше названия за всяко нещо на света, — но в момента изобщо не мога да се сетя как. Както и да е, този контейнер не позволява на енотите да се ровят из боклука. Пъхнах мъртвата котка в найлонова торба и я сложих в „трюма“. — В мига, в който спря да напряга паметта си за названието на контейнера, то самичко изплува на езика й.

— Мдааа... Имате ли фризер?

— Да. — Лизи изтръпна при мисълта какво щеше да й каже помощник-шерифът в следващия момент.

— Искам да сложите котката във фризера, мадам Ландън. Да си остане в торбата. Утре ще пратя човек да я вземе и да я занесе на

Кендъл и Джеперсън ветеринарите, които работят за нашето управление. Те ще се опитат да установят причината за смъртта...

— Няма да е трудно — прекъсна го тя. — Пощенската кутия беше цялата в кръв.

— Мдаа... Жалко, че не сте направили няколко полароидни снимки, преди да я измиете...

— Мамка му, как можах да забравя! — избухна Лизи.

— Успокойте се — съвсем сериозно каза Клатърбък. — Разбирам, че сте разстроена. Всеки на ваше място би се чувствал така.

„Само не и ти — помисли си тя. — Ти ще останеш хладнокръвен като... като мъртва котка във фризер.“ Ала вместо това каза:

— Добре, за професор Удбоди и мъртвата котка всичко ми е ясно. Аз какво да правя?

Клатърбък ѝ обеща, че незабавно ще изпрати човек при нея — помощник-шериф Боукман или помощник-шериф Олстън (в зависимост от това кой се намира по-близо) — за да вземат писмото. Добави, че полицаят, който я посети, ще може да направи няколко снимки и на котката. Всички помощник-шерифи имали фотоапарати „Полароид“ в колите си. После офицерът (а когато стане по-късно, неговият заместник) ще заеме позиция на шосе 19, за да наблюдава къщата ѝ. Естествено, ако не постъпи сигнал за някакво произшествие — катастрофа или нещо подобно. И ако Дули „случайно реши да намине“ (както със странна деликатност се изрази Клатърбък), ще види патрулката и няма да посмее да стори нищо.

Лизи горещо се надяваше Клатърбък да не греши.

— Хората като този Дули — продължи той — обикновено са щедри на думи, но скъпи на дела. Ако не успеят да вземат страха на човека и да го накарат да играе по свирката им, често зарязват цялата работа. Според мен едва ли ще го видите отново.

На Лизи ѝ се искаше той да е прав и за това, ала се съмняваше. Онова, което не спираше да я тревожи, бе мисълта за „Зак“ и за начина, по който бе нагласил нещата. Той се бе погрижил да не може да бъде спрян — дори и от човека, който го бе наел.

2.

Не бяха изминали и двайсет минути от разговора ѝ с помощник-шериф Клатърбък (умореният ѝ мозък; искаше да го нарече Батърхъг или — като стана въпрос за полароидите — Шатърбъг), когато един слабичък мъж с риза в цвят каки и огромен пищов на бедрото си цъфна на прага ѝ. Представи се като помощник-шериф Дан Боукман и каза, че му е било наредено да вземе „някакво писмо“ и да снима „някакво починало животно“. Лизи успя да запази невъзмутимото си изражение, макар че се наложи да прехапе бузата си. Боукман пхна писмото (заедно с белия плик) в найлоновата торба, дадена му от вдовицата, след което я попита дали е прибрала „умрялото животно“ във фризера. Тя направи това веднага след разговора с Клатърбък — сложи зелената торба за боклук в левия ъгъл на големия „Тролсън“, който бе почти празен, ако не се брояха няколкото бифтека от елен, подарени им преди доста време от бившия им електротехник Смайли Фландърс. Смайли бе спечелил от лотарията през 2001 или 2002 ловен билет и бе отстрелял „адски голям екземпляр“ в Сейнт Джон Вали. Откъдето, между другото, Чарли Кориво беше довел младата си женичка. Друго място за мъртвата котка на Галоуей, освен до бифтеците (които Лизи нямаше намерение да консумира, освен в случай на ядрена война), просто нямаше и тя каза на помощник-шериф Боукман да я върне на същото място, щом привърши с фотографиите. Той обеща с най-сериозен тон да „изпълни молбата ѝ“ и тя отново прехапа бузата си. Този път едва удържа напушилия я смях. Ето защо, когато полицаят заслиза бавно по стълбите на сутерена, Лизи се обърна към стената, допря чело до нея, притисна длани до устата си и се закиска неудържимо като палаво хлапе.

Щом пристъпът на смях отмина, отново се замисли за кедровата кутийка на Доброто мамче (въпросният предмет бе у нея вече трийсет и пет години, ала тя не го смяташе за своя собственост). Споменът за кутийката и сантименталните нещица в нея ѝ помогна да потуши надигналия се изблик на истерия, а все по-нарастващата увереност, че е оставила антиката на тавана, я накара да се почувства още по-добре. Естествено, че я бе оставила там. Останките от работата на Скот се съхраняваха в хамбара и кабинета му; а останките от живота, който тя бе водила, докато съпругът ѝ работеше, бяха тук — в къщата, която тя бе избрала и която и двамата обикнаха с цялото си сърце.

На тавана имаше поне четири скъпи турски килима, които навремето обожаваше, но от един момент нататък по необясними причини започнаха да я плашат...

Поне три комплекта куфари, преживели всичко, което им бяха сторили две дузини авиокомпаниии, повечето малки и изпълняващи само местни рейсове; охлузени ветерани, заслужили медали и паради, но принудени да се задоволят с почетно таванско пенсиониране (мамка му, момчета, градското сметище ряпа да яде)...

Холна гарнитура в стил „Датски модернизъм“, която, както бе казал Скот, изглеждаше претенциозно, и Лизи му беше вдигнала страшен скандал, навярно защото тайничко бе съгласна с мнението му...

Писалище със сгъваем капак — „успешна покупка“ с един по-къс крак, под който непрекъснато трябваше да подпъхват нещо, само дето подпорите все се измъкваха и един прекрасен ден сгъваемият капак се разгъна върху пръстите ѝ. От тогава насетне съдбата на бюрото бе решена — чао, бебчо, приятно прекарване на проклетия таван...

Пепелници на стойки от времената, когато и двамата пушеха...

Старата пишеща машина „Ай Би Ем Селектрик“, на която Скот напечатваше писмата си, докато не стана трудно да намира мастилени ленти и коригиращи лепенки...

Такива неща, онакива неща, всякакви неща... Неща от други светове, но останали тук — тук и никъде другаде. И някъде сред тях — навярно зад купчина списания или на люлеещия се стол с регулируема облегалка — се криеше кедровата кутийка. Мисълта за нея беше като мисълта за студена вода в горещ летен ден, когато умираш от жажда. Лизи не знаеше защо ѝ хрумна точно това, но сравнението бе изключително точно.

Когато помощник-шериф Боукман се върна от мазето с полароидните си снимки, тя вече изгаряше от нетърпение да го изпроводи навън колкото се може по-скоро. Той обаче май не бързаше да си тръгва („Натрапчив е като зъбобол“ — би казал Дан Дебушър). Първо ѝ съобщи, че котката вероятно е била намушкана с някакъв остър инструмент (навярно отвертка), а после я увери, че ще паркира полицейската си кола съвсем близо до къщата. На патрулните им автомобили (той ги наричаше просто „патрулки“) нямало надписи

„СЛУЖИ И ЗАЩИТАВАЙ“, но той искал госпожа Ландън да се чувства в пълна безопасност. Лизи се опита да го убеди, че именно така се чувства и поради тази причина смята да си ляга — денят ѝ бил доста натоварен, у една от близките ѝ родственици възникнали здравословни проблеми, а и тази история с натрапника съвсем я лишила от сили. Помощник-шериф Боукман най-накрая схвана намека и си тръгна, заявявайки за сетен път, че всичко е под контрол и че може да спи съвсем спокойно. После слезе по стълбите на верандата със същата походка, с която бе слязъл и в сутерена, разглеждайки на светлината на лампата снимките на мъртвата котка. След минута-две Лизи чу ръмженето на двигателя и фаровете блеснаха, озарявайки за миг моравата и къщата, след което лъчите им се изгубиха в мрака. Тя си представи как помощник-шериф Боукман седи зад волана на „патрулката“ си, паркирана на банкета, и се усмихна. Сетне се качи на тавана, без да подозира, че два часа по-късно ще се просне на леглото напълно облечена, изтощена до смърт и разтърсвана от ридания.

3.

Умореният мозък е най-лесната плячка на параноята; след половинчасово безрезултатно тършуване из тавана в душния и застоял въздух, при лошо осветление и сенки, твърдо решени да обсебят всяко кътче, което искаше да разгледа, Лизи отстъпи пред параноята, без дори да го осъзнава. Не си даваше ясна сметка защо ѝ е притрябвала кедровата кутийка — просто имаше усещането, че нещо от съдържанието ѝ, някакъв сувенир от първите години на брака ѝ, ще бъде следващата бум-станция. След известно време обаче самата кутийка стана нейна цел — кедровата кутийка на Доброто мамче. Майната им на бумите, но ако не успееше да намери сандъчето (дължина — трийсетина сантиметра, ширина — двајсетина и дълбочина — петнайсет) — просто няма да може да заспи. Ще си лежи, измъчвана от мисли за мъртви котки, мъртви съпрузи, пустеещи легла, войнствени инкункси, сестри, които се кълцат, и бащи, които нараняват...

(стига Лизи стига)

Казано с две думи, ще си лежи, без да може да заспи.

Един час търсене бе достатъчен да я убеди, че кедровата кутийка все пак не е на тавана. По това време вече бе достигнала до извода, че сандъчето най-вероятно събира прах в спалнята за гости. Предположението беше съвсем логично..., ала четирийсет минути по-късно (през които изследва най-горната полица на дрешника, стъпила на паянтова стълба, която всеки момент щеше да се разпадне) Лизи разбра, че спалнята за гости се е оказала поредната задънена улица. Следователно кутийката беше в мазето. Трябваше да е там. Най-вероятно бе намерила покой под стълбището, където стояха кашоните с вехти пердета, одеяла, части от повредени стереоуредби и различни спортни принадлежности: зимни кьнки, комплекти за крикет и една мрежа за бадминтон с огромна дупка по средата. Докато се спускаше забързано по стълбите (напълно забравила за мъртвата котка, лежаща във фризера в съседство с еленските бифтеци), Лизи си въобрази, че дори е виждала сандъчето в избата. Вече бе доста изморена, ала не обръщаше особено внимание на този факт.

Отне ѝ двацет минути, за да извади всички кашони от дългогодишното им убежище. Някои бяха поизгнили и зееха отворени. Когато привърши с претърсването, ръцете и краката ѝ трепереха от умора, дрехите бяха залепнали за тялото ѝ, а тилът ѝ пулсираше от болка. Върна здравите кашони на мястото им, оставяйки другите по средата на помещението. Май сандъчето на Доброто мамче в крайна сметка се намираше на тавана, където бе стояло през цялото време. И докато си беше губила времето, ровичкайки сред зимните кьнки и забравените пъзели, кедровата кутийка търпеливо я бе чакала горе. Сега ѝ хрумваха поне десетина места, където бе пропуснала да надзърне, като например тясното пространство между пода и най-долните полици. Точно така — като нищо е пъхнала сандъчето там и после го е забравила...

Сепна се — някой стоеше зад нея. Виждаше го с периферното си зрение. Назови го както искаш — Джим Дули или Зак Маккул — но в следващия миг той щеше сложи ръка на изпотеното ѝ рамо и да я нарече „госпожа“. Тогава вече наистина щеше да има повод за тревога. Усещането бе толкова истинско, че тя дори чу шумоленето от стъпките на Дули. Завъртя се рязко, вдигайки ръце към лицето си, за да се предпази, и в същия миг зърна допотопната прахосмукачка, която сама бе извадила изпод стълбището, след което се подхлъзна върху

прогнилия кашон със скъсаната мрежа бадминтон. Размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие, и почти успя, ала в крайна сметка се строполи на пода и грозно изруга. Темето ѝ се размина на милиметри с най-долното стъпало, и това бе добре, обаче главата ѝ щеше да се увенчае с цицина, а и не бе изключено да изгуби съзнание. Тогава ударът в твърдия циментов под можеше да се окаже смъртоносен, но за щастие тя с длани успя да смекчи падането. Едното ѝ коляно се приземи успешно — върху кашона със съдраната дреха, — ала другото не извади този късмет и изкълъти в пода. Добре, че дънките ѝ омекотиха удара.

„Извадих късмет, че паднах“ — помисли си петнайсет минути по-късно, когато беше в леглото си — все още беше облечена, но поне риданията ѝ стихваха. Сега само изхлипваше от време на време и шумно, с огромни усилия си поемаше въздух. Падането (и страхът, който предхождаше) бяха прочистили съзнанието ѝ. Иначе като нищо щеше да търси кутийката още два часа... или повече, ако имаше сили, разбира се.

Назад към тавана, назад към спалнята за гости, назад мазето... „Назад към бъдещето“, навярно би добавил Скот, който имаше навика да пуска шегите си в най-неподходящия момент. Или, както се оказа впоследствие, най-подходящия.

Така или иначе, можеше да търси кутийката чак до зори и пак да удари на камък. Вече нямаше никакви съмнения — сандъчето или се намираше на някое толкова очебийно място, че е минала поне десет пъти покрай него, или просто го нямаше в къщата. Ами да — нищо чудно да бе задигнато от чистачките, работили за семейство Ландън през годините, или някой строителен работник да бе сметнал, че съпругата му направо ще се влюби в кутийката, а гус'ожата (как ѝ влезе в главата тази дума) хич няма и да забележи.

„Джизи-бизи, малка Лизи — обади се Скот от неизменното си място в главата ѝ. — Помисли за това утре. Нов ден — нов късмет.“

— Добре — изрече тя и се надигна в леглото. Изведнъж осъзна, че е потна и мръсна, а дрехите са залепнали за кожата ѝ. Бързо ги съблече, захвърли ги до леглото и отиде в банята, за да си вземе душ. При падането бе одраскала дланите си и сега шампоанът я щипеше, ала стисна зъби и насапуниса два пъти косата си, оставяйки пяната да се стича по лицето ѝ. Сетне, след като постоя под горещата струя в

продължение на пет минути, решително завъртя крана до самия край на синия сектор, издържа няколко секунди под ледената вода и задъхана се отдръпна от струята. Подсуши се с една от големите хавлиени кърпи, а когато я хвърли в коша за пране, осъзна, че отново е станала предишната Лизи — здравомислеща и готова да сложи точка на този ден.

Легна си и преди сънят да я завлече в мрака, се замисли за помощник-шериф Боукман, който дежуреше в паркираната пред дома ѝ патрулка. Мисълта ѝ поддейства успокояващо, особено след пристъпа на страх, обсебил я в мазето, и тя заспа дълбоко, без да сънува, докато не я събуди пронизителният звън на телефона.

4.

Кантата се обаждаше от Бостън. Естествено бе говорила с Дарла. Когато възникнеше проблем, Дарла винаги бързаше да позвъни на Кантата. Канти я попита дали не трябва да дойде, ала Лизи я увери, че няма причина да напуска Бостън по-рано от предвиденото, независимо какво ѝ е казала Дарла. Аманда си почива и Канти няма с какво да ѝ помогне.

— Ако искаш, иди да я посетиш, но ако няма промяна към по-добро — а доктор Олбърнес ни каза да не се надяваме на подобно нещо, — тя изобщо няма да разбере, че си до нея — добави.

— Господи! — въздъхна Канти. — Това е ужасно, Лиза.

— Така е. Тя обаче е сред хора, които разбират състоянието ѝ... или поне знаят как да се грижат за хора в нейното състояние. С Дарла ще те държим в течение на...

Лизи крачеше из стаята и говореше по безжичния телефон. Изведнъж обаче спря и се втренчи в бележника, подал се наполовина от задния джоб на сините ѝ дънки. Това беше „Малкото тефтерче с обсебености“ на Аманда, само че сега Лизи беше тази, която бе обсебена от него.

— Лиза? — Канти бе единственият човек, който непрекъснато я наричаше така, от което Лизи се чувстваше като асистентка в някое телевизионно шоу, показваща призовете на победителите: „Лиза, покажете на Ханк и Марта какво са спечелили.“ — Лиза, чуваш ли ме?

— Да, мила — отвърна отнесено Лизи, неспособна да откъсне очи от бележника. Мъничките завъртулки на спиралата проблясваха на слънцето като лъскави метални пръстенчета. — Казах, че двете с Дарла ще те държим в течение за състоянието ѝ. — Бележникът се бе огънал, приемайки формата на бедрото, до което бе притиснат в продължение на часове, и докато го гледаше, гласът на Канти ставаше все по-далечен и глъхнещ. Лизи се чу как казва, че Канти би направила същото на нейно място, след което се наведе и извади тефтерчето от джоба на дънките. Обеща на Кантата, че ще ѝ се обади вечерта, каза ѝ, че я обича, сбогува се с нея и хвърли безжичния телефон на леглото, без дори да го удостои с поглед. Цялото ѝ внимание бе погълнато от този измачкан бележник, който можеше да бъде купен за седемдесет и пет цента от всеки магазин. Но защо бе тъй запленена от него? Защото вече бе сутрин и си бе отпочинала? Защото бе чиста и отпочинала? На фона на ярката утринна светлина, лееща се от прозореца, трескавото търсене на кедровата кутийка от миналата нощ ѝ изглеждаше идиотско — поведение, предизвикано от тревогите от вчерашния ден, — ала този бележник изобщо не изглеждаше идиотски... Не, в никакъв случай.

И в този миг, сякаш, за да внесе и своята лепта към хаоса в главата ѝ, в съзнанието ѝ прозвуча гласът на Скот — по-отчетливо от всякога. Господи, колко ясен бе гласът му! И колко силен.

„Оставих ти бележка, милое. Оставих ти бум.“

Тя се замисли за Скот под Вкуснотийското дърво, за Скот сред странния октомврийски сняг, разказващ ѝ, че понякога Пол го е измъчвал с доста трудни буми..., но никога прекалено трудни. Не се бе замисляла за това от години. Бе отблъсквала тези мисли заедно с всички други неща, за които не искаше да се сеща; просто ги избутваше зад пурпурната си завеса. Но ѝ се струваше, че нещо не е наред.

— Той винаги се отнасяше добре с мен — бе казал Скот. В очите му проблясваха сълзи, но гласът му бе спокоен и уверен. Както винаги, когато имаше нещо да разкаже, държеше да го слушат. — Когато бях малък, той винаги се отнасяше добре с мен и аз му отвърщах със същото. Държахме се заедно. Така трябваше. Обичах го, Лизи. Толкова го обичах...

Сега тя вече прелистваше страничките с числата на бедната Аманда, лудешки наблъскани едно до друго. По-нататък имаше само празни листове. Въпреки това обаче тя продължаваше да ги обръща един след друг с пълната увереност, че непременно трябва да намери нещо, и ето че най-накрая стигна до една страничка с една-единствена, написана с печатни букви дума:

РУЖИ

Защо тази дума ѝ беше толкова позната? Отначало не можа да се сети, но после я осени прозрение.

— Каква е наградата ми? — бе попитала тя съществото, облечено с нощницата на Аманда — съществото, което се бе отдръпнало от нея.

— Напитка — бе отвърнало то.

— Кока? — бе предположила тя и съществото беше казало...

— То каза... тя или той каза... „Млъкни, искаме да се полюбуваме на ружите“ — измърмори Лизи.

Да, така беше или почти; за нея това не означаваше нищо и в същото време имаше някакво смътно значение. Секунда-две се взира в думата, след което прелисти бележника до края. Всички страници бяха празни. Тъкмо щеше да го захвърли настрани, когато видя призрачните неясни слова под последната страница. Обърна я и видя думите, написани от вътрешната страна на задната корица на тефтерчето:

4-ТА СТАНЦИЯ: ПОГЛЕДНИ ПОД ЛЕГЛОТО

Ала преди да се наведе и да надзърне под кревата, Лизи първо прегледа числата в началото на бележника, а после се загледа в думата „РУЖИ“, която бе открила десетина страници преди края на тефтерчето, намирайки потвърждение на това, което вече знаеше. Аманда изписваше цифрата „четири“ под прав ъгъл и с отвесна чертица, както учат децата в началното училище: 4. (DDD стр. 197!) Скот пък винаги изписваше четворките с по-заоблени линии и те

изглеждаха малко като знака „&“: 4. (DDD стр. 197!) Освен това Скот обичаше да подчертава кратките си записки и съобщения, а буквите на Аманда бяха мънички, заоблени, ръкописни...

Лизи прескочи от „РУЖИ“ на „4-та страница: погледни под леглото“ и си помисли, че ако покаже на Дарла и Канти двата текста, сестрите ѝ без колебание щяха да заявят, че първият е написан от Аманда, а вторият — от Скот.

А съществото, което лежеше до нея вчера сутринта...

— То говореше като двамата — прошепна Лизи и я побиха тръпки. — Хората може да ме помислят за луда, но наистина говореше като двамата.

„Погледни под леглото.“

Най-накрая Лизи се осмели да последва указанията. Единственият бум, който откри обаче, бяха вехти домашни чехли.

5.

Лизи Ландън седеше сред широката ивица слънчева светлина, бликаща от прозореца. Краката ѝ бяха скръстени в глезените, а дланите ѝ почиваха върху коленете ѝ. Бе прекарала нощта гола и все още не се бе облякла, ефирните пердета хвърляха мрежестата си сянка върху слабото ѝ тяло. Тя погледна отново бележката, насочваща я към четвъртата бум-станция — кратък бум, добър бум, още няколко и ще получи наградата.

„Понякога Пол ме измъчваше с доста трудни буми... но никога прекалено трудни.“

„Никога прекалено трудни.“ С тази мисъл Лизи затвори рязко бележника и се вгледа в задната му корица. Там, изписано с мънички черни буквички под названието на фирмата-производител („Денисън“) се виждаше следното:

mein gott (Боже мой)

Лизи се изправи и започна бързо да се облича.

6.

Дървото ги заслания в света, който принадлежи само на тях. Отвъд е снегът. А под Вкуснотийското дърво звучи гласът на Скот, хипнотизиращият глас на Скот, и тя се пита дали „Стръвни дяволи“ всъщност е неговата история на ужаса... Това е неговата история на ужаса и като се изключат сълзите, които проблясват в очите му, когато говори за Пол и как двамата се държали един за друг сред цялата тази касапница, ужас и кръв на пода, Скот я разказва с нетрепващ глас.

— Никога не си устройвахме лов на буми, когато татко си беше у дома — казва ѝ той, — само докато беше на работа. — Бе премахнал почти напълно западнопенсилванския диалект от говора си, но ето че сега той се завръща, много по-забележим от нейния „янки“ говор и звучащ почти детински: не „у дома“, а „удма“ и не „работа“, а „раота“. — Пол винаги оставяше първата бележка някъде наблизо. В нея пишеше примерно „5 бум-станции“ (това указваше от колко етапа щеше да се състои търсенето) плюс „Погледни в дрешника“ или нещо подобно. Първата станция рядко беше главоблъсканица за разлика от останалите. Помня една, в която се казваше: „Иди там, където татко хвърли котката“ и, разбира се, ставаше дума за стария кладенец. В друга пишеше: „Търси каменни стени, където нещо трака и тори“ и след известно време се сетих, че Пол има предвид стария трактор, оставен до каменния зид в източния край на полето. Бум-станцията ме чакаше точно там — на седалката, затисната, с камък, понеже бе просто едно сгънато листче хартия. Винаги отгатвах гатанките, а когато запечвах някъде, Пол ми помагаше с насочващи въпроси, докато не ми просветнеше. И накрая винаги получавах награда — кока, „Роял Краун Кола“ или шоколадче.

Той я поглежда. Зад гърба му няма нищо друго, освен безкрайна белота. Вкуснотийското дърво — което всъщност бе върба — ги заслания с клоните си. Като магическа завеса, отделяща ги от целия свят.

Скот ѝ казва:

— Понякога, когато у татко забушуваше лошата кръв, кълцането не винаги помагаше, Лизи. Веднъж, докато бе в това състояние, той ме сложи...

на скамейката в коридора, това беше казал мъжът ѝ, вече можеше да си припомни (независимо дали го искаше или не), ала преди да последва спомена зад пурпурната завеса, където се бе спотайвал през цялото време, Лизи зърна човека, който стоеше на задната и веранда. Този път наистина беше човек, а не сенокосачка или прахосмукачка. За щастие имаше време да забележи, че непознатият, макар и да не беше помощник-шериф Боукман, носи униформата на полицейското управление на окръг Касъл. Само поради тази причина тя не започна да крещи като Джейми Лий Къртис във филма „Хелоуин“.

Посетителят ѝ се представи като помощник-шериф Олстън. Той бе дошъл да вземе умрялата котка от фризера на Лизи, както и да я увери, че ще наглежда дома ѝ през целия ден. Попита я дали има мобилен телефон и тя кимна утвърдително. Беше го оставила в беемвето и предполагаше, че все още работи. Полицаят я посъветва да го носи постоянно със себе си и да въведе номера на полицейското управление в списъка за бързо набиране. Щом вида озадачената ѝ физиономия, Олстън побърза да добави, че е готов да го направи вместо нея, ако тя не е „свикнала да използва тази услуга“.

Лизи, която доста рядко ползваше мобилния си телефон, отведе помощник-шерифа до беемвето. Батерията беше почти изтощена, но кабелът на зарядното лежеше в конзолата между предните седалки. Полицаят се пресегна, за да извади запалката от гнездото ѝ, видя пепелта от цигарите и ръката му застина във въздуха.

— Извадете я — насърчи го Лизи. — Реших отново да започна да пуша, но май размислих.

— Мъдро решение, мадам — каза Олстън, без да се усмихне. Извади запалката и включи зарядното в контакта. Лизи нямаше никаква представа, че подобно нещо е възможно — когато изобщо се сещаше да зареди батерията, включваше моторолата в кухнята. Вече бяха минали две години, а тя все още не можеше да приеме мисълта, че наблизо няма човек, който да прочете инструкциите и да разгадае какво означават картинките на фиг. 1 и Фиг. 2.

Попита помощник-шерифа колко време ще отнеме зареждането.

— Напълно? Не повече от час, може би по-малко. През това време ще бъдете ли близо до телефона?

— Да, имам да свърша някои неща в хамбара. Ето там.

— Чудесно. Щом батерията се зареди, постоянно носете телефона със себе си. Закачете го на колана си или го провесете на врата си. При най-малкия признак на тревога натиснете бутона „1“ и цък! — вече говорите с полицаи.

— Благодаря ви.

— Няма защо. Както вече ви казах, ще наглеждам дома ви. А в осем вечерта Дан Боукман ще ме смени, освен ако не изникне някакъв спешен случай. Не е изключено нещо подобно да се случи — в малките градове като този петъчните вечери са доста напрегнати, — но имате ли телефон с режим „бързо набиране“, полицията веднага ще ви се притече на помощ.

— Прекрасно. Успяхте ли да научите нещо за мъжа, който ме безпокоеше?

— Не, мадам — отвърна спокойно помощник-шериф Олстън. Естествено можеше да запази спокойствие, защото не го бяха заплашвали, че ще му причинят болка, пък и едва ли някой би дръзнал да заплаши този мъж, висок сто и деветдесет сантиметра и тежащ сто и двайсет килограма. „Такива като него може да ги показват на панаира“ — навярно би казал баща й; в Лисбон Стария Денди Дебушър бе известен с хапливите си остроумия.

— Ако Анди чуе нещо... искам да кажа, помощник-шериф Клатърбък — сега той е шеф, докато шериф Риджуик не се върне от медения си месец — веднага ще ви уведоми. Междувременно трябва да съблюдавате някои мерки за сигурност. Заклучвайте всички врати, когато сте вкъщи, нали няма да забравите? Особено след като се стъмни.

— Няма да забравя — увери го Лизи.

— И дръжте мобилния си телефон под ръка.

— Добре.

Той вдигна палците на двете си ръце и се усмихна, когато тя му отвърна със същото.

— Сега ще сляза долу да взема онази котка. Бас държа, че няма да ви липсва много.

— Така е — кимна Лизи, ала тъкмо сега повече от всичко на света искаше да се отърве от компанията на помошник-шериф Олстън. За да отиде в обора и да надзърне под леглото. Леглото, което през

последните дваайсет години бяха държали в бившия курник. Бяха го купили в Германия. В Германия, където...

8.

... всичко, което може да се прецака, се прецаква.

Лизи не помнеше къде бе чувала тази фраза, но това нямаше и кой знае какво значение. Важното бе, че тези думи се завръщаха в съзнанието ѝ с нарастваща честота през деветте месеца, които бяха прекарали в Бремен: „Всичко, което може да се прецака, се прецаква.“

Всичко, което може... Точно така.

Къщата на улица „Бергенщрасе“ е абсолютен ветрилник през есента, превръща се във фризер през зимата и подгизва от влага през пролетта. Двата душа ту работят, ту — не, а тоалетната на долния етаж е истински кошмар. В началото хазяинът се измъква с обещания, че ще оправи нещата, а после престава да отговаря на обажданията на Скот. Накрая съпругът ѝ наема за луди пари една немска адвокатска кантора, защото както казва на Лизи, не може да остави този копелдак да се държи по такъв безотговорен начин — не може да го остави да победи. В крайна сметка копелдакът, който намигва многозначително на Лизи, когато Скот не гледа (тя не смее да каже за това на мъжа си, понеже той губи чувството си за хумор, когато става въпрос за хазяина), не побеждава. Под заплахата от юридически санкции той захваща ремонт — покривът спира да тече, а тоалетната на първия етаж престава да се смее зловещо в полунощ. Сменя парния котел. Направо чудо на чудесата. Сетне хазяинът цъфва една вечер, порядъчно подпийнал, и крещи на Скот на странна смесица от немски и английски, наричайки го „американски комунистически скандалджия“ — фраза, която мъжът ѝ ще помни до края на живота си. Скот, който също не е трезвен (в Германия съпругът ѝ и трезвеността рядко се срещат) в един момент предлага на хазяина копелдак цигара.

През тази година Скот пие, шегува се и изпраща адвокати при хазяина копелдак, но не пише. Не пише, защото вечно е пиан, или е вечно пиан, защото не пише? Лизи не знае. А през май, когато лекционният му курс завършва, вече ѝ е все едно. През май тя иска само да живее на място, където разговорите в магазините или на

главната улица няма да извикват у нея мисли за същества, родени от кръстоските между хора и животни, като тези във филма „Островът на доктор Моро“. Знае, че е несправедлива, ала също така знае и че за целия си престой в Бремен не успя да си намери нито една приятелка, дори и сред преподавателките в университета, където мъжът ѝ прекарваше доста време. Тя прекарва повечето време в пронизваната от течения къща, загърната с дебели шалове, ала въпреки това зъзнеца от студ, почти винаги самотна и нещастна. Седи пред телевизора, гледа предавания, които не разбира, и слуша рева на камионите, носещи се по околоръстното шосе. Когато минават по-големите — обикновено марка „Пежо“ — цялата сграда се тресе. Обстоятелството, че Скот също е нещастен, че занятията не вървят добре и лекциите му са истинска катастрофа, не спомага за подобряването на настроението ѝ. И как би могло? Този, който беше казал, че не е хубаво да си сам в страданието си, беше абсолютен въздухар. Виж, авторът на „Това, което може да се прецака, непременно се прецаква“... Този човек бе напипал нещо вярно.

Когато Скот си е вкъщи, той доста често е пред очите ѝ — по-често, отколкото е свикнала, — понеже не се скрива в тясната тъмна стаичка, която е определил за свой работен кабинет. Отначало се опитва да пише, ала през декември опитите му стават все по-редки и до февруари секват напълно. Човекът, който можеше да пише в „Мотел 6“ с прозорец, гледащ към магистрала с осем платна, и необуздан купон, вихрещ се на горния етаж, — тук напълно бе изгубил разказваческия си дар. Обаче, доколкото Лизи вижда, това не го измъчва кой знае колко. Вместо да пише, Скот прекарва дълги, весели и крайно изтощителни уикенди с жена си. Често тя пие заедно с него и се напива заедно с него; като се изключи сексът, поркането е единственото нещо, което може да прави с него. После естествено идва мрачният махмурлив понеделник и Лизи със задоволство изпраща Скот в университета, въпреки че щом стане десет вечерта и той още не се е прибрал, тя седи до прозореца, гледащ към „Бергенщрасе“, и търси с поглед взетото под наем ауди, чудейки се къде е мъжът ѝ и с кого ли пие. И колко пие. Понякога през съботните дни той я убеждава да поиграе с него на криеница в голямата, пронизвана от ветровете къща — казва ѝ, че това ще ги сгрее, и е напълно прав. Друг път двамата се гонят нагоре-надолу по стълбите и дългите коридори, обути

със смешните си кожени панталони, смеят се като надрусани (да не кажем разгонени) хлапета и крещят на немски „Achtung!“ „Mein gott!“ Почти винаги тези идиотски игрички завършват със секс. Подпийнал или не (по-често подпийнал), през тази зима и пролет Скот постоянно иска секс и Лизи е сигурна, че преди да напуснат тази ветровита сграда на „Бергенщрасе“, ще са се изчукали във всички стаи, повечето бани (включително и онази със смеещата се тоалетна) и дори в някои от дрешниците. Този непрекъснат секс е една от причините тя никога (добре, де, почти никога) да не се безпокои, че си е намерил любовница — независимо от дългите му отсъствия, независимо от пианството му и независимо от обстоятелството, че не върши онова, за което е създаден — да пише.

Ала естествено и тя не върши онова, за което е създадена, и от време на време тази мисъл се забива с болезнена яснота в съзнанието ѝ. Не може да каже, че Скот я е лъгал или съзнателно я е подвеждал — не, в никакъв случай. Един-единствен път ѝ беше казал, но съвсем прямо и откровено, че не бива да имат деца. Ако тя иска да има деца (знаел, че семейството ѝ е голямо), то по-добре да не се женят. Това би разбило сърцето му, ала ако Лизи държи много на децата, ще се примири с раздялата им. Бе ѝ казал всичко това под Вкуснотийското дърво, където седяха, изолирани от целия свят, а навред се ширеше странният октомврийски сняг. Тя си позволява да си припомни този разговор само в Бремен по време на дългите самотни следобеди, когато небето винаги изглежда бяло, времето застива, камионите ръмжат и леглото се тресе под нея. Леглото, което Скот беше купил и по чието настояване пренесоха в Америка. Лизи се просва на него, закрила очите си с длани, и си мисли, че това е било наистина ужасна идея, въпреки веселите им уикенди и страстните им (а понякога и неистови) любовни игри. Правеха неща, каквито за нищо на света не би могла да си представи преди шест месеца, и тя знае, че някои нямат почти нищо общо с любовта; по-скоро са породени от скука, носталгия по дома, пианство и тъга. Скот пие, пие доста, и това започва да я тревожи. Разбира, че ако той не овладее порока си, нещата ще завършат наистина зле. Празнотата на утробата ѝ също я хвърля в депресия. Бяха сключили сделка, о, да, но под Вкуснотийското дърво тя още не си даваше сметка, че годините минават, а времето носи своето бреме. Възможно е Скот отново да започне да пише, когато се върнат в

Америка, но какво ще прави тя? „Никога не ме е лъгал“ — мисли си Лизи, докато лежи на бременския креват, закрила очите си с длан, ала в съзнанието си вижда момента — и той изобщо не е далечен, — когато това вече няма да я устройва, и тази перспектива я плаши. Ето защо понякога ѝ се иска никога да не е седяла със Скот Ландън под онази идиотска върба.

А друг път си мисли, че е по-добре изобщо да не го бе срещала.

9.

— Не е вярно — прошепна тя на сенките в сумрачния обор, ала в същото време почувства как мъртвата тежест на работния му кабинет над нея опровергава думите ѝ — всичките тези книги, всичките тези истории, този отишъл си завинаги живот... Не се разкайва, задето се е омъжила за него, но да, понякога ѝ се иска никога да не бе срещала този изпълнен с проблеми (и създаващ проблеми) мъж. Да бе срещнала някой друг. Някой мил и спокоен програмист например, който да изкарва по седемдесет хилядарки годишно и щеше да ѝ направи три деца. Две момчета и едно момиче — най-големият ще е пораснал и ще се е оженил, а другите още ходят на училище. Това обаче нямаше да е животът, който бе намерила. Или по-скоро този, който я бе намерил.

Вместо да отиде веднага при бременското легло (все още не бе готова, струваше ѝ се твърде прибързано), Лизи влезе в жалкото си подобие на кабинет и огледа внимателно помещението. Какво ли бе възнамерявала да прави тук, докато Скот пишеше книгите си на горния етаж? Не можеше да си спомни, ала знаеше какво я бе притегнало тук — телефонният секретар. Погледна червената единица, която пламтеше на дисплея с надпис „НЕПРОСЛУШАНИ СЪОБЩЕНИЯ“ под него, и се замисли дали да не се обади на помощник-шериф Олстън, за да чуе и той записа. В крайна сметка обаче се отказа. Ако съобщението бе оставено от Дули, полицаят можеше да го прослуша и по-късно.

„Естествено, че ще е Дули. Кой друг може да е?“

Тя се стегна в очакване на новите заплахи, озвучени от познатия ѝ вече спокоен и подлъгващо здравомислещ глас, и натисна бутона „PLAY“. Миг по-късно някаква млада жена, представила се като Ема,

започна да обяснява колко много пари може да спести Лизи, ако се възползва от услугите на „Ем Си Ай“.

Лизи прекъсна съобщението по средата на една дума, натисна бутона „ИЗТРИЙ“ и си каза: „Дотук с прословутата женска интуиция.“

Когато излезе от кабинета, се смееше.

10.

Лизи съзерцаваше грамадния силует на бременския креват, завит с платнище, без да изпитва нито носталгия, нито тъга, макар и да предполагаше, че двамата със Скот бяха правили любов на него (или поне се бяха чукали). Колко ли пъти всъщност се бяха любили по време на периода СКОТ И ЛИЗИ В ГЕРМАНИЯ? Стотици? Възможно ли бе за някакви си девет месеца, при положение че имаше дни, а понякога и цели работни седмици, по време на които тя го виждаше първо в седем сутринта, още сънен и забързан към вратата с удрящото се в коляното му куфарче, а после чак в десет вечерта (или единайсет без четвърт), когато се прибираше, тътрейки нозе? Да, предполагаше, че е възможно, щом прекарваха по цели уикенди в леглото, отдадени на, както казваше Скот, „сексограми“. Защо тогава не хранеше топли чувства към това безмълвно, закачулено чудовище? Причината да ненавижда леглото всъщност се дължеше на факта, че разбираше — дори не интуитивно, а на нивото на някаква подсъзнателна логика („Лизи е дяволски умна, стига да не се замисля за това“ — бе казал веднъж Скот на едно събиране и тя не знаеше дали да се гордее, или да се срамува), — че този креват за малко не бе разрушил семейството им. Без значение колко отвратително-прекрасен беше сексът или как я докарваше до множество оргазми, изстрелвайки я отново и отново на върха на блаженството, докато тя не започваше да си мисли, че ще полудее от удоволствие; без значение от мястото, което бе открила и което можеше да докосне малко преди Скот да свърши — тогава по цялото му тяло пробягваха тръпки и той надаваше такива викове, че тя настръхваше, докато той беше вътре в нея, горещ като... добре, де, като доменна пещ. Бе доволна, че този дяволски креват е покрит със саван като гигантски мъртвец, понеже (поне доколкото си спомняше) всичко, което се случваше върху него, бе нередно и насилствено и

всеки следващ полов акт затягаше все повече и повече клупа около гърлото на техния съвместен живот. Любов? Да правят любов! Да. Може би... само няколко пъти. За сметка на това не можеше да забрави моментите на грозно шибане, нижещи се един подир друг. Задушаване... и отпускане. Задушаване... и отпускане. И всеки следващ път на съществото, наричащо се Скот-и-Лизи, му трябваше повече време, за да започне да диша отново. Най-накрая напуснаха Германия. В Саутхемптън се качиха на борда на „Кралица Елизабет П“ и отплаваха за Ню Йорк. На втория ден от презокеанското им пътуване тя се върна от разходка на палубата и замря пред вратата на каютата им. Просто застина там — стиснала ключовете в ръка, затаила дъх, килнала глава на една страна — и се вслушваше напрегнато. От вътрешността на помещението се чуваше бавното, но равномерно тракане на пишещата машина, и на лицето на Лизи разцъфна усмивка.

Все още не смееше да повярва, че всичко ще бъде наред, ала докато стоеше пред вратата и слушаше как Скот се връща към призванието си, тя знаеше, че е напълно възможно. Така и се оказа. Когато съпругът ѝ сподели, че е уредил транспортирането в Америка на онова, което наричаше „Mein Gott Bed“, Лизи не направи никакъв коментар на думите му, макар и да знаеше, че никога вече няма да спят в него или да правят любов. Ако Скот ѝ бе предложил да се позабавляват отгоре му — „Само веднъж, моя малка Лизи, в памет на старите дни!“ — тя щеше да му откаже. Нещо повече — щеше да му каже да си го начука сам. Ако на света съществуваше обладана от призраци мебел, това беше проклетият креват.

Сега Лизи се приближи до него, коленичи, повдигна покривалото и надзърна отдолу. И там, сред пращното пространство между кревата и пода, където отново витаеше миризмата на пилешки курешки (тя се бе завърнала „Като куче, което се връща при повърнатото от него“ — помисли си Лизи), бе онова, което бе търсила толкова отчаяно.

Там, сред сенките, се мъдреше кедровата кутийка на Доброто мамче.

[1] Макгръф Полицейското куче — анимационен герой, използван от Националния съвет по предотвратяване на престъпленията в множество рекламни клипове. — Б. пр. ↑

VIII. ЛИЗИ И СКОТ (ПОД ВКУСНОТИЙСКОТО ДЪРВО)

1.

Тъкмо влезе в обляната от слънцето кухня, носейки кедровата кутийка, и телефонът зазвъня. Лизи остави сандъчето на пода, вдигна слушалката машинално и измърмори „ало“, без да се бои от гласа на Джим Дули. Ако се обаждаше той, щеше да му каже, че е позвънила в полицията, и да затвори телефона. В момента беше прекалено заета, за да се страхува.

В ухото ѝ обаче прозвуча гласът на Дарла — не на Дули, — която се обаждаше от една от стаите за гости в „Грийнлон“, и Лизи не се учуди особено, когато разбра, че Дарла се измъчва от чувство за вина, задето се е обадила на Канти в Бостън. Ами ако беше обратното и Канти се намираше в Мейн, а Дарла в Бостън? Навярно щеше да е същото. Тя не знаеше колко се обичаха Дарла и Канти в момента, ала явно се използваша взаимно, тъй както алкохоликът използва пиячката. Когато бяха деца, Доброто мамче повтаряше, че щом Кантата хване грип, Дарла тутакси вдига температура.

Лизи се опита да отреагира правилно, както и при предишния си разговор с Канти, ръководена от все същата причина — за да свърши колкото се може по-скоро с тази работа и да се захване със своите дела. Тя предполагаше, че по-късно ще може да се погрижи за сестрите си (искрено се надяваше, че ще може), но в момента угризенията на Дарла я интересуваха не повече от сегашното състояние на Аманда. Колкото и сегашното местонахождение на Джим Дули, добави мислено тя, стига да не се намираше в една стая с нея, размахвайки нож.

Увери сестра си, че е постъпила съвсем правилно, като се е обадила на Канти. И че няма никаква причина Канти да напуска Бостън и да идва тук. Добави, че непременно ще посети Аманда по-късно през деня.

— Ужасно е — каза Дарла и въпреки че съзнанието на Лизи бе прекалено заето с други мисли, изведнъж почувства болката в гласа на сестра си. — Ужасна е продължи Дарла и заизстрелва думите една подир друга: — Не исках да кажа това, естествено, че не е ужасна, ужасно е да я видиш такава. Седи като чучело. Една празна обвивка. В един момент сутрешното слънце освети лицето ѝ... изглеждаше толкова стара...

— Моля те, успокой се, миличка — каза Лизи, докато галеше с върховете на пръстите си гладката лакирана повърхност на кедровата кутийка. Дори и през затворения капак долавяше извиращия от вътрешността ѝ сладък аромат. Когато я отвореше, щеше да се наведе над нея и да се гмурне в този аромат, вдишвайки миналото.

— Хранят я с тръбичка — измънка Дарла. — Пъхат я, а после я изваждат. Ако не започне да се храни сама, сигурно ще трябва да оставят тръбичката завинаги в нея... — Тя въздъхна или може би изхлипа. — Хранят я с тръбичка, а вече е толкова измършавяла, че не може да говори, а сестрата ми каза, че понякога карат така в продължение на години, че понякога изобщо не се връщат. Ох, Лизи, не знам дали ще го понеса.

Последните ѝ думи накараха Лизи да се усмихне. Пръстите ѝ вече опипваха пантичките от задната страна на сандъчето. Усмивката ѝ бе от облекчение. Разговаряше с Дарла — кралицата на драмата, Дарла — примадоната, което означаваше, че нещата се бяха върнали към онова състояние, в което всяка от двете играеше обичайната си роля. На единия край на линията бе Дарла Чувствителната — подайте ѝ ръка, дами и господа! А на другия край — Крехката Лизи (крехка, но куражлийка). Да я чуем какво ще каже...

— Още днес следобед ще отида в „Грийнлон“ и ще поговоря с доктор Олбърнес. Дотогава сигурно ще имат по-ясна представа за състоянието ѝ...

— Наистина ли мислиш така? — В гласа на Дарла се долавяше съмнение.

Лизи не знаеше, обаче каза:

— Абсолютно. А ти трябва да се върнеш вкъщи и да си починеш. Може би даже да поспиш.

— Ох, скъпа... — въздъхна театрално сестра ѝ, — няма да мога да заспя.

На Лизи ѝ беше все едно дали Дарла яде, спи, пуши трева или се изхожда сред бегониите. Единственото, което искаше, беше да затвори телефона.

— Пак ще се чуем, миличка, а сега гледай да се разтовариш. Слушай, не мога да говоря повече. Пека нещо във фурната.

Настроението на Дарла моментално се промени.

— О, Лизи! Ти? — Тази въпросителна интонация ужасно я вбеси. Сякаш през целия си живот не бе готвила нищо друго, освен... чийзбургери полуфабрикати. — Какво печеш? Бананов сладкиш?

— Почти позна. С боровинки. Трябва да му хвърля едно око, да не вземе да изгори.

— Но по-късно ще наминеш да видиш Манда, нали?

Искаше ѝ се да закреши, ала успя да се въздържи и рече:

— Непременно. Още днес следобед.

— Е, ами тогава... — Дарла внезапно млъкна. „Убеди ме казваше мълчанието ѝ. — Поговори с мен още петнайсетина минути и ме убеди.“ — Значи... мога да се прибирам.

— Точно така. Чао, Дарла.

— И не смяташ, че съм сгрешила, като се обадох на Канти, така ли?

— Не! Ако искаш, обади се на Брус Спрингстийн! На Хал Холбрук! На проклетата Конди Райс!^[1]

Само МЕ ОСТАВИ НА МИРА!

— Естествено, че не. Мисля, че си постъпила добре. Дръж я... — Лизи внезапно си помисли за малкото тефтерче с обсебености на Аманда. — Дръж я в течение.

— Ами... добре. Чао, Лизи. Предполагам, че скоро ще се видим.

— Чао, Дарла. Щрак. Най-накрая.

Лизи стисна клепачи, отвори сандъчето и вдъхна силния аромат на кедр. За миг си представи, че отново е петгодишно момиченце с шортите на Дарла, които вече ѝ бяха омалели, и износените, но любими каубойски ботушки „Малката ездачка“ с избелели розови ушенца отстрани.

После надзърна в кутийката, за да провери какво има вътре и къде ли ще я отведе.

Най-отгоре лежеше увит във фолио пакет, дълъг двайсетина сантиметра, широк десет и дебел около пет. На две места съдържанието на пакета сякаш искаше да излезе навън, обтягайки фолиото. Лизи не знаеше какво има вътре, но щом го вдигна, долови лекия дъх на мента (всъщност го бе почувствала доста по-рано, обаче тогава се губеше сред силната миризма на кедър) и споменът връхлетя още преди да развие пакета и да види твърдото като камък парче сватбена торта. В него бяха забити две пластмасови фигурки — кукла-момченце с фрак и цилиндър и кукла-момиченце с булчинска рокля. Бе възнамерявала да запази парчето торта в продължение на година и сетне да го изядат със Скот на първата годишнина от сватбата си. Не беше ли суеверие? Ако бе така, трябваше да сложи парчето във фризера, а то се бе оказало в кутийката.

Тя откъсна парченце от глазурата и го сложи в устата си. Вкусът му почти не се усещаше — само някакъв далечен намек за сладост и едва доловим, изчезващ аромат на мента. Гражданската церемония се състоя в параклиса „Нюман“ в Мейнския университет. Всичките й сестри присъстваха, дори Джоди. Линкълн, братът на покойния татко Дебушър, бе дошъл от Сабатъе, за да предаде невестата на младоженеца. Присъстваха приятелите на Скот от Питсбъргския и Мейнския университет, а шафер бе литературният му агент. Роднини на Скот естествено нямаше — всичките му близки бяха мъртви.

Под вкамененото късче торта лежаха две сватбени покани. Двамата със Скот ги бяха написали сами всеки половината — и тя бе запазила една от нейните и една от неговите. Под тях имаше сувенирна кибритена кутийка. Бяха обсъждали и друг вариант — да поръчат на някоя фирма поканите и кибритените кутийки. Можеха да си позволят подобни разходи, въпреки че парите от изданието с меки корици на романа „Стръвни дяволи“ още не бяха дошли, ала в крайна сметка решиха, че поканите, написани на ръка, ще бъдат по-интимни (и забавни). Спомняше си как бе купила петдесет бели кибритени кутийки от супермаркета „ИГА“ в Клийвс Милс, а после ги надписа сама с червена химикалка. Кутийката, която сега държеше, навярно бе единствената оцеляла и тя я разглеждаше с любопитството на археолог и болката на влюбена жена.

Скот и Лиза Ландън
19 ноември 1979 година
„Вече сме двама.“

Сълзите парнаха очите ѝ. Идеята за „Вече сме двама“ беше на Скот — бе казал, че това е препратка към „Мечо Пух“. Тя веднага си спомни за какво ставаше дума — толкова пъти бе молила Джодота или Аманда да я пренесат в Стоакровата гора, — и си бе помислила, че „Вече сме двама“ е просто перфектно. Дори го бе целунала заради блестящото хрумване. А сега... сега ѝ приляваше от кибритената кутийка с този глуповат, самонадеян надпис. Това бе другият край на дъгата, вече бе останала сама... и колко глупава цифра беше тази единица... Пъкна кутийката в джоба на блузката си и изтри сълзите си. Явно изследването на миналото беше доста съзлива работа.

„Какво става с мен?“

Бе готова да плати цената на скъпия си баварец, че и отгоре само за да узнае отговора на този въпрос. А си въобразяваше, че нищо ѝ няма! Нали бе погребала Скот и беше продължила напред. В продължение на две години и нещо старата песен „Живея си чудесно и без теб“ ѝ се струваше абсолютна истина. Сетне бе започнала да подрежда кабинета на покойния си съпруг и вероятно бе разбудила призрака му — не в някакъв ефимерен призрачен свят, а вътре в себе си. Даже знаеше къде и кога се бе случило това — в края на първия ден в кабинета, в онова поизгубило триъгълните си очертания ъгълче, което Скот обичаше да нарича „моето кътче на спомените“. Там стената бе окичена с неговите литературни награди и дипломи, грижливо поставени в остъклени рамки: „Национална награда за литература“, „Пулицър“ за белетристика, „Световна награда за фентъзи“ за романа „Стръвни дяволи“... И какво се бе случило?

— Превъртах — промълви Лизи с треперещ, изплашен глас и отново запечата фолиото, в което лежеше вкамененото парче сватбена торта.

По-точно не можеше да се каже. Бе превъртjа. Спомените ѝ не бяха особено отчетливи, ала не беше забравила, че всичко започна с жаждата ѝ. Отиде да си налее чаша вода от тъпото, идиотско барче в нишата, където имаше и чешма — тъпо, защото Скот отдавна бе

отказал пиенето, макар че авантюрата му с алкохола бе продължила доста по-дълго от авантюрата му с цигарите, — ала така и не потече вода. За сметка на това от водопроводните тръби се разнесе подлудяващо бучене и стържене. Навярно, ако бе почакала, водата щеше да се появи, но Лизи завъртя крана в изходното му положение и се обърна към вратата между нишата и така нареченото кътче на спомените. Яркостта на лампата над главата ѝ се регулираше с реостат и в момента тя изобщо не светеше с пълната си мощност. При подобно осветление всичко изглеждаше нормално и всичко изглеждаше постарому, ха-ха. Струваше ѝ се, че Скот ей-сегичка ще отвори вратата, ще влезе, ще надуе музиката и ще започне да пише. Сякаш изобщо не си бе отишъл завинаги. Какво ли трябваше да почувства? Тъга? Болка? Носталгия! Нима? Нещо толкова приятно, благовъзпитано и нежно като носталгия! Ако е така, направо да си умреш от смях, защото онова, което я връхлита в следващия момент, едновременно трескаво-горещо и смразяващо-студено, е...

3.

Онова, което я връхлита — нея, практичната Лизи, Лизи, която винаги запазва хладнокръвие (с изключение може би на деня, когато ѝ се наложи да размаха сребърната лопатка, но и за онзи ден тя се ласкае, че е постъпила правилно), малката Лизи, успяваща да запази здравия си разум, когато всички около нея го губят, — онова, което я връхлита, е някаква дива, заслепяваща ярост; божествена ярост, която изблъсква разума ѝ встрани и завзема контрола над тялото ѝ. Същевременно обаче тази ярост сякаш внася яснота в мислите ѝ, трябва да е внесла яснота в мислите ѝ, защото тя най-накрая разбира. Две години са доста дълго време, ала накрая всичко си идва на мястото. Тя осъзнава истината. Вижда светлината.

Той е ритнал камбаната, както казват хората. (Това харесва ли ти?)

Той е гушнал букета. (Ами това? Във възторг ли си?)

Той гризе сандвичи от пръст (Този бисер е от езерото на думите, от което всички утоляваме жаждата си.)

И накрая какво остава? Всичко се свежда до това, че той я прелъсти и я изостави. А после се омете. Плю си на петите и изчезна, напусна града със „Среднощния експрес“. Отпраши към Териториите.

Изостави жената, която го обичаше с всяка клетка на тялото си и всяка частичка сиво вещество в не особено умната си глава, а сега всичко, което ѝ беше останало, бе тази скапана... идиотска... черупка.

Тя се пречупва. Лизи се пречупва. И когато се втурва към неговото тъпо, загубено, идиотско кътче на спомените, тя сякаш го чува да ѝ казва: „*ВЕДТСКЕН, милое — Важното Е Да Ти Стиска, Когато Е Напечено*“, след което гласът му замлъква и тя започва да събаря от стените поставените в рамки дипломи и фотографии. Сграбчва бюста на Лъвкрафт, връчен му от журито на „Световната награда за фентъзи“ за романа „Стръвни дяволи“, тази отвратителна книга, и го хвърля с всяка сила през кабинета, крещейки:

— Майната ти, Скот! Майната ти.

Това е един от редките случаи, когато подобна фраза се изтръгва от устата ѝ след онази нощ, когато съпругът ѝ счупи с юмрук стъклото на оранжерията — нощта на кръвния бум. Тогава също му беше ядосана, ала не колкото сега; ако той беше тук, като нищо щеше да го убие отново. Тя е извън себе си от ярост и продължава да събаря от стената всичките му трофеи, докато и последната грамота не се озовава на пода. За щастие само няколко се счупват, понеже подът е застлан с дебел килим (по-късно, когато пристъпът на безумие отmine, Лизи ще е благодарна за този факт). Върти се около оста си като истинско торнадо, отново и отново крещи името му: „Скот! Скот! Скот!“ — и плаче от болка, плаче от чувството за загуба, плаче от ярост. Обвинява го, че я е изоставил, и се разкъсва от ридания, защото иска той да се върне — ох, как само иска да се върне! Какви са тези глупости „всичко е по-старому“ — нищо не е по-старому без него, тя го мрази, той ѝ липсва, в сърцето ѝ зее дупка, а вятърът, който я пронизва, е много по-студен от вятъра, веещ от Йелоунайф.

Светът е толкова пуст и лишен от любов, когато няма кой да изрече името ти и да те повика. Накрая Лизи вдига с две ръце монитора на компютъра, който стои в кътчето на спомените, и нещо в гърба ѝ предупредително изхрущява, но тя не обръща внимание на идиотския си гръб, голите стени ѝ се смеят, а тя е побесняла от ярост.

Обръща се тромаво и блъска в стената монитора. Глух удар, трясък на счупено стъкло... и после отново се възцарява тишина.

Не, навън свирят щурци.

Лизи се олюлява и пада върху осеяния с отломки килим, хлипайки безутешно. Изтощена е до краен предел. Вика ли го обаче да се върне при нея? Моли ли го — с цялата сила на обзелата я мъка — да се завърне в живота ѝ? Връща ли се той като вода, която най-накрая протича по отдавна неизползван водопровод? Мисли си, че отговорът на тези въпроси е...

4.

— Не — измърмори Лизи. Защото (колкото и безумно да звучи) Скот сякаш е подготвил за нея всички тези бум-станции дълго преди да умре. Свързал се е с доктор Олбърнес например, който се оказа луд по книгите му, и някак си е успял да изкопчи информация за историята на заболяването на Аманда. И ето го резултата: „Господин Ландън ми каза, че ако някога се срещнем, трябва да ви попитам как е заблудил онази медицинска сестра в Нешвил.“

И... когато е скрил кедровото сандъче на Доброто мамче под бременския креват в хамбара? Защото нямаше кой друг да го е направил, освен Скот — тя никога не бе слагала кутийката там.

През 1996 година?

(замълчи)

През зимата на 1996, когато дъската на Скот се бе разхлопала и тя трябваше да...

(ТИХО, ЛИЗИ, НЯМА ЛИ ДА МЛЪКНЕШ)

Добре... добре, ще си замълчи за зимата на 1996 година — засега, — но бе сигурна, че се е случило тъкмо тогава. И...

Лов на буми. Но защо! С каква цел? За да свикне на малки порции с онова, с което не се решаваше да се сблъска отведнъж? Може би. Вероятно. Скот, който добре познаваше тези неща, навярно съчувстваше на разума, стремящ се да скрие зад завесата най-ужасните спомени, или да ги напъха в сандъчета със сладък аромат.

Добър бум.

„Ох, Скот, какво му е доброто на това? Какво му е доброто на цялата тази болка и мъка?“

Кратък бум.

Ако беше така, значи кедровата кутийка бе или последната, или една от последните бум-станции, и Лизи си помисли, че ако продължи още малко напред, вече няма да може да се върне назад.

„Мило“ — прошепна той..., но само във въображението ѝ. Нямаше призрци. Само спомени. Само гласът на мъртвия ѝ съпруг. Тя го вярваше; тя го знаеше. Можеше да затвори кутийката. Можеше да дръпне завесата. Можеше да не разравя миналото.

„Миломое.“

Винаги ставаше неговото. Дори мъртъв, пак успяваше да направи така, че да стане неговото.

Лизи въздъхна — въздишката ѝ прозвуча болезнено самотно и печално — и реши да продължи напред. В крайна сметка щеше да изиграе ролята на Пандора.

5.

Още един сувенир, останал от деня на сватбата им (макар да нямаха църковен брак, те бяха пазили стриктно обетите си) и пхнат от нея в сандъчето, беше снимката, която си бяха направили в „Рок“ — най-безвкусния, шумен, мръсен и долнопробен бар в Клийвс Милс. На нея се виждаха двамата със Скот — излезли на дансинга за първия си танц. Тя бе с бяла дантелена рокля, а той — с обикновен черен костюм („Моят гробарски костюм“ — както обичаше да го нарича), който бе купил специално за случая (и през онази зима го обличаше отново и отново за рекламното турне на „Стръвни дяволи“). На заден план се виждаха Джодота и Аманда, и двете изключително млади и миловидни, с вдигнати коси и длани, застинали наред ръкопляскане. Лизи гледаше Скот, а той ѝ се усмихваше. Ръцете му бяха на талията ѝ и, Господи, колко дълга беше косата му — стигаше почти до раменете му. Съвсем бе забравила за това.

Прокара пръсти по изображенията на хората, сред които бяха в този знаменателен момент — „СКОТ И ЛИЗИ, НАЧАЛОТО!“ — и изведнъж си даде сметка, че се сеца за името на рокгрупата от Бостън,

която свиреше („Суингинг Джонсънс“), както и за названието на парчето, на което танцуваха пред своите приятели (кавър на „Вече е твърде късно да се върнеш назад“, чието оригинално изпълнение беше на „Корнилиъс Брадърс & Систър Роуз“).

— Ох, Скот — отрони се от устните ѝ. Още една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя машинално я избърса. Сложи фотографията на обляната от златистите слънчеви лъчи маса и продължи проучванията. В сандъчето имаше тънка пачка с менюта, салфетки с емблемите на различни барове, кибритени кутийки от мотели в Средния Запад, както и програма на литературните четения в университета „Индиана“ в Блумингтън, обявяваща среща с автора на „Стръвни дяволи“ Скот Линдън. Помнеше, че бе запазила програмката заради тази печатна грешка, като бе подхвърлила на мъжа си, че някой ден ще струва цяло състояние, а Скот бе отвърнал: „Това са само мечти, мило мое.“ Датата на литературното четене беше 19 март 1980 година... Но къде са сувенирите от „Еленови рога“? Нима не беше взела нищо оттам? В онези дни тя почти винаги вземаше по нещичко, това ѝ беше като хоби, и можеше да се закълне, че...

Лизи взе програмката с името Скот Линдън и видя менюто — тъмнопурпурно, със златни надписи, гласящи „ЕЛЕНОВИ РОГА“ и „РИМ, НЮ ХАМПШИР“. В същия миг чу гласа на Скот — толкова ясно, сякаш говореше в ухото ѝ: „Когато си в Рим, прави като римляните.“ Беше го казал онази вечер в празния ресторант (освен тях и сервитьорката нямаше никого), когато бе поръчал два „Специалитета на главния готвач“. Както и по-късно, докато бяха голи в леглото.

— Предложих им да го купя — прошепна Лизи сред тишината на слънчевата пустееща кухня, — но онзи човек каза, че мога да го взема. Защото сме били единствените им гости. И заради снежната буря.

Тази странна октомврийска снежна буря. Бяха останали в „Еленови рога“ две нощи, макар че бяха планирали да останат само една, и на втората тя остана да лежи будна дълго след като Скот се бе пренесъл в царството на сънищата. Студеният атмосферен фронт, причинил виелицата, вече си отиваше и тя слушаше как снегът се топи и водата капе от корнизите. Лежеше в това чуждо легло (първото чуждо легло, което делеше със Скот) и си мислеше за Андрю „Спарки“ Ландън, за Пол Ландън и за Скот Ландън — Скот оцелелия. Както и за буми. За добри буми и за кръвни буми.

Мислеше си за пурпурното.

По някое време облаците се разпръснаха и в стаята нахлу бледото лунно сияние. Под ласките на тази светлина тя най-накрая успя да заспи. На следващия ден — неделя — те си тръгнаха. Светът около тях отново се завръщаше от зимата към есента, а след по-малко от месец двамата танцуваха под звуците на песента „Вече е твърде късно да се върнеш назад“ в изпълнението на „Суингинг Джонсънс“.

Лизи разтвори менюто със златните букви, за да се подсети какво представляваше специалитетът на главния готвач в онази далечна вечер, и отвътре изпадна някаква снимка. Веднага си я спомни. Собственикът на хотела я бе направил с малкия фотоапарат „Никон“ на Скот. Изнамери два чифта снегоходки (всичките му ски били в един склад в Северен Конуей, заедно с четирите му снегомобила) и настоя Скот и Лизи да си направят малка разходка по пътеката, започваща зад хотела. „Когато има сняг, гората е просто фантастична — припомни си тя думите му. — И сега цялата е само ваша. Няма да видите нито един скиор или снегомобил. Такъв шанс идва веднъж в живота.“

Той дори им беше опаковал вкусен обяд, придружен от бутилка червено вино — изцяло за сметка на заведението. И ето ги — навлечени с дебели зимни панталони и шуби, с пухкави наушници, изнамерени от любезната жена на съдържателя (шубата на Лизи е комично голяма и ѝ стига чак до коленете), позират със снегоходки на краката пред провинциалното хотелче, предлагащо нощувка и гощавка, зад тях бушува снежна буря, сякаш от холивудски филм, а те се хият като двама весели глупаци. Раницата с обяда и виното, която Скот бе нарамил, също им бе дадена от собственика на хотела. Скот и Лизи, поели към Вкуснотийското дърво... само дете тогава още не го знаеха. Поели по Алеята на спомените... Алеята на спомените, която беше Алея на лудостта за Скот и поради тази причина нямаше нищо чудно, че той не обичаше да ходи често там.

„Въпреки това — мисли си Лизи, докато плъзга пръстите си по тази фотография, също както бе направила и със снимката на сватбения им танц — ти навярно си знаел, че трябва да отидеш там поне веднъж, преди да се омъжа за теб — независимо дали ти е харесвало или не. Чувстваше се длъжен да ми разкажеш нещо, нали? Историята, която обосновава твоето условие, неподлежащо на

промяна. Навярно си търсил подходящото място в продължение на седмици. И когато си видял това дърво, тази върба, чиито клони се превиват почти до земята под тежестта на снега и оформят нещо като пещера, си разбрал, че най-накрая си го намерил и просто не можеш да отлагаш повече. Чудя се колко ли притеснен си се чувствал? Колко си се страхувал, че след като те изслушам, ще ти кажа, че въпреки всичко няма да се омъжа за теб.“

В този момент той наистина изглеждаше притеснен. Тя си спомняше мълчанието му в колата. Нима тогава не бе решила, че Скот си мисли за нещо свое? Да, защото обикновено беше доста приказлив.

— Но по това време би трябвало вече да ме познаваш достатъчно добре, за да... — започна тя и замлъкна. Най-хубавото на това да разговаряш със самия себе си беше, че не се налага да довършваш фразите си. Към октомври 1979 година той наистина би трябвало да я познава достатъчно добре, за да знае, че тя щеше да остане при него. По дяволите, след като тя не го изгони, след като си бе нарязал жестоко ръката, разбивайки стъклото на оранжерията, би трябвало да разбере, че е готова за дългото пътешествие, наречено „брак“. Навярно се притесняваше, задето се налагаше да изложи на показ старите спомени, да се докосне отново до оголени жици? Всъщност „притесняваше се“ беше доста меко казано. Той направо бе изплашен до смърт.

Въпреки това я хвана за ръката, посочи към върбата и каза:

— Хайде да похапнем там, Лизи... да отидем под тази...

6.

— Хайде да похапнем под тази върба — изрича той и Лизи е повече от съгласна с предложението му. Първо, умира от глад, второ, краката — особено прасците — я болят от непривичното натоварване, свързано с придвижването със снегоходки: вдигаш крака си, извиваш го и изтръскваш... вдигаш крака си, извиваш го и изтръскваш. А най-вече ѝ се иска да си отдъхне за малко от гледката на този безконечно сипещ се сняг. Разходката, както им обеща собственикът на хотела, наистина беше великолепна и тя за цял живот ще запомни това спокойствие (единствените звуци бяха скриптенето на снега под

снегоходките им, дишането им и картечното потропване на кълвач в далечината), ала непрекъснатият снежен порой (по-точно не можеше да се нарече) вече започва да ѝ дотяга. Снежинките са толкова големи и се сипят толкова нагъсто, че премрежват очите ѝ и ѝ причиняват замайване. Върбата се издига на края на полянката, а все още зелените ѝ клони се привеждат към земята, притиснати под бремето на снега.

„Каква ли беше онази дума за вечнозелените клонки?“ — чуди се Лизи и си казва, че ще попита Скот, след като похапнат. Той със сигурност ще знае. Обаче така и не ѝ се удава възможност да го стори, защото изникват други въпроси.

Скот тръгва към върбата, Лизи крачи подире му вдига стъпала, извива ги и изтръсква снега, — стъпвайки в следите на годеника си. Когато стига до дървото, той разтваря покритите със сняг клони — все едно разтваря завеса — и наднича вътре. Стегнатият му, покрит със сини дънки задник сякаш я гледа, подканвайки я да побърза.

— Лизи! — възкликва той. — Тук е страхотно! Почакай, докато...

Тя вдига, Снегоходка „А“ и я лепва върху обувките в сини дънки Задник „Б“. Годеникът „В“ моментално изчезва под Покритата със сняг върба „Г“ (ругаейки изненадано). Това е забавно, даже изключително забавно, и Лизи започва да се смее сред стелещите се отгоре ѝ снежинки. Цялата е побеляла от снега — дори ресниците ѝ са заскрежени.

— Лизи? — чува се глас изпод белия чадър.

— Да, Скот?

— Виждаш ли ме?

— Тц — отвърща тя.

— Тогава ела по-близо.

Тя се приближава, стъпвайки в отпечатъците от снегоходките му. Прекрасно знае какво я очаква, но когато ръката му изскача иззад бялата завеса и я сграбчва за китката, тя се стряска и извиква през смях, защото е не само изненадана, но и мъничко уплашена. Той я издърпва към себе си и студената белота, която я зашлевява през лицето, я ослепява за момент. Качулката на шубата ѝ се е отметнала и снежинките се шумуват под яката ѝ, обсипвайки с ледени целувки топлата ѝ шия. Пухкавите наушници са се отместили от ушите ѝ и тя

чува никакви приглушени звуци (нещо подобно на „тлуп! тлуп!“); явно зад гърба ѝ от клоните падат големи буци сняг.

— Скот! — ахва тя. — Скот, изплаши м... — и внезапно замлъква.

Той стои на колене пред нея, качулката на шубата му е отметната и разкрива черната му коса, дълга почти колкото нейната. Топлите му наушници висят на врата му като слушалките на уокмен. Раницата е зад него, подпряна на ствола на върбата. Той я гледа, усмихва се и чака да ѝ просветне. И на Лизи ѝ просветва. Много бързо. „На всеки би му просветнало“ — казва си тя.

Сякаш отново се намира в плевнята, където голямата ѝ сестра Манда и приятелките ѝ си играят на пирати...

Всъщност не. По-хубаво е, защото тук не мирише на старо дърво, изгнили списания и плесенянали миши изпражнения. Като че ли Скот я е отвел в един съвършено различен свят, издърпал я е в някакъв магически кръг и сега цялото пространство под заснежения купол принадлежи само на тях двамата. Диаметърът на тази магическа окръжност е около шест метра, а в центъра ѝ се издига стволът на върбата. Тревата, която расте наоколо, е все още зелена — изумруденозелена, сякаш още е лято.

— О, Скот! — възкликва Лизи и от устата ѝ не излиза пара. Защото е топло. Дебелият слой сняг, покрил клонките, служи като топлоизолация. Тя смъква ципа на шубата си.

— Страхотно е, нали? Сега послушай тишината.

Той млъква. Тя — също. Отначало си мисли, че не се чуват никакви звуци, но не е съвсем така. Има един. Чува бавно, приглушено туптене, чийто източник сякаш е увит в кадифе. Това е сърцето ѝ. Скот протяга ръце, сваля ръкавиците ѝ и хваща дланите ѝ. После ги целува — точно по средата. В продължение на няколко секунди и двамата стоят безмълвни. Лизи първа нарушава тишината — стомахът ѝ изкъркорва. Скот избухва в смях, заднишком отстъпва към дървото и сяда на земята, сочейки я с пръст:

— Моят също къркори! Искаше ми се да ти сваля скиорските панталони и да се изчукаме тук — според мен е достатъчно топло, — но след тази разходка умирам от глад.

— Ами ще го направим по-късно — отвръща тя, знаейки, че по-късно ще е преяла и няма да ѝ е до секс. Всъщност няма кой знае какво

значение — ако снегът продължава да вали със същото упорство, най-вероятно ще прекарат още една нощ в „Еленови рога“, а това напълно я устройва.

Отваря раницата и изважда обяда — два сандвича с пилешко (с много майонеза), салатата и две големи парчета сладкиш със стафиди.

— Ммм, колко вкусно изглежда — казва Скот, когато тя му подава картонената чинийка.

— Как няма да е вкусно — усмихва се Лизи. — Нали сме под Вкуснотийското дърво.

Той се смее.

— Под Вкуснотийското дърво! — възкликва. — Харесва ми. — Сетне усмивката му помръква и той я поглежда с цялата си сериозност. — Тук е страхотно, нали?

— Да, Скот. Страхотно местенце.

Привеждат се един към друг и се целуват.

— Обичам те, моя малка Лизи.

— И аз те обичам.

Никога не го беше обичала колкото в този миг, скрита от света в зеления, магически кръг на тишината. И това е самата истина.

7.

Въпреки твърдението му, че умира от глад, Скот изядва само половин сандвич и опитва само няколко хапки от салатата. Не хапва от сладкиша със стафиди, но изпива повече от половината бутилка вино. Лизи има по-голям апетит, но и тя не се нахвърля на храната с онази настървеност, както е очаквала. Червеят на тревогата я гризе отвътре. За каквото и да си мисли Скот, изразяването на тези мисли няма да е никак лесно за него, а за нея сигурно ще бъде още по-трудно. Тревогата ѝ се усилва и от чувството, че няма никаква представа какво да очаква. Някакви проблеми със закона в онова селце в Западна Пенсилвания, където е израснал? Да не би вече да има дете? Може би се е оженил още като тийнейджър и този прибързан брак е завършил с развод два месеца по-късно? Или става дума за Пол — починалия му брат? Каквато и да е причината, моментът за този разговор вече е назрял. „Тъй както след гръмотевиците иде дъжд“ — би казало

Доброто мамче. Скот поглежда своето парче сладкиш, сякаш иска да си отхапе от него, но вместо това изважда цигарите си.

Тя си спомня думите му „Семейството е кофти работа“ и си мисли: „Бумите. Доведе ме тук, за да ми разкаже за бумите.“ И изобщо не е изненадана от откритието, че тази мисъл я изпълва със страх.

— Лизи — подхваща той. — Има нещо, което съм длъжен да ти обясня. И ако после решиш да не се омъжиш за мен...

— Скот не съм сигурна, че искам да чуя то...

Усмивката му е едновременно безрадостна и тревожна.

— Естествено, че няма. Аз също не искам да говоря. Все едно като да отидеш в лекарския кабинет за инжекция... не, по-лошо — да ти изрежат киста или тумор. Обаче има неща, които трябва да бъдат свършени — въздъхва той, а искрящите му лешникови очи не се откъсват и за миг от нейните. — Лизи, ако се оженим, не искам да имаме деца. Това е безусловно. Не знам доколко копнееш за поколение сега, но знам, че си израснала в голямо семейство, и предполагам, че за теб е съвсем естествено да си мечтаеш за пълна къща с дечурлига, сред които да остарееш щастливо. Знай, че ако се омъжиш за мен, това просто няма как да се случи. И не искам след пет или десет години да ми вдигнеш скандал: „Никога не си ми казвал, че това е едно от условията да се оженим!“

Дръпва от цигарата си и изпуска дима през ноздрите си. Сивосинкавият пушек се издига към заснежения купол. Скот се обръща към нея. Лицето му е неестествено бледо, очите му изглеждат огромни. „Като скъпоценни камъни“ — мисли си тя с обожание. За пръв и последен път го възприема не като симпатичен мъж. (той не е кой знае какъв хубавец, но при подходящо осветление изглежда доста привлекателен), а като красавец — тъй както са красиви някои жени. Това я очарова, но в същото време по някаква незнайна причина я изпълва със страх.

— Обичам те твърде силно, Лизи, за да те лъжа. Обичам те с цялото си сърце. Подозирам, че подобна безкомпромисна любов с времето може да се превърне в твърде тежко бреме за една жена, но не съм способен на друга. Мисля, че ще бъдем доста богати в материален план, но цял живот ще си остана бедняк в емоционално отношение. Парите съвсем скоро ще се появят, а що се отнася до останалото, мисля, че имам достатъчно за теб и не желая да те лъжа. Важи както за

думите, които произнасям, така и за думите, които не изричам. — Той въздъхва (въздишката му е продължителна и цялото му тяло потреперва) и притиска към челото си ръката, с която държи цигарата, сякаш страда от главоболие. После отмества дланта си и отново поглежда Лизи. Никакви деца, Лизи. Не можем. Аз не мога.

— Скот... да не би... лекарите да са ти ка...

Той поклаща глава.

— Не става въпрос за физиологичен проблем. Чуй ме добре, мило мое. Всичко е тук. — Допира показалец до челото си, точно между очите. — Лудостта и родът Ландън вървят ръка за ръка, като дупе и гащи са; не цитирам откъс от разказ на Едгар Алън По или от някакъв викториански дамски роман в стил „Държим леля на тавана“. Имам предвид реална, опасна лудост, която живее в кръвта.

— Скот, ти не си луд... — изстрелва Лизи, но внезапно си спомня как той излиза от мрака и ѝ протяга порязаната си, плувнала в кръв ръка, а в гласа му се долавят радост и облекчение. Перверзно облекчение. Припомня си и собствените си мисли, докато увива ръката с блузката си — че Скот може и да я обича, ала също така е влюбен и в смъртта.

— Аз съм безумец — прошепва той. — Безумец. Имам халюцинации и видения. Записвам ги и това е всичко. Записвам ги, а после хората плащат, за да ги четат.

За миг тя е потресена от думите му (или от спомена за осакатената му ръка, който съзнателно е потискала в съзнанието си), за да каже каквото и да било. Той описва, занаята си (винаги, когато изнася лекции, го нарича с тази дума; нито веднъж не го е чула да говори за изкуство) като халюцинация. А това вече е лудост.

— Скот — изрича, когато възвръща способността си да говори, — писането е твоята съдба...

— Въобразяваш си, че разбираш — прекъсва я той, — ала не проумяваш какво е да отидеш там. Радвам се за теб и се надявам, моя малка Лизи, да имаш късмет и никога да не го разбереш. Нямам намерение да ти разказвам историята на рода Ландън, защото и аз самият знам твърде малко. Върнах се три поколения в миналото, ала щом зърнах кръвта по стените, се изплаших и поех обратно. Като дете съм виждал достатъчно кръв — дори своята. За останалото се доверявам напълно на думите на баща си. Когато бях малък, татко ми

каза, че хората от рода Ландън — който преди се е наричал Ландро, — се делят на два типа: откачалковци и кръвопускачи. Кръвопускачите са в по-изгодно положение, понеже се освобождават от безумието си, като се режат. Наложително е да се режат, ако не искат да прекарат целия си живот в психиатрията или затвора. Той ми каза, че няма друг начин.

— За самоосакатяване ли говориш, Скот?

Той вдига рамене, сякаш не е съвсем сигурен. Лизи също не е съвсем сигурна. В края на краищата го е виждала гол — има няколко белега, но не са много.

— Кръвни буми ли? — пита тя.

Този път гласът му прозвучава доста по-уверено:

— Кръвни буми, да.

— Значи през онази нощ, когато счупи с юмрук стъклото на оранжерията, всъщност си изпуснал лошата кръв?

— Навярно. Вероятно. До известна степен. — Той смачква цигарата в тревата. Дълго време мълчи и избягва да я погледне. — Сложно е. Спомни си колко гадно се чувствах тогава, колко много неща се бяха струпали...

— Никога не бих...

— Недей — прекъсва я той. — Остави ме да довърша. Мога да го кажа само веднъж.

Тя се въоръжава с търпение.

— Тогава бях пиан, беше ми гадно и не бях пускал... това... от доста дълго време. Не ми се бе налагало. Най-вече заради теб, Лизи.

Лизи имаше сестра, която бе преживяла плашещ пристъп на самоосакатяване, когато бе на двайсетина години. Аманда отдавна бе загърбила тези проблеми (и слава Богу), но белезите по ръцете и бедрата ѝ бяха останали.

— Скот, ако си се наранявал, би трябвало да имаш белези...

Ала той сякаш въобще не я чу.

— Миналата пролет, когато вече си въобразявах, че е замлъкнал завинаги, изведнъж отново чух гласа му: „Тя тече във вените ти, Скот. Тече във вените ти като сладък сироп, нали?“

— Кой, Скот? Кой ти го каза? — пита тя, предусещайки, че отговорът ще бъде или Пол, или татко... най-вероятно второто.

— Баща ми. Той ми каза: „Скутър, ако искаш да си нормален, най-добре изпусни лошата кръв. Направи го веднага, хайде, няма какво

да чакаш.“ И аз го послушах. Пуснах малко... малко... — Скот показва с жестове как са се появили белезите по бузата, по ръката му... — После, през онази нощ, когато те вбесих... Той вдига рамене.

— Пуснах я цялата. За да приключа веднъж завинаги. И при нас всичко вървеше добре. Направо прекрасно. Ще ти призная нещо — по-добре цялата ми кръв да изтече като на свиня в скотобойна, отколкото да те нараня по какъвто и да е начин. Преди да те нараня по какъвто и да е начин. — Лицето му се изкривява в презрителна гримаса, каквато не е виждала досега. — Никога няма да бъда като него. Като баща ми — казва, сетне сякаш изплюва: — Шибаният господин Спарки.

Тя не казва нищо. Не смее. А и не е сигурна, че ще може. За пръв път от няколко месеца си задава въпроса как така след тези дълбоки порезни рани почти не му бяха останали белези? Това бе просто невъзможно. Тя си мисли: „Ръката му не беше просто порязана; ръката му си беше направо обезобразена.“

Междувременно Скот запалва още една цигара и тя забелязва, че ръцете му леко треперят.

— Ще ти разкажа една история — казва той. — Само една история и се надявам да изпълти всички истории за детството на един човек. Защото разказването на истории е онова, което ми се удава най-добре. — Съзерцава цигарения дим, издигащ се към белия купол. — Хващам ги в езерото. Разказвал съм ти за езерото, нали?

— Да, Скот. Където всички отиваме да утолим жаждата си.

— Да. И да хвърляме мрежите си. Понякога много храбрите риболовци — като Остин, Достоевски и Фокнър — се качват в лодките си и поемат натам, където плуват най-едрите екземпляри, ала езерото е коварно. То е по-голямо, отколкото ти се струва от брега, по-дълбоко, отколкото си представяш, и често се променя, особено след падането на здрача.

Тя мълчи. Пръстите му се плъзгат нежно по шията ѝ. След мъничко се шмугнат под разкопчаната ѝ шуба и обгръщат едната ѝ гърда. Не от сексуален копнеж, тя е сигурна; Скот се нуждае от подкрепа.

— Добре — въздъхва годеникът ѝ. — Време е за историята. Затвори очи, моя малка Лизи.

Тя се подчинява. За миг под Вкуснотийското дърво става тъмно и тихо, ала Лизи не се бои. Долавя мириса му, усеща близостта на тялото

му и чувства допира на пръстите му върху ключицата си. Може с лекота да я удуши с тази ръка, но тя знае, че никога не би я наранил (поне физически), дори и да не ѝ го беше казал. Ще ѝ причини болка, да, ала най-вече с онова, което ще ѝ каже.

— Добре — повтаря човекът, за когото тя ще се омъжи след по-малко от месец. — Тази история ще се състои от четири части. Част първа се нарича „Скутър и скамейката.“

— Имало едно време едно момче — едно кльощаво, малко и изплашено момче на име Скот. Ала щом у баща му закипявала лошата кръв и нараняванията, които си причинявал, не били достатъчни, за да я изпусне, той го наричал Скутър. Един ден — един ужасен, безумен ден — хлапето стоеше на някакво възвишение, гледаше полираната дървена равнина под себе си и наблюдаваше как кръвта на брат му...

8.

... бавно се стича по цепнатината между две дъски.

— Скачай — нарежда баща му. И не за пръв път. Скачай, малко копеленце, жалък бързлив посерко, скачай веднага!

— Тате, страх ме е! Много е високо!

— Не е високо и пет пари не давам дали те е страх или не! Ако не скочиш веднага, ще те накарам да съжالياваш, а твоето приятелче ще съжالياва дважд повече! Затова хайде — десантниците зад борда!

Баща му млъква за момент и се озърта, очите му яростно се въртят в орбитите си, както става всеки път, когато в него кипва лошата кръв. После погледът му отново се спира на тригодишния малчуган, който стои разтреперан на скамейката в коридора на първия етаж: на голямата, пронизвана от вятъра селска къща. Стои, притиснат към розовата стена на селската къща, разположена в глухата провинция, където всеки гледа само своята работа и никой не си пъха носа в чуждите дела.

— Можеш да извикаш „Джеронимо“, ако искаш, Скут. Казват, че понякога това помагало. Ако го изкрешиш наистина силно, когато скачаш от самолета.

В крайна сметка Скот постъпва точно така, понеже е готов да приеме всякаква помощ — извиква: „ДЖЕРОМИНО!“ — но от това

няма кой знае каква полза, понеже пак не може да скочи от пейката върху полирания дървен под.

— А-а-а-xxx, ти, жалък бързлив посерко!

Бащата изблъсква Пол напред. Пол е на шест, скоро ще стане на седем, висок е, тъмнорусата му коса е прекалено дълга и отзад, и отстрани, просто трябва да бъде подстригана, необходимо е посещение при бръснаря Бомър в Мартенсбърг, Бомър с главата на лос, закачена на стената. И лепенката с американското знаме и надписа „АЗ СЛУЖИХ“ на витрината, но ще мине доста време, докато отидат там, и Скот го знае. Те не ходят до града, когато лошата кръв кипи във вените на баща им и родителят им дори няма да отиде на работа, понеже от „Ю Ес Гипсъм“ са му дали отпуск.

Скот обича синеокия Пол повече от всеки друг на света, дори повече от самия себе си. Тази сутрин ръцете на Пол са целите в кръв, целите са в рани, а ето, че татко им отново посяга към джобното си ножче, това отвратително джобно ножче, което е изпило толкова много от кръвта им, и го вдига, за да улови лъчите на утринното слънце. Баща им се бе спуснал, трополейки, по стълбите, крещейки: „Бум! Бум! Елате бързо, вие двамата!“ Ако бумът е за Пол, той порязва Скот, а ако е за Скот — кълца Пол. Дори когато във вените му кипи лошата кръв татко им знае какво е любов.

— Ще скочиш ли, страхопъзльо смотан, или да започвам отново да го режа?

— Недей, тате! — крещи Скот. — Моля те, не го режи повече, ще скоча!

— Тогава давай! — Горната устна на бащата се повдига и оголва зъбите му. Очите му бясно се въртят, въртят и въртят, сякаш той търси някакви хора, криещи се по ъглите... и нищо чудно това наистина да е така, понеже понякога го чуват да говори с хора, които не са тук. Скот и брат му ги наричат ту Създанията на лошата кръв, ту Хората на кръвните буми. — Скачай, Скутър! Скачай, старче! Викаш „Джеронимо!“ и скачай! Десантчиците зад борда! В това семейство няма бързливи чифути! Скачай веднага!

— ДЖЕРОМИНО! — извиква момчето и въпреки че краката му се подкосяват, той не може да се застави да скочи. Бързливи крака, бързливи чифутски крака. Бащата не му дава втори шанс. Забива ножа в ръката на Пол и кръвта рухва като река. Излисква шортите на

шестгодишното момче, обагрят в алено маратонките му, но повечето се излива на земята. Лицето на Пол се изкривява от болка, ала той не издава нито звук. Очите му умоляват Скот да прекрати този ужас, ала устата му остава затворена. Устата му не моли за нищо.

В „Ю Ес Гипсът“ (момчетата казват „Ю Ес Гишът“, понеже така я назовава баща им) колегите наричат Андрю Ландън „Спарки“ или господин Спаркс.

Сега той се извисява зад Пол, светлите му коси са се изправили, сякаш елетричеството, с което работи, е проникнало в него, кривите му зъби са оголени в усмивка, а очите му са празни, понеже баща им го няма, няма го, в тялото му не е останало нищо друго освен лошата кръв и той вече не е нито човек, нито татко им, а само един кръвен бум с очи.

— Стой си там и ще отрежа ухото му — казва съществото с наелектризираната коса; съществото, в което се е превърнал Андрю Ландън. — Продължавай да си стоиш горе и ще прережа идиотското му гърло. Пет пари не давам. Всичко зависи от теб, Скутър Скутър старче Скут Казваш, че го обичаш, но явно не го обичаш достатъчно, за да ме накараш да спра да го режа, не е ли тъй? Единственото, което трябва да направиш, е да скочиш от смотаната еднометрова пейка! Какво мислиш, Пол? Какво би казал на малкото си бързлив братче?

Но Пол мълчи — само гледа брат си и никой от двамата не подозира, че този ад ще се повтаря в продължение на още две хиляди и петстотин дни; очакват ги седем безкрайни години. „Направи го и да става, каквото ще“ това казват очите на Пол, погледът му разбива сърцето на Скот и когато най-накрая скача (твърдо убедена, че това ще причини смъртта му), го прави не заради заплахите на баща си, а защото очите на брат му му разрешават да остане на пейката, ако не може да преодолее страха.

Разрешават му да остане дори и ако това доведе до смъртта на Пол Ландън.

Малкият Скот скача и пада на колене върху окървавените дъски. Заридава, потресен от откритието, че още е жив, и в същия миг ръката на баща му силната ръка на баща му — го подхваща и го вдига вече не със злост, а с любов. Устните на татко му се притискат първо до бузата му, после до ъгълчето на устата му.

— Видя ли, Скутър старче Скутър старче Скут? Знаех си, че можеш да го направиш.

Сетне добавя, че всичко е свършило, че кръвният бум е свършил и Скот може да се погрижи за брат си. Казва му, че е храбър, храбър малък кучи син, казва му, че го обича, и в този триумфален момент тригодишният малчуган вече не мисли за кръвта по дъските на пода, а само за това колко много обича безумния си баща, задето е сложил край на кошмара, макар че даже и на тази крехка възраст усеща, че съвсем скоро ще последва друг кошмар.

9.

Скот млъква, озърта се и отпива глътка вино. Не си прави труда да си налива в чашата, а отпива направо от бутилката.

— Скокът не беше кой знае какво — промърморва, вдигайки рамене. — Макар че за едно тригодишно хлапе изглеждаше доста страшничко.

— Господи, Скот... — въздъхва Лизи. — Често ли ви устройваше подобни изпитания?

— Доста често. Изобщо не си спомням повечето случаи — паметта ми сякаш е блокирана, — ала случката със скамейката се е запечатала с кристална яснота в съзнанието ми. И както ти казах, от нея можеш да добиеш представа за останалото.

— Той... той беше ли пиян?

— Не. Почти не пиеше. Готова ли си за част втора на историята, Лизи?

— Ако е като част първа, не съм много сигурна...

— Не се тревожи. Част втора се нарича „Пол и добрият бум“. Не, поправка — „Пол и най-добрият бум.“ Време на действие — няколко дни след като баща ми ме накара да скоча от скамейката. От компанията го извикаха по работа и веднага щом камионът му се скри от поглед, Пол ми каза да мирувам, докато отиде до „Мюли“. — Млъква, засмива се и клати глава като човек, който осъзнава, че е сбъркал. — Искях да кажа „Мюлер“. Разказвал съм ти за ходенето до Мартенсбърг, когато банката обяви за продан семейната ни къща, нали? Преди да се запознаем?

— Не, Скот.

На лицето му се изписва удивление, недоумение — не може да повярва, че не ѝ е споменал за това.

— Сигурна ли си?

— Напълно — отвърща тя и си казва, че сега не е времето да му напомня, че не ѝ е разказвал почти нищо за детството си...

Почти нищо ли? Абсолютно нищо! До този ден под Вкуснотийското дърво.

— Ами — започва той с известна доза съмнение в гласа си — получих писмо от банката на баща ми... Първа селска банка на Пенсилвания... как звучи само, а — сякаш някъде другаде има Втора селска..., с което ми съобщаваха, че съдебното решение най-накрая е прието и на мен ми се полага определена сума. Казах си „защо пък не“ и се върнах в родното градче. За пръв път от седем години — от момента, в който завърших Мартенсбъргската гимназия. Взех сума ти изпити и даже получих папска стипендия.

Не може да не съм ти го разказвал.

— Не си, Скот.

Той се засмива нервно.

— Добре, де, накратко, аз се върнах. Летете, Гарвани, и ги повалете с клюновете си! — Той имитира грачене, засмива се още по-нервно и отново надига бутилката, която вече е почти празна. — Къщата се продаде за седемдесет хилядарки или някъде там, а аз получих три и двеста... страшна сума, нали? Така или иначе, използвах случая, преди търга да се поразходя из нашата част на Мартенсбърг, и магазинът си стоеше на същото място — на не повече от километър и половина от нашата къща по шосето. Ако някой ми беше казал, когато бях хлапе, че дотам има-няма два километра, щях да отвърна, че е изперкал и са му изгорели бушоните. Магазинът беше празен, витрините бяха заковани с дъски, а на вратата висеше табелка с избелял, но все още четлив надпис „ПРОДАВА СЕ“, фирменият надпис на покрива бе в по-добро състояние и на него всеки можеше да прочете: „УНИВЕРСАЛЕН МАГАЗИН НА МЮЛЕР“. Само че ние винаги го наричахме „Мюли“, понеже татко му викаше така. В неговата уста „Ю Ес Стийл“ се превръщаше в „Ю Ес Бег Бороу & Стийл“, а Питсбърг ставаше Шитсбърг...

Ох, по дяволите, Лизи, плача ли?

— Да, Скот — казва тя и сякаш собственият ѝ глас идва някъде отдалеч.

Той взима хартиена салфетка и избърсва очите си. Когато оставя салфетката, Лизи вижда, че на лицето му грее усмивка.

— Пол ми каза да мирувам, докато отиде до „Мюли“, и аз се подчиних. Винаги му се подчинявах. Знаеш, нали?

Тя кима. Добър си с онези, които обичаш. Искаш да бъдеш добър с онези, които обичаш, защото знаеш: времето, прекарано с тях, ще отлети твърде бързо, без значение колко ще продължи.

— Така или иначе, когато Пол се връща, виждам, че носи две бутилки „Роял Краун“ и знам, че ще ми направи хубав бум, което ме изпълва с възторг. Казва ми да отида в стаята си и да разглеждам книжките си, докато го приготви. Отнема му доста време и аз си мисля, че ще бъде един добър и хубав бум, което още повече ме радва. Най-накрая той ми извиква да слеза в кухнята и да огледам масата.

— Той наричал ли те е някога Скутър? — пита Лизи.

— Никога. Когато влизам в кухнята, него вече го няма там. Аз обаче знам, че ме наблюдава. На масата лежи лист хартия, на който пише „БУМ!“, а под него...

— Почакай малко — прекъсва го тя.

Скот я поглежда и вдига вежди.

— Ти си бил на три, а той на шест... или почти седем...

— Да.

— Но той е бил способен да пише малки загадки, а ти си можел да ги разчиташ. И не само да ги разчиташ, ами и да съобразиш за какво става дума...

— Да? — веждите на Скот се вдигат още по-високо, сякаш питат: „Е, и?“

— Скот... твоят безумен баща осъзнавал ли е, че е изтезавал двама истински вундеркинди?

Той я изненадва, като отмята глава и избухва в смях:

— Това сигурно е била най-малката му грижа! Просто ме изслушай, Лизи. Защото беше най-хубавият ден от детството ми, може би, понеже беше дълъг. Навярно някой в „Гипсър“ здравата беше сгафил и се наложи старецът да побачка извънредно, нямам никаква представа, но къщата беше изцяло на наше разположение от осем сутринта чак до залез слънце...

— И бяхте съвсем сами? Никой не ви наглеждаше?

Той не отговаря, но я поглежда тъй, сякаш си е изгубила ума.

— Нямахте ли детегледачка? — продължава да го разпитва Лизи.

— Най-близките ни съседи живееха на шест километра от нас. „Мюли“ беше най-близо. Уединението се харесваше както на баща ми, така и на всички в околността.

— Ясно. Разкажи ми част втора. „Скот и Хубавият бум.“

— „Пол и Хубавият бум.“ Страхотният бум. Перфектният бум. — Споменът изглажда лицето му. — Пол имаше бележник със сини редове и когато измисляше бумстанциите, откъсваше една страничка, а после я прегъваше по редовете и я накъсваше на лентички. За да му стигнат за по-дълго време, нали разбираш?

— Да.

— Само че през този ден се наложи да откъсне две, може би дори три странички, Лизи! Толкова дълъг беше този бум! — Радостното му възклицание при спомена и помага да зърне детето, което продължава да живее в годеника й. — На хартиената лентичка, оставена на масата, пишеше „БУМ!“ (тази дума задължително фигурираше в първата и последната бум-станция), а отдолу...

10.

Точно под „БУМ!“ има цял ред, запълнен с големи печатни букви, грижливо изписани от ръката на Пол:

1 ЩЕ МЕ НАМЕРИШ НАБЛИЗО В НЕЩО
СЛАДКО! 16

Ала преди да се замисли над тази загадка, Скот съзерцава числото „16“, изпълнен с радостно предчувствие. Шестнайсет бум-станции! Той знае, че Пол никога няма да го излъже. Щом е обещал шестнайсет станции, значи ще има шестнайсет загадки. А пък ако Скот не може да се справи с някоя, по-голямото му братче ще му помогне. Ще му извика от мястото, на което се крие, с преправен страшен глас

(подражание на бащиния глас, татко-глас, макар че Скот ще осъзнае това след много години, когато пише своя смразяващ роман „Стръвни дяволи“) и подсказките ще помогнат на тригодишното хлапе да отгатне гатанката. Напоследък обаче Скот все по-рядко се нуждае от подсказки. Непрекъснато се усъвършенства в изкуството да разгадава буми, тъй както брат му Пол се усъвършенства в изкуството да ги съчинява.

„Ще ме намериш наблизо в нещо сладко.“

Скот се оглежда и погледът му се спира върху голямата бяла захарница, която стои на масата сред ивица слънчева светлина. Трябва да се качи на стол, за да я достигне, и се разсмива, когато Пол извиква със страшния си татко-глас:

— Гледай да не я разсипеш, нескопоснико!

Скот вдига капака. Най-отгоре върху захарта лежи още една хартиена лентичка, върху която се мъдри следващата загадка-указание, изписана с големите печатни букви на брат му:

2 АЗ СЪМ ТАМ КЪДЕТО КЛАЙД СИ ИГРАЕШЕ С КЪЛБЕТА НА ПРИПЕК

До изчезването си през пролетта Клайд беше техният котарак и момчетата много го обичаха — за разлика от баща им, понеже Клайд започваше да мяука протяжно всеки път, когато не го пускаха вкъщи или не можеше да излезе. Макар и момчетата да не говорят за това (и за нищо на света няма да посмеят да питат татко си), те знаят, че нещо далеч по-голямо и зло от лисица или бездомно куче е видяло сметката на Клайд. Но така или иначе Скот прекрасно знае къде си е играел на припек котаракът и се затичва натам по коридора, без изобщо да забелязва петната от кръв под краката си или ужасната скамейка. На задната веранда има голямо изтърбушено канапе, от което се излъчват странни миризми, когато някой седне на него. „Мирише на пържена пръдня“ — беше подметнал веднъж Пол и Скот се смя, докато не се подмокри. (Ако се беше случило пред баща им, щеше да стане много зле, понеже напикаването в гащите бе „ГОЛЯМА БЕДА“, но за щастие старият Спарки беше на работа.) Сега тригодишният малчуган се приближава до дивана, където Клайд обичаше да лежи по гръб и да си

играе с кълбетата прежда, които момчетата му подхвърляха, мъчейки се да ги сграбчи с предните си лапички, при което хвърляше на стената гигантска сянка на котарак-боксър. Скот застава на колене и започва да рови под възглавниците, докато не намира третата хартиена лентичка, третата бум-станция, която го насочва към...

Не е важно накъде го насочва. Единственото, което има значение, е денят, изпълнен с предвкушаното удоволствие на предстоящите търсения. Двете момчета прекарват утрото, като тичат из и около порутения мрачен селски дом, а слънцето бавно се издига към своя зенит. Това е простичка, безизкусна история за викове и смях, за прах и свличащи се до глезените чорапи; историята на две деца, които са твърде заети, за да отидат по малка нужда в тоалетната и напояват храсталаците покрай южната стена на къщата. Това е историята на едно малко момче, което съвсем наскоро се е избавило от пеленките и сега обикаля и събира хартиени лентички — до подножието на стълбата, водеща към горната част на хамбара, под стъпалата на задната веранда, зад старата пералня „Мейтаг“, изхвърлена на двора, изпод големия камък, намиращ се до пресъхналия кладенец... („Да не паднеш вътре, сополанко дребен!“ — отеква страшният татко-глас иззад високите буренащи, избуяли на края на лехите за боба, останали незасети тази година.) Най-накрая Скот получава последното указание:

15 АЗ СЪМ ПОД ВСЕКИ ТВОЙ СЪН

„Под всеки мой сън — мисли си той. — Под всеки мой сън... Къде ли е това?“

— Имаш ли нужда от помощ, сополанко дребен? — извиква страшничкият татко-глас. — Защото взех да огладнявам.

Скот също е гладен. Вече е следобед и от сутринта той търси буми, но моли за още една минутка. Плашещият татко-глас му казва, че има само трийсет секунди.

Тригодишният малчуган мисли трескаво: „Под всеки мой сън... под всеки мой...“

Той е в блажено неведение за неща като подсъзнанието, ала вече е започнал да мисли с метафори и внезапно отговорът го озарява с божествен проблясък. Втурва се нагоре по стълбите с най-голямата

скорост, на която са способни детските му крачета, косицата му се отмята, откривайки загорялото му изцапано чело. Отива до креватчето в стаята, която дели с Пол, поглежда под възглавницата и да, разбира се, там лежи неговата бутилка кола „Роял Краун“ (голяма бутилка!) заедно с последната хартиена лентичка. Надписът е същият както обикновено:

16 БУМ! КРАЙ!

Той взема бутилката (след много години по същия начин ще вземе и една сребърна лопатка), чувствайки се като истински герой, след което се обръща. Пол влиза в стаята — носи своята напитка и отварачката за бутилки от „Чекмеджето за всичко“ в кухнята.

— Не беше зле, Скот. Отне ти доста време, но успя да стигнеш дотук.

Отваря своето шише, а после и това на Скот. Двамата се чукват и бутилките издрънчават. Пол казва, че това е „да вдигнеш пост“, и когато го правиш, можеш да си пожелаеш нещо.

— Какво е твоето желание, Скот?

— Искам Книгомобилът да дойде това лято. Ами ти, Пол?

Брат му само го поглежда безмълвно. Сетне слиза на долния етаж и приготвя сандвичи с фъстъчено масло за двамата, взима табуретката от задната веранда, където техният домашен любимец някога си играеше и спеше, и се качва отгоре ѝ, за да достигне до новия буркан с фъстъчено масло. А после казва...

11.

Тук обаче Скот замлъква. Поглежда бутилката с вино, ала тя е празна. Двамата с Лизи вече са съблекли шубите си и са ги оставили настрана. Под Вкуснотийското дърво вече е не топло, а горещо като в пещ и Лизи си казва: „Скоро трябва да си тръгваме. Иначе снегът върху клоните ще започне да се топи и ще рухне отгоре ни.“

12.

Докато седи в кухнята и държи менюто от „Еленови рога“, Лизи си мисли: „Скоро ще трябва да изоставя тези спомени. Не го ли сторя, нещо доста по-тежко от снега ще се сгромоляса върху мен.“

Ала нима Скот не иска точно това? Не го ли е планирал? Нима целият този лов на буми не е нейният шанс да се справи с всичко?

„Ох, толкова ме е страх... Защото вече съм съвсем близо.“

„Близо до какво? Близо до какво?“

— Млъкни — прошепва тя и се разтреперва, сякаш внезапно е пронизана от мразовит вятър. Нищо чудно този вятър да идва чак от Йелоунайф. Раздвоеното ѝ съзнание обаче не се отказва:

— Още мъничко, Лизи. Още мъничко.

„Опасно е. Опасно е, малка Лизи.“

Тя знае, че е опасно. Вече зърва искриците на истината, които блестят през дупките в пурпурната ѝ завеса. Блестят като очи. Чува гласовете, които ѝ нашепват, че не бива да се оглежда в огледало, освен, ако наистина не се налага (особено с настъпването на тъмнината и никога на здрачаване), че трябва да избягва пресните плодове след залез слънце и задължително да пости между полунощ и шест сутринта.

Че не бива да изравя мъртвите от гробовете им.

Но тя не иска да напуска Вкуснотийското дърво. Не още.

Не иска да напусне своя любим.

Той си бе пожелал Книгомобил — дори на три години желанието му бе типично за Скот Ландън. Ами Пол? Какво бе желанието на...

13.

Кажи ми, Скот — настоява тя. — Какво беше желанието на Пол?

— Той каза: „Искам татко да умре, докато е на работа. Да го удари елетрическият ток и той да умре.“

Лизи го гледа, онемяла от ужас и съжаление. Скот внезапно започва да пъха нещата, обратно в раницата:

— Да тръгваме, преди да сме се опекли. Мислех си, че ще ти разкажа доста повече, Лизи, ала не мога. И не ми казвай, че не съм като баща си, защото не е вярно. Истината е, че във всеки от семейството ни живее частица от него.

— И в Пол ли?

— Не знам дали сега мога да говоря за него.

— Добре — кимва тя. — Да се връщаме. Ще се погушкаме, ще поспим и после можем да направим снежен човек или нещо подобно.

Тя се засрамва от безмерната благодарност, изписана на лицето му — всъщност ѝ се иска той да замълчи — и бездруго вече е чула прекалено много и не смята, че може да понесе повече. Накратко, преситена е. Същевременно не може да се отърси от тази история, защото предусеща продължението — даже си мисли, че може да я довърши вместо него. Първо обаче иска да го попита нещо.

— Скот, когато онази сутрин брат ти отиде за кола... като награда за хубавия бум...

Той ѝ кимва усмихнато:

— Страхотния бум.

— Да, да. Когато той е отишъл в онова малко магазинче... „Мюли“... никой ли не си е помислил, че е странно ръцете на едно шестгодишно момче да са целите в рани? Дори и върху тези рани да е залепен лейкопласт?

Скот престава да пълни раницата и я поглежда. Все още се усмихва, но страните му са изгубили руменината си и кожата му изглежда бледа... восъчнобледа.

— Раните на хората от рода Ландън заздравяват много бързо. Не съм ли ти го казвал?

— Да — съгласява се тя. — Казвал си ми го. — След което добавя, въпреки че се чувства преситена: — Кошмарът е продължил още седем години...

— Седем, да. — Той я поглежда, стиснал раницата между коленете си. Очите му я питат колко още иска да узнае. Колко още се осмелява да узнае.

— И Пол е бил на тринайсет, когато е умрял, така ли?

— Да. — Гласът му е спокоен, но страните му са восъчнобледи, по тях се стича пот, косата също е влажна от потта. — Почти на четиринайсет.

— И баща ти... го уби с ножа си?

— Не — отвърща Скот със същия спокоен глас. — С пушката си. В мазето. Но не е онова, което си мислиш.

Не и в пристъп на гняв — според нея това се опитва да й каже Скот. Не в пристъп на гняв, а съвсем хладнокръвно. Ето за какво си мисли тя под Вкуснотийското дърво, когато все още смята, че третата част на историята на годеника й спокойно би могла да носи названието „Убийството на по-големия брат-светец.“

14.

„Стига, Лизи, престани, малка Лизи“ — каза си тя сега. Вече беше много уплашена и не само заради погрешната представа, която е имала за смъртта на Пол Ландън. Страхуваше се, понеже осъзнаваше — прекалено късно, прекалено късно, — че стореното си е сторено, вече не можеше да се върне назад и отсега нататък щеше да живее със спомените си.

Дори и ако спомените са безумни.

— Не съм длъжна да си спомням — прошепна, докато машинално сгъваше и разгъваше менюто от „Еленови рога“. — Не съм длъжна, не съм длъжна, не съм длъжна да изравям мъртвите, спокойно мога да мина и без тези безумни, идиотски...

— И ти си го убил, нали, Скот? Убил си баща си... Така ли е?

Той навежда глава. Косата му закрива лицето му. В следващия момент иззад тъмната завеса се разнася едно-единствено сухо ридание. Подир него настъпва тишина, но Лизи вижда колко тежко се надигат гърдите на Скот, докато се опитва да си поеме дъх.

— Ударих го с кирката по главата, докато спеше, след което хвърлих трупа му в стария пресъхнал кладенец. Беше през март по време на една ужасна градушка... Хванах го за краката и го издърпах навън. 'Питах се да го замъкна там, 'дет' бе 'огребан Пол, но не 'ожах. Мъчих се 'ноо здра'о, 'питвах к'во ли не, но нищо не излезе, Лизи — той не помръдваше. Затова го хвърлих в кладенеца. Доколкото ми е известно, все още е там, макар че когато обявиха къщата за продан, аз... Лизи... аз... аз... ужасно се страхувах...

Той се накланя сляпо към нея и ако я няма, ще падне по лице в тревата, но тя е там и после те... Те... Те някак си...

15.

— Не е онова, което си мислиш.

Ала тя ще продължава да си го мисли. Може да обича Скот Ландън, но не е завързана за колелото на кошмарното му минало, ето защо ще си мисли същото, което си е мислила досега.

— И ти си бил на десет години, когато това се е случило? Когато баща ти...

— Да.

Бил е само на десет години, когато баща му е убил любимия му по-голям брат. Когато баща му е застрелял любимия му по-голям брат. И част четвърта на историята му ще се подчинява на своята собствена тъмна неизбежност, нали така? Тя изобщо не се съмнява. Знае го. Обстоятелството, че Скот е бил само на десет, не променя нищо. В крайна сметка е бил вундеркинд в много други отношения.

16.

— Не! — изсъска Лизи. Захвърли менюто, което е навила на тръбичка, обратно в кедровото сандъче и затръшна капака. Ала вече беше твърде късно. Отишла бе твърде далеч. Вече бе късно, понеже...

17.

Някак си са се озовали навън под сипещия се сняг. Тя го бе прегърнала под Вкуснотийското дърво и в следващия миг (тум! бум!) вече са навън, сред снега.

18.

Лизи седеше в кухнята, очите ѝ бяха затворени. Кедровото сандъче беше на масата пред нея. Слънчевите лъчи проникват през клепките ѝ и се превръщат в тъмночервена супа от цвекло, която се плискаше в унисон с ритъма на сърцето ѝ — ритъм, който беше прекалено забързан.

„Добре, де, този спомен успя да се промъкне — помисли си тя. — Но сигурно ще мога да живея с него. Само един няма да ме убие.“

„’Мъчих се ’ноо здра’о, ’питвах к’во ли не...“

Тя отвори очи и погледна кедровото сандъче. Кутийката, която беше търсила с такова усърдие. В същия момент в съзнанието ѝ изникнаха думите на бащата на Скот: „Хората от рода Ландън — който преди се е наричал Ландро, — се делят на два типа: откачалковци и кръвопускачи.“

Кръвопускачи, които освен всичко останало се отличаваха с желанието да сеят смърт.

Ами откачалковците? Тази вечер Скот ѝ бе разказал и за тях. Откачалковци той наричаше изпадналите в кататонично състояние „живи зеленчуци“ като сестра ѝ, която в момента беше в „Грийнлон“.

— Ако е заради спасяването на Аманда, Скот — прошепна Лизи, — забрави. Тя е моя сестра и аз я обичам, но не толкова силно. Бих се върнала в този... този ад... заради теб, Скот, но не заради нея или някой друг.

Телефонът в дневната внезапно иззвъня. Лизи подскочи, сякаш я бяха наръгали с нож, и закрещя.

[1] Хал Холбрук (1925) — известен актьор; Кондолиза Райс (1954) — 66-и Държавен секретар на САЩ и втори в администрацията на президента Джордж Буш. — Б. пр. ↑

IX. ЛИЗИ И ЧЕРНИЯТ ПРИНЦ НА ИНКУНКСИТЕ (ДЪЛГЪТ НА ЛЮБОВТА)

1.

Дори и Лизи да не говореше, сякаш не е на себе си, Дарла изобщо не забеляза. Изпитваше прекалено силно чувство за вина. И беше щастлива и облекчена. Канти се врищаше от Бостън, за да „помогне с Манди“. Сякаш можеше да направи нещо. „Сякаш някой изобщо можеше, включително доктор Хю Олбърнес и целият персонал на болницата «Грийнлон»“ — помисли си Лизи, докато слушаше брътвежите на Дарла.

„Ти можеш да помогнеш, милое — прошепна Скот, който винаги намираще какво да каже. Дори смъртта, изглежда, не можеше да го спре. — Ти можеш, милое.“

— ... изцяло нейна идея — казваше Дарла.

— Мдаам... — изкоментира Лизи. Можеше да изтъкне, че Канти все още щеше да се забавлява в Бостън в компанията на мъжа си, без да има и най-малка представа за състоянието на Аманда, ако у Дарла не бе възникнала потребността да ѝ се обади (както се казва, не могла да се въздържи да ѝ развали удоволствието), но изобщо не ѝ се искаше да се кара със сестра си. Единственото, което искаше, бе да напъха проклетата кедрова кутийка под бременското легло и да провери дали е способна да забрави къде е намерила „съкровището“. Докато говореше с Дарла, в главата ѝ изникна още една от старите аксиоми на Скот: колкото по-трудно е отварянето на един пакет, толкова по-малко започва да ти пука за съдържанието му. Предполагаше, че това твърдение важи и за всички изгубени вещи, в това число кедровите сандъчета.

— Самолетът ѝ каца на летището в Портланд малко след пладне — продължаваше да каканиже Дарла. — Смяташе да вземе кола под наем, но ѝ казах, че е глупаво и че ще отида да я взема. — Тя направи кратка пауза, поемайки си въздух за последния словесен залп. —

Можеш да ни посрещнеш там, Лизи. Ако искаш, де. После можем да обядваме в „Снежен шквал“ — само ние трите, по женски, като в добрите стари времена. Сетне ще отскочим да видим Аманда.

„За какви добри стари времена говори? — помисли си Лизи. — Онези, когато дърпаше косите ми или когато Канти ме гонеше и ме наричаше «плоската Лизи с момчешките ризи»?“ Онова, което каза обаче, беше:

— Отивайте, а пък аз ще дойда, ако имам възможност, Дарл. Имам да свърша това-онова...

— Пак ли готвиш нещо? — След като вече бе признала вината си, че е убедила Кантата да се върне, Дарла започваше да се заяжда.

— Не, занимавам се с ръкописите на Скот. — Донякъде беше вярно, защото както и да завършеше историята с Дули/Маккул, тя искаше да освободи работните стаи на съпруга си. Нямаше смисъл да отлага повече. Нека всички ръкописи отидат в Питсбърг, където несъмнено им беше мястото, но при условие господин професорът да няма достъп до тях. Ако искаше, Лудбоди можеше да отскочи до най-близкото дърво и да се обеси.

— Ясно... — измърмори Дарла. Май не бе останала особено доволна. — Е, в такъв случай...

— Ще дойда, ако мога — повтори Лизи. — Иначе ще се видим следобед в „Грийнлон“.

Но човек не можеше да се откопчи толкова лесно от Дарла. Тя изрецитира цялата информация за полета на Канти, принуждавайки сестра си да си запише всички важни подробности. В един момент Лизи се замисли дали пък в крайна сметка да не отиде до летището в Портланд. Така поне щеше да се махне от къщата — по-далеч от телефона, от кедровото сандъче и ужасните спомени, надвиснали над нея като съдържанието на кошмарна пинята^[1].

И в този момент, преди да успее да го спре, още един спомен се изтръгна иззад пурпурната завеса. „Ти не просто излезе изпод върбата и пристъпи в снега, Лизи — помисли си тя. — Всъщност се случи нещо повече. Той те отведе в...“

— НЕ! — изкрещя тя и удари с длан по масата. Собственият ѝ глас я изплаши, но доведе до необходимия резултат, понеже рязко и окончателно прекъсна опасната верига от нежелани мисли. Е, в

интерес на истината тези мисли можеха да се върнат... и това нямаше да е никак хубаво.

Погледът ѝ отново се спря на кедровото сандъче. С такъв поглед човек би удостоил любимото си куче, ако го ухапе без никаква конкретна причина. „Ще се върнеш под леглото — помисли си. — Ще се върнеш под бременския креват, а после?“

— Бум-край, ето какво — изрече тя. Излезе от къщата и закричи към обора. Докато прекосяваше двора, държеше кедровото сандъче с протегнати ръце, сякаш вътре имаше нещо чупливо или взривоопасно.

2.

Вратата на кабинета ѝ зееше отворена. На пода на коридора се очертаваше ярък четириъгълник — лампата бе запалена. Последния път, когато Лизи идва тук, излезе засмяна и не помнеше дали е затворила вратата след себе си. Мислеше си, че осветлението не е включено — по дяволите, изобщо не се сещаше да е запалила лампата. От друга страна обаче, по едно време бе абсолютно сигурна, че сандъчето на Доброто мамче се намира на тавана, нали? Може би някой от помощниците на шерифа бе идвал и беше оставил лампата включена. Предполагаше, че е напълно възможно. Предполагаше, че всичко е възможно.

Притискайки сандъчето към корема си, сякаш се стараеше да го защити, тя се приближи до отворената врата на кабинета и надзърна вътре. Помещението беше пусто... изглеждаше пусто... но...

Без каквато и да било боязън погледна в процепа между касата и вратата. „Зак Маккул“ не се спотайваше там. Никой не се спотайваше. Ала щом огледа по-внимателно кабинета, видя, че на дисплея на телефонния секретар отново блести яркочервена единица. Тя пристъпи прага, пхна под мишница кедровата кутийка и натисна бутона „PLAY“ със свободната си ръка. След миг спокойният глас на Джим Дули изпълни помещението:

— Госпожа, мислех си, че вчера сме си уредили среща в осем вечерта. Сега виждам ченгета наоколо. Май не разбираш колко е сериозна работата, въпреки че според мен наличието на умряла котка в пощенската кутия е трудно да се изтълкува неправилно. — Той

замълча. Лизи се взираше в телефонния секретар като хипнотизирана. „Чувам го как диша“ — помисли си тя. — Ще се видим скоро, госпожа.

— Майната ти — прошепна Лизи.

— Знаеш ли, госпожа, това не е никак... възпитано — каза Джим Дули и за миг тя си помисли, че телефонният секретар ѝ отговаря. После осъзна, че е проговорил някой, който стои зад нея. За пореден път я връхлетя усещането, че се намира в някой от своите сънища; рязко се обърна и...

3.

...беше смаяна от невзрачността му. Стоеше на прага на малкия ѝ, така и неизползван по предназначение кабинет в обора, с пистолет в едната си ръка и нещо, което наподобяваше пакет с обяд в другата, и въпреки това Лизи не бе сигурна дали би го разпознала при очна ставка, ако се намира сред мъже с работни дрехи в цвят как и бейзболни шапки с надпис „Портланд Сий Догс“. Лицето му беше издължено и ненабраздено от бръчки, очите му бяха яркосини — лице на милиони янки, без да говорим за шестте или седемте милиона жители на планините от Средния и Далечния юг. Бе висок около метър и осемдесет, изпод шапката му стърчаха тъмноруси кичури.

Лизи погледна черното око на пистолета и краката ѝ се подкосиха. Не беше никаква играчка, а истинско „пушкало“ — голям автоматичен (или поне тя го взе за такъв) пистолет, чиито куршуми със сигурност правеха големи дупки. Приседна на ръба на писалището. Ако бюрото не беше тук, със сигурност щеше да падне по задник на пода. За момент бе почти сигурна, че ще се подмокри, ала за щастие това не се случи. Поне в този момент.

— Вземи, каквото искаш — прошепна; устните ѝ бяха изтръпнали, сякаш ѝ бяха инжектирали новокаин. — Вземи всичко.

— Да се качим горе, госпожа — промърмори той. — Там ще си поговорим.

Мисълта да се окаже насаме с този човек в кабинета на Скот я изпълни с ужас и отвращение.

— Не. Вземи ръкописите и изчезвай! Остави ме на мира!

Той търпеливо я наблюдаваше. Отначало беше помислила, че неканеният гост е на трийсет и пет, но сега забеляза бръчиците около очите и устата му и реши, че е поне с пет години по-стар.

— Ще се качим горе, госпожа, освен, ако не искаш още от сефтето да получиш куршум в крака. Тогаз разговорът ни ще е много болезнен за тебе, щото в стъпалото има сума ти кости и сухожилия.

— Няма... няма да посмееш... заради шума от изстрела... — С всяка следваща дума гласът ѝ се отдалечаваше. Сякаш се намираще във влак, потеглящ от гарата, и се подаваше от прозореца, махайки ѝ за довиждане: „Чао-чао, малка Лизи, гласът ти те напуска, скоро ще онемееш.“

— Шумът хич не ме притеснява — заяви Дули, който явно се забавляваше от ситуацията. — Най-близките ти съседни ги няма — сигурно са отишли на работа, — а домашното ти полицаиче духна по някаква работа. — Усмивката му помръкна, ала веселото изражение остана. — Нещо пребледня. Май като ме видя, изпадна в шок. Сигур, ей-сегичка ще припаднеш, госпожа. Таман ще ми улесниш работата.

— Стига... стига си ме наричал... — Щеше да каже „госпожа“, но изведнъж я обгърнаха огромни тъмносиви криле. Ставаха все потъмни и преди да почернеят и да закрийт целия заобикалящ я свят, Лизи видя как Дули затъква пистолета в колана си („Дано си простреля топките — помисли си. — Де такъв късмет.“) и се хвърля към нея, за да я подхване. Така и не узна дали е успял, понеже изгуби съзнание.

4.

Почувства как нещо гали лицето ѝ и първата ѝ мисъл беше, че я ближе някакво куче — навярно Луиз. Да, обаче колито Лу бе живяло в техния дом в Лисбон Фолс, а този град бе останал далеч в миналото ѝ. Двамата със Скот никога не бяха имали куче, защото нямаха деца, а едното се съчетаваше с другото тъй естествено, както фъстъченото масло с филия препечен хляб или ягодите със сме...

„Ще се качим горе, госпожа... освен ако не искаш още от сефтето да получиш куршум в крака.“

Това бе достатъчно, за да я върне в реалния свят.

Отвори очи и видя, че Дули е клекнал до нея с влажна кърпа в ръка, наблюдавайки я с яркосините си очи. Опита се да откъсне поглед от тях. В същия миг прозвънна метал, а тя почувства тъпа болка в рамото, сякаш нещо внезапно се обтегна и я спря.

— Ох!

— Не се дърпай, иначе те заболи — каза ѝ Дули със загрижен тон, сякаш това бе най-обикновеното нещо на света. И Лизи предполагаше, че за извратената психика на този човек навярно наистина беше така.

От тонколоните на стереото на Скот звучеше музика... за пръв път от Бог знае колко време — навярно, откакто съпругът ѝ бе писал за последен път, което беше през април или май 2004 година. Лизи веднага разпозна парчето — „Уейморски блус“. Не беше изпълнението на стария Ханк, а някаква кавърверсия, вероятно на група „Крикетс“. Звукът не бе усилен „до дупка“, както правеше Скот, но пак бе достатъчно шумно. И тя можеше да отгатне

(„Ще направя да те заболи на ония места...“)

защо господин Джим „Зак Маккул“ бе включил уредбата. Не искаше

(„...дето не си давала на момчетата в училище да ги пипат“)

да мисли за това — искаше само отново да изпадне в несвяст, — ала не бе в състояние да стори нищо по въпроса. „Мозъкът е маймуна“ — често казваше Скот и тя си спомни откъде е фразата, докато седеше на пода в нишата, служеща за барче, с ръка, очевидно закопчана с белезници за водопроводната тръба: „Войници-псета“ на Робърт Стоун.

„Излез пред класа, малка Лизи! Ако изобщо можеш да помръднеш.“

— Страхотно парче, а? — попита Дули, присядайки по турски пред нишата. Кафявият хартиен плик лежеше на пода между коленете му, а пистолетът — близо до дясната му ръка. — И толкова истинско... — добави прочувствено.

— Знаеш ли, направи си голяма услуга, като се капична. — Тези думи бяха произнесени с типичен южняшки изговор, който приличаше изключително много на акцента на дребния бърлив фукльо от Нешвил.

Дули извади от плика еднолитров буркан от майонеза „Хелман“. Вътре сред някаква прозрачна течност плуваше бяло парцалче.

— Хлороформ — гордо обяви той. Смайли Фландърс говореше по същия начин, когато разказваше за елена, който бе застрелял. — Беше ми обяснено как действа от един тип, който твърдеше, че разбира много от тия работи. Рече много да внимавам, щото човек можел лесно да оплеска нещата. В най-добрия случай щеше да те цепи главата, госпожа. Аз обаче знаех, че няма да искаш да се качим горе. 'Туцията ми рядко ме лъже.

Той се усмихна и я посочи с изпънат показалец, имитирайки пистолет, а от стереото зазвуча „На хиляда мили отникъде“ в изпълнение на Дуайт Йоакам. Явно Дули бе намерил един от компактдискете, които Скот си бе компилирал сам.

— Може ли чаша вода, господин Дули?

— Моля? Да, разбира се. Гърлото ти пресъхна, а? Съвсем нормална реакция след подобен шок... — Той се надигна, оставяйки пистолета там, където си беше — най-вероятно извън обсега на ръката ѝ, дори и да обтегнаше веригата на белезниците до краен предел. А идеята да се опита и да не успее определено не ѝ допадаше.

Дули завъртя крана и тръбите загъргориха и засъскаха. След няколко секунди Лизи чу как чешмата започна да плюе вода. Да, пистолетът най-вероятно бе извън обсега ѝ, но чаталът на „Зак Маккул“ се намираше точно над нея, на не повече от трийсетина сантиметра. И едната ѝ ръка беше свободна.

Дули сякаш прочете мислите ѝ.

— Пробвай да ми фраснеш камбаните, ако те сърбят ръцете — подхвърли. — Ама аз съм с войнишки кубинки, а твоите ръце са празни. — Това прозвуча като: „*Твоите р'це с'пра-а-азни.*“ — Бъди умна, госпожа, и си изпий водата. Малко е ръждива от крана, ама скоро ще се избистри.

— Изплакни чашата, преди да я напълниш — промърмори тя. Гласът ѝ хриптеше, сякаш всеки момент щеше да я изостави. — Отдавна не е използвана.

— Дадено, госпожа — усмихна се той. Самата любезност. Напомняше ѝ на местните жители... На собствения ѝ баща... И на Герд Алан Коул, естествено — Герд Алан Коул, който бе стрелял по Скот. Изкушаваше се да протегне ръка ѝ да му извие топките, задето я тормозеше, ала в крайна сметка се отказа.

„Зак Маккул“ се наведе и ѝ подаде чаша, пълна с вода, която, макар и да бе малко мътна, все пак изглеждаше достатъчно чиста за пиене. Боже Господи, изглеждаше направо прекрасно!

— Вземи я бавно и внимателно — наставнически заяви Дули. — Ще ти я дам, ама ако я хвърлиш по мене, ще ти строша глезена. Уцелиш ли ме, ще ти строша и двата, даже да не ми потече кръв. Не се шегувам. Ясно?

Тя кимна, взе чашата и заотпива на малки глътки. Междувременно Дуайт Йоакам бе заменен от стария Ханк, който взе да задава вечните въпроси: „Защо не ме обичаш както преди? Защо се държиш с мен като с вехта обувка?“

Дули приклепна до нея — задникът му почти докосваше високите токове на ботушите му, едната му ръка обгръщаше коленете му. Приличаше на фермер, който наблюдава как кравата му пие вода от поточето, Лизи предполагаше, че е нащрек, но не и в „пълна бойна готовност“. Не очакваше пленницата да запрати по него тежката чаша, а тя не искаше глезените ѝ да бъдат строшени.

„За жалост така и не взех първия, най-важен урок по пързаяне с кънки — помисли си тя. — А всеки вторник на централната пързалка в Оксфорд организират вечер на самотниците.“

След като утоли жаждата си, Лизи подаде чашата на Дули. Той я взе и я огледа внимателно от всички страни:

— Не щеш ли ти-и-ия... тези... две последни глътки, госпожа? — Сякаш не казваше „глътки“, а „гладки“, отбеляза тя наум и в същия миг бе озарена от проблясък на собствената ѝ 'туиция: увлечен в ролята на добряк, Дули преиграваше. Може би съзнателно, а може би не. И когато ставаше въпрос за произношение, той се стараяше прекалено много да говори като южняк. Имаше ли значение? Вероятно не.

— Вече не съм жадна.

„Зак Маккул“ допи останалата вода. При всяка глътка адамовата му ябълка пълзеше нагоре-надолу под кожата на мършавия му врат. Накрая я попита дали се чувства по-добре.

— Ще се почувствам най-добре, когато си тръгнеш.

— Става. Ще гледам да не ти отнема много време.

— Той затъкна пистолета в колана си и се изправи. Коленете му изпукаха и Лизи отново си помисли (с голяма доза изумление): „Не е

сън. Случва се наистина.“ Междувременно Дули изрита машинално чашата и тя се търкулна по белия килим. — Не мога да се мотая тука, госпожа — добави и повдигна панталоните си. — Твоят полицайче скоро ще цъфне, а и доколкото ми е известно, някоя от сестричките ти също може да се отбие, нали така?

Лизи не отговори.

„Зак Маккул“ вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Добре, де, твоя воля“ м се подаде от нишата. Моментът беше почти сюрреалистичен за Лизи, понеже беше виждала как Скот много пъти прави същото — опира се с ръце на дървената рамка, в която нямаше врата, стъпил върху дървения под на нишата, а главата и горната част на торса му се подават в кабинета. Скот обаче никога не бе носил дрехи в цвят каки — до самата си смърт остана заклет почитател на сините дънки. И темето му не беше олисяло. „Мъжът ми умря дълго преди да започне да оплешивява“ — помисли си тя.

— Много готино местенце — отбеляза Дули. — Какво е? Преустроен сеновал? Модернизиран плевник?

Лизи отново предпочете да не отговори.

Натрапникът продължи да се навежда, поклащайки се леко напред-назад, като хвърляше бързи погледи вляво и вдясно. „Властелин на всичко, що съзира“ — каза си тя.

— Невероятно готино местенце — продължи Дули. Както и очаквах. Имаш три стаи, какви ти стаи, направо салони, и над всяка покривът е остъклен, та да е светло. В нашия край викаме на тия жилища „вагони“, но туй местенце изобщо не прилича на вагон, прав ли съм?

Лизи пак млчеше.

Той се обърна към нея със сериозно изражение.

— Не го мразя, госпожа... или вас, след като той вече е хвърлил топа. Лежал съм в затвора „Гористата планина“. Професорът може да ви е споменавал за това. И именно вашият съпруг ми помогна да издържа и да преодолея трудностите. Прочетох всичките му книги и знаете ли коя ми хареса най-много?

„Естествено, че «Стръвни дяволи» — помисли си Лизи. — Сигурно си я чел девет пъти.“ Ала Дули я изненада.

— „Дъщерята на моряка“. И не само ми хареса, госпожа — направо се влюбих в нея. Откак ми попадна, всяка година я четях по

два-три пъти и знам наизуст цели откъси. Да ти кажа ли коя част ми харесва най-много? Когато Джийн най-накрая събира кураж да се опъне на баща си и му вика, че заминава, пък каквото ще да става. Знаеш ли какво казва на дъртото копеле, да ме прощаваш за грубата дума?

„Че той никога не е разбирал дълга на любовта“ — помисли си Лизи, но не го каза на глас. Дули явно нямаше нищо против; вече се бе пренесъл в книгата.

— Джийн вика на стареца, че никога не е разбирал дълга на любовта. Дългът на любовта! Гот, а? Мнозина са го чувствали, ама успявал ли е някой да го изрази! Твоят мъж, госпожа. Затуй другите трябва да си траят — туй ми рече професорът. Господ трябва много да е обичал мъжа ти, госпожа, за да му даде такъв дар. — „Зак Маккул“ погледна към тавана и жилите на врата му се изопнаха. — ДЪЛГЪТ! НА ЛЮБОВТА! Онези, които Бог обича най-много, Той ги прибира при себе си. Амин! — извика и наведе глава, при което портфейлът изскочи от джоба му и увисна на верижката си. В това нямаше нищо чудно — хората като Дули винаги носеха портфейлите си на верижка, закрепена за колана им. Когато отново вдигна глава, той добави: — Заслужаваше хубаво местенце твоят мъж. Дано му е харесвало, когато не се е пънел над писанията си.

Лизи се замисли за Скот, седнал пред бюрото си, което наричаше Големия Джъмбо Джъмбо — за Скот, който седи пред големия монитор на макинтоша си и се смее на нещо, което току-що е написал. Грize пластмасова сламка или ноктите си, а понякога припява на оглушителната музика. Пъха длани под мишниците си, при което се получават звуци, наподобяващи пърдене. Ето как се „пънеше над писанията си“. Обаче тя не изрече мислите си. Междувременно старият Ханк отстъпи място на своя син и от тонколоните прозвуча „Уискито води към ада“.

— Отвърщаш ми с мълчание? — повдигна вежди Дули. — Е, твоя воля, госпожа, но няма файда. Рано или късно те очаква наказание. Няма да ти пробутвам лафове от рода на: „Това ще ми причини повече болка, отколкото на тебе“, но ще ти кажа, че за краткото ни познанство взех да те харесвам заради куража, а това е кофти за двама ни. Обещавам да не проявявам голямо усърдие, щото не

искам да пречупя бойкия ти дух. Обаче... имахме уговорка, а ти не я спази.

„Уговорка?“ Побиха я тръпки. За пръв път осъзнаваше истинските мащаби на безумието на Дули, съзираше лудостта му в цялата ѝ дълбочина. Сивите криле отново започнаха да се спускат над нея, но този път тя им се опълчи с цялата ярост, на която бе способна.

„Зак Маккул“ чу издрънчаването на белезниците (навярно ги бе донесъл в плика заедно с буркана от майонеза) и се обърна към нея.

„Спокойно, милое, спокойно — прошепна ѝ Скот. — *Поговори с него — отвори голямата си незамлъкваща уста.*“

Едва ли бе съвет, от който Лизи се нуждаеше. Знаеше, че докато разговорът продължава, наказанието се отлага.

— Виж какво, господин Дули. Никаква уговорка не сме имали — май си в грешка. — Видя, че веждите му се повдигат в недоумение, а лицето му помръква, и побърза да продължи: — Понякога е трудно човек да съобрази за какво става въпрос, когато говори по телефона, но вече съм готова да работя с теб. — Преглътна шумно и сърцето ѝ сякаш подскочи чак до гърлото ѝ. С удоволствие би изпила още една чаша вода, ала усещаше, че сега не е най-подходящият момент за подобна молба. Приведе се, вгледа се в пронизващите му очи — синьо се среща със синьо — и заговори с цялата искреност, на която бе способна в този момент. — Искам да кажа, че ти изрази позицията си. И знаеш ли какво? Преди малко гледаше точно към ръкописите, които твоят... ъ-ъ-ъ... твоят колега искаше да получи. Забеляза ли черните шкафове в централното помещение?

Той продължи да я гледа с вдигнати вежди и устни, разтегнати в скептична усмивка... но вероятно по този начин даваше да се разбере, че е готов на сделка. Лизи леко се обнадежди.

— Бая кашони имаше и на долния етаж — отбеляза Дули. — И като гледам, май са пълни с романите му.

— Там... — започна тя, ала внезапно замлъкна. Какво щеше да му каже? „Там има буми, а не книги?“ Дули едва ли щеше да разбере. „В тези кашони са шегите на Скот — нещо като прашеца, предизвикващ сърбеж, или повръщано от пластмаса.“ Виж, това щеше да го разбере, но дали щеше да повярва?

Натрапникът продължаваше да се усмихва скептично, ала изражението му вече не казваше: „Готов съм на сделка“, а нещо друго:

„Продължавайте, госпожа, да видим какво ще измислите този път.“

— Там има само индигови копия, ксерокопия и неизползвани бели листове. — Думите ѝ прозвучаха като лъжа (наистина лъжеше), но какво друго можеше да каже? „Прекалено си откачен, за да проумееш истината, господин Дули?“ Тя побърза да продължи: — Материалите, които иска Лудбоди — качествените материали — са тук. Непубликувани разкази... копия от писмата му до други писатели... техните писма до него...

„Зак Маккул“ отметна глава и се засмя:

— Лудбоди! Госпожа, ти се оправяш с думите не по-зле от мъжлето си! — Смяхът му утихна, но въпреки че усмивката не напусна устните му, пламъчето на веселостта угасна в погледа му. Очите му сякаш се бяха превърнали в късчета лед. — И какво си мислиш, че ще направя? Ще отскоча до Оксфорд или Меканик фолс, ще наема фургон и после ще се върна, за да натоваря хартийките? А ти ще помолиш някое от помощник-шерифчетата да ми помогне с хамалогията!

— Аз...

— Трай, ма! — Той я посочи с пръст и усмивката му се изпари. — Като се върна, тука ще чакат дузина ченгета да ме закопчат и да ме окошарят още десет години, задето съм ти повярвал.

— Но...

— Освен това се бяхме разбрали за друго. Бяхме се разбрали да се обадиш на стария Лудбоди — ега ти готиния прякор — той да ми изпрати писмо по мейла с предварително уговорен текст, след което да дойде и да вземе книгата. Нали?

Изглежда, Дули си вярваше. Иначе защо продължаваше да ѝ говори така, след като бяха сами?

— Мадам? — загрижено попита Дули. — Госпожа? Ако нещо го караше да лъже дори когато бяха сами, може би той изпитваше необходимост да бъде лъган. А ако това бе вярно, задачата ѝ бе да установи контакт с онази хипотетична част от съзнанието на „Зак Маккул“, която още не бе засегната от безумието му.

— Дули, изслушай ме, ако обичаш. — Тя понижи глас и заговори съвсем бавно. Така говореше със Скот, когато съпругът ѝ всеки миг щеше да избухне, било поради негативна рецензия на негов роман, било заради спукана водопроводна тръба. — Професор Удбоди няма как да се свърже с теб и дълбоко в себе си ти го знаеш. Аз обаче мога

да се свържа с него. Всъщност вече го направих. Снощи му се обадох по телефона.

— Лъжеш! — отсече Дули, но този път думите ѝ бяха верни... и той го знаеше, затова се изнерви. Лизи искаше да предизвика обратната реакция — окончателно да го успокои, — ала въпреки това реши да продължи, надявайки се, че ще съумее да достигне до разумната част от съзнанието на Джим Дули.

— Не лъжа — отвърна. — Ти ми даде телефонния му номер и аз му се обадох — добави, без да откъсва поглед от сините му очи. Влагаше максимум искреност във всяка дума, понеже така и така вече се бе отправила към Страната на лъжите. — Обещах да му дам всички ръкописи и го помолих да ти го съобщи, но той отвърна, че не може, защото нямало как да се свърже с теб. Каза, че първите му две писма стигнали до твоя електронен адрес, но после взели да се връщат, защото...

— Единият лъже, а другият маже — каза Джим Дули, а после всичко се случи с такава бързина и жестокост, че у Лизи се създаде усещане за нереалност. Всеки миг от насилието, което последва, се връза в паметта ѝ до края на живота ѝ, както звукът от хрипливото му дишане и ризата му в цвят каки, между чиито копчета се виждаше бялата му тениска. Той я зашлеви през лицето първо с дланта си, а после с опакото ѝ — отново и отново, и отново. Общо осем удара — осем удара, нанесени в бърза последователност и въпреки че на ръката му нямаше пръстени (за което Лизи беше благодарна), след четвъртия и петия на устните ѝ изби кръв, след шестия и седмия бликна навън, а след осмия, който улучи носа ѝ, шурна и оттам. По това време тя вече крещеше от болка и от страх. Главата ѝ се удряше в долната част на умивалника, ушите ѝ бучаха. Чуваше воплите си: умоляваше го да престане, да вземе всичко, което иска, и да престане, само да престане. Дули спря да я удря и Лизи се чу да казва:

— Ще ти дам ръкописа на новия му роман, последния му роман, готов е, завършен е месец преди смъртта му и Скот дори не го е редактирал — истинско съкровище, Лудбоди ще бъде на седмото небе. — Тя имаше време да си помисли: „Много изобретателно, скъпа, но какво ще правиш, ако клъвне?“ ала Джим Дули нямаше никакво намерение да клъвва. Стоеше на колене пред нея, дишайки тежко (на горния етаж беше доста горещо и ако бе знаела, че ще я бият в

кабинета на Скот, първата ѝ работа щеше да бъде да включи климатика), и отново ровичкаше в кафявия плик. Под ръкавите на ризата му тъмнееха големи кръгове от пот.

— Госпожа, ужасно съжалявам, че ми се налага да го направя, ама се радвай, че оная ти работа няма да пострада — каза той и тя успя да забележи две неща, преди извергът да разкъса блузката ѝ и да счупи предната закопчалка на сутиена ѝ, при което малките ѝ гърди изскочиха навън. Първото беше, че Дули изобщо не съжаляваше, а второто — че държеше нещо, което бе взел от нейното „Чекмедже за всичко“. Скот наричаше тази джаджа „юпи отварачката на Лизи“. Това беше комбинираната ѝ отварачка за консерви с масивни гумирани ръкохватки.

[1] Украсен конус от глина, пълен с лакомства и играчки, който на рождени дни и други празници се окачва на тавана. Децата, чиито очи са завързани, я удрят с пръчки, докато изпаднат лакомствата. Обичаят е широко разпространен в Централна Америка и Мексико. — Б. пр. ↑

Х. ЛИЗИ И ДОВОДИТЕ СРЕЩУ БЕЗУМИЕТО (ДОБРИЯТ БРАТ)

1.

„Доводите срещу безумието пропадат с тихи съскащи звуци.“

Тази фраза се въртеше в главата ѝ, докато пълзеше из просторния кабинет, оставяйки подире си отвратителна диря — кървави петна от носа, устата и обезобразените си гърди.

„Никога няма да изчистя кръвта от този килим“ — помисли си и внезапно, сякаш в отговор, в съзнанието ѝ изникна тази фраза: „Доводите срещу безумието си отиват с тихи съскащи звуци.“

В тази история имаше безумие — и още как! — но единственият звук, който после си спомняше, не беше бръмчене, жужене или съскане, а собствените ѝ писъци, прозвучали в момента, когато Джим Дули бе прикрепил отваращата за консерви към лявата ѝ гръд като някаква механична пиявица. Помнеше как изпадна в несвяст и Дули я свести с шамари, за да ѝ каже още нещо. После отново ѝ позволи да изгуби съзнание. По-късно тя видя, че е забол бележка за блузката ѝ (беше свалил разкъсания ѝ сутиен и закопчал блузката), като зловещо напомняне. Бележката обаче не ѝ беше необходима, понеже бе запомнила думите му:

— Професорът трябва да се свърже с мен до осем вечерта — иначе другия път ще те заболи повече. И се превържи сама, госпожа, ясно? А каза на някой, че съм бил тук, а съм те убил. — Това ѝ беше казал Дули. А в бележката, забодена за блузата ѝ, беше добавил: „Да приключим веднъж завинаги тая работа, че да сме доволни и двамата. Твой верен приятел: Зак.“

Лизи нямаше никаква представа колко време бе останала в несвяст втория път. Когато дойде на себе си, видя, че съдраният ѝ сутиен е хвърлен в коша за боклук, а бележката е забодена от дясната страна на блузката ѝ. Лявата бе подгизнала от кръв. Разкопча няколко копчета, за да провери как е положението, но веднага изохка и отмести

очи. Изглеждаше по-зле от всичко, което Аманда си беше причинявала, включително и онзи случай с пъпа. Що се отнася до болката... помнеше само, че беше непоносима.

Дули беше свалил белезниците ѝ и дори ѝ бе оставил чаша с вода. Лизи я изпи на един дъх. Ала щом се опита да се изправи, краката ѝ се подкосиха. Изпълзя от нишата, оставяйки по килима следи от кръв и кървава пот (в интерес на истината никога не бе харесвала този бял килим, който изкарваше на показ всяка прашинка); косите ѝ бяха залепнали за челото, сълзите ѝ — засъхнали по страните ѝ, а кръвта бе образувала коричка по носа, устните и брадичката ѝ.

Отначало си мислеше, че пълзи към телефона, навярно, за да се обади на помощник-шериф Клатърбък, независимо от предупреждението на Дули и неспособността на полицейското управление да предотврати случилото се. После този стих

(доводите срещу безумието)

започна да звучи отново и отново в съзнанието ѝ и тя видя, че кедровото сандъче на Доброто мамче лежи обърнато на килима между стълбите за долния етаж и писалището, което Скот наричаше Големия Джъмбо Джъмбо, а съдържанието му се валя сред прахоляка на пода. В този миг осъзна, че целта ѝ беше именно кедровата кутийка и онова, което се бе изсипало от нея.

Особено се нуждаеше от онова, жълтото, което лежеше върху сгънатото пурпурно меню от „Еленови рога“.

„Доводите срещу безумието пропадат с тихи съскащи звуци.“

Откъс от стихотворение на Скот. Бяха малко на брой, повечето непубликувани — той казваше, че не струват, и ги пише само за себе си. Лизи обаче смяташе това за особено добро, въпреки че не разбираше смисъла му. Най-много ѝ харесваше първият стих, понеже човек често чува как си отиват нещата, нали? Те пропадат ниво след ниво, оставяйки подире си дупка, в която можеш да надзърнеш. Или да паднеш, ако не внимаваш.

„ВЕДТСКЕН, милое. Ще паднеш е заешката дупка, така че се вземи в ръце... и важното е да ти стиска.“

Вероятно Дули беше замъкнал кедровото сандъче в кабинета, понеже си е мислел, че то има връзка с онова, което иска. Ненормалниците като Дули и Герд Алан Коул, известен още като Русокоско и мосю „Зън-Зън за фрезииите“, си мислеха, че всичко е

свързано с онова, което искат да получат, нали така? Техните кошмари, техните фобии, техните среднощни вдъхновения. Какво ли е смятал „Зак Маккул“, че се крие в кедровото сандъче? Списък на ръкописите на Скот (най-вероятно зашифрован)? Един бог знаеше. За всеки случай натрапникът бе изсипал съдържанието на кутийката на пода, видял бе, че вътре няма нищо интересно (поне за него), след което беше замъкнал вдовицата Ландън навътре в кабинета, търсейки къде да я прикове, докато тя дойде на себе си. В крайна сметка тръбите под умивалника му бяха свършили доста добра работа.

Лизи пълзеше бавно, но неотклонно към разпиляното съдържание на сандъчето, без да откъсва поглед от квадратното жълто парче от плетиво. Запита се дали сама щеше да го намери и реши, че отговорът е „не“. Бе заситила глада си за спомени. Сега обаче...

„Доводите срещу безумието пропадат с тихи съскащи звуци.“

Явно беше така. И ако безценната ѝ пурпурна завеса най-накрая се свлечеше на земята, нямаше ли да издаде същия тих, съскащ звук? Нямаше да се изненада.

Всъщност завесата ѝ приличаше доста на паяжина; вижте колко много си спомни изведнъж.

„Стига толкова, Лизи, няма да посмеееш, откажи се.“

— Ти се откажи — изхъхри тя. Наранената ѝ гръд пулсираше и гореше от страшна болка. Скот беше ранен в гърдите, а сега бе дошъл и нейният ред. Замисли се как бъдещият ѝ съпруг се беше върнал на моравата пред къщата ѝ в онази нощ — как бе излязъл от сенките, докато кучето Плутон се скъсваше от лай в съседния двор. Тогава Скот ѝ бе протегнал нещо, което навремето бе представлявало ръка, а сега се бе превърнало в кърваво месиво, откъдето стърчаха някакви подобия на пръсти. Беше ѝ казал, че това е кръвен бум и е за нея. Сетне бе натопил безформената кървава маса в легенче, пълно със слаб чай, обявявайки, че това е нещо, на което

(Пол го измисли)

го е научил брат му. Беше ѝ казал, че всички от семейство Ландън се възстановяват много бързо от нараняванията и просто не може да бъде другояче. Този спомен пропадна едно ниво по-долу и събуди друг — двамата със Скот седят под Вкуснотийското дърво четири месеца по-късно. „Кръвта се лееше като из ведро“ — беше ѝ

казал той и когато Лизи попита дали Пол е промивал раните си с чай, Скот ѝ отвърна „не“...

„Стига, Лизи — никога не е казал подобно нещо. Никога не си го питала и той никога не ти е отговарял...“

Но тя беше попитала. Беше питала Скот за всичко и той винаги ѝ беше отговарял. Не точно тогава под Вкуснотийското дърво, а по-късно вечерта, когато бяха в леглото. Втората им нощ в хотел „Еленови рога“, след като бяха правили любов. Как би могла да забрави?

Полежа известно време върху белия килим, за да си отдъхне.

— Никога не съм го забравяла — промълви. — Просто беше в пурпурното. Зад завесата. Има разлика.

Отново се съсредоточи върху жълтия квадрат и запълзя натам.

— Сигурен съм, че лечението с чай се появи по-късно, Лизи. Да, точно така.

Скот лежеше до нея, пушеше и наблюдаваше как димът се издига все по-нависоко и по-нависоко, докато изчезнеше напълно. Тъй както изчезват ивиците на стълба със спираловидна червено-бяла окраска.

Тъй както самият Скот изчезваше понякога.

— Знам, защото се случи, докато учех дробни.

— В училище?

— Не, Лизи — отвърна ѝ той с такъв тон, сякаш бе длъжна да знае, че Спарки Ландън не е бил от онези бащи, които пращат децата си на училище. — Двамата с Пол учехме въщи. Татко наричаше обществените училища „ясли за магарета“.

— Но раните на Пол през онзи ден... денят, когато си скочил от скамейката... били са дълбоки, нали? Не някакви си драскотини.

Дълга пауза, по време на която Скот наблюдаваше как димът се издига, застива и изчезва, оставяйки подире си само горчиво-сладък мирис. Най-накрая отвърна с равен глас:

— Татко режеше дълбоко.

Подобна категоричност не предполагаше коментар, ето защо Лизи реши да си замълчи. След известно време Скот добави:

— Усещам, че не това искаш да питаш, Лизи. Питай ме, каквото искаш, и ще ти отговоря. Обаче преди това трябва да питаш.

Тя или не можеше да се сети какво се бе случило по-нататък, или още не бе готова за спомена, но пък не беше забравила как напуснаха убежището си под Вкуснотийското дърво. Скот я притисна в обятията

си под белия купол и миг по-късно вече бяха навън сред снега. И сега, докато пълзеше към преобърнатото кедрово сандъче, споменът

(безумие)

пропадна

(с тихи съскащи звуци)

и Лизи най-накрая си позволи да повярва, че второто ѝ сърце, нейното тайно, скрито от всички сърце, през цялото време бе знаело всичко. За един кратък миг те не бяха нито под Вкуснотийското дърво, нито сред снега, а на друго място. Топло и озарено от мъждива алена светлина. В далечината се чуваше птича песен, въздухът бе наситен с тропически аромати. Някои ѝ бяха познати — червен жасмин, бял жасмин, бугенвиллия, мимоза и мирисът на влажна земя, върху която бяха коленичили, притиснати един към друг като любовници, каквито и бяха. Най-опияняващите аромати обаче ѝ бяха напълно непознати, а толкова ѝ се искаше да узнае названията им... Помнеше как понечи да попита, ала Скот допря длан

(ш-ш-ш-шт)

до устните ѝ. Помнеше и как си помисли, че е малко странно да носят зимни дрехи на такова тропическо място, и в същия миг забеляза, че Скот се страхува. После отново се озоваха сред снега. Сред безумния несекващ октомврийски сняг.

Колко ли време бяха прекарвали на това „промеждутъчно местенце“? Три секунди? Може би дори по-малко. Сега обаче, докато пълзеше по пода, понеже не можеше да се изправи заради слабостта и преживения шок, Лизи най-сетне прие истината за онова, което се бе случило в действителност. По времето, когато се добраха до „Еленови рога“, тя вече си беше внушила, че всичко е било плод на въображението ѝ, но не бе така.

— И се случи още веднъж — измърмори. — През онази нощ.

Умираще от жажда. Искеше ѝ се да пийне глътка вода, ала нишата-барче се намираше зад гърба ѝ, а тя пълзеше в противоположната посока. Внезапно си спомни парчето на стария Ханк — Скот си пееше тази песен, докато в неделя се връщаха от хотел „Еленови рога“: „Цял ден скитам из безплодната земя и мечтая си за глътчица вода.“

„Ще утолиш жаждата си, милое.“

— Наистина ли? — изхриптя Лизи. — Глътка вода ще ми помогне. Болката е нетърпима.

Отговор не последва, но и не беше нужен, защото тя най-сетне стигна до разпиляното на пода съдържание на кутийката. Пресегна се към жълтия квадрат, откъсна го от пурпурното меню и го стисна здраво в дланта си. Сетне се обърна на хълбока, който не я болеше, и остана да лежи на белия килим, загледана съсредоточено в трофея си: в миниатюрните редички от лицеви и опаки бодове, оформящи изящните плетки. Доброто мамче бе изработило десетки афгани от парчета като това — розово-сиви, златисто-сини, оранжево-зелени... Афганите бяха нейният „специалитет“ и тя ги плетеше, докато вечер седеше пред телевизора. Лизи помнеше как като малка си мислеше, че тези одеяла се наричат „африканци“. На всичките ѝ братовчедки (Енгълтън, Дарби, Уигънс и Уошбърн, както и неизброимите Дебушър) се подаряваха афгани, когато се омъжваха, а всяка от сестрите Дебушър бе получила минимум три. Всеки вървеше с допълнително квадратно парче със същия цвят и мотив; Доброто мамче наричаше тези допълнения „красоти“. Можеха да се използват като покривки за маса или декорации (поставени в рамки и закачени на стената). Жълтият афган бе сватбеният подарък на Доброто мамче за Лизи и Скот и понеже Скот се бе влюбил в него, тя бе прибрала приложената към него „насладка“ в кедровото сандъче. И ето че сега, докато лежеше на килима, цялата в кръв, стиснала в ръка жълтото парче плат, Лизи се отказа от всички опити да забрави. Помисли си: „Бум! Край.“ и заплака. Даваше си сметка, че не е способна на свързани последователни спомени, но навярно не беше чак толкова фатално — порядъкът щеше да бъде възстановен по-късно, ако изникнеше необходимост. И естествено, ако имаше „по-късно“. „Откачалковци и кръвопускачи. Защото хората от рода Ландън — и тези от рода Ландро преди тях — са били или едното, или другото. И рано или късно едното се проявява.“

Значи нямаше защо да се чуди, че Скот веднага е разпознал у Аманда сродна душа — все пак знаеше за подобни случаи не от разкази на познати, а от първа ръка. Колко ли пъти се бе рязал? Лизи не знаеше. Човек не можеше да преброи белезите му, както би преброил белезите на Аманда, защото..., ами защото така. Един от случаите на самонараняване обаче, за който знаеше със сигурност —

нощта на оранжерията, — бе особен. Скот се бе научил да се порязва от баща си, който насочваше ножа срещу децата си в случаите, когато самонараняването не бе достатъчно за пускане на още лоша кръв.

„Откачалковци и кръвопускачи. Или едното, или другото. И рано или късно едното се проявява.“

Ами ако Скот не бе изхвърлил от себе си лошата кръв? Какво ли бе останало в него?

През декември 1995 година времето внезапно дяволски застудя и със Скот започна да се случва нещо лошо. В началото на новата година той трябваше да изнася сказки в университетите в Тексас, Ню Мексико и Аризона (той наричаше този проект „Западното турне на Скот Ландън от 1996“), ала в крайна сметка се обади на литературния си агент и го накара да отмени цялата програма. Агенцията-организатор на мащабното мероприятие вдигна вой до небесата (в това нямаше нищо чудно, понеже ставаше въпрос за триста хиляди долара), но Скот така и не промени решението си. Каза, че не може да потегли на турне, защото се е разболял. И не лъжеше. Докато зимата забиваше ноктите си все по-надълбоко и по-надълбоко в плътта на земята, Скот Ландън все повече се превръщаше в болен човек. Още в началото на ноември Лизи бе усетила, че...

2.

Тя знае, че Скот не е добре и че не го мъчи бронхит каквото и да ѝ разправя. Съпругът ѝ не кашля и кожата му е хладна при допир, ето защо нито ѝ позволява да измери температурата му, нито да сложи на челото му една от онези лентички, които променят цвета си при повишаване на температурата. Тя знае, че Скот не е настинал и че проблемът е по-скоро психологически, отколкото физически — и тъкмо това я плаши. Единственият път, когато събира достатъчно смелост и предлага да поговорят с доктор Бьорн, — той едва не ѝ откъсва главата и я обвинява, че е побъркана на тема лекари „също като откачените ти сестри“.

Как да реагира? И какви точно са симптомите на заболяването му? Дали изобщо някой лекар — дори симпатичният и винаги любезен доктор Бьорн — ще ги вземе насериозно? Първо, Скот престана да

слуша музика, докато пише. Второ (по-сериозният аргумент) — вече не пише толкова, както преди. Работата над новия му роман — който Лизи Ландън, макар и да не е голям литературен критик, страшно харесва, — се е забавила от обичайния за него устремен галоп до мъчително пълзене. А още по-важно е, че... Боже Господи, къде се дяна чувството му за хумор? Момчешкият му добродушен хумор може и да се поизноси, но внезапното му изчезване точно в този момент, когато проточилата се есен бе заменена от люта зима, я плаши до дъното на душата ѝ. Напомня ѝ за онези епизоди във филмите за джунглата, в които тамтамите на туземците изведнъж замлъкнат. Отгоре на всичко Скот пие, пие повече, и то до късно през нощта. Тя винаги си ляга по-рано от него — (обикновено доста по-рано), но усеща, когато той се намества до нея, както и на какво мирише дъхът му. Онова, което вижда в кошчетата за смет в кабинетите му, също усилва тревогата ѝ и тя започва да ги проверява на всеки два-три дни. Най-често намира бирени кутии; Скот открай време обича бира, ала след декември 1995 и януари 1996 сред отпадъците се появяват и бутилки от уиски „Джим Бийм“. Сутрин започва да го мъчи махмурлук. По някаква причина това я безпокои повече от всичко друго. Понякога броди из къщата — блед, мълчалив и болен — и идва на себе си едва през втората половина на деня. Няколко пъти тя го чува да повръща зад затворената врата на тоалетната и от скоростта, с която изчезва аспириът, се досеща за натрапчивото му главоболие. Някой може да каже, че в това няма нищо необичайно — изпий каска бира или бутилка „Джим Бийм“ между девет вечерта и полунощ и на сутринта ще си платиш, Патрик. Може и така да е, но Скот пиеше много още от деня на първата им среща в университета, когато бе донесъл плоска бутилка уиски в джоба на сакото си (бе я споделил с нея), а почти не знаеше какво е махмурлук. Сега, докато тя гледа празните бутилки в кошчето и знае, че всеки ден към ръкописа на романа. „Меденият месец на престъпника“ се прибавят само една-две страници (има дни, когато Скот не пише), неизбежно си задава въпроса какво ли количество алкохол изпива ежедневно мъжът ѝ.

За известно време Лизи забравя тревогите си покрай празничните гостувания и суетнята на предколедното пазаруване. Скот не обича да се мотае по магазините, дори и когато са празни, ала този път сякаш е обзет от неистова пазарна треска. Всеки идиотски ден той

е до нея и двамата се борят с тълпите в търговския център „Обърн“ или в магазините по главната улица на Касъл Рок. Хората често го познават и му искат автографи, надушили възможността да се сдобият с уникален подарък, но той им отказва с усмивка, заявявайки, че не може да се отдели от жена си, понеже ще я види отново чак на Великден. Може да е изгубил чувството си за хумор, но Лизи нито веднъж не го вижда да си изпусне нервите, даже и когато желаещите да получат автограф стават доста нахални. В подобни моменти той отново изглежда като предишния Скот, независимо от пиянството, отмененото турне и бавния напредък с новия роман.

Коледата е щастлив ден, съпроводен от размяна на подаръци и енергична креватна гимнастика по обяд. За празничната вечеря семейство Ландън отиват на гости при Канти и Рич и по време на десерта Рич пита Скот кога ще се захване с продуцирането на някой филм по свой роман. „Там, там са големите пари“ — казва Рич, сякаш не знае, че от четирите филма, заснети по книги на Скот, три са пълен провал. Само екранната адаптация на „Стръвни дяволи“ Х Лизи така и не гледа този филм) е донесла приходи.

По пътя към къщи чувството за хумор на Скот се завръща подобно на голям стар бомбардировач и той така имитира Рич, че Лизи я заболява коремът от смях. Когато стигат до Шугар Топ Хил, двамата веднага се качват на горния етаж, за да се отдадат на втора тренировка по креватна гимнастика. След като свършват, преди още да успокои дишането си, тя си мисли, че ако Скот е болен, ще е хубаво повече хора да се заразят от болестта му, понеже тогава светът определено ще стане по-добър. На 31 декември тя се събужда в два през нощта, за да отиде до тоалетната, и открива, че — отново *deja vu* — той не е в леглото. Този път обаче не си е отишъл. Вече може да определя разликата (без сама да знае как точно го прави) между случаите, когато става по-рано от нея, и моментите, в които (си е отишъл) прави неговия трик и отива на онова странно място. Сяда на чинията и уринира със затворени очи, вслушвайки се в поривите на вятъра отвън. От свистенето му човек би си помислил, че е доста студен, ала Лизи още не знае какво е студ. След две седмици обаче ще узнае. А след още две... след още две ще узнае всичко.

Когато се надига от тоалетната чиния, поглежда през прозореца на банята, откъдето се виждат оборът и кабинетът на Скот в

преустройства сеновал. Ако е там (понякога, ако не му се спи, често отива там), щеше да види светлина, може би дори да чуе жизнерадостна рокмузика, усилена едва-едва. Тази нощ обаче оборът е тъмен и единствената музика, която чува, е свиренето на вятъра. Това засилва безпокойството ѝ и в дълбините на съзнанието ѝ възникват мисли, (инфаркт инсулт) които са твърде неприятни, за да ги разглежда насериозно, и в същото време достатъчно настойчиви, понеже... като се има предвид как е Скот напоследък... не може да ги прогони с лека ръка. Ето защо, вместо да се върне в спалнята, тя излиза през другата врата на тоалетната, която отвежда към коридора на втория етаж. Извиква мъжа си и не получава отговор, но вижда златистата ивица светлина под затворената врата в края на коридора. Сега вече чува — макар и едва-едва — музиката, която се разнася оттам. Не е рокендрол, а кънтри. Ханк Уилямс. Старият Ханк пее „Коу-Лайга“.

— Скот? — зове го за пореден път тя, но отново не получава отговор и тръгва по коридора, отмятайки косите от челото си, а босите ѝ стъпала шумолят по килима, който по-късно ще се озове на тавана. Обхваната е от страх, причината, за който не може да се изрази с думи, макар и да усеща, че този страх някак си е свързан с (отишъл)

неща, които или са приключени, или трябва да бъдат. „Натъкмен и закопчан“ — би казал татко Дебушър; това е една от фразите, които старият Денди е уловил в езерото, където всички отиваме да утолим жаждата си и да хвърлим мрежите си.

— Скот?

Няколко минути тя стои пред спалнята за гости и внезапно е обхваната от ужасяващо предчувствие — той седи мъртъв на люлеещия се стол пред телевизора, загинал от собствената си ръка... Защо не бе предусетила накъде вървят нещата, защо не бе реагирала по-рано, нима не бе видяла симптомите през последния месец? Той бе издържал до Коледа, бе издържал, ала сега...

— Скот?

Завърта валчестата дръжка, бута вратата и го заварва да седи на люлеещия се стол точно както си го е представяла, само че е жив — жив и загърнат в любимия афган на Доброто мамче — жълтия. На екрана на телевизора (звукът е намален до минимум) върви любимият му филм — „Последната прожекция“.

Погледът му не се откъсва от екрана.

— Скот? Добре ли си?

Очите му не помръдват — дори не мигат. Страхът отново се загнездва в сърцето ѝ, а една от странните думи на Скот

(откачалковци)

изскача като дяволче на пружинка и тя я прогонва обратно в подсъзнанието си с беззвучна

(майната ти!)

ругатня. Влиза в стаята и отново произнася името му. Този път той мига — слава Богу! — обръща глава, за да я погледне, и се усмихва. Грейва онази Скот-Ландънова усмивка, в която тя се влюби още щом я зърна за пръв път.

— Хей, Лизи — казва той. — Защо не спиш?

— Мога да ти задам същия въпрос — отвърща тя. Оглежда се в търсене на алкохол — кутия бира или преполовена бутилка „Джим Бийм“ — и не намира. Добър знак. — Вече е доста късно... — добавя.

Дълга пауза, по време, на която той мисли напрегнато. Най-накрая заявява:

— Вятърът ме събуди. Капаците на прозорците тракаха и не можах да заспя.

Лизи понечва да каже нещо, но в крайна сметка не произнася и дума. Когато двама души са женени от дълго време (предполага се, че всяка семейна двойка има своя представа какво означава „дълго време“), между тях възниква нещо като телепатична връзка. Точно сега тази телепатична връзка ѝ съобщава, че Скот още не е свършил, че има да каже още нещо, и тя мълчи, понеже чака да види дали е права, или не. Отначало ѝ се струва, че отговорът е „да“ — Скот отваря уста, — но в следващия момент къщата се разлюлява от нов порив на вятъра и капациите на прозорците задрънчават като зловещи метални зъби. Съпругът ѝ вдига глава... и се усмихва едва-едва. Усмивката му не е приятна — така се усмихва човек, който крие нещо. Вместо да каже онова, което е възнамерявал, той отново заковава поглед към екрана, където Джеф Бриджес (един изключително млад Джеф Бриджес) и най-добрият му приятел пътуват с кола към Мексико. Когато се върнат, Сам Льва ще бъде мъртъв.

— Как мислиш, ще можеш ли вече да заспиш? — пита го Лизи и след като той не отговаря, отново я обзема страх. — Скот! — Гласът ѝ

звучи доста по-рязко, отколкото ѝ се иска и когато погледът му се насочва към нея (доста неохотно, откъсва очи от екрана, макар че е гледал този филм десетки пъти), тя повтаря въпроса със значително по-спокоен тон: — Как мислиш, ще можеш ли вече да заспиш?

— Може би — отвръща Скот и тя съзира в очите му нещо едновременно печално и плашещо: той се бои. — Ако спиш до мен гола.

— В студена нощ като тази? Шегуваш ли се? Хайде, изключи идиотския телевизор и се връщай в леглото.

Скот се подчинява и тя ляга до него; вслушва се във воя на вятъра и се наслаждава на топлината, излъчваща се от тялото му.

Започва да вижда пеперуди. Това се случва почти винаги, преди да се унесе. Големи червено-черни пеперуди, разперили крилата си в мрака. Хрумва ѝ, че навярно ще ги види и малко преди да умре. Тази мисъл я плаши, но съвсем мъничко.

— Лизи? — Гласът на Скот сякаш идва отдалеч. Той също се унася — тя усеща това.

— М-м-м-м-м?

— То не иска да говоря.

— Кой не иска?

— Не знам. Може да е вятърът. Студеният северен вятър. Този, който вее от...

Последната дума вероятно е Канада, но Лизи не е сигурна. Вече е в страната на сънищата, както и той, а когато отиват там, двамата никога не са заедно. Тя се бои, че сънят е нещо като репетиция за смъртта, че в него може да има съновидения, но няма любов, няма място, което да наречеш роден дом, и няма ръка, която да стисне своята, когато птиците ята се реят из пурпурно-оранжевите небеса в края на деня.

3.

През следващите две седмици тя започва да вярва, че нещата се подобряват. По-късно ще се запита как е могла да бъде толкова глупава, толкова заслепена и как е могла да възприеме неистовите му усилия да се задържи в този свят (и до нея!) като някакво подобрение,

ала, от друга страна, когато не разполагаш с нищо друго освен със сламки, се хващаш за тях.

И някои изглеждат достатъчно дебели, за да се хване за тях без притеснения. В първите дни на 1996 година Скот сякаш спира да пие (с изключение на чаша вино по време на обяда) и прекарва голяма част от времето си в кабинета. Едва впоследствие — „Сетне, сетне ще ти светне“ — напяха като деца, докато строяха първите си словесни замъци на брега на езерото на думите, — тя ще осъзнае, че през тези дни към ръкописа на романа не е била прибавена нито една страница. Скот изобщо не е работил — наливал се е тайно с уиски, тъпчел се е с ментови бонбони и е нахвърлял несвързани записки, адресирани до самия него. По-късно тя ще намери под клавиатурата на макинтоша му лист хартия (всъщност бланка за писма с щампован надпис „ОТ ПИСАЛИЩЕТО НА СКОТ ЛАНДЪН“), където съпругът ѝ бе напраскал „Буксирната верига казва че закъсняваш много Скут старче Скут дори сега.“ И едва когато този мразовит вятър, веещ чак от Йелоунайф, реве около къщата, тя най-накрая забелязва дълбоките сърповидни белези по дланите на Скот. Белези, които явно са останали от ноктите му, докато се е борел, вкопчен в живота и здравия разум, като алпинист, мъчещ се да се задържи върху идиотски скален перваз под внезапно разразила се снежна буря. Едва по-късно Лизи ще намери кашона с празни бутилки от уиски (поне петнайсет на брой) и в друг случай би се почувствала горда, задето съпругът ѝ се бе постарал да ги скрие.

4.

Първите два дни на 1996 година са необичайно топли за сезона; възрастните хора наричат този климатичен феномен „януарско отпускане“. Но още на сутринта на трети януари синоптиците започват да предупреждават за рязка промяна на времето — мощен студен фронт се надига от покритите със сняг региони на Централна Канада. Метеоролозите напомнят на жителите на Мейн, че резервоарите с гориво за отоплителните инсталации трябва да са пълни догоре, водопроводните тръби да са изолирани от студа, а на животните да бъдат осигурени „топли места“. Според прогнозите температурите ще

паднат до трийсет и два градуса под нулата, но не това е най-страшното. Студеният въздух ще е съпроводен с мразовит вятър, който ще доведе до температури от порядъка на минус петдесет — петдесет и пет градуса.

Лизи е толкова изплашена, че звъни на фирмата, с която имат сключен договор за поддръжката на къщата, понеже Скот изобщо не реагира на предупрежденията на синоптиците. Гари я уверява, че семейство Ландън притежава най-здравата и стабилна къща в Касъл Вю, обещава да наглежда най-близките ѝ родственици (особено Аманда, което се подразбира и без думи) и ѝ напомня, че студеното време е неотменна част от живота в Мейн.

— Няколко мразовити нощи и хоп! — пролетта дошла — казва ѝ.

Ала щом на пети януари температурата пада под нулата и ревящите ветрове връхлитат щата Мейн, Лизи не може да си спомни нищо по-страшно. Дори и детските ѝ спомени, когато всяка буря ѝ се струваше ураган, а всяка виелица — яростна вихрушка, бледнеят пред неописуемата снежна буря. Всички термостати в къщата са включени на пълна мощност и новата пещ работи постоянно, но между шести и девети януари температурата в стаите така и не се вдига над седемнайсет градуса. Вятърът не вие край корнизите, а крещи като жена, разпаряна сантиметър по сантиметър от безумец с тъп нож. Снегът, останал след януарското топене, се разхвърчава от ветровете, духащи със скорост шейсет километра в час (някои пориви достигат до сто и са достатъчно силни, за да повалят половин дузина радиокули в Централен Мейн и Ню Хампшир), и се носи над полята като орда танцуващи призраци. Когато снежните гранули бомбардират капациите на прозорците, сякаш пада градушка.

На втората вечер от този неописуем канадски студ Лизи се събужда в два през нощта и открива, че Скот не е в постелята. Намира го в спалнята за гости, загърнат с жълтото одеяло на Доброто мамче. Отново гледа „Последната прожекция“. Ханк Уилямс изпълнява „Коу-Лайга“, а Сам Льва е мъртъв. Тя се опитва всячески да събуди мъжа си и най-накрая успява. Пита го дали всичко е наред и той ѝ казва да погледне през прозореца, но човек трябва да не се взира твърде дълго.

— Татко казваше, че можеш да изгориш очите си, когато е толкова ярко — добавя.

Тя ахва — гледката е невероятно красива. В небето се развяват огромни театрални завеси, които променят цвета си пред очите ѝ — зеленото се превръща в пурпурно, пурпурното — в алено, а аленото — в друг оттенък на червеното, който тя не може да назове. Може би червеникавокафяво, ала не съвсем; мисли си, че никой не би могъл да подбере точно название на оттенъка, който наблюдава в захлас. Когато Скот я дръпва за нощницата и ѝ казва да се отмести от прозореца, Лизи е поразена от онова, което показва електронният часовник на видеото — излиза, че цели десет минути се е взирала в неописуемата картина.

— Не гледай повече — измънкава той като човек, който говори насън. — Хайде да се върнем в леглото, моя малка Лизи.

Лизи с радост ще си легне, с радост ще спре този ужасен, както ѝ се струва сега, филм и ще изтръгне мъжа си от люлеещия се стол и студената неприветлива стая. Ала докато го води за ръка по коридора, той казва нещо, от което я побиват тръпки.

Вятърът звучи като буксирната верига, а буксирната верига звучи като татко. Ами ако той не е мъртъв?

— Скот, това са пълни глупости — отвърща тя, само че тези неща не звучат като пълни глупости, когато ги произнесах посред нощ, нали така? Особено, ако вятърът надава кошмарни писъци, а небето, обогатено в преливащи се цветове, му приглася.

Когато се събужда на следващата нощ, вятърът вие както преди, но телевизорът в спалнята за гости не е включен, макар че Скот е пред него и го гледа. Седи в люлеещия се стол, загърнат с жълтото одеяло на Доброто мамче, ала не ѝ казва нищо — дори не я поглежда. Скот е тук и в същото време го няма.

Превърнал се е в откачалковец.

5.

Лизи легна по гръб в кабинета на Скот и се загледа в прозорчето на покрива, което се намираше точно над нея. Гърдата ѝ пулсираше от болка. Тя машинално притисна жълтото парче плат към раната си. Отначало болката се усили..., но сетне намаля и Лизи почувства известно облекчение. Взираше се в прозорчето и дишаше тежко.

Долавяше киселия мирис на потта, сълзите и кръвта си. Неволно изстена.

„Раните на всички от семейство Ландън заздравяват бързо, иначе няма как.“ Ако бе истина — а тя имаше основания да вярва, че е така — то никога преди не бе искала толкова силно да бъде член от семейство Ландън. Само не Лизи Дебушър от Лисбон Фолс, изтърсачето на мама и тати, винаги най-малката, която трябва да слуша всички.

„Ти си себе си — напомни й търпеливо гласът на Скот. — Ти си Лизи Ландън. Моята малка Лизи.“ Обаче й беше толкова горещо и болката беше тъй силна, че сега тя беше тази, която се нуждаеше от лед, а гласът, независимо дали го чуваше или не, изобщо не променяше факта, че Скот Ландън е мъртъв, мъртъв, мъртъв.

„ВЕДТСКЕН, милое“ — настоя съпругът й, но гласът му беше толкова далечен.

Далечен.

Дори телефонът върху Големия Дъмбо Джъмбо, по който теоретично можеше да извика помощ, й се струваше далеч. А кое беше близо? Ето един уместен въпрос. Съвсем простиച്ък при това. Възможно ли бе да погледне сестра си, която се беше рязала, където завари, и да не си спомни за случилото се със Скот през лютата зима на 1996 година?

„Спомням си — прошепна на разума разумът й, докато плетеният жълт квадрат върху гърдите й почервеняваше. Но за да си спомни Скот на люлеещия се стол, означаваше да възкреси спомена за «Еленови рога» и за случилото се под Вкуснотийското дърво, което пък означаваше да приеме истината за малкия Пол и мислено да се върне в студената спалня за гости, разтърсвана от връхлитания от Канада вятър. — Не разбираш ли, Лизи? Всичко е свързано, винаги е било, и след като веднъж си допуснала да направиш първата връзка, да бутнеш първата плочка от доминото...“

— Щях да полудея — промълви тя. — Като тях. Като хората от рода Ландън, Ландро и всеки, който знае истината. Нищо чудно, че са откачили — всеки би откачил, ако знае, че има друг свят редом с нашия... и стената помежду им е толкова тънка...

Но не това беше най-лошото. Най-лошото нещо бе онази твар, която не му даваше покой — петнистата твар с безкрайното

туловище...

— Не! — изкрещя Лизи в празния кабинет. Крещеше с пълно гърло, без да я е грижа за болката, която я прониза от главата до петите. — О, не! Стига! Накарай го да спре! Накарай тези твари да СПРАТ!

Ала вече беше късно. Твърде късно да отрича истината, без значение колко голям беше рискът от безумие. Съществуваше място, където храната се превръщаше в отрова с настъпването на мрака и където тази петниста твар, Дългучът на Скот

(Ще ти покажа какви звуци издава, когато се оглежда)

съществуваше наистина.

— Ох, знам, че е истинско — прошепна тя. — Нали съм го виждала.

В пустеещия, населен само с призраци кабинет на мъртвия си съпруг, Лизи се разрида. Дори сега не знаеше дали наистина е било така и кога точно го е виждала..., но усещаше, че е реално. Това убиващо надеждите създание, което болните от рак виждат на дъното на чашите си, когато са взели всички медикаменти, дисплеят на морфиновата помпа показва „нула“, времето сякаш е спряло, а болката все още е там и се загнездва все по-дълбоко в незнаещите покой кости. То е живо. Живо, зло и гладно. Именно от тази твар съпругът ѝ безуспешно се е опитвал да избяга с помощта на алкохола. Смеха. И писането. Тя почти бе зърнала тази твар в очите му, когато Скот седеше в студената спалня за гости пред изключения и безмълвен телевизор. Той седеше на...

6.

Той седи на люлеещия се стол, увит в дяволски жизнерадостното жълто одеяло. Виждат се само празните му очи. Гледа едновременно към нея и през нея. Лизи не престава да го вика по име, ала Скот не реагира и тя не знае какво да стори.

„Обади се на някого — мисли си. — Обади се на някого, преди да е станало късно.“ Втурва се по коридора към спалнята им, където е най-близкият телефон. Канта и Рич са във Флорида и ще останат там до средата на февруари, но Дарла и Мат живеят наблизко и тя смята да

набере именно номера на Дарла — не се притеснява, че ще ги събуди посред нощ, понеже има нужда да поговори с някого, има нужда от помощ.

Ала така и не я получава. Леденият вятър, който я пронизва през памучната нощница и навлечения отгоре пуловер, същият този вятър, заради който котелът в сутерена работи непрекъснато, докато къщата стене, скърца и пука заплашително, вероятно е прекъснал някой кабел, затова единственото, което тя чува, когато вдига слушалката, е някакво идиотско „М-М-М-М-А!“. Все пак няколко пъти натиска бутона за прекратяване на разговора — съвсем естествена реакция за подобни случаи, — макар и да знае, че е безнадеждно. Сама е в голямата стара викторианска къща на Шугар Топ Хил, докато по небето се развяват безумно-разноцветни завеси, а температурата пада до невъобразимо ниво. Лизи знае, че ако се опита да отиде при живеещите в съседство Галоуей, почти сигурно ще остане я без ухо, я без пръст — а може би и двете — поради измръзване. Може и да замръзне на верандата им, преди да успее да ги разбуди. Човек не бива да се шегува с подобен студ.

Връща телефонната слушалка на вилката и се връща обратно при Скот, чехлите ѝ шептят по килима. Заварва го точно както го е оставила. Кънтримузиката от петдесетте към „Последната прожекция“ звучеше злокобно посред нощ, ала тишината е къде-къде по-страшна. И тъкмо преди чудовищен порив на вятъра да сграбчи къщата, заплашвайки да я изтръгне от основите ѝ (не може да проумее как така все още имат ток — вероятно всеки момент виелицата ще прекъсне и електрозахранването), Лизи осъзнава защо воят на вятъра я радва — не чува дишането на Скот. Не изглежда мъртъв, страните му са румени, но откъде да знае, че е жив?

— Скъпи? — шепне тя, приближавайки се към него.

— Скъпи, можеш ли да ми кажеш нещо? Можеш ли да ме погледнеш?

Скот мълчи и не я поглежда, ала когато тя допира ледените си пръсти до врата му, усеща, че кожата му е топла, и напипва пулса му в голямата вена или артерия. Има и още нещо. Скот сякаш се опитва да се доближи до нея. На дневна светлина, дори денят да е студен и ветровит (изведнъж ѝ хрумва, че повечето сцени в „Последната прожекция“ сякаш са заснети именно през такива дни), тя със

сигурност нямаше да го забележи, но не и сега. Сега вече знае — Скот се нуждае от помощ, както се нуждаеше от помощ през онзи ден в Нешвил, когато безумецът го простреля. Тогава лежеше на горещия асфалт, треперейки неудържимо, и я молеше за лед.

— Как да ти помогна? — пита тя. — Как мога да ти помогна сега?

Отговаря й Дарла, тийнейджърката Дарла, за която Доброто мамче беше казало: „Цялата е само цици и злоба“ с нетипична за нея вулгарност. Явно Дарла някак си бе успяла да я изкара извън кожата ѝ.

„Няма да му помогнеш, така че защо искаш помощ?“ — пита я младата Дарла и гласът ѝ е толкова реален, че Лизи усеща аромата на пудра „Коти“, която сестра ѝ имаше разрешение да използва (заради пъпките си), и чува пукването на дъвката ѝ. Ала това не е всичко. Тя е ходила до езерото на думите и явно е хвърлила мрежата си във водите му, защото се е върнала с добър улов.

— Разхлопала му се е дъската, Лизи, избили са му чивиите, гарга му е изпила акъла, луд е за връзване и единственото, с което можеш да му помогнеш, е да извикаш хората с белите престилки веднага щом телефонът ти проработи. — Лизи чува смеха на Дарла — по-скоро кикот, изпълнен с абсолютното тийнейджърско презрение — дълбоко в съзнанието си, докато гледа мъжа си, седящ на люлеещия се стол с взор, зареян в пространството. — Да му помогнеш! — изсумтява Дарла. — Да му ПОМОГНЕШ? Слез на земята, миличка.

Ала въпреки всичко Лизи си мисли, че може да помогне на Скот. Мисли си, че има начин.

Бедата е в това, че такава помощ навярно е опасна и няма никаква гаранция, че ще доведе до желания резултат. Лизи е достатъчно честна пред себе си, за да признае, че сама е създала някои от проблемите. Избутвала е определени спомени (като удивителното им излизане изпод купола на Вкуснотийското дърво) и жестоки истини (като истината за Пол, изключителния брат) зад пурпурната завеса в съзнанието си. Там се чуват някакви звуци

(пъхтенето, мили Боже, отвратителното грухтене)

и се мяркат някакви картини.

(кръстовете гробището кръстовете на кървава светлина)

Понякога се пита дали всеки има подобни завеси в съзнанието си, зад които се намира зоната „Не мисли за това“. Може би е така.

Страшно удобно е — спасява те от много безсънни нощи. Тук има всякакви спомени — такива, онакива и даже дет' не бива. Те образуват истински лабиринт. „О-о-о, ма-а-алка Ли-и-изи, ка-а-ак ма забавляа-аваш... mein gott“ ... И какво биха казали децата?

— Не отивай там — мърмори Лизи, но си мисли, че ще направи точно това. Мисли си, че ако има някаква възможност да спаси Скот, да го върне обратно, просто е длъжна да отиде там... където и да е това там.

О, но то е съвсем наблизо!

И тъкмо това е най-страшното.

— Ти знаеш, нали? — прошепва и заплаква, но въпросът ѝ не е адресиран към Скот; Скот е отишъл там, където отиват откачалковците. Някога, много отдавна, под Вкуснотийското дърво, където седяха, защитени от обкръжаващия ги свят благодарение на странния октомврийски сняг, съпругът ѝ характеризира творчеството си като вид безумие. Тя възрази — тя, практичната Лизи, за която всичко е винаги постарому — и тогава той ѝ каза: *„Въобразяваш си, че разбираш, ала не проумяваш какво е да отидеш там. Това е хубаво и се надявам, моя малка Лизи, да имаш късмет и нещата да си останат такива и занаяпред.“*

Ала сега, докато вятърът, дошъл чак от Йелоунайф, надава зловещия си вой и небето прелива от безумни багри, тя осъзнава, че късметът ѝ я е изоставил.

7.

Докато лежеше по гръб в кабинета на мъртвия си съпруг, притиснала окървавената „красота“ към гърдите си, Лизи каза:

— Седнах до него и измъкнах ръката му изпод одеялото, за да я подържа. — Тя преглътна шумно и в гърлото ѝ нещо изщрака. Искаше да пийне още малко вода, но не знаеше дали ще може да се изправи. — Ръката му беше топла, а подът...

8.

Подът е студен и това се усеща дори през памучната ѝ нощница, панталона от трико и копринените ѝ бикини. Тази стая, както и всички помещения на горния етаж, е с подово отопление и ако тя протегне длан, теоретично би трябвало да почувства топлината. Теоретично, защото котелът в сутерена работи без прекъсване и изпраща горещия въздух нагоре, после постъпва в стаята през тръбите, издига се на петнайсетина сантиметра над пода и пуф! — изчезва. Като спираловидните ивици на стълбовете пред бръснарниците. Като издигащ се цигарен дим. Като съпрузите... понякога.

„Не обръщай внимание на студения под. Не обръщай внимание на студа, дори и задникът ти да посине. Ако можеш да направиш нещо за Скот, направи го.“

Но какво е това „нещо“? Как изобщо да започне?

Отговорът я осенява със следващия порив на вятъра. „Започни с лековития чай.“

— Той-никога-не-е-говорил-за-това-понеже-никога-не-съм-го-питала. — Фразата излита от устата ѝ с такава бързина, че се слива в една дълга екзотична дума.

Дори и да е така, тази екзотична дума е лъжа. Беше отговорил на въпроса ѝ за лековития чай в хотела „Еленови рога“. В леглото, след като бяха правили любов. Тя му бе задала два-три въпроса, но най-важният беше първият. И не беше кой знае колко сложен. Съпругът ѝ можеше да ѝ отговори с простичко „да“ или „не“, но кога Скот Ландън бе отвърщал на зададен му въпрос по този начин? И както се оказа, този въпрос се бе оказал тапата, изхвърчала от бутилката. Защо? Защото ги връщаше към Пол. Историята на Пол беше най-вече история на неговата смърт. А смъртта на Пол водеше до...

— Не, благодаря — прошепва тя и осъзнава, че стиска прекалено силно ръката на Скот. Той не реагира. Както казват в семейство Ландън, станал е откачалковец. Звучи забавно — почти като шега от хумористичното предаване „Хи-хи-хи, ха-ха-ха!“.

„Хей, Бък, къде е Рой? Моят хубавец?“

„Ами, ще ти кажа, Мини — стана откачалковец!“

(Зрителите се превиват от смях.)

Но Лизи не се смее и няма нужда някой от вътрешните ѝ гласове да и обяснява, че Скот е отишъл в страната на откачалковците. И че ако иска да го върне оттам, първо трябва да го последва.

— О, Господи, не — стене тя, понеже дълбоко в себе си вече осъзнава какво означава подобно решение. — О, Господи, о, Господи, трябва ли наистина да го направя?

Ала Бог не отговаря. В интерес на истината, тя не се нуждае от Неговия отговор. Знае какво трябва да стори или поне откъде да започне — нужно е да си спомни втората им нощ в „Еленови рога“, след като се бяха любили. Двамата вече задрямваха и всеки момент щяха да потънат в царството на сънищата, когато тя внезапно си помисли:. „По-лошо от това не може да стане, — ти искаш да го попиташ за прекрасния голям брат, а не за дъртия дявол — бащата.“ Тъкмо това и прави. Седнала на пода, стиснала ръката му (която вече бе започнала да изстива) в своята, под пронизителния вой на вятъра и обагрено в невъобразими цветове небе, Лизи надзърта зад въображаемата завеса, скриваща лошите, смущаващи и необясними спомени, и се вижда как го пита за лековития чай.

Пита го за...

9.

— След случката със скамейката Пол нахисна ли ръцете си в чая, както направи ти през онази нощ у нас?

Той лежи в постелята до нея и одеялото е смъкнато до бедрата му, така че тя вижда горната част на интимното му окосмяване. Пуши, както сам я нарича, „винаги изключителната следоргазмена цигара“, единствената светлина в стаята идва от нощната лампа от неговата страна на леглото. В прашно-розовото сияние на тази лампа димът от цигарата се издига и изчезва в мрака, а Лизи се замисля

(имаше ли звук, някакво въздушно припукване под Вкуснотийското дърво, когато си тръгнахме, когато се върнахме)

за нещо, което вече се опитва да изтласка от собственото си съзнание.

Междувременно тишината се е обтегнала като струна. Лизи вече се примирява, че няма да получи отговор, когато Скот най-неочаквано проговаря. Тя разбира, че е мълчал, защото внимателно е обмислял какво точно да й каже.

— Сигурен съм, че лечението с чая се появи по-късно. — Той отново се замисля. — Да, точно така — знам го, защото точно по това време учехме дробни. Една трета плюс една четвърт е равно на седем дванайсети и така нататък... — Скот се усмихва, но Лизи, която вече добре познава изразенията му, си казва, че усмивката му е доста нервна.

— В училище ли? — пита.

— Не — отвърща той с такъв тон, сякаш е длъжна да знае, че Спарки Ландън не е бил от онези бащи, които пращат децата си на училище. Когато продумва отново, той изговаря думите като малко дете

(„Мъчих се ’ноо здрао, ’питвах к’во ли не“)

и Лизи настръхва.

— Двата с Пол учехме въщи. Татко наричаше обществените училища „ясли за магарета“. — На нощното шкафче от неговата страна има пепелник, поставен върху екземпляр от „Кланица 5“

(Скот никога не се разделя с тази книга), и сега изтръсква цигарата си в него. Навън вятърът внезапно надава вой и старият хотел измъчено проскърца.

Изведнъж на Лизи ѝ се струва, че идеята май не е особено добра — по-добре да му обърне гръб и да заспи, ала се чувства раздвоена и любопитството не ѝ дава покой.

— Но раните на Пол в деня, когато си скочил от скамейката, са били дълбоки, нали? Не някакви си драскотини... Мисълта ми е... децата възприемат всичко... една спукана тръба им изглежда като потоп...

Тя млъква. Настъпва протяжна тишина. Скот пуши и безмълвно наблюдава как цигареният дим се издига към тавана и изчезва. Когато заговаря отново, гласът му е сух, безстрастен и уверен:

— Татко режеше надълбоко.

Лизи понечва да каже нещо тривиално, което да сложи край на този разговор (в главата ѝ вече звънят алармите на всички системи за сигурност, а цели сектори пламтят в алено), ала преди да изрече каквото и да било, Скот продължава:

— Усещам, че не това те интересува. Питай, каквото искаш и ще ти отговоря. Обаче преди това трябва да питаеш.

„Какво всъщност се случи този следобед?“ Това е най-логичният въпрос, но Лизи си дава сметка, че разговорът изобщо не е логичен, понеже става дума за безумие, безумие, безумие и тя вече също е част от него. Защото Скот я е водил някъде, тя го знае и е абсолютно сигурна, че въображението ѝ не ѝ е погодило лоша шега. Ако попита какво се е случило, той ще отговори, понеже ѝ е обещал... но ще е грешка. Следоргазмената ѝ унесеност е изчезнала напълно, никога досега не се е чувствала толкова бодра.

— След като си скочил от скамейката...

— Татко ме целуна. Целувката беше бащината награда. Показваше, че кръвният бум е свършил.

— Да, знам, ти си ми казвал. След като си скочил от скамейката и баща ти е престанал да реже Пол, брат ти... направил ли е нещо, за да излекува раните си? Как иначе е успял толкова скоро да отиде до магазина за безалкохолно, а после да ти устрои лов на буми?

— Не. — Скот гаси цигарата си в пепелника върху „Кланица 5“.

Това кратко отрицание предизвиква у нея странна смесица от емоции — сладостно облекчение и дълбоко разочарование. Сякаш нещо се взривява в гърдите ѝ. Не може да каже какво точно се върти в главата ѝ, ала това „не“ означава, че не бива да мисли повече за това.

— Не можеше. — Скот продължава да говори със същия сух, безизразен тон. И със същата категоричност. — Пол не можеше. Не можеше да отиде. — Натъртва последната дума. — Трябваше да го заведе. — Обръща се към нея и я взема в обятията си. Лицето му, притиснато към шията ѝ, гори от потисканите емоции. — Има едно място — наричахме го Бумна луна, вече съм забравил защо... Като цяло доста приятно местенце. Отвеждах го там, когато беше зле, там го отнесох, когато умря, но не можах да го пренеса, докато лошата кръв кипеше във вените му. След като татко го уби, го погребях в Бумна луна. — Бентът се пропуква и той заплаква. Донякъде успява да заглуши хлипанията си, като стиска до побеляване устните си, но силата на риданията му разтърсват леглото и в продължение на няколко минути Лизи само го прегръща. По някое време Скот я моли да угаси лампата и когато тя го пита защо, отвръща:

— Защото това не е всичко, а останалото мога да ти разкажа само ако ме прегръщаш. Но на тъмно.

Въпреки че се чувства изплашена както никога преди (по-изплашена дори от онази нощ, когато той ѝ поднесе обезобразената си длан), тя протяга ръка и изключва лампата на нощното шкафче, докосвайки лицето му с гърдата, която по-късно ще пострада от безумието на Джим Дули. В началото стаята потъва в мрак, но постепенно очите ѝ се приспособяват и контурите на мебелите изплуват от чернотата. От прозореца струи едва доловимо призрачно сияние, което свидетелства, че лунните лъчи започват да се провират през изтъняващия облачен слой.

— Мислиш, че татко е убил Пол, нали така? Мислиш, че това е краят на историята?

— Скот, нали ми каза, че той го е застрелял с пушката си...

— Но това не беше убийство. Ако го бяха съдили, щяха да нарекат случилото се така, но аз бях там и знаех, че не беше убийство. — Дълга пауза. Тя си мисли, че Скот ще запали поредната цигара, ала се лъже. — Естествено, че татко би могъл да го убие по всяко време. Имаше немалко удобни случаи за това и като нищо щеше да го направи, ако не бях до Пол. Знаеш какво е евтаназия, нали, Лизи?

— Милосърдно убийство.

— Да. Точно това направи баща ми с Пол.

Мебелите в помещението внезапно стават видими, след което отново потъват в сенките.

— Заради лошата кръв, не разбираш ли? Течеше във вените на Пол, също както течеше и в татковите вени. Само че беше толкова много, че баща ми не можеше да я пусне цялата...

Донякъде Лизи го разбира. Всичките тези пъти, когато Андрю Ландън е наранявал децата см (и самия себе си), той е практикувал някакъв смахнат касапски метод на превантивно лечение.

— Баща ми казваше, че лошата кръв може да прескочи две поколения, след което да се прояви с удвоена сила. „Ще се стовари отгоре ти като буксирната верига върху крака ти, Скут“ — веднъж ми каза той.

Тя клати глава. Не знае за какво ѝ говори. А някаква част от нея изобщо не иска да знае.

— Случи се през декември — добавя Скот. — И студовите тъкмо бяха дошли. Първите за онази зима. Живеехме във фермерска къща, заобиколена от всички страни от поля, а единственият път водеше до

магазина „Мюли“ и Мартенсбърг. На практика бяхме откъснати от света. Живеехме съвсем сами, разбираш ли?

Тя разбира. Естествено, че разбира. Представа си пощальона, който се появява от време на време, и, разбира се, „Спарки“ Ландън, който трябваше да ходи

(в „Ю Ес Гиппъм“)

на работа, но това е всичко. Никакви училищни автобуси, защото двамата с Пол учат вкъщи. Училищните автобуси са за онези, които ходят в „яслите за магарета“.

— Снегът усложни живота ни, а студът — още повече. Мразовитото време не ни позволяваше да излезем навън. Отначало обаче годината не ни изглеждаше толкова лоша. Поне имахме елхичка. Имаше години, когато във вените на татко бушуваше лошата кръв... или той не беше в настроение... и нямахме нито елха, нито подаръци. — От устните на Скот се отронва къс, безрадостен смях. — На една Коледа ни държа до три посред нощ, за да ни чете от Апокалипсиса на Йоан — онази част за чашите, язвите и ездачите с разноцветни брони, — след което захвърли Библията на кухненския под и изрева: „Кой пише тези идиотски глупости? И кои са тези идиоти, които вярват в тях?“ Когато беше в такова настроение, Лизи, можеше да крещи като капитан Ахав в последните дни на „Пекуд“.

Точно тази Коледа обаче всичко изглеждаше чудесно. Знаеш ли какво направихме? Отидохме в Питсбърг на пазар и татко дори ни заведе на кино — Клинт Истуд играеше полицаи и стреляше на поразия в един голям град. От изстрелите ме заболя главата, от пуканките ме заболя коремът, но си мислех, че това е най-прекрасното нещо, което съм виждал. Когато се върнахме вкъщи, веднага започнах да пиша разказ, сходен с филма, и още същата вечер го прочетох на Пол. Навярно писанията ми са били повече от глупави, но брат ми хареса разказа.

— Наистина си имал страхотен брат — деликатно отбеляза Лизи. Старанията й обаче са напразни, понеже Скот изобщо не я чува.

— Мисълта ми е, че се разбирахме отлично в продължение на много месеци, сякаш наистина бяхме нормално семейство. Ако съществува подобно нещо, в което се съмнявам. Но... но...

Той млъква и се замисля.

— После, малко след Коледа, бях в стаята си... — продължава след известно време. — Беше студено — по-студено и от вещерска цица — и се очакваше да падне голям сняг. Седях на леглото си и четях учебник по история; по едно време погледнах през прозореца и видях баща си да прекосява двора, понесъл наръч дърва. Веднага се спуснах по задното стълбище, за да му помогна — да ги сложим в щайга, та да не посипем пода с кора и стърготини, понеже татко мразеше мръсотията. И Пол беше...

10.

Пол седи на кухненската маса, когато неговият по-малък брат, който е само на десет години и има нужда от подстригване, слиза по задното стълбище. Връзките на гуменките му подскачат нагоре-надолу. Скот си мисли, че ей-сега ще попита Пол дали иска да идат да се пързаят на хълма зад хамбара, след като приберат дървата в щайгата, ако баща им не им възложи други задачи.

Пол Ландън, тринайсетгодишен, строен и вече много красив, се взира в разтворена книга. Заглавието е „Въведение в алгебрата“. Скот изобщо не се съмнява, че батко му се е борил с хиксове и уравнения, преди да се обърне и да го погледне. Бъдещият писател е на три стъпала от подножието на стълбите, когато Пол завърта глава към него. Миг по-късно по-големият брат се изстрелва към по-малкия, срещу когото никога досега не е вдигал ръка. Ала дори и този миг е достатъчен, за да се разбере, че Пол не си седи на масата в кухнята. Пол не чете. Не учи.

Пол дебне плячката си.

И онова, което Скот вижда в очите на брат си, когато онзи толкова рязко скача, че столът полита към далечната стена, е не пустота, а лоша кръв. Тези очи вече не са сини. Зад тях нещо в мозъка на Пол се е взривило и ги е изпълнило с кръв. Капки кръв блещукат и в въгълчетата им — досущ алени семенца.

Друго дете навярно би замръзнало от страх и би загинало от ръцете на чудовището, което само допреди час е било юноша, в чиято глава са се въртели мисли за домашното му и подаръка, който двамата със Скот са могли да купят за бащата, ако обединят финансовите си

ресурси. Ала Скот е необикновен като батко си. Обикновените деца никога не биха оцелели в компанията на Спарки Ландън и без съмнение именно опитът, натрупан от съвместния живот с бащиното безумие, го спасява сега. Той веднага разпознава безумието и не губи време в неверие и потрес. Обръща се светкавично и се опитва да се изкатери по стълбите, ала смогва да направи само три крачки, преди Пол да го сграбчи за краката.

Ръмжейки като куче, в чийто двор е нахълтал неканен гостенин, Пол впира пръсти в пищялите на брат си и рязко го дръпва назад. В последния момент Скот успява да се хване за парапета и това го предпазва от падане. От устата му се отронват само две думи: „Татко, помощ!“ — след което млъква. Викането е загуба на енергия, а сега има нужда от всичките си сили, за да се задържи за парапета.

Естествено сили не му достигат. Пол е с три години по-голям, с двайсет и пет килограма по-тежък и много по-силен. И отгоре на всичко е обезумял. Ако по-големият брат го изтръгне от парапета, Скот ще се нарани много лошо или ще умре, без значение колко бързи са рефлексите му. Ала вместо да докопа Скот, първородният син на Андрю Ландън смъква само панталонките му от рипсено кадифе и гуменките, които малчуганът е забравил да завърже при скачането си от леглото.

(„Ако бях завързал гуменките си — ще каже той на бъдещата си жена след много, много години, докато лежат в постелята на втория етаж на хотел «Еленови рога» в Ню Хампшир, — сега двамата с теб едва ли щяхме да сме тук. Понякога си мисля, Лизи, че целият ми живот се свежда до гуменки с развързани връзки.“)

Съществото, което преди е било Пол, ръмжи, отстъпва крачка назад, стиснало кадифените панталонки, и пада върху стола, на който само допреди час е седяло симпатично момче и е чертаело координатни системи. Едната гуменка пада на неравния линолеум. Междувременно Скот се опитва да се изкатери по-нагоре, да достигне площадката на втория етаж, ала чорапът му се подхлъзва на гладката повърхност и коляното му се удря в долното стъпало. Захабеното му бельо се е смъкнало, той усеща студено течение върху задника си и има време да си помисли: „Моля те, Господи, не искам да умра с голо дупе.“ Съществото, което доскоро беше негов брат, се надига, надава вой и захвърля кадифените панталонки. Те прелитат над кухненската

маса, без да докоснат учебника по алгебра, но пък събарят захарницата. „Правят я на мат и маскира“ — както би казал баща им. Обезумялата твар с кръвясалите очи се хвърля след Скот и обреченият малчуган вече усеща как ноктите ѝ се забиват в кожата му, но в същия миг нещо изтрополява на земята (наръчът дърва е хвърлен на пода) и проехтява дрезгав, яростен вик:

— Остави го на мира, проклет копелдак! Лошата кръв те е изпълнила целия, гнусно изчадие!

Съвсем е забравил за баща си, а хладното течение, което бе усетил, е от отварянето на кухненската врата. В следващия миг Пол наистина го сграбчва и го изтръгва от парапета, сякаш е немошно пеленаче. Секунда по-късно Скот ще усети и зъбите на Пол. Знае, че това е истински прилив на лоша кръв, мощен прилив на лоша кръв, а не такъв, който обхваща бащата, когато вижда хора, които ги няма, или устройва кръвен бум на себе си или някой от тях (с течение на времето кръвните буми стават все по-редки и по-редки). Тъкмо такива пристъпи имаше предвид баща им, когато се смееше и клатеше глава, докато те го засипваха с въпросите си — а защо Ландро са напуснали Франция, зарязвайки всичките си пари и земи, нали са били много богати, да, наистина са били много богати, а сега той ще ме ухапе, ще ме ухапе точно в този момент, ТОЧНО СЕ...

Ала зъбите на Пол не се забиват в плътта му. Скот усеща горещия му дъх върху левия си хълбок, но изведнъж във въздуха отеква мощно трас! — бащата стоварва една от цепениците върху главата на сина си, стиснал дървото с две ръце. След удара се чуват нови звуци: тялото на Пол се хлъзга надолу по стълбите към кухненския под.

Скот обръща глава. Лежи на най-долните стъпала, само по стара фланелена ризка, слипове и бели спортни чорапи с дупки на петите. Едното му ходило почти докосва пода. Прекалено потресен е, за да заплаче. В устата си усеща метален вкус. Ударът на бащата му се е сторил много силен и сега богатото му въображение рисува кухнята, плувнала в кръв. Опитва се да изкрещи, но от скованите му дробове се изтръгва само жалък хлип. Примигва и вижда, че наоколо няма кръв — Пол лежи на земята, заровил лице в захарта, разсипана от голямата захарница, строшила се на четири големи и множество по-малки парченца. „Вече няма да танцува танго“ — обича да подмята баща им,

когато някоя чаша или чиния се счупи, но сега не казва нищо, а само стои безмълвен над сина си, изпаднал в безсъзнание. Носи жълтата си работна куртка, снегът се топи по раменете му и чорлавата му коса, която вече е започнала да се прошарва. Още е с ръкавици и стиска цепеницата, с която е изпратил детето си в несвяст. Останалите дърва са разпилени около прага като грамадни клечки за зъби. Вратата още е отворена и от нея вее хлад. Едва сега Скот вижда кръвта — миниатюрна струйка, проточила се от лявото ухо на батко му надолу по скулата.

— Татко, Пол мъртъв ли е?

Баща му хвърля цепеницата в дълбоката щайга и прокарва ръка по дългата си коса. Топящият се сняг блести по наболата четина на бузите му.

— Не е. Би било много лесно.

Отива до вратата на кухнята и я затръшва, пресичайки достъпа на мразовития въздух. Всяко негово движение излъчва отвращение, но Скот го е виждал такъв и преди (когато получава официални писма за плащането на данъците, обучението на децата и други подобни) и знае, че Андрю „Спарки“ Ландън е много уплашен.

Бащата се връща и отново застава над проснатото на пода момче. Пристъпва нервно от крак на крак, след което се обръща към другия си син:

— Помогни ми да го смъкнем в мазето, Скут.

Не е прието да задаваш въпроси на Спарки, когато ти е казал да направиш нещо, ала десетгодишният малчуган е уплашен. Освен това е почти гол. Прекосява кухнята и нахлузва панталонките си.

— Защо, тате? Какво ще правиш с него?

Истинско чудо — баща му не го удря. Дори не му крещи.

— Проклет да съм, ако знам. За начало дай да го смъкнем долу, а после ще помисля какво да го правим. Хайде, размърдай се. Няма да остане дълго в несвяст.

— Това наистина ли е лошата кръв? Като при Ландро? Като при твоя чичо Тео?

— А ти как мислиш, Скут? Придържай главата му, че да не думка по стъпалата. Казах ти, че скоро ще се свести, а започне ли отново, може да не извадиш същия късмет. Както и аз. Лошата кръв е силна.

И Скот се подчинява. Живеят през шейсетте години на двайсети век, живеят в Америка, хората скоро ще стъпят на Луната, а те си имат работа с тийнейджър, който изведнъж се е превърнал в звяр. Бащата приема фактите. След първите си шокирани въпроси по-малкият брат прави същото. Когато достигат подножието на стълбището, Пол започва да проявява признаци на живот. Размърдва се и издава нечленоразделни гърлени звуци. Спарки Ландън го хваща с две ръце за врата и започва да го души. Скот крещи ужасено и се опитва да възпре баща си.

— Тате, недей!

Спарки отделя едната си ръка от шията на Пол и с опакото на дланта си зашлевява небрежно малкия си син. Скот полита назад и се удря в масата в средата на мазето. Отгоре ѝ се мъдри старовремска ръчна печатарска преса, която Пол някак си бе поправил. Дори бе отпечата на нея няколко разказа на Скот — първите публикации на малкия брат. Ръбът на масата се забива в гърба на десетгодишното момче и лицето му се сгърчва от болка, докато наблюдава как баща му продължава да души Пол.

— Тате, не го убивай! МОЛЯ ТЕ, НЕ ГО УБИВАЙ!

— Не го убивам — отвърща Спарки Ландън, без да се обръща. — Би трябвало, но не го убивам. Поне засега, де. Все пак е мой син, моят проклет първороден син, и нямам никакво намерение да го убивам, освен ако не се налага. Боя се обаче, че точно така ще стане. Света майко Мария! Това, дето го правя сега, е за да не дойде на себе си. Никога не си виждал нещо подобно, Скут, ала аз съм виждал. Провървя ми, че се оказах зад гърба му. Иначе можех да го гоня два часа тук долу и пак да не го хвана. Щеше да тича по стените и даже по скапания таван! А когато ме изтощи...

Той пуска врата на тринайсетгодишното си момче и се взира в бледото му лице. Струйката кръв от ухото му вече не тече.

— Ето! Харесва ли ти, твойта мамичка? Пак е в несвяст. Но не за дълго. Донеси ми въжето, дето го държим под стълбите. Ще свърши работа, докато донесем вериги от сайванта. После... после не знам. Зависи.

— От какво зависи, тате?

Бащата е изплашен. Виждал ли го е Скот толкова изплашен? Не. Отгоре на всичко Андрю Ландън го гледа по такъв начин, че страхът

му се засилва още повече. Защото момчето знае какво ще се иска от него.

— Ами, предполагам, че ще зависи от теб, Скут. Благодарение на теб той много пъти се чувстваше по-добре... Защо ме гледаш като теле? Мислиш си, че не знам? Господи, умно момче като теб да ми се прави, на глупак! — Той обръща глава и се изплюва на мръсния под. — Ти го караше да се чувства много по-добре... Може би ще му помогнеш и сега. Никога не съм чувал някой да се оправи след подобен прилив на лоша кръв... истинска лоша кръв..., но и никога не съм чувал за такива като теб, така че не е изключено да успееш. Ще си даваш зор, докато не ти изскочат зъркелите, както обичаше да казва моят старец... Сега тичай да ми донесеш, вѐжето, дето го държим под стълбите. И по-бързо, копеленце мързеливо, защото той вече се...

11.

— Вече се размърдва — прошепна Лизи, просната върху белия килим в кабинета на мъртвия си съпруг. — Той...

12.

— Вече се размърдва — казва Лизи, докато стои на студения под на спалнята за гости и държи ръката му — топлата, но отпусната и восьчнобледа длан на съпруга си — в своята. — Скот беше казал:

13.

*„Доводите срещу безумието пропадат с тихи,
съскащи звуци;
мъртви гласове от мъртви грамофонни плочи,
реещи се из порутената шахта на паметта.
Когато се обърна към теб, за да те попитам дали
помниш,*

когато се обърна към теб в леглото...

14.

Лизи чува всичко това, докато лежи в постелята; двамата лежат в постелята в хотел „Еленови рога“ вечерта след деня, в който се случи нещо, което тя изобщо не може да си обясни. Скот ѝ говори, а облачният слой изтънява, луната става все по-ярка и мебелите се намират на границата на видимостта. Лизи го прегръща в мрака, заслушана в думи, на които не иска да вярва (което естествено е безполезно), докато младият мъж, който скоро ще стане неин съпруг, прошепва:

— Татко ми каза да ида да донеса въжето, което държим под стълбата, защото батко скоро ще се свести. А когато се свести...

15.

— Когато се свести, той ще стане страшилище.

Страшилище. Също като „Скутър старче Скут“ и „лоша кръв“, „страшилище“ е семейна дума, която ще пребъде в сънищата (и речта му) до самия край на продуктивния му, но доста кратък живот.

Скот взима въжето и го подава на баща си. Спарки Ландън сръчно завързва Пол, сянката му се издига и подскача по каменните стени под светлината на трите висящи от тавана крушки, всяка с мощност седемдесет и пет вата, които се включват и изключват от прекъсвач, монтиран на стената в горната част на стълбите. Бащата завързва ръцете на Пол зад гърба му и ги стяга толкова силно, че едва не ги изкълчва. Скот отново се обажда, въпреки че се бои от реакцията на Спарки.

— Тате, много го стягаш!

Спарки Ландън му хвърля светкавичен поглед. Светкавичен, но Скот вижда страха в очите му. Това го плаши. Нещо повече — изпълва го с благоговение. До този ден десетгодишният малчуган си е мислил,

че баща му не се бои от нищо с изключение на училищния съвет и проклетите препоръчани писма.

— Нищо не разбираш, затова млъквай! Не бива да се освободи! Може и да не ни усмърти, преди всичко това да свърши, обаче аз със сигурност ще трябва да го убия! Знам какво правя!

„Не знаеш — мисли си Скот, докато наблюдава как баща му завързва краката на Пол първо в коленете, а после в глезените. Пол отново се размърдва и от гърлото му се разнасят неразбираеми звуци. — Можеш само да гадаеш.“ Обаче си дава сметка, че бащата наистина обича първородния си син. Тази любов може да е ужасна, ала в същото време е силна и искрена. Ако я нямаше, Андрю Ландън нямаше да се държи по този начин. Щеше да налага Пол с цепеницата, докато синът му издъхне. За миг част от съзнанието на Скот (хладнокръвната част) си задава въпроса, дали баща му би поел такъв риск с него, със Скутър старчето Скут, който не можеше да скочи от една най-обикновена пейка, висока по-малко от метър, докато батко му го гледаше в очите, а бащиният нож режеше плътта и проливаше кръвта му, но сетне прогонва тези мисли. Все пак лошата кръв не бушува в неговите вени. Поне засега.

Накрая Спарки Ландън завързва големия си син към един от боядисаните стоманени стълбове, поддържащи тавана, омотавайки въжето около гърдите и корема му.

— Така — изпъхтява и отстъпва крачка назад, дишайки тежко, сякаш е на родео и току-що е обзидил най-опърничавия жребец. — Това ще го задържи за известно време. Бягай в сайванта, Скот. Вземи леката верига, дето е до вратата, и тежката буксирна верига, която е до резервните части за пикапа. Разбра ли къде?

Завързаният Пол седи с клюмнала глава, облеган на железния стълб, придържан от стегнатите въжета. Изведнъж обаче рязко надига глава и тилът му изкънтява в твърдата повърхност. Ударът е с такава сила, че Скот неволно потръпва. Брат му обръща към него очите си, които само допреди час са били сини. Усмива се и устните му се разтягат толкова широко и се издигат тъй високо, че сякаш... сякаш стигат чак до ушите му.

— Скот — разнася се, гласът на баща му. За пръв път в живота си десетгодишният малчуган не обръща внимание на строгия си родител. Хипнотизиран от страшната маска, в която се е превърнало лицето на

батко му. Езикът на Пол се стрелка между зъбите му, сякаш танцува джитърбъг.

Върху предницата на панталона му изведнъж се появява тъмно петно. Внезапен удар по главата праща Скот назад и той отново се удря в голямата маса, върху която седи печатарската преса.

— Не го гледай, глупако, мен гледай! Страшилището ще те хипнотизира, както змия хипнотизира птица! Опомни се, Скутър — това не е твойт брат!

Скот изумено поглежда баща си. Зад тях, сякаш, за да подчертае думите на Спарки Ландън, завързаното за стълба същество надава дрезгав вой, прекалено силен, за да се изтръгне от човешки гърди. Но това е нормално, понеже в крясъка няма нищо човешко. Нищичко!

— Донеси веригите, Скоти. И двете. По-живо! Въжетата няма да издържат. Аз се качвам да взема пушката. Ако се освободи, преди да си се върнал с веригите...

— Татко, моля те, не стреляй по него! Не стреляй по Пол!

— Донеси веригите. После ще видим какво да правим.

— Буксирната верига е много дълга! И много тежка!

— Използвай ръчната количка, глупако. Голямата. Хайде, действай!

Скот поглежда през рамо и вижда как баща му пристъпва към подножието на стълбите. Бавно, като звероукротител, напускащ клетката на лъвовете след успешно представление. Под него, осветен от ярката светлина на една от голите крушки, висящи от тавана, е Пол. Той се блъска в железния стълб така равномерно, че в съзнанието на Скот изниква асоциация за пневматичен чук. В същото време Пол се мята неистово. Малкият брат не разбира как така батко му не си разбива черепа, не кърви и не изгубва съзнание, но това е факт. И Скот вижда, че баща му е прав. Въжетата няма да издържат. Особено ако Пол продължи да се мята все така яростно.

„Няма да успее — мисли си Скот, докато си обува ботушите. — Ще се убие, ако продължава така.“ После си спомня нечовешкия вой, изтръгнал се от гърдите на брат му, и вече не е толкова сигурен.

Изтичва без палто сред снега, а в главата му се върти мисълта, че вече знае (или поне си мисли, че знае) какво се е случило с Пол. Има едно място, където може да иде, когато неговият татко му причинява болка, и където е завеждал и Пол, след като баща им го е наранявал. И

то много пъти. Там изобилства от хубави неща — прекрасни дървета, лековита вода, — но има и лоши. Скот се старае да не попада там посред нощ, а ако все пак се случи, гледа да мирува и да се върне бързо, защото интуицията на детското сърце му подсказва — нощем лошите същества изпълзват от дупките си. Нощем те дебнат плячката си.

Щом той може да попадне там, толкова ли е трудно да повярва, че нещо (като лошата кръв например) би могло да проникне в Пол, докато е на онова място, а после да излезе навън тук? Нещо, което го е видяло и си го е набелязало за жертва... А може би става въпрос за някакъв вирус, попаднал в носа му и прокрадвал се в мозъка му?

Ако е така, чия е вината? Кой заведе Пол там?

В сайванта Скот хвърля леката верига в количката. Лесно е, отнема му някакви си секунди. Виж, да се оправи с буксирната верига е доста по-мъчно. Тя е грамадаа-а-анска и през цялото време говори на дрънчащия си език, в който има само стоманени гласни. На два пъти тежките брънки се изплъзват от пръстите му — втория път прищипват кожата му, разкъсват я и на дланта му разцъфват кървави цветчета, — ала на третия път най-сетне му се удава да я натовари в количката. Десеткилограмовият товар обаче се приземява не в центъра, а в единия край, в резултат, на което количката се катурва върху крака му, погребвайки го в стомана. Десетгодишният малчуган крещи от болка, извисявайки перфектен сопран, сякаш е кастриран църковен хорист.

— Скутър, смяташ ли да дойдеш преди настъпването на две хилядната година? — вика баща му от къщата. — Размърдай си задника, мързеливо копелепце!

Скот поглежда към къщата (очите му са разширени от ужас), изправя количката и отново се навежда над масивните брънки, лъснали от машинното масло. Синината на крака му ще изчезне чак след месец, а болката ще му остане за цял живот (това е единствената травма, която пътешествията до необикновеното място не могат да изцелят), но в този момент не обръща никакво внимание на болката. Мъчи се да натовари веригата в количката, усеща как по гърба му се стича гореща пот. Долавя острата й миризма и знае, че чуе ли изстрел, това ще означава само едно — мозъкът на Пол е пръснат из мазето, а вината е само негова. Времето се превръща във физическа величина и придобива тежестта на замръзнала пръст. На буксирна верига. Всеки

момент Скот очаква да чуе разгневените викове на баща си от къщата, но Спарки не крещи и когато малчуганът вече бутва количката към кухнята, озарена от жълта светлина, започва да се страхува от друго — че Пол някак си е успял да се освободи. Не мозъкът на брат му е на пода на мазето, а вътрешностите на баща им — изтръгнати от корема му от същество, което до този следобед беше син на Андрю Ландън. А Пол вече не е в мазето, а някъде из къщата — скрит и дебнещ. В мига, в който Скот пристъпи прага, ще започне кръвният бум. Само че този път той ще е наградата.

Всичко това естествено е плод на въображението му — неговото дяволски богато въображение, — но когато баща му изскача на задната веранда, за миг десетгодишното момче вижда пред себе си не стария Спарки, а Пол — ухилен като таласъм и виещ като зъл дух. Скот машинално вдига ръце, за да се предпази, а количката едва не се прекатурва отново, но Спарки я хваща за предния край. Вдига ръка, за да зашлеви Скот, но веднага я отпуска. По-късно ще има достатъчно време за бой; сега обаче малкото копеленце му е необходимо. Затова Андрю Ландън само плюе върху дясната си длан и я разтърква в лявата. После се навежда, без да обръща внимание на студа, макар да стои навън само по риза, и отново с две ръце сграбчва предницата на количката.

— Ще я издърпам нагоре, Скут. Ти я дръж за ръчките, че да не се преобърне. Отново го пратих в несвоят — налагаше се, — но няма да остане в покой за дълго. Катурне ли се количката, той няма да доживее до утре заранта. Просто няма да мога да го допусна. Разбираш ли?

Скот разбира, че животът на брат му зависи от натоварената с вериги ръчна количка, чието тегло трикратно превишава неговото. За миг се изкушава да си плюе на петите и да избяга във ветровития мрак. В крайна сметка обаче хваща ръчките. Изобщо не усеща сълзите, които бликат от очите му. Кимва на баща си и Спарки му кимва в отговор. Онова, което им предстои, е въпрос на живот и смърт.

— На три. Едно... две... дръж изправена количката, кучи син такъв... три!

Бащата вдига количката върху верандата, напруга мускулите си и от устните му, съпроводен от бяла пара, се изтръгва вик. Ризата му се разпаря под едната мишница, показват се къдрави червеникави косми. Докато натоварената с желязо количка се накланя ту наляво, ту

надясно, момчето си казва: „Не си и помислиш да се обърнеш, идиотска джаджо!“ Коригира всяко килване и непрекъснато си напомня, че трябва да държи количката в хоризонтално положение каквото и да му струва това. В крайна сметка се справя, ала Спарки Ландън не губи време за поздравления и потупвания по рамото. Замъква количката в къщата, синът му го следва по петите, накуцвайки, защото кракът му се е подул като балон.

Спарки обръща количката и я подкарва към затворената и залостена врата на мазето. Колелото ѝ оставя следа в разсипаната захар — следа, която ще се запечата завинаги в паметта на Скот.

— Отвори вратата, Скот.

— Татко, ами ако той е... там?

— Тогава ще го направя на пихтия с тази джаджа. Ако искаш да спасиш брат си, спри да дрънкаш, и отвори проклетата врата!

Момчето дръпва резето и отваря вратата. Татко му вкарва количката на площадката, от която започват стълбите за мазето. Пъшка и подпира колелото с крак, когато количката тръгва назад, надига я и изсипва съдържанието ѝ надолу по стълбите. Веригата дрънчи по дървените стъпала, разцепвайки две от тях, а Спарки Ландън избутва количката встрани и се втурва надолу подире ѝ. Настига веригата по средата на стълбището и я изритва на пода на сутерена. Скот го следва неотлъчно и тъкмо стъпва на първото сцепено от веригата стъпало, когато вижда Пол — наведен напред, в безсъзнание, с клюмнала глава и обляно в кръв лице. Ъгълчетата на устните му конвулсивно потрепват, един избит зъб е паднал на рамото му.

— Какво си му направил? — крещи Скот.

— Фраснах го с една дъска. Нямаше как — отвърща Спарки, в гласа му се долавят нетипични оправдателни нотки. — Свести се, а ти още се размотаваше в сайванта. Ще му мине като на куче. Като ги хване бесът, не можеш да им навредиш.

Скот почти не го чува. Взира се в обления в кръв Пол и мигновено забравя случилото се в кухнята. Опитва се да се шмугне покрай баща си и да се доближи до Пол, но Андрю Ландън го сграбчва в последния момент:

— Спри, ако не искаш да умреш!

Онова, което спира Скот, не е ръката на рамото му, а неподозираната (и малко плашеща) нежност, долавяща се в бащиния

му глас.

— Доближиш ли се, той ще те подуши, макар и да е в несвяст. Ще те подуши и ще се съвземе. — Вижда, че малкият му син го зяпа, и кима: — Сега е като див звяр. Човекоядец. И ако не го удържим, ще се наложи да го убием. Разбираш ли?

Скот отново кима, а от гърдите му се изтръгва силен вопъл, напомнящ магарешки рев. Със същата плашеща нежност баща му протяга ръка, бръсва сопола, провиснал от носа му, и го хвърля на пода.

— Тогава не циври, ами помогни с веригите. Ще го вържем за стълба и масата с пресата. Проклетата печатарска, преса сигурно тежи поне двеста-двеста и петдесет кила.

— Ами ако се освободи? Ако веригите не го удържат?

Спарки Ландън поклаща глава:

— Тогава не знам.

16.

Скот лежи в постелята с бъдещата си жена и слуша как хотел „Еленови рога“ скрипти и проскърцва под мощните напори на виелицата.

— Е, удържаха го. Поне за три седмици. Ето къде брат ми Пол прекара своята последна Коледа, последната си Нова година, последните три седмици от живота си — в това вонящо мазе. — Отново поклаща глава и тя усеща по кожата си допира на косата му, усеща колко е влажна, направо мокра. Мокра от пот. Пот е избила и по лицето му, но се е смесила със сълзите му.

— Не можеш да си представиш, Лизи, какви бяха тези три седмици... Особено когато татко отиваше на работа и вкъщи оставахме само аз и той... аз и то...

— Баща ти е ходел на работа?

— Трябваше да ядем, нали така? И да платим горивото за котела, защото така и не успяхме да се стоплим с дърва, колкото и да се опитвахме... Преди всичко обаче не можехме да си позволим у хората да възникнат подозрения. Татко ми обясни всичко.

„Бас държа, че ти е обяснил“ — мисли си Лизи, но не казва нищо.

— Предложих на татко да го пореже и да пусне лошата кръв, както правеше преди, но баща ми отвърна, че това няма да помогне, тъй като лошата кръв вече била проникнала в мозъка му. И аз знаех, че е така. Това същество още можеше да мисли, но едва-едва. Когато татко отиваше на работа, то ме викаше. Казваше, че ми е приготвило бум, страхотен бум и накрая ме очаква шоколадче и бутилка „Роял Краун“. Понякога даже говореше с интонацията на Пол и аз отивах до вратата на мазето и го слушах, въпреки че знаех колко е опасно.

Татко ми беше казал, че е опасно, беше ми казал да не слушам и винаги да стоя далеч от мазето, когато него го няма... Да си запушвам с пръсти ушите, да казвам молитви на висок глас или да крещя: „Проклет да бъдеш, проклет да бъдеш и ти, и коня, с който си дошъл“, защото и виковете, и молитвите се свеждали до едно и също нещо и най-малкото щели да попречат да слушам онова същество. Татко ми каза, че Пол вече го няма и че в мазето има само един бум-дявол от Страната на кръвните буми, и добави:

„Дяволът може да те омагьоса, Скут, и никой не знае това по-добре от Ландънови. И Ландро преди тях. Първо омагьосва мозъка ти, а после ти изпива сърцето.“

Най-често се подчинявах, ала понякога се приближавах до вратата на мазето и се вслушвах... като си внушавах, че вътре е Пол..., защото го обичах и исках да се върне, а не, защото наистина го вярвах... и никога не издърпах резето...

Дълга, дълга пауза. Тежките му коси пълзят по шията и гърдите й и накрая той казва неохотно с тъничко детско гласче:

— Е, веднъж го направих..., но не отворих вратата... никога не съм отварял тази врата, преди татко да се върне от работа, а когато той си беше вкъщи, съществото само крещеше, дрънкаше с веригите и понякога бухаше като сова. Понякога баща ми също бухаше в отговор. Беше нещо като шега — баща ми бухаше от кухнята, а съществото — от мазето, и аз умирах от страх, понеже ми се струваше, че и двамата са откачили... откачили са и разговарят като зимни сови... Помня, че си казвах: „Само един остана, и това съм аз. Само мен лошата кръв не е ударила в главата, а дори нямам единайсет години... Какво ли ще си помислят хората, ако отида в «Мюли» и им разкажа всичко?“ Обаче

нямаше никакъв смисъл да ходя в „Мюли“, понеже ако си беше вкъщи, татко щеше да тръгне подире ми и да ме върне. А пък ако го нямаше... хората щяха да дойдат с мен в къщата и да убият брат ми... а мен да изпратят в приют... Баща ми казваше, че ако него го няма, ще изпратят двама ни с Пол в приют, където защипват с щипка пишката ти, ако се подмокриш в леглото... а големите деца... нощем те карат да им смучеш пишките...

Той замлъкна разтреперан, впримчен между настоящето, където е сега, и миналото, където е бил. Зад стените на „Еленови рога“ вятърът вие, а сградата стене. Искане да се вярва, че онова, което й разказва, не може да е истина — че е някаква ярка и чудовищна детска халюцинация, — но знае, че всичко е вярно. Всяка ужасна дума. Когато Скот нарушава мълчанието, Лизи чува как той се опитва да се избави от детските интонации, как се опитва да възвърне своето зряло „аз“.

— В психиатричните клиники има хора — най-често пациенти, претърпели сериозни увреждания на предните мозъчни дялове, — които регресират до животинско състояние. Чел съм за това. Процесът обикновено е дълъг — няколко години, че и повече. Онова, което се случи с брат ми, настъпи мигновено. И след като се случи, след като границата вече бе преминала...

Скот преглъща. В гърлото му нещо изщраква силно, сякаш някой е натиснал ключа за осветлението.

— Когато слизах в мазето, за да му нося храна — месо и зеленчуци на метален поднос, както човек би занесъл храната на голямо куче като немски дог или немска овчарка, — той се хвърляше напред и обтягаше докрай веригите, които го държаха за стълба (едната бе завързана за врата му, а другата бе омотана около кръста му). От устата му течеше слюнка и той сякаш се издигаше във въздуха, ръмжейки и виейки като истински бум-дявол, но накрая веригата го задушаваше и той млъкваше, докато въздухът не изпълнеше отново дробовете му. Разбираш ли?

— Да — отвърща едва чуто Лизи.

— Слагах подноса на пода — още помня вонята на мръсотията, над която трябваше да се накланям — и после да го избутам напред, за да може да го достигне. За тази цел използвахме дръжка от гребло. Не биваше да се приближавам до Пол, защото можеше да ме сграбчи и

придърпа към себе си. Нямаше нужда баща ми да ми казва, че ако бум-дяволът ме докопа, веднага ще започне да ме яде — докато съм жив и крещя. И това бе големият ми брат, който ми устройваше буми и ме обичаше. Без него нямаше да съм жив, понеже татко щеше да ме убие, преди да навърша пет години. Не защото искаше, а защото лошата кръв щеше да го накара. Двамата с Пол оцеляхме, понеже се държахме един за друг. Помагахме си взаимно. Нали разбираш?

Лизи кимва. О, разбира и още как.

— Само че през онези ужасни дни моят брат бе окован в мазето, завързан за стълба и масата, върху която стоеше печатарската преса, и жизненото му пространство се ограничаваше до дъгата от... дъгата от изпразнения..., понеже той обтягаше веригата до краен предел, приклякаше над мръсния под и... дрискаше...

За миг Скот закрива, с длани очите си. Жилите на врата му се издуват. Дъхът шумно свисти от устата му. Лизи си казва, че няма защо да го пита къде се е научил да се преборва мълчаливо с мъката си — вече го знае. Докато Скот мълчи, в съзнанието ѝ изниква друг въпрос:

— А как баща ти изобщо успя да го завърже с веригите? Спомняш ли си?

— Спомням си всичко, Лизи, ала това не означава, че зная всичко. Пет-шест пъти той слагаше нещо в храната на Пол — сигурен съм. Мисля, че е било някакво успокоително за животни, но нямам никаква представа къде и как го намираше. Пол изяждаше всичко, което му давахме, с изключение на граха, и обикновено храната му даваше още повече сили. Виеше, ръмжеше и се мяташе, обтягайки веригите си — вероятно опитвайки се да ги скъса, — понякога подскачаше към тавана и го блъскаше с юмруци, докато не разкърваваше кокалчетата си. Може би се опитваше да пробие дупка, а може би му доставяше удоволствие. Друг път сядаше в мръсотията и мастурбираше. В някои случаи обаче беснееше само десет-петнайсет минути, после внезапно се укротяваше. Случваше се, когато татко му сипваше нещо в храната. Тогава Пол приклякаше, мърмореше нещо, отпускате ръце между краката си и заспиваше, легнал по хълбок.

Първия път баща ми му надяна двата кожени ремъка, които собственоръчно беше изработил. Този на врата му беше досущ като каишките на големите кучета, които се затягат при спъване и не позволяват на животното да се дърпа — май ги наричаха „удушвачи“.

Ремъците бяха с големи метални закопчалки, през които татко промуши веригите — буксирната през ремъка на кръста, а по-леката — през този на шията. Накрая с малък поялник запои веригите към катарамите. Така бе овързан Пол. Когато се събуди и видя какво бе направил татко с него, направо побесня. Щеше да срути къщата от ярост. — Носовият говор, характерен за селските райони на Пенсилвания, където живееха толкова много германски преселници, отново се бе прокраднал в гласа на Скот. — Стояхме на площадката на стълбите и го наблюдавахме, а аз умолявах баща си да махне ремъка от шията му, преди Пол да си счупи врата или да се задуши. Татко обаче ми каза, че бум-дяволът няма да се удуши, и се оказа прав. След три седмици брат ми започна да помръдва масата и даже да огъва централния подпорен стълб, ала нито си прекърши врата, нито се удуши.

— Имаше и случаи, когато татко го изпращаше в несвяст, за да види дали ще мога да го заведа в Бумна луна... Казах ли ти, че двамата с Пол наричахме така странното място, където можех да отивам?

— Да, Скот — изхлипва Лизи. Оставя сълзете да текат, защото не иска той да я види как бърше очите си — не иска да я види как плаче за момчето от онази фермерска къща.

— Проверяваше дали мога да отведа там Пол и да го изцера, както когато баща ми го порязваше или когато бръкна в окото му с клещи и едва не го извади, а Пол пицеше ли, пицеше, понеже не виждаше добре. Веднъж татко ме наруга, задето си играех в една кална локва: „Скут, малко копеленце дрисливо, нехранимайко проклет!“ — и ме блъсна толкова силно, че си счупих опашната кост и почти не можех да седя и да ходя. Обаче след като отидох там и получих бум... нали разбираш, награда... опашната ми кост стана като нова. — Той кима, притиснал лице към Лизи. — Щом баща ми видя какво е станало, веднага ме целуна и възкликна: „Скот, ти си голяма работа! Обичам те, малко копеленце!“ Аз също го целунах и му казах: „Тате, ти си голяма работа! Обичам те, голямо копеленце.“ Тогава той много се смя. — Скот се отдръпва от нея и дори в мрака тя вижда, че лицето му грее от детински възторг. — Смя се толкова силно, че едва не падна от стола. Бях успял да разсмея татко!

В главата ѝ се въртят хиляди въпроси, но не смее да зададе нито един. Не е сигурна, че ще може да зададе дори един.

Скот потърква лицето си и отново я поглежда. Върнал се е при нея.

— Господи, Лизи — прошепва. — Никога не съм говорил за тези неща. Никога. Сигурна ли си, че искаш да продължа?

— Да, Скот.

— Значи си дяволски смела жена. Не започна ли да си казваш, че дрънкам врели-некипели? — Той се усмихва. Усмивката му е неуверена, но искрена и толкова мила, че Лизи не издържа и го целува по едното ъгълче на устните, после и по другото...

— Опитах се — отвърща му. — Не се получи.

— Заради начина, по който изтумтахме от Вкуснотийското дърво?

— Как го нарече?

— Пол измисли тази дума за светкавичните пътешествия от едно място на друго. Мигновени телепортации от тук до там. Това са туми.

— Като буми, само че с „т“.

— Точно така — кимва Скот. — Или като „думи“. Бумите са думи, само че с „б“ вместо с „д“.

17.

„Предполагам, че ще зависи от теб, Скут.“

Думите на баща му. Загнездили са се в паметта му и не искат да си тръгнат.

„Предполагам, че ще зависи от теб.“

Ала той е само на десет години и отговорността за спасението на живота и психиката на Пол (а може би и на душата му) му тежи и го лишава от сън, а междувременно Коледа и Нова година отминават и започва мразовитият снежен януари.

„Благодарение на теб той много пъти се чувстваше по-добре...“

Това е вярно, но никога досега не се е случвало нещо подобно и Скот открива, че вече не може да се храни, ако баща му не стои на главата му и не го заставя да слага в устата си хапка след хапка. Глухото, гъгнещо ръмжене на съществото в мазето смуцава и бездруго неспокойния му сън, но може и да е за добро, понеже го изтръгва от злокобните, обагрени в алено кошмари. В много от сънищата си

момчето се озовава сам-самичко в Бумна луна след падането на мрака, на някакво гробище край някакво езеро, сред множество надгробни камъни и дървени кръстове, заслушано в нечий клокочещ смях и долавящо как уханният до преди малко ветрец замирисва на влажна пръст, докато се провира през гъстите храсти. Човек може да дойде в Бумна луна и след настъпването на тъмнината, ала не е за препоръчване и ако наистина се озовеш там, когато в небето плува пълната луна, трябва да кротуваш. Да се спотайваш като мишка. В тези кошмари обаче Скот винаги забравя за това и с пълно гърло пее „Джамбалая“.

„Може би ще му помогнеш и сега.“

Да, но когато десетгодишното хлапе прави първия си опит, е почти сигурно, че нищо няма да излезе. Усеща го в мига, в който прегръща с трепереща ръка сумтящото, вонящо и одрискано същество, свито на кълбо в основата на стоманения стълб. Със същия успех може да се опита да метне на гърба си концертен роял и да затанцува чача. Преди двамата с Пол се прехвърляха с лекота в този друг свят (който всъщност е нашият свят, само че обърнат наопаки като джоб, но сега гъргорещото същество от мазето е като наковалня... банков сейф... или концертен роял, завързан за гърба на десетгодишно дете.

Скот се връща при баща си, сигурен, че ще бъде шамаросан, ала изобщо не съжaliaва. Чувства, че заслужава да бъде шамаросан. И не само това. Обаче баща му, който седи на последното стъпало с цепеница и внимателно наблюдава всичко, нито го шамаросва, нито го удря с юмрук. Андрю Ландън прави нещо съвсем друго — отмята дългата рошава коса на сина си и го целува с такава нежност, че момчето го побиват тръпки.

— Да си кажа привичката, не съм много изненадан, Скот. На лошата кръв ѝ харесва да е там, където е сега.

— Тате, а останало ли е нещо от Пол в него?

— Не знам. — Скот стои между широко разкрачените крака на баща си, който носи зелени гумени ботуши. Двамата гледат спящото същество, сгушено на кълбо до стълба. Гледат веригите. Гледат дъгата от купчинки екскременти, отбелязваща границата на подземния му свят.

— Какво мислиш, Скот? Какво усещаш?

Малкият се замисля дали да не излъже баща си, но само за секунда. Не може да лъже, когато ръцете на този човек го обгръщат, когато усеща любовта на баща си толкова ясно, както нощем звучат предаванията на радиостанция WWVA. Любовта на баща му е също тъй искрена като гнева и безумието му, макар и той да не я проявява толкова често. Скот не усеща нищо и си го признава, макар и с неохота.

— Виж, дребосъче, не можем да продължаваме така.

— Защо? Нали се храни...

— Рано или късно някой ще дойде тук и ще го чуе. Някой тъп амбулантен търговец, някой дрисък от общината и... край.

— Той ще мълчи. Лошата кръв ще го накара да мълчи.

— Може би да, може би не. Никой не знае как се държи безумецът Пък и миризмата... Мога да пръскам с лимонов освежител за въздух, докато посинея, но тази миризма на лайна пак ще се просмуква през кухненския под. Но най-важното е... Скутър, нима не виждаш какво прави той с тази проклета маса, въпреки че отгоре ѝ има печатарска преса? Ами с железния стълб? С идиотския железен стълб?

Скот вижда. Отначало не вярва на очите си и естествено не му се иска да повярва. Голяма маса, заедно с поставената отгоре ѝ ръчна печатарска преса „Стратън“, която тежи поне двеста и петдесет килограма, е преместена поне на метър от първоначалното си място. И това не е зрителна измама, защото Скот вижда квадратните отпечатыци от краката на масата в пръстения под. Още по-тревожно е положението с железния стълб, който завършва с плосък метален фланец. На боядисания в бяло фланец се крепи носещата греда, минаваща под кухненската маса. Скот вижда тъмния правоъгълник върху белия метал, където е бил върхът на стълба. Опитва се да прецени на око ъгъла на наклон на стоманената подпора и не може... засега. Но ако съществото продължи да обтяга веригите си със същата нечовешка сила... ден след ден...

— Тате, може ли да опитам още веднъж?

Скутър въздъхва. Скот се обръща, за да погледне това ненавистно, плашещо, любимо лице.

— Тате?

— Давай, докато не ти изскочат зъркелите! Давай и дано успееш.

18.

В кабинета над обора цари тишина. Горещо е, тя е ранена, а съпругът ѝ е мъртъв.

В спалнята за гости цари тишина. Там е студено и съпругът ѝ си е отишъл.

В спалнята на хотел „Еленови рога“, където те лежат заедно — Скот и Лизи, „ВЕЧЕ СМЕ ДВАМА“ — цари тишина.

После живият Скот започва да разказва за онзи, който е умрял през 2006 година и си е отишъл през 1996, и доводите срещу безумието не просто пропадат с тихи, съскащи звуци; за Лизи Ландън те най-накрая се сгромолясват с гръм и трясък, рухвайки напълно: и всичко вече е постарому.

19.

Зад стените на стаята им в „Еленови рога“ вятърът вие и прогонва облаците. Скот млъква и отпива от чашата с вода, която винаги стои до леглото му. Паузата нарушава хипнотичната му регресия. Когато заговаря отново, вече разказва, вместо да преживява случилото се:

— Направих още два опита. После се обвинявах, че последният ми опит е довел до смъртта му. Мислех го чак до тази нощ..., но сега, след като ти разказах за случилото се — и се чух как ти разказвам... Не знаеш колко ми помогна. Предполагам, че психоанализата е тъкмо това — възможност да споделиш проблемите си, нали?

— Не знам — вдига рамене Лизи. Нито пък я интересува. — Баща ти обвиняваше ли те? — добавя и сама си отговаря: „Естествено, че те е обвинявал.“

За пореден път подценява сложните отношения в малкия триъгълник, съществувал известно време в изолираната фермерска къща край Мартенсбърг, щата Пенсилвания. Защото след секундно колебание Скот поклаща глава.

— Не. Щях да се успокоя, ако отново ме беше прегърнал, както бе сторил след първия ми опит, и ми беше казал, че вината не е моя, че

никой не е виновен и че причината е лошата кръв — като рак, церебрална парализа или нещо подобно, — но не направи и това. Вместо това ме отблъсна с ръка... бях като марионетка, на която са отрязали конците... и след това ние просто... — В изсветляващия мрак Скот обяснява мълчанието си относно миналото си с един ужасяващ жест. За секунда притиска показалец към устните си (под широко отворените му очи сякаш се появява бледа удивителна) и го задържа: — Ш-ш-ш-ш-шт.

Лизи си спомня какво се бе случило, след като Джоди забременя и си тръгна, и кима, за да покаже, че разбира. Скот ѝ отправя благодарствен поглед.

— Три опита всичко на всичко — възобновява той разказа си. — Вторият беше три-четири дни след първия. Дадох всичко от себе си, но резултатът беше същият.

Стълбът вече се бе огънал още повече, а на пода се появи втора дъга от изпражнения, по-далечна от първата, понеже Пол бе успял да премести масата. Татко вече се опасяваше, че той ще счупи краката ѝ, въпреки че бяха метални.

— След втория неуспешен опит казах на баща си, че знам причината. Не можех да го направя — не можех да го взема със себе си, защото всеки път, когато се доближах до него, той беше в несвяст. Тогава татко ме попита:

„Добре, де, какво предлагаш, Скутър? Искаш да го хванеш, когато се свести и започне да беснее? Та той ще ти откъсне тъпата глава.“

Аз обаче знаех нещо повече, Лизи — знаех, че ако не ми откъсне главата в мазето, ще я откъсне от другата страна — в Бумна луна. Ето защо го попитах дали не може да му даде по-малка доза — да не го упоява напълно, а само леко да го замае. Колкото да мога да се доближа и да го прегърна, както те бях прегърнал днес под Вкуснотийското дърво.

— Ох, Скот — въздъхва тя. Бои се за десетгодишното момче, макар и да знае, че с него всичко ще бъде наред. Знае, че той ще оцелее и ще се превърне в младия мъж, който сега лежи до нея.

— Татко каза, че е опасно. „Играеш си с огъня, Скот“ — отбеляза той. Знаех го, но нямаше алтернатива. Не можехме вечно да го държим

в мазето — дори аз го осъзнавах. После баща ми... той разроши косата ми и попита:

„Какво се случи с малкия страхопъзльо, който се боеше да скочи от скамейката в коридора?“

Изненадах се, че си спомня този случай, понеже тогава във вените му бушуваше лошата кръв, и се почувствах горд от себе си.

Лизи си мисли колко ли ужасен трябва да е бил животът на това момче, след като се гордее, задето е доставил удоволствие на подобен човек..., но сетне си напомня, че тогава Скот е бил само на десет години. Само на десет години и през повечето време сам с чудовището в мазето. Баща му също бе чудовище, но поне за известно време е ставал човек. Чудовище, което от време на време е било способно да целуне сина си.

— После... — Скот се взира в сумрака. Луната се показва за миг и прокарва бледата си длан по лицето му, преди отново да се скрие зад облаците. Когато отново заговаря, Лизи усеща как детето у него отново взима превес. — Татко... татко никога не питаше какво съм видял, къде съм бил или какво съм на правил там, и не мисля, че някога е питал Пол... не знам дали и Пол си е спомнял много... но тогава ми зададе следните въпроси:

„Ами ако успееш да го отведеш там? Какво ще стане, когато се събуди? Веднага ли ще се оправи? Защото няма да съм там, за да ти помогна.“

Но аз вече бях помислил за това, разбираш ли? Бях мислил над този проблем, докато ми се стори, че главата ми ще се пръсне. — Скот се надига на лакът и я поглежда. — Подобно на баща си и аз съзнавах, че ужасът трябва да приключи... Заради стълба. Заради масата. И защото Пол слабееше, а на лицето му се появиха язви от неправилното хранене — давахме му зеленчуци, но той ядеше само морковите и лука. На едното му око, което татко беше наранил с клещите, се бе появило млечнобяло петно върху кървавочервения ирис. Повечето му зъби бяха изпадали, едната му ръка беше изкълчена. Той се разкапваше от пребиваването в мазето, Лизи — и заради липсата на светлина и неправилното хранене, и поради прекомерните му буйства. Разбираш ли?

Тя кима.

— Тогава ми хрумна тази идея, която споделих с татко. Той ми рече: „Мислиш, че си дяволски умен за десетгодишен сополанко, а?“, на което аз отвърнах, че изобщо не се смятам за умен и ако е измислил нещо по-добро, на драго сърце ще опитам. Тогава баща ми заяви: „Мисля, че наистина си дяволски умен за десетгодишен сополанко — ей това ще ти кажа. Освен това се уверих, че имаш характер и все пак ти стиска. Ако естествено не се шубелисаш.“

„Няма“ — отвърнах.

„Не бой се, Скутър — каза татко, — ще стоя на стълбата с ловната пушка...“

20.

Татко стои на стълбите, стиснал ловната си пушка в ръце. Скот е до него и се старае да не трепери, докато наблюдава съществото, приковано с вериги за металния стълб и тежката маса. В десния му джоб е спринцовката, която татко му даде. Няма нужда да му се казва, че „оръжието“ ще се счупи, ако се стигне до схватка. Спарки Ландън предложи да го сложат в бялата картонена кутийка от писалка, но за да извади спринцовката, Скот щеше да похаби две секунди, които можеха да се окажат решаващи за отвеждането на прикованото създание в Бумна луна. Там баща му нямаше да е до него с пушката си. Там щяха да бъдат само Скот и онази твар, която бе проникнала в Пол като ръка на крадец в нечий джоб. Щяха да бъдат само двамата на Хълма на влюбените.

Съществото, което преди беше негов брат, лежи на земята, опряло гръб в металния стълб и разкрасено. Носи само долна фланелка. По краката и ходилата, му има кора от мръсотия. Бедрата му са покрити със засъхнали екскременти. Наблизо се мъдри металният поднос, облизан до блясък. Големият хамбургер изчезна в търбуха на бум-дявола за броени секунди, но Андрю Ландън поне половин час си блъска главата колко успокоително да сложи, понеже предишната доза бе твърде голяма. „Лекарството“ е във вид на бели таблетки като онези против стомашни киселини, които татко му гълта от време на време. Скот само веднъж пита откъде са се взели хаповете и получи следния отговор: „Защо не вземеш да си затвориш идиотската уста, любопитко,

че да не ти я затворя аз“, а когато старият Спарки Ландън ти каже нещо подобно, най-добре веднага да схванеш намека му. Баща му счуква таблетките на прах с дъното на голяма водна чаша и говори може би сам на себе си, а може би на Скот, а окованото за стоманения стълб създание надава монотонния си вой — иска си храната.

— Лесно е да прецениш дозата, когато искаш да изгуби свят — мърмори Андрю Ландън, докато мести поглед от белия прах към смляното месо. — Още по-лесно щеше да е, ако исках да утрепя копелето, дето ми причинява само главоболия, нали? Но не, не искам да го убивам, а да му дам шанс да прогони лошата кръв. Явно съм по-голям глупак, отколкото си мислех. Е, майната му! Господ мрази страхливците.

С кутрето си той с изумителна прецизност отделя малко бял прах и посипва мляното месо, сякаш го соли. Размесва каймата, после взима още малко прашец и повтаря процедурата. Казва, че чудовището не се интересува от готварските му умения. Би предпочело вечерята му да е сурова, а месото — топло и още потръпващо, докато го ръфа от костите.

Скот стои със спринцовката в джоба и гледа как опасното същество се размърдва до железния стълб и сумти, оголило почернелите си венци. Очите му са полуотворени, ала зеници не се виждат; десетгодишното момче вижда единствено лъскавите слузести белтъци. „Само дето тези белтъци изобщо не са бели“ — мисли си.

— Хайде, давай, дявол да те вземе! — извиква баща му и го побутва по рамото. — Ако ще го правиш, започвай, преди да ми писне или да се гътна от сърдечен удар... Или си мислиш, че той ни разиграва? Че само се преструва па заспал?

Скот поклаща глава. Усеща, че бум-дяволът не се опитва да ги измами... изведнъж изумено поглежда баща си.

— Какво? — сопва се Андрю Ландън. — Какви идиотски мисли се въртят в идиотската ти глава?

— Ти наистина ли?...

— Дали наистина се страхувам? Това ли искаш да знаеш?

Десетгодишният малчуган кимва, внезапно смутен.

— Да, много. Мислиш, че само теб те е шубе? Сега си затваряй устата и действай. Да приключим веднъж завинаги.

Скот така и няма да разбере защо признанието, че баща му се страхува, му вдъхва смелост; важното е, че сега му стиска повече. Пристъпва към стоманения стълб, докосвайки цилиндричния корпус на спринцовката в джоба си. Достига външната дъга от екскременти и я прекрачва внимателно; със следващата стъпка преминава и вътрешната дъга и се озовава във владенията на съществото. Тук вонята е къде-къде по-силна — не само на изпражнения, мазна коса и мръсна кожа, а по-скоро на козина и мускус. Пенисът на съществото е доста по-голям от този на Пол и нежният мъх, който преди покриваше слабините, сега е заменен от гъсти груби косми. Дори стъпалата на гнусната твар (май само коленете и бедрата му не са се изменили) изглеждат странно — огънати са навътре, сякаш костите на глезените са се деформирали. „Досущ като дъски, забравени под дъжда“ — мисли си Скот и до известна степен е прав.

Погледът му се връща към лицето на съществото, по-точно към очите му. Горните му клепачи почти се допират до долните, а зеници не се виждат — само кървави белтъци. Ритъмът на дишането му е непроменен, ръцете му продължават да са отпуснати, а дланите сякаш молят за милост. Скот обаче знае, че е навлязъл в опасна зона. Вече няма време за колебания. Всеки момент гадината може да го надуши и да се пробуди. И това може да се случи въпреки „лекарството“ в хамбургера, ето защо ако може да изпълни задачата си, да отведе чудовището, отмъкнало брат му...

Десетгодишното хлапе продължава да пристъпва напред. Вече почти не чувства краката си. Подозира, че върви към смъртта си. Няма да може да се пренесе с тум, ако онази твар с образа на Пол го сграбчи. Въпреки това върви към мястото, където вонята е най-силна, и хваща голите лепкави хълбоци на гадината. Мисли си

(Пол ела с мен)

и

(Бум Бумна луна сладка вода езерото)

и за един миг, спиращ дъха и сърцето му, това почти се случва. Появява се познатото усещане за бърз полет; чува жужене на насекоми и усеща сладостния мирис на дърветата на Хълма на влюбените. В следващата секунда пръстите на съществото се вкопчват в шията му. То отваря уста и ревът му помита всички звуци и аромати на Бумна луна, удавяйки ги в зловонното си дихание. Скот се чувства, сякаш

някой е запратил нажежен камък в ефирната паяжина на неговото... неговото какво? Не разумът го пренася на това друго място, не точно разумът... и няма никакво време да размишлява, понеже бум-дяволът го е спипал, спипал го е. Страхове на баща му се сбъдват. Устата на окованата твар е зейнала, подобно нещо може да се види само в кошмарен сън, здравият разум отказва да го приеме, долната челюст на създанието сякаш е увиснала до

(ключиците)

ключиците, а сплесканото с нечистотии лице се е изкривило до такава степен, че в него вече не е останало нищо човешко — и нищичко от Пол. Това е лудостта без грим и без маска. Скот има време да си помисли: „Ще ми откъсне главата като на пиле.“ Устата на гадината зейва като кратер, червените очи проблясват под безмилостната светлина на крушките и в тях Скот съзира само едно — смърт. Бум-дяволът отмята главата си — толкова рязко, че едва не удря тила си в железния стълб, — и се стрелва напред.

Ала десетгодишният малчуган отново е забравил за баща си. Ръката на Андрю Ландън се появява от мрака, сграбчва за косата създанието с облика на Пол и дръпва назад главата му. Появява се и другата му ръка — палецът обхваща приклада, показалецът лежи на спусъка. Дулото на пушката е опряно под брадичката на прикованата твар.

— Тате, не! — крещи Скот.

Спарки Ландън не му обръща внимание, сега няма време за Скот. Въпреки че стиска в юмрука си цял кичур от косата на съществото, то се отскубва от хватката му. Отново надава дрезгавия си вой, звучащ като една дума.

Като „тате“.

— Кажи „здрасти“ на ада, изчадие на лошата кръв! — извиква Спарки и натиска спусъка. В тясното мазе звукът от изстрела е оглушителен. Два часа след това Скот ще усеща бучене в ушите си. Рошавата коса на създанието се развява, сякаш от внезапен порив на вятъра, алена кръв обагрят железния стълб. Краката на гадината потреперват и застиват. За миг ръцете му силно стиснат шията на Скот, тупват с дланите нагоре в мръсотията. Андрю Ландън прегръща живия си син и му помага да стане.

— Добре ли си, Скут? Можеш ли да дишаш?

— Добре съм, тате. Трябваше ли да стреляш?

— Ти полудя ли?

Скот още не може да възприеме случилото се, макар и да знае, че бе доста вероятно да се стигне дотук. Искане му се да изгуби съзнание. Донякъде му се иска и той да умре.

Татко му го разтърсва за раменете:

— Щеше да те убие, загаряваш ли?

— Д-д-да.

— Бъди сигурен, че щеше! Божичко, Скоти, той изтръгна собствената си коса, само и само да се докопа до теб. Да се докопа до проклетото ти гърло!

Десетгодишният малчуган знае, че е вярно, но знае и нещо друго.

— Виж го, тате — виж го сега!

Още секунда-две остава в прегръдките на баща си — виси като парцалена кукла или марионетка с отрязани конци, после Спарки го пуска и Скот знае, че с баща му виждат едно и също. Мъртво момче. Невинно момче, оковано в мазето от откачения си баща и по-малкия си брат, които го мориха от глад, докато не се превърна в скелет с осеяна с язви кожа; момче, което се бореше тъй яростно за свободата си, че изкриви металния стълб и отмести масата с печатарската преса отгоре ѝ, за които бе приковано. Момче, което живя като пленник в продължение на три кошмарни седмици, преди собственият му баща да му пръсне черепа с любимата си ловна пушка.

— Виждам го — изрича бащата и единственото, което е по-мрачно от гласа му, е лицето му.

— Защо не изглежда както преди, тате? Защо?...

— Защото лошата кръв вече си е отишла, тъпако — казва Спарки Ландън и дори потресеното до дъното на душата си десетгодишно дете разбира иронията на ситуацията: сега, когато Пол лежи мъртъв и прикован за железния стълб с пръснат мозък, бащата едва ли не за пръв път говори и се държи като нормален човек. — И ако някой го види, ще ме изпратят, или в щатския затвор в Уайнсбърг, или в онази идиотска лудница в Ридвил. Ако не ме линчуват. Трябва да го погребем, въпреки че изобщо няма да е лесно, понеже замръзналата земя е твърда като камък.

В този миг Скот заявява:

— Аз ще го отведа, тате.

— Как така ще го отведеш? Нали не можа, когато беше жив?

Малчуганът не знае как да обясни, че е все едно да отиде там с дрехите си, както е правил досега. Наковалнята, банковият сейф, концертният роял... непосилното бреме вече не е част от съществото, приковано към стоманения стълб и масата; сега то тежи не повече от зелената шума на царевичен кочан.

— Вече мога.

— Ти си малък хвалипръцко — мърмори татко му, но подпира пушката на масата, върху която лежи печатарската преса. Прокарва пръсти през косата си, въздиша и за пръв път разбира, че един ден Спарки ще остарее.

— Добре, Скот, давай. Каквото и да стане, няма да ни навреди.

Ала сега, когато няма реална опасност, момчето се стеснява.

— Обърни се, тате.

— КАКВО каза, МАМКА МУ?

Заплахата в гласа на Андрю Ландън е недвусмислена, обаче Скот за пръв път се осмелява да му се противопостави. Самото прехвърляне не го притеснява — няма нищо смуцаващо татко му да го види. Не иска Спарки да го види как прегръща мъртвия си брат. Знае, че ще заплаче. Всеки момент сълзите ще бликнат от очите му като пролетен дъжд, освежил света в края на жарък слънчев ден и нашепващ, че лятото ей-сега ще настъпи.

— Моля те — изрича той с най-сърцераздирателния тон, на който е способен. — Моля те, тате.

За миг е уверен, че Спарки Ландън ще се хвърли, преследван от тройната си сянка по стените, към мястото, където стои единственият му жив син, и така ще го зашлеви с опакото на дланта си, че хлапето ще рухне върху тялото на бездиханния голям брат. Тъй добре познава този удар, че даже мисълта за него го кара инстинктивно да се свие, ала сега стои между изпружените крака на Пол и гледа баща си право в очите. Не е никак лесно, но успява. Все пак двамата са преживели заедно този ужас и сега са длъжни да го запазят завинаги в тайна: „Ш-ш-ш-ш-ш-ш-шт“. Ето защо има право на тази молба и има право да гледа баща си в очите, докато очаква отговора му.

Андрю Ландън не се хвърля към него. Вместо това си поема дълбоко въздух, издиша и му обръща гръб.

— Сигурно следващия път ще ми кажеш да измия пода и да изчистя клозета — мърмори той под носа си. — Ще броя до трийсет, Скут...

21.

— Ще броя до трийсет и отново се обръщам — промърморва Скот. — Сигурен съм, че така каза, само дето не чух как завърши изречението, понеже вече бях напуснал тази земя. Пол също — без веригите си. Взех го с лекота със себе си — понякога с мъртвите е много по-лесно, отколкото с живите. Бас държа, че баща ми така и не стигна до трийсет. По дяволите, даже съм сигурен, че дори не е започнал да брой, когато е чул издрънчаването на веригите или свистенето на въздуха, устремил се към мястото, където се намирахме двамата с Пол, и щом се е обърнал, е видял, че е сам в мазето. — Той продължава да се притиска към Лизи, но вече не е толкова напрегнат, а потта по лицето и ръцете му е изсъхнала. Вече ѝ е разказал всичко, освободил се е от най-лошото и се е разтоварил.

— Звукът — казва тя. — Мислех си за това, знаеш ли? Дали долових някакъв странен звук под Вкуснотийското дърво, когато... нали разбираш... се върнахме.

— Когато изтумтахме.

— Да, когато... направихме това.

— Когато изтумтахме, Лизи. Кажи го.

— Когато изтумтахме. — Тя се запита дали не е полудяла. Дали той не е полудял и тя не го е прихванала от него.

Скот пали друга цигара и тя вижда любопитството, изписано на лицето му, озарено от сиянието на клечката.

— Какво точно видя, Лизи? Помниш ли?

Тя колебливо казва:

— Зърнах нещо пурпурно, спускащо се по хълма... и сякаш зад нас растяха дървета, понеже виждах сенките им..., но всичко стана толкова бързо... за не повече от секунда-две...

Той се смее и я прегръща:

— Говориш за Хълма на обичаните.

— На обичаните?

— Пол го нарече така. Почвата около тези дървета е мека, плодородна, дълбока. Не мисля, че зимата някога ще стигне до билото на хълма. Там го погребях. Там погребях своя брат. — Той я поглежда и добавя: — Искаш ли да ти покажа, Лизи?

22.

Лизи бе заспала на пода на кабинета въпреки изгарящата болка...

Не. Не беше заспала, защото човек не можеше да заспи с такава болка. Не и без медицинска помощ. Тогава какво беше станало с нея?

Бе изпаднала в транс.

Тя анализира тази дума и реши, че и подхожда идеално. Беше се плъзнала в някаква двойна (а може би дори тройна) ретроспекция. Пълна ретроспекция. В даден момент спомените ѝ за студената спалня за гости, където бе открила изпадналия си в кататонкия мъж, и свързаните с онази нощ, когато лежаха на скърцащия креват на втория етаж на хотел „Еленови рога“ (макар и със седемнайсет години по-стари, тези спомени бяха дори още по-ясни), изведнъж се заличиха от паметта ѝ. „Искаш ли да ти покажа, Лизи?“ — бе попитал Скот — да, да — но случилото се впоследствие бе потънало в ярката пурпурна светлина, беше се скрило зад тази завеса, а когато тя се опита да го достигне, властните гласове от детството ѝ (на Доброто мамче, на Денди и на всичките ѝ сестри) ревнаха разтревожено: „Не, Лизи! Стига, Лизи! Престани веднага, Лизи!“

Дъхът ѝ спря. (Така ли спираше дъхът ѝ, когато легеше в постелята със своя възлюбен?)

Очите ѝ се отвориха. (Бяха широко отворени, когато той я прегръщаше — бе абсолютно сигурна в това.)

Ярката светлина на юнската утрин — юнска утрин от двайсет и първи век — бе заменена от ослепително пурпурно сияние. Заедно с юнската светлина се завърна и болката в обезобразената ѝ гърда. Ала преди Лизи да реагира на светлината или на разтревожените гласове, забраняващи ѝ да продължи напред, някой я извика от обора. Викът я изплаши до такава степен, че тя едва се удържа да не изкрещи. И ако гласът бе произнесъл „госпожа“, със сигурност щеше да го направи.

— Госпожо Ландън? — Кратка пауза. — Горе ли сте?

В думите му нямаше никакви следи от южняшкия изговор — без съмнение въпросът бе зададен от чистокръвен янки и Лизи веднага разбра кой е посетителят — помощник-шериф Олстън. Беше обещал периодично да я навестява и ето, че изпълняваше обещанието си. Това беше шансът ѝ да извика, че е тук, тук горе, че лежи на пода цялата в кръв, защото Черният принц на инкунксите я е накълцал, че Олстън трябва спешно да я закара в болницата, защото гърдите ѝ се нуждаят от шевове, от много шевове, и освен това ѝ е нужна полицейска защита, денонощна защита...

„Не, Лизи.“

Мисълта изникна в съзнанието ѝ (нямаше никакво съмнение) подобно на мълния, прерязала черното небе (добре, де... почти никакво), но гласът беше на Скот. Сякаш така беше по-убедителна.

И сигурно действа, защото тя извика само:

— Да, тук съм, Олстън!

— Всичко тип-топ ли е? Наред ли е, искам да кажа?

— Тип-топ е — отвърна Лизи и се учуди от самообладанието си — та нали блузката ѝ бе подгизнала от кръв, а лявата ѝ гърда пулсираше от болка като... не можа да намери точно сравнение. Просто пулсираше.

На долния етаж — може би до подножието на стълбите, предположи Лизи — помощник-шериф Олстън се засмя.

— Реших да се отбия на път за Кеш Корнърс. Някаква къща се е запалила. — „Запа-а-аила.“ — Имаме подозрения за умишлен палеж. — „Пае-е-еж.“ — Може да се наложи да останете без охрана за два-три часа.

— Няма проблеми.

— Джиесемът при вас ли е?

Мобилният ѝ телефон беше при нея и тя съжаляваше, че в момента не говори по него. Боеше се, че ако продължава да вика, като нищо ще изгуби съзнание.

— Тук е! — извика в отговор.

— Сигурна ли сте? — В гласа му се прокрадва съмнение. Господи, ами ако се качеше и я видеше? По тона му се усещаше, че има желание да надзърне в работния кабинет на Скот. Ала щом полицаят заговори отново, Лизи с облекчение установи, че той се отдалечава от стълбището. Невероятно, че се радваше, задето Олстън

ще я остави сама, но наистина беше доволна. Трябваше да е сама, за да довърши започнатото.

— Ако ви потрябва нещо, веднага ми звъннете. На връщане пак ще се отбия да ви видя. Ако ще излизате, оставете ми бележка, за да знам, че всичко е наред, както и кога ще се върнете. Ще го направите ли?

Лизи, която вече бе започнала да се досеща (макар и смътно) какво ѝ предстои, отвърна:

— Непременно!

Първо щеше да се върне в къщата. Но преди всичко трябваше да пийне вода. Без вода гърлото ѝ съвсем скоро щеше да пламне като онази къща в Кеш Корнърс.

— На връщане ще мина покрай магазина, госпожо Ландън. Искате ли да ви взема нещо?

„Да! Шест леденостудени коли и стек «Сейлъм лайт»!“

— Не, благодаря, помощник-шерифе. — Усещаше, че ако този разговор продължи, съвсем ще изгуби гласа си. Тогава Олстън ще забележи, че нещо не е наред.

— Дори понички? Имат невероятни понички! — По гласа му личеше, че се усмихва.

— На диета съм! — Друго не се осмели да каже.

— О, чувал съм го това — подхвърли полицаят. — Е, успешен ден, госпожо Ландън.

„Моля те, Господи, нека това бъде краят!“

— Успешен и на вас, господин Олстън! Туп-туп-туп-туп и стъпките му най-накрая заглъхнаха. Лизи наостри уши за ръмженето на двигателя и по някое време го чу, ала отдалеч. Вероятно Олстън бе паркирал патрулката до пощенската кутия на улицата и бе дошъл пеша по алеята.

Полежа още няколко секунди, събирайки сили, после някак си седна. Дули бе разрязал гърдата ѝ по диагонал — от долната част до подмишницата. Назъбеният разрез вече бе започнал да се затваря, ала от движението раната отново започна да кърви. Болката беше неопишуема. Лизи изкрещя, кръвта потече. Тъмносивите криле отново замъглиха зрението ѝ и тя се опита да ги прогони, повтаряйки си две изречения, сякаш бяха мантра, докато светът не възвърна очертанията си:

— Трябва да го довърша. Трябва да погледна зад пурпурната завеса. Трябва да го довърша. Трябва да погледна зад пурпурната завеса.

Да, зад пурпурната завеса. Тежката пурпурна завеса в съзнанието ѝ, която сама си бе създала — навярно с помощта на Скот и със сигурност с мълчаливото му съгласие.

„Поглеждала съм зад нея и преди.“

Така ли беше? Да.

„И мога да го направя отново. Да погледна зад нея или да я разкъсам, ако се наложи.“

Въпрос — дали двамата със Скот бяха говорили за Бумна луна след онази нощ в хотел „Еленови рога“? „Едва ли“ — помисли си тя. Разбира се, двамата имаха кодови думички и Бог ѝ бе свидетел, че тези думички изплуваха от пурпура, когато тя не можеше да открие Скот в търговските центрове и малките магазинчета... в деня, в който медицинската сестра не го намери в идиотското болнично легло... и онзи път, когато лежеше на асфалта на паркинга, след като Герд Алан Коул бе стрелял в него... и Кентъки..., когато той бе на смъртно легло...

„Стига, Лизи! — хорово извикаха гласовете. — Не бива, малка Лизи! Mein Gott, няма да посмееш!“

Тя се бе опитала да забрави Бумна луна дори и след онази зима през 1996 година, когато...

— Когато отново отидох там. — Тихият ѝ глас отекна ясно и отчетливо в кабинета на мъртвия ѝ съпруг. — През онази зима отново отидох там. Отидох, за да го върна.

Изговори го и светът не рухна. От стените не се материализираха хора с бели престилки, за да я отведат в лудницата. Нещо повече — сякаш ѝ стана по-добре и вероятно това не биваше да я изненадва. Може би истината е един бум и единственият ѝ стремеж е да излезе наяве.

— Добре, излезе наяве... поне част от нея, историята на Пол... мога ли вече да пийна глътка вода?

Никой не ѝ забрани и като се хвана за Големия Дъмбо Джъмбо, Лизи се изправи на крака. Тъмните криле отново се разпериха, но тя наведе глава, за да осигури максимален приток на кръв към жалкото си подобие на мозък, и този път се пребори доста по-бързо с

прималяването. Тръгна към нишата-барче, следвайки собствената си кървава диря. Пристъпваше бавно, разкрачила широко крака, все едно беше бабичка, на която са ѝ откраднали бастуна.

Добра се до целта си, като спря само да погледне чашата на пода. Не искаше да я докосва, ето защо извади друга от бюфета (с дясната си ръка, понеже в лявата продължаваше да стиска окървавеното парче жълт плат) и завъртя крана на студената вода. Сега струята потече веднага и тръбите не се задавиха нито веднъж. Лизи отвори огледалната вратичка на аптечката и веднага намери онова, което търсеше — шишенцето екседрин на Скот. Отварянето му изобщо не я затрудни, въпреки че капачката бе направена така, че да не осигурява лесен достъп за деца. Намръщи се от мириса на оцет, провери срока на годност на лекарството (ЮЛИ 05) и си каза: „Добре, де — девойката трябва да направи това, което се иска от нея.“

— Мисля, че Шекспир го е казал — изхриптя и глътна три таблетки. Не знаеше дали ще ѝ помогнат, ала водата ѝ се стори божествена и тя пи, докато стомахът я заболя. Подпря се на ръба на масата и постоя така известно време, докато спазъмът отмина. Остана само паренето от удара по лицето и къде-къде по-силната болка, пулсираща в обезобразената ѝ гърда. Хрумна ѝ, че в къщата вероятно би могла да намери нещо доста по-силно от стимуланта на Скот (е, макар и с изтекъл срок на годност) — например викодина на Аманда, останал след последния ѝ опит за самонараняване. Дарла също държеше у дома известно количество от тези болкоуспокояващи. Единодушно и трите бяха стигнали до извода, че Аманда не бива да има достъп до силни лекарства, защото току-виж я хванали бесните и тя реши да изгълта всичко наведнъж. Да изпие една текила на здрачаване.

Лизи знаеше, че скоро ще се опита да стигне до къщата — и до викодина, — но не веднага. Движейки се все така предпазливо, стиснала чашата с вода в едната си ръка и жълтото парче плат в другата, тя се добра до прашната змия от книги и приседна до нея, докато подействат трите екседрина с изтекъл срок на годност. И докато чакаше, мислите ѝ отново се върнаха към онази нощ, когато бе намерила Скот в спалнята за гости..., когато телом беше там, но всъщност си бе отишъл.

„Мислех само, че сме сам-сами. Вятърът, проклетият вятър...“

Тя слуша как този вятър убиец вие около къщата, слуша как снежните гранули се блъскат в прозореца и знае, че са сами и никой няма да им помогне — никой няма да ѝ помогне. Мислено отново се връща към онази нощ в Ню Хампшир, когато времето сякаш бе спряло, а луната разсейваше сенките с изменчивото си сияние. Помни как бе понечила да го попита наистина ли може да я вземе със себе си, но се отказва, понеже си даде сметка, че подобни въпроси задаваш само за да спечелиш време... а това се прави само в случаите, когато сте от различните страни на барикадата, нали така?

„Ние обаче сме от една и съща страна — мисли си тя. — И ако наистина ще се женим, най-добре да си останем така.“

Ала имаше един въпрос, който не можеше да не зададе, вероятно, защото тази нощ в „Еленови рога“ бе нейният ред да скочи от скамейката.

— Ами ако там също е нощ? Нали каза, че през нощта там бродят зли същества...

Скот ѝ се усмихва.

— Не е нощ, скъпа.

— Откъде знаеш?

Той поклаща глава, продължавайки да се усмихва.

— Просто го знам. По същия начин, както кучето на хлапето знае, че е време да седне до пощенската кутия, защото училищният автобус ще пристигне всеки момент. В момента там е малко преди залез слънце. Както често се случва.

Тя не го разбира, но не пита — един въпрос винаги води към друг, вече се е убедила в това, а времето за въпроси е изтекло. Ето защо казва:

— Добре. Това е предсватбеният ни меден месец. Заведи ме на място, което не е в Ню Хампшир. И този път искам хубавичко да разгледам забележителностите.

Той загася недопушената цигара в пепелника и я прегръща, очите му танцуват от вълнение и радост. А докосването на пръстите му в онази нощ... то се е запечатало завинаги в съзнанието ѝ.

— Наистина си дяволски смела, моя малка Лизи... бих го заявил с гордост на целия свят. Гушни ме и да видим какво ще излезе.

„И тогава той ме заведе там — мисли си Лизи, докато държи студената восъчнобледа ръка на мъжа-кукла, седящ на люлеещия се стол. Тя обаче вижда усмивката му — малка Лизи, голяма усмивка — и се чуди откога ли е там. — Знам, че ме заведе. Но беше преди седемнайсет години, когато и двамата бяхме млади и смели, той беше до мен и можех да разчитам за всичко на него. Сега обаче го няма.“

Да, само тялото му е тук. Дали вече не може да се телепортира физически, както е правил като дете? Както, доколкото ѝ е известно, е правил няколко пъти, откакто се познават? И както бе изчезнал от болницата в Нешвил, когато медицинската сестра не можа да го намери?

В този момент Лизи усеща, че пръстите му сякаш леко стискат нейните. Промяната е почти недоловима, но тя я усеща. Очите му продължават да се взират в тъмния екран на телевизора, но да, ръката му наистина стиска едва-едва нейната. Все едно е докосване от разстояние, колкото и абсурдно да звучи, ала защо пък не? Скот наистина е далеч, въпреки че седи до нея, и сигурно там, където се намира в момента, пръстите му се свиват с всички сили.

Внезапно Лизи е озарена от блестящо хрумване. Скот държи отворен път за нея. Един Бог знае какво му коства усилието или колко дълго ще издържи, но поне засега успява. Лизи пуска ръката му и застава на колене, въпреки че краката ѝ са изтръпнали и че вятърът за пореден път разтърсва къщата. Смъква одеялото, за да пхне длани под мишниците на съпруга си, сключва пръсти на гърба му и силно го притиска към себе си. Застава така, че лицето ѝ да е пред немиждащите му очи.

— Пренеси ме — прошепва и разтърсва неподвижното му тяло. — Пренеси ме там, където си сега, Скот. Нищо не се случва и тя изкрещява: — Пренеси ме, дявол да те вземе! Пренеси ме там, където си сега, за да те върна при мен! Направи го! АКО ИСКАШ ДА СЕ ВЪРНЕШ, ПРЕНЕСИ МЕ ТАМ, КЪДЕТО СИ СЕГА!

24.

— И ти ме пренесе — прошепна Лизи. — Пренесе ме и аз те върнах. Проклетата да съм, ако знам как ще стане, след като си мъртъв и изгубен завинаги, а не само откачалковец в спалнята за гости, но дотам се свежда всичко, нали? Всичко.

Знаеше как ще стане. Идеята се намираше в дълбините на съзнанието ѝ — неопределена, безформена и скрита зад пурпурната завеса, — но беше там.

Междувременно екседринът подейства. Болката понамаля дотолкова, че Лизи да слезе в обора, без да изгуби съзнание и да си строши врата. Ако можеше да се добере до къщата, където имаше силни лекарства..., стига да не бяха с изтекъл срок, „Дано не са...“ — помисли си тя, понеже имаше толкова много неща за вършене и толкова много места, където трябваше да иде... И някои от тях бяха ужасно далеч.

— И най-дългото пътешествие започва с първата крачка, Лизисан — промърмори тя и стана.

Стъпка по стъпка се заклатушка към стълбището. Отне ѝ почти три минути да слезе, защото на всяко стъпало се хващаше за парапета и на два пъти се спря, понеже, ѝ примая и се уплаши да не припадне. В края на краищата обаче успя да стигне без инциденти до приземния етаж, където поседя известно време на бременския креват, за да си почине, после се отправи на дългото пътешествие към задния вход на своята къща.

XI. ЛИЗИ И ЕЗЕРОТО

(Ш-Ш-Ш-ШТ — ТУК СЕ ПАЗИ ТИШИНА

1.

Най-много Лизи се боеше, че горещината ще я съкруши и тя ще се строполи в несвяст между обора и къщата, но страховете ѝ се оказаха напразни. Слънцето ѝ направи услуга, като се скри зад облак, отнякъде се появи хладен вятрец, чийто ласки успокоиха парещата ѝ кожа и подпухналото ѝ зачервено лице. Когато се добра до задната веранда, дълбоката рана на гърдата ѝ отново запулсира от болка, но тъмносивите криле повече не се появиха. В продължение на няколко напрегнати секунди не можа да намери ключа за вратата, накрая треперещите ѝ пръсти напипаха ключодържателя — малък сребърен елф — в предния десен джоб на дънките и тя въздъхна облекчено. В къщата я чакаше прохлада. Прохлада, тишина и благословено уединение. Искаше ѝ се да остане сама, докато превърже раната. Никакви телефонни обаждания, никакви посетители, никакви помощник-шерифи, хлопащи на задната ѝ врата, за да проверят дали всичко е наред. А също така, Господи (огромна молба) — никакво повторно посещение от Черния принц на инкунксите.

Прекося кухнята и извади белия пластмасов леген от шкафа под умивалника. Навеждането се оказа доста болезнено — изключително болезнено — и тя отново почувства как топлата кръв тече по кожата ѝ и се просмуква в разкъсаната ѝ блузка.

„На него му беше приятно да те реже — знаеш го, нали?“

Естествено, че го знаеше.

„И той ще се върне. Без значение какво ще обещаеш и какво ще предадеш — той ще се върне. Знаеш и това, нали?“

Да, знаеше го.

„Защото за Джим Дули договорката му с Удбоди за ръкописите на Скот е просто «зън-зън за фрезииите». Защо според теб се насочи към циците ти, а не към ухото или пръста ти?“

— Естествено — каза тя на пустата кухня, която отначало беше тъмна, после се обля в светлина, щом слънцето излезе иззад облака. — Това е представата на Джим Дули за страхотен секс. И следващия път ще пострада оная ми работа, освен ако ченгетата не го спрат.

„Ти ще го спреш, Лизи. Ти.“

— Хайде без глупости, скъпа — рече, имитирайки За За Габор.

Като използва отново дясната си ръка, тя отвори шкафчето над тостера, извади кутийката с чай „Липтън“ и пусна всичките пакетчета в белия леген. После добави окървавеното парче от одеяло, въпреки че нямаше абсолютно никаква идея защо го прави, и бавно тръгна към стълбите.

„Какво му е глупавото? Успя да спреш Русокоско, нали така? Да, почестите ги отнесе друг, но в крайна сметка именно ти го спря.“

— Тогава беше различно.

Тя се спря в подножието на стълбите и притисна белия леген към бедрото си, за да не изсипе пакетчетата чай и парчето от одеяло. Стълбището ѝ изглеждаше поне толкова високо, че най-горните стъпала би трябвало да са забулени в облаци.

„Ако миналия път е било различно, защо се качваш на горния етаж?“

— Защото там е викодинът! — изкрещя тя на безлюдната къща. — Проклетите идиотски болкоуспокояващи таблетки!

Гласът изрече още две думи и замлъкна.

— ВЕДТСКЕН, милое — точно така — съгласи се Лизи. — Човек трябва да го вярва — добави и започна дългото мъчително изкачване по стъпалата.

2.

Докато се изкачваше, крилете се завърнаха — по-тъмни от преди — и Лизи бе сигурна, че всеки момент ще изгуби съзнание. Тъкмо си повтаряше, че трябва да падне напред към стълбите, а не назад в пустотата, когато пред очите ѝ отново се проясни. Седна, сложи легена върху коленете си и остана с наведена глава, докато не преброи до сто, като преди всяка цифра произнасяше по едно „Мисисипи“. Сетне се изправи и стигна до втория етаж. Там беше по-прохладно в сравнение

с кухнята, но когато тя се озова на площадката, вече бе плувнала в пот. Потта се стичаше и в дълбоката рана, прерязала по диагонал лявата ѝ гърда, така че към болката се прибавяше и влудяващото щипене на солта. Отново ожадня, сякаш не само гърлото, но и стомахът ѝ копнееше за вода.

Докато бавно мина край спалнята за гости, надзърна вътре. Бяха сменили мебелите след 1996 година — дори два пъти, ако не я лъжеше паметта, — но почти веднага забеляза черния люлеещ се стол с герба на Мейнския университет... сляпото око на телевизора... и паяжината от скреж по прозорците, която променяше цвета си при всеки нов отблясък в небето...

„Забрави, малка Лизи, всичко е в миналото.“

— Всичко е в миналото, но нищо не е приключено ядосано извика тя. — В това е целият идиотски проблем.

Отговор не последва, но така или иначе вече се бе добрала до спалнята си и голямата тоалетна към нея, която Скот (сред чиито достойнства не фигурираше деликатността) наричаше „ил гранде лайнориум“. Остави легена на земята, извади двете четки за зъби от чашата (уви, вече и двете бяха нейни) и я напълни догоре със студена вода. Изпи я на един дъх и едва тогава се осмели да надзърне в огледалото. Да огледа поне лицето си.

Онова, което видя, никак не я зарадва. Очите ѝ приличаха на сини искрици, запратени в дълбините на тъмни пещери. Кожата под тях бе черно-кафеникава. Носът ѝ бе извит наляво. Според нея не беше счупен, ала не беше сигурна. Поне засега дишаше нормално. Под него бе засъхнала кръв, протекла от двете страни на устата ѝ, придавайки ѝ гротескния вид на Фу Манчу.

„Виж ме, мамо, не съм ли изрод?“ — понечи да каже, но се отказа. И бездруго шегата беше тъпа.

Устните ѝ бяха толкова подути, че се бяха обърнали — приличаше на капризно нацупена жена, която си проси целувка.

„Въобразявах си, че в такъв вид мога да отида в «Грийнлон», обиталището на знаменития Хю Олбърнес? Колко забавно — достатъчно е само да ме погледнат, за да извикат линейка и да ме пратят в истинска болница, където има спешно отделение.“

„Изобщо не го мислеше. Мислеше за...“

Внезапно си спомни любима фраза на Скот: „Деветдесет и осем процента от онова, което си мислят хората, изобщо не ги засяга.“ Може би беше вярно, може би — не, но сега имаше други приоритети.

Преживя още няколко ужасни секунди, докато търсеше викадина. За малко щеше да се откаже — реши, че някоя от чистачките, работили тук през пролетта, е откраднала хапчетата, но в крайна сметка ги откри зад мултивитамините на Скот. И, чудо на чудесата, срокът на годността им изтичаше точно през този месец.

— Не хвърляй нищо, защото може да трябва — измърмори Лизи и изгълта три таблетки. Напълни с топла вода пластмасовия леген и хвърли в него няколко пакетчета чай. Погледа как водата се обагри в кехлибарено, вдигна рамене и добави и останалите пакетчета. Водата потъмня още повече, а Лизи си помисли за младия човек, който веднъж ѝ бе казал: „Щипе малко, но иначе върши страхотна работа.“ Сякаш се бе случило в друг живот. Сега ѝ предстоеше да се убеди дали е бил прав.

Взе чиста кърпа от закачалката до умивалника, пусна я в легена и леко я изстиска. „Какво правиш, Лизи?“ — запита се, но отговорът беше очевиден, нали така? Продължаваше да върви по следата, която мъртвият ѝ съпруг бе оставил. Следата, водеща в миналото.

Захвърли на пода блузката и лицето ѝ се изкриви, щом притисна напоената с чай кърпа към гърдата си. Заболя я, но в сравнение с болката, предизвикана от потта, тази беше почти приятна — като тръпчивата течност за дезинфекция на устната кухня.

„Върши страхотна работа. Наистина страхотна работа, Лизи.“

Веднъж бе повярвала, че е така (до известна степен), но тогава беше само на двацет и две години и склонна да вярва в много неща. Сега вярваше в Скот. Ами Бумна луна? Да, предполагаше, че вярва и в това. В един свят, който я чакаше наблизко, зад пурпурната завеса в съзнанието ѝ. Въпросът бе дали съпругата на известния писател ще може да попадне там сега, след като той беше мъртъв.

Лизи изстиска кръвта и чая от кърпата, потопа я отново в легена и я наложи върху раната. Този път щипеше по-малко. „Това обаче не е лек — помисли си, — а само поредният знак по пътя към миналото.“

— Поредният бум — изрече на глас.

Притисна кърпата към гърдите си и без да изпуска окървавеното парче от одеяло, тя се върна в спалнята и седна на леглото, загледана в

сребърната лопатка. Да, там наистина се забелязваше неголяма вдлъбнатина. Спомни си как първо беше ударила револвера на Блонди, после и лицето му. Лопатката беше у нея, също и парчето от жълтото одеяло, с което Скот се увиваше през студените зимни нощи. Бум. Край.

— Как ми се иска да беше края — въздъхна Лизи и се просна на леглото, продължавайки да притиска напоената с чай кърпа към гърдите си. Болката намаляваше, но под въздействието на викодина — явно ефективността му превъзхождаше както чаените церове на Пол, така и просрочените таблетки на Скот. Тя бе сигурна, че скоро болката ще се върне. Както бе сигурна и в завръщането на Джим Дули, причинителя на тази болка. Въпросът беше какво да прави междувременно? И можеше ли изобщо да направи нещо?

„Единственото, което със сигурност не можеш да направиш, е да заспиш.“

Не биваше да заспи.

„Професорът трябва да се свърже с мен до осем вечерта — в противен случай другия път болката ще бъде много по-силна“ — каза ѝ Дули и я остави в безизходица. Заповяда ѝ да се лекува сама и да не казва на никого за посещението му. Досега бе спазила условията му, но не защото се боеше от смъртта. В известен смисъл осъзнаването на факта, че той възнамерява да я убие, ѝ даваше сили. Вече знаеше със сигурност, че „Зак Маккул“ е глух за езика на здравия разум. Но ако се обадеше в полицейското управление... може би...

— Не можеш да се отдадеш на лов на буми, когато къщата ти е пълна с помощник-шерифи. Освен това...

„Освен това си мисля, че Скот продължава да ми говори. Или поне се опитва.“

3.

— Скъпи — въздъхна Лизи наред пустата спалня. — Де да можех да те разбера.

Лизи погледна електронния часовник върху нощното шкафче и се учуди, че е само единайсет без двайсет.

Денят сякаш бе продължил хиляда години, вероятно, защото прекалено дълго се бе пренесла в миналото. Спомените изкривяваха перспективата, а най-ярките можеха да спрат хода на времето.

Стига с това минало — какво се случваше в настоящето, тук и сега?

„Ами — помисли си Лизи, — да видим. В кралство Питсбърг бившият крал на инкунките без съмнение страда от проблем, който покойният ми съпруг наричаше «синдрома на миризливите ташащи». Помощник-шериф Олстън е в Кеш Корнърс — разследва случай на умишлен палеж и издирва виновника. Джим Дули? Може би се е притаил в близката горичка, дълбае върху пръчка с отварачката ми за консерви и чака да се стъмни. Навярно е паркирал джипа си в някоя от десетките изоставени плевни на хълма или в Дийп Кът отвъд град Харлоу. Дарла сигурно пътува към летището в Портланд, за да се срещне там с Канти. Доброто мамче би казало, че е тръгнала с песен на уста. Аманда? О, умът на Аманда си е отишъл, миломое. Скот знаеше, че рано или късно ще стане така. Само дето не ѝ беше запазил стая в лудницата. Защото беше разпознал себеподобно същество.“

— Трябва ли да отида в Бумна луна? — възкликна Лизи. — Това ли е следващата бум-станция? О, Скот, идиот такъв, как да го направя, когато си мъртъв?

„Май отново прибързваш, а?“

Ами да, вайкаше се, че няма да може да се добере до място, което още не се осмеляваше да си спомни напълно...

„Трябва да направиш повече, отколкото да повдигнеш завесата и да надзърнеш отдолу.“

— Трябва да я разкъсам — прошепна унило. — Нали така?

Никакъв отговор. Лизи прие мълчанието за насърчение. Обърна се по хълбок и взе сребърната лопатка. Надписът проблесна под лъчите на утринното слънце. Тя уви около дръжката окървавено одеяло и я хвана.

— Добре. Ще я разкъсам. Скот ме попита дали искам да отида и аз му казах „да“. Казах „Джеронимо“.

После обаче се замисли.

— Не. Не беше така. Произнесох го като него — „Джеромино“. И какво стана? Какво стана след това?

Тя затвори очи. Отначало видя само ярък пурпур и щеше да изкрещи от разочарование, но си помисли: „ВЕДТСКЕН, милое — важното е да ти стиска, когато е напечено“ — и стисна още по-силно лопатката. Видя как замахва с нея. Видя как инструментът проблясва под лъчите на мъждивото августовско слънце... и пурпурната завеса не устоя — разцепи се на две, както плът след удар с нож, ала в разреза Лизи видя не кръв, а светлина: изумителна оранжева светлина, която изпълни сърцето и разума ѝ с невъобразима смесица от радост, ужас и печал. Не се учуди, че толкова години е потискала тези спомени. Бяха твърде ярки. Прекалено ярки. Под светлината нощният въздух сякаш бе от коприна, крясъкът на птица прониза тъпанчето ѝ като стъклено топче. Ветрецьт бе изпълнен със стотици екзотични аромати — на червен жасмин, бугенвилия, рози и, Господи, ехиноцереус. Най-ярък обаче беше споменът за допира на кожата му и биенето на сърцето му в унисон с нейното, когато лежаха голи в постелята в „Еленови рога“, а сега, също голи, стояха на колене под съгъстващите се сенки на дърветата на Хълма на обичаните. Огромният оранжев диск на луната се издигаше на хоризонта, разплут и излъчващ студена светлина, а слънцето залязваше в противоположния край на небосвода, клокочейки в аления си огнен бокал. Лизи си каза, че смесицата от жестокости багри ще я убие с красотата си.

Легнала на вдовишкия си креват, стиснала лопатката, доста по-възрастната Лизи извика от радост, предизвикана от спомените, и от мъка, защото миналото нямаше да се върне. Сърцето ѝ възвърна целостта си и бе разбито отново. Жилите на врата ѝ се издуха. Подпухналите ѝ устни се разтегнаха, разкривайки зъбите ѝ, венците ѝ отново започнаха да кървят. От очите ѝ бликнаха сълзи, стекоха се към ушите ѝ и увиснаха като екстравагантни обици. В главата ѝ остана само една ясна мисъл: „О, Скот, не сме създадени за такава красота, не сме създадени за такава красота, трябваше да умрем тогава, о, скъпи мой, трябваше да умрем там, голи и прегърнати като влюбени герои от роман.“

— Не умряхме — измърмори. — Скот ме прегърна и ми каза, че не бива да останем дълго, понеже става късно, а падне ли мракът, тук вече не е безопасно и дори дърветата на Хълма на обичаните стават зли. Първо обаче искаше да ми покаже...

4.

— Преди да се върнем, искам да ти покажа нещо — казва той и ѝ помага да се изправи.

— О, Скот — чува тя своя глас като в мъгла. — О, Скот.

— Изглежда, друго не може да каже в този момент. В известен смисъл чувството е като в мига, в който за пръв път усети, че ще получи оргазъм, но сега усеща само напрежение без надежда за облекчение.

Скот я води нанякъде. Високата трева шумоли около бедрата ѝ. Сетне тревата изчезва и Лизи вижда, че са на утъпканата пътечка, водеща към дърветата на Хълма на обичаните. Пита се дали там има хора. „И ако има, как понасят тази красота?“ Исква ѝ се отново да погледне призрачната луна, която се издига все по-високо в небето, ала не смее.

— Не говори, докато сме под дърветата — казва ѝ Скот.

— Още известно време ще сме в безопасност, но предпазливостта никога не е излишна във Вълшебната гора.

Лизи си мисли, че може да говори само шепнешком, дори и Скот да ѝ заповяда да повиши тон. Дори немощното „О, Скот!“ е коствало немалко усилия.

Той вече стои под едно от дърветата на билото на Хълма на обичаните. То прилича на палма, само че стволът му е покрит със зелен мъх, напомнящ животинска козина.

— Господи, дано нищо не се е променило — казва Скот.

— Последния път, когато бях тук — в нощта, когато ти ми се ядоса и аз си порязах ръката от стъклото на проклетата оранжерия, всичко беше нормално... А, ето го! — Той я дърпа вдясно от пътеката. Под едно от двете дървета, които сякаш охраняват мястото, където пътеката потъва в гората, Лизи вижда кръст, скован от две дъски. Няма надгробна могила — тук земята дори е вдлъбната — ала кръстът е достатъчен да се разбере, че това е гроб. На хоризонталната дъска с големи печатни букви е изписана една-единствена дума: „ПОЛ“.

— Първия път го написах с молив. — Гласът на Скот звучи ясно и отчетливо, но сякаш идва отдалеч. — После пробвах с химикалка, обаче нищо не излезе — повърхността на дървото е твърде груба. С

флумастер се получи доста по-добре, но пък избеля. Най-накрая взех черната боя от комплекта за рисуване на Пол.

Тя се вира в кръста под странната смесена светлина на умиращия ден и настъпващата нощ, мислейки си (доколкото е способна да мисли): „Всичко е истина. Всичко, което се случи, когато излязохме изпод Вкуснотийското дърво, наистина се е случило. Случва се и сега, само че продължава по-дълго и е по-реално“

— Лизи! — Гласът му е изпълнен с възторг. И защо не? След смъртта на Пол е нямало с кого да сподели това място. Всеки път, когато е идвал тук, е бил сам. За да скърби сам. — Има и още нещо — ей-сега ще ти покажа!

Отнякъде, но съвсем слабо, се чува камбанен звън... звън, който ѝ се струва познат.

— Скот?

— Какво? — Той коленичи в тревата. — Какво, милое?

— Чу ли... — подхваща тя, но звънът изведнъж заглъхва. Естествено било е само въображението ѝ. — Нищо. Какво ще ми покажеш? — пита, а мислено добавя: „Вече ми показва достатъчно.“

Скот заравя длани в тревата в подножието на кръста, но не намира онова, което търси, и детинската му глуповата усмивка помръква. — Може би някой я е в... — казва и замлъква. Лицето му се сгърчва за миг, от устните му се изтръгва истеричен смях. — Ето я! Уплаших се да не се убода на иглата... като някой глупак..., но предпазителят си стои! Виж, Лизи!

Макар и да е твърдо убедена, че нищо не може да я откъсне от обкръжаващата я красота (алено-оранжевото небе на изток и запад, което придобиваше синьозеленикав оттенък над нея, екзотичните аромати и едва чутия звън на тайнствените камбанки), мъничкият предмет върху протегнатата длан на Скот приковава вниманието ѝ. Това е спринцовката, дадена му от баща му, чието съдържание десетгодишното хлапе е трябвало да инжектира в Пол, когато момчетата са попаднали тук. Стоманеният пръстен в основата ѝ е потъмнял от ръжда, но иначе спринцовката изглежда като нова.

— Това беше всичко, което можех да оставя тук — споделя ѝ Скот. — Нямах снимка. Снимки имаха само децата, които ходеха в „магарешкото“ училище.

— Ти си изкопал гроба... Скот, да не си го изкопал с голи ръце?

— Опитах се. И успях да издълбая само една плитка яма. Пръстта тук е мека..., но тревата... изкореняването на тревата ме забави... много жилави буренаци..., а после взе да се стъмва и кикотниците започнаха да...

— Кикотниците?

— Като хиени, само че зли. Живеят във Вълшебната гора.

— Вълшебната гора... Пол ли я нарече така?

— Не, аз. — Скот посочва към дърветата. — С него не ги видяхме отблизо — само ги чувахме. Обаче виждахме други същества... аз виждах други същества... и едно от тях... — Той поглежда към бързо потъмняващите дървета, после отмества очи към пътеката, която сякаш се разтваря в мрака при влизането си в гората. Отново заговаря, но някак напрегнато: — Скоро трябва да се върнем обратно.

— Ще можеш да ни пренесеш, нали?

— С твоята помощ? Разбира се.

— Тогава ми разкажи как си го погребал.

— Добре, но когато се върнем, ако ти...

Бавното поклащане на главата ѝ го кара да млъкне.

— Разбирам защо не искаш да имаме деца. Сега разбирам. Ако бе дошъл при мен и ми беше казал: „Лизи, размислих, искам да поемем риска“, можехме да го обсъдим, защото първо Пол... а после и ти...

— Лизи...

— Щяхме да го обсъдим... тогава. И никога повече нямаше да приказваме за откачалковци, лоша кръв и това място, разбра ли? — Погледът му я кара да смекчи тона си, — Не става въпрос за теб, Скот... не всичко е свързано с теб и ти го знаеш. Става въпрос за мен. Тук е прекрасно... — Тя се оглежда и я побиват тръпки. — Твърде прекрасно. Ако остана по-дълго — или си мисля по-дълго за това място, — опасявам се, че тази красота ще ме накара да полудея. Ето защо, ако не разполагаме с много време, моля те, поне веднъж в живота си бъди кратък. Разкажи ми как си го погребал.

Скот се извръща. Оранжевата светлина на залязващото слънце очертава силуета му. Той докосва напречната дъска на кръста, а спринцовката проблясва сред високата трева като евтино бижу.

— Покрих го с трева и се върнах вкъщи. После не можах да дойда тук цяла седмица. Бях болен — вдигнах температура. Татко ме хранеше с овесена каша сутрин и със супа, когато се връщаше от работа. Беше ме страх от призрака на Пол, но така и не го видях. След като се почувствах по-добре, опитах да се пренеса тук с лопатата на баща ми, но не стана. Някъде „по пътя“ тя изчезна. Мислех си, че животните ще го изядат (кикотниците и другите), обаче го намерих на същото място. Върнах се вкъщи и се опитах да дойда отново, този път с детската лопатка, която намерих на, тавана в един стар кашон с играчки. Тя не изчезна при пренасянето ми и с нея изкопах гроба, Лизи — с червената пластмасова лопатка, с която си играехме като малки в пясъчника.

Залезващото слънце започва, да розовее. Лизи прегръща любимия си и го притиска към себе си. Скот прокарва длани по гърба ѝ и за секунда-две скрива лице в косите ѝ.

— Обичал си го толкова силно — прошепва тя.

— Беше ми брат — отвърща Скот, сякаш това обяснява всичко.

В сгъстващия се здрач тя зърва още нещо... поне така ѝ се струва. Още една дъска ли? Май да. Дъска като онези, от които е скован кръстът, се вижда зад мястото, където пътеката се отклонява от обраслия с лавандула хълм. Не една дъска — две.

Дали е друг кръст, който вече се е разпаднал?

— Скот? Да не см погребал още някого тук?

— Какво? — В гласа му се долавя искрена изненада. — Не! Има гробище, но се намира до... — Скот проследява погледа ѝ и се разсмява. — О, това ли било? Не е кръст, а пътепоказател! Пол го направи някъде по времето на първия лов на буми, когато все още можеше да идва тук сам. Съвсем го бях забравил! — Той се изтръгва от прегръдката ѝ и се затичва към него. Втурва се по пътеката. И под дърветата. Сърцето на Лизи се свива.

— Скот, вече се стъмва. Не е ли време да се връщаме?

— Още минутка, милое — само минутка. — Той вдига едната дъска, връща се и я подава на Лизи. Буквите още се различават, но са много избелели, и тя доближава летвата до очите си, за да прочете надписа:

КЪМ ЕЗЕРОТО

— Езерото ли? — пита.

— Езерото — кима усмихнато Скот. В същия миг от дебрите на гората, която той нарича Вълшебна (там нощта вече е настъпила), се разнася зловещият смях на първите кикотници.

Може би са едва три-четири, ала Лизи не е чувала по-ужасяващ звук. Според нея тези твари не крещат като хиени, а като хора — като безумци, затворени в най-дълбоките подземни катакомби на някаква лудница от деветнайсети век. Тя сграбчва ръката на Скот и ноктите ѝ се впиват в дланта му, докато му казва (едва познава собствения си глас), че иска да се върне обратно, че той трябва да я прехвърли обратно веднага! В далечината се чува тих камбанен звън.

— Добре. — Скот хвърля дъската в тревата. Тъмен въздушен поток размърдва клоните на дърветата на Хълма на обичаните, които въздъхват и излъчват тръпчив, почти лепкав аромат. — Тук наистина си е страшно след смрачаване. Езерото е безопасно, както и плажът... скамейките... може би дори гробището, но...

Още кикотници избухват в смях. Само няколко секунди и вече са десетки. Лаещият смях внезапно прераства в диви крясъци и Лизи едва се удържа да не изпищи от страх. Сетне воят утихва до гърлен кикот и кошмарните звуци сякаш започват да се процеждат през пълни с кал уста.

— Какви са тези същества? — прошепва. Високо над Скот се вижда луната, издута като балон. — Сякаш не са животни.

— Не зная — вдига рамене той. — Движат се на четири крака, но понякога... няма значение. Никога не съм ги виждал отблизо. Нито аз, нито Пол.

— Понякога какво, Скот?

— Изправят се. Като хора. И се оглеждат. Това не е толкова важно. Важното е да се върнем живи и здрави. Искаш да се върнем сега, нали?

— Да!

— Тогава затвори очи и си спомни стаята ни в „Еленови рога“. Постарай се да си я представиш колкото се може по-ясно. Така ще ми помогнеш. Ще ми дадеш начален тласък.

Тя затваря очи и в продължение на една кратка ужасна секунда не може да си представи нищо. После обаче от мрака изплуват масата и столовете от двете страни на леглото, осветявани от луната, когато не е закрыта от облаците, тапетите (с мотив на рози), металните крака на

легло и забавното скърцане на пружините, разнасящо се всеки път, щом някой от двамата помръдне. Изведнъж злоещите звуци, издавани от смеещите се същества в

(Гората, Вълшебната Гора)

обвитата в мрак гора сякаш заглъхват. Ароматите също отслабват и донякъде ѝ е мъчно, че напускат това място, но най-вече изпитва облекчение. Облекчение за тялото си (естествено), за съзнанието си (до голяма степен) и преди всичко за душата си — проклетата ѝ безсмъртна душа. Скот Ландън може да се отправя на пътешествия до такива места като Бумна луна, ала зашеметяващата им красота не е за обикновените хора като нея, освен, ако не е описана в книга или не я гледа в уютната тъмнина на кинозалите.

„При това видях съвсем мъничко“ — мисли си тя.

— Браво! — казва Скот и тя усеща в гласа му удивление и радост. — Лизи, ти си истинска шамп... — Внезапно млъква, но още преди да я пусне и тя да отвори очи, Лизи знае, че...

5.

— Знаех, че сме се върнали — завърши Лизи и отвори очи. Спомените ѝ обаче бяха толкова ярки, че за момент очакваше да види обляната в лунна светлина спалня в Ню Хампширския хотел, където бяха прекарали две нощи подред преди двацет и седем години. Пръстите ѝ стискаха толкова силно сребърната лопатка, че ѝ се наложи да ги разтвори един по един. Отново притисна към гърдата си окървавеното парче от одеяло.

„А после какво? Ще ми кажеш ли какво се случи след това? Или просто се обърнахте на другата страна и заспахте?“

Да — в общи линии се бе случило тъкмо това. Лизи вече се бе настроила да забрави преживяното, а Скот явно го искаше повече от самата нея. Все пак той трябваше да събере цялата си смелост, за да си спомни миналото, което не беше изненадващо. Тя обаче му бе задала още един въпрос същата нощ — спомняше си го ясно, — и за малко да зададе и друг на следващия ден, докато пътуваха към Мейн, преди да осъзнае, че е безсмислено. Попита го за онова, което беше казал малко преди кикотниците да нададат кошмарния си вой, прокудил

любопитството ѝ, заменяйки го със страх. Гризеше я любопитството да узнае какво означава фразата: „Когато Пол още можеше да идва тук сам.“ Скот се изненада:

— От години не съм се замислял за това, но да, Пол можеше. Обаче не му се отдаваше лесно — трябваше да полага доста усилия, както аз, когато играех бейзбол например. Ето защо повечето пъти „изтумтяването“ беше моя работа и с течение на времето брат ми напълно изгуби тази способност.

Другият въпрос, който остана неизречен, се отнасяше за езерото, чието местонахождение навремето бе указвано от счупения пътепоказател. Не беше ли същото езеро, което Скот постоянно споменаваше в лекциите си? Лизи не попита, защото отговорът ѝ се стори твърде очевиден. Слушателите му навярно смятаха, че това митично езеро на говоримия и писмен език (където всички отиваме да утолим жаждата си, да поплуваме и даже да уловим някоя дума) е само метафора, но тя вече знаеше истината. Езерото съществуваше в действителност. Знаеше го, защото познаваше Скот. Знаеше, защото бе стъпвала там. От Хълма на любимите започваше пътека, която минаваше през Вълшебната гора и водеше до това езеро. И за да идеш там, трябваше само да минеш покрай Камбанковото дърво и гробището.

— Отидох там, за да го върна обратно — прошепна Лизи, стискайки лопатката. Сетне внезапно възкликна: — Господи, спомням си луната! — Побиха я тръпки, тя се загърчи на леглото.

Луната. Да, луната. Кървавочервената безумна луна, тъй различна от северното сияние и студа, които току що бе оставила в другия свят. Полудяла по лятото бе тази луна, чиято светлина озаряваше каменистата долина много по-ярко, отколкото Лизи искаше. Сега виждаше всичко също тъй ясно, както и тогава, понеже бе прорязала пурпурната завеса — направо я беше разкъсала, — ала споменът си оставаше и тя подозираше, че няма да има други проблясъци. Крайно време беше да сложи точка и отново да се върне в Бумна луна.

Въпросът бе дали ще може.

Внезапно ѝ хрумна и втори въпрос: „Ами ако той също е обвит със саван?“

За миг в съзнанието ѝ изникна ярък образ — десетки безмълвни фигури, най-вероятно мъртъвци, увити в плащаници. Само дето бяха изправени. И сякаш дишаха.

Лизи се разтрепери, наранената ѝ гърда отново я заболя въпреки викодина, но тя не можеше да обуздае треперенето. Едва след като се поуспокои, отново заразсъждава трезво. И най-належащият въпрос бе дали ще успее да се пренесе сама... трябваше да отиде там, без значение дали я чакаха мъртъвци, увити със савани.

Скот можеше да се прехвърля сам, както и да взема със себе си брат си Пол. Пренесъл бе и Лизи през втората мн нощ в „Еленови рога“. Но какво се бе случило седемнайсет години по-късно през мразовитата януарска нощ на 1996 година?

— Не си бе отишъл напълно — прошепна Лизи. — Нали стисна ръката ми.

Тогава ѝ беше хрумнало, че той влага в стискането цялата си сила, ала означаваше ли, че я е пренесъл в Бумна луна?

— Крещях му. — Тя неволно се усмихна. — Крещях му, че ако иска да се върне, трябва да ме пренесе, където се намира в момента... и смятах, че той...

„Глупости на търкалета, малка Лизи, не си мислила за случилото се тогава. Нали? Едва когато за малко да отворят лявата ти цица като консервена кутия, ти се наложи да си зададеш този въпрос. Затова, ако ще мислиш за тези неща, напъни си мозъка. Наистина ли Скот те изтегли при себе си през онази нощ? Наистина ли?“

Вече бе склонна да отнесе този въпрос към онези без задоволителен отговор (от типа на „Кое е първото — кокошката или яйцето“), когато внезапно си спомни думите на Скот: „Лизи, ти си истинска шампионка!“

Значи през 1996 бе успяла да се справи сама. Но дори да беше така, тогава Скот бе жив и стискането на пръстите му, макар и слабо, бе достатъчно тя да разбере, че съпругът ѝ е от другата страна, че поддържа пътя отворен...

— Още е там — промълви Лизи и отново стисна дръжката на лопатката. — Пътят към отвъдната страна сигурно съществува, понеже Скот е подготвил всичко. Остави ми този идиотски лов на буми, за да ме накара да се подготвя. А вчера сутринта, когато лежах до Аманда... беше ти, Скот — сигурна съм. Ти ми каза, че ми предстои лов на

буми... че ме очаква награда... напитка, каза ми... и ме нарече „миломое“. Но къде си сега? Къде си сега, когато искам да се прехвърля оттатък?

Никакъв отговор. Тишината бе нарушавана само от тиктакането на стенния часовник.

„Затвори очи — бе казал още той. — Спомни си. Представи си подробностите. Така ще ми дадеш начален тласък. Лизи, ти си истинска шампионка!“

— Дано да си прав — обърна се към пустата спалня, обляна от слънчева светлина, в която Скот вече не спеше. — О, скъпи, дано да си прав.

Ако Скот Ландън имаше някакъв фатален недостатък, това навярно бе склонността му да мисли твърде много, което изобщо не можеше да се каже за Лизи. Ако тя бе спряла да обмисли ситуацията в онзи душен ден в Нешвил, съпругът ѝ най-вероятно щеше да умре от втория куршум на Русокоско. Вместо това тя реагира машинално и спаси живота му с лопатката, която сега стискаше в ръката си.

„Опитах се да се пренеса тук с лопатката на баща ми, но не стана.“

А със сребърната лопатка от Нешвил дали ще стане?

„Да“ — каза си тя. И се зарадва. Искеше лопатката да ѝ е подръка.

— Приятели до гроб — прошепна и затвори очи.

Опитваше се да събере накуп всички спомени за Бумна луна — сега бяха изключително ярки, но един тревожен въпрос не ѝ позволяваше да се съсредоточи; една обезпокоителна мисъл не спираше да гложди съзнанието ѝ.

„Колко е часът там, малка Лизи? Не точният час, а дали е ден или нощ? Скот винаги знаеше (или поне твърдеше, че знае), но ти не си Скот.“

Да, не беше, ала си спомняше едно от любимите му рокендрол парчета — „Нощта е подходящото време“. В Бумна луна нощта бе неподходящото време, когато ароматите се превръщаха в зловония, а вкусната храна можеше да те отрови. Нощем на лов излизаха кикотниците — същества, които се движеха на четири крака, но понякога се изправяха като хора и се оглеждаха. Отгоре на всичко имаше и други твари — доста по-страшни.

Твари като Дългуча на Скот.

„Много е близо, мила — й беше казал, докато лежеше под жаркото слънце в деня, когато го бяха простреляли.

— Не го виждам, но го чувам как се храни.“ Тя му прошепна, че не разбира за какво говори, ала той я ощипа и й каза да не го прави на глупак. Нито пък себе си.

„Защото бях там. Чувах кикотниците и му вярвах, когато каза, че там дебнат и по-страшни твари. И това е самата истина. Видях съществото, за което ми говори. Видях го през 1996 година, когато отидох в Бумна луна, за да върна Скот. Мярнах го за миг, но бе достатъчно.“

— Беше безкрайно — промълви Лизи и се ужаси, че го вярва. През 1996 там беше нощ. Беше нощ, когато се пренесе от студената спалня за гости в необикновения свят на Скот. Спусна се по пътеката, навлезе във Вълшебната гора и...

Някъде наблизко забуча двигател. Лизи се облещи и едва не изкрещя, но постепенно се успокои. Хърб Галоуей или хлапето, което той понякога наемаше, косеше тревата в съседния двор. Денят напълно се различаваше от онази вледеняваща януарска нощ, когато бе заварила Скот в спалнята за гости — телом той беше там и все още дишаше, но във всяко друго отношение си бе отишъл.

Тя си помисли: „Дори и да можех да го направя, няма да се получи — твърде шумно е.“

Тя си помисли: „Непоносим е този свят за нас.“

Тя си помисли: „Кой го е написал? — И както често се случваше напоследък, мисълта повлече след себе си друга, напомняща ален вагон на скръбта. — Скот щеше да знае.“

Да, Скот несъмнено щеше да знае. Лизи си спомни как той тракаше на портативната си пишеща, машина в мотелските стаи (СКОТ И ЛИЗИ, МЛАДОСТ), как след години работеше с лаптопа и лицето му бе озарено от мекото сияние на екрана. Понякога цигарата димеше в пепелника до него, понякога държеше чаша с питие и перчемът неизменно падаше на челото му. Спомни си го как лежеше до нея на същия този креват, как тичаше подире й в онази ужасна къща в Бремен (СКОТ И ЛИЗИ В ГЕРМАНИЯ) — бяха голи и се смееха, жадни за секс, но не и щастливи. Спомни си ръцете му, когато я прегръщаше, миризмата му, боцкането на наболата му брада, когато

допреше буза до нейната, и си каза, че би продала душата си, да, проклетата си безсмъртна душа само за да чуе как входната врата се затръшва и той тръгва по коридора, подвиквайки: „Здрасти, Лизи, прибрах се... Всичко постарому ли е?“

„Замълчи и затвори очи.“

Гласът беше нейният, но звучеше почти като неговия (много добра имитация), ето защо тя затвори очи и усети как първите сълзи, почти успокояващи, се процеждат през преградата на ресниците. Установила бе, че има много неизвестни подробности, свързани със смъртта — например колко време трябва да мине, та да се примириш със загубата на любимия. „Това е тайна — помисли си, — Така и трябва да бъде, понеже кой би искал да се сближи с друго, ако и двамата знаят колко тежка е раздялата? Приемаш загубата бавно и мъчително, не е ли така? Като стайно растение, което никой не полива, — защото си забравила да го дадеш на съседката, когато си заминала за по-дълго време. Толкова е тъжно...“

Не искаше да мисли за тази тъга, нито пък за обезобразената си гърда, в която болката пак пропълзяваше, затова отново се пренесе в Бумна луна. Спомни си какъв възторг и изумление изпита, когато за миг се озова от мразовитата мейнска нощ в тропическия рай. Спомни си странно меланхоличния въздух, напоен с ароматите на червения жасмин, и бугенвилията, величествената светлина на залязващото слънце и звъна на загадъчната камбанка в далечината.

Изведнъж забеляза, че пърпоренето на косачката от двора на Галоуей вече се чува доста по-слабо. Също и ревът на мотоциклет, преминаващ по улицата. Нещо се случваше — почти беше сигурна. Пружината се разтягаше, кладенецът се пълнеше, колелото се завърташе. Може би светът не беше чак толкова непоносим за нея.

„Но какво ще правиш, ако попаднеш там и видиш, че е нощ? Да предположим, че усещанията ти не са подчинени на комбинация от наркотици и самовнушение и че се озовеш там посред нощ, когато злите твари излизат на лов? Твари като Дългуча на Скот?“

„Тогава ще се върна.“

„Стига да имаш време.“

„Да, точно това исках да кажа, ако имам...“

Изведнъж червената светлина, която се процеждаше през затворените ѝ клепки, стана тъмнопурпурна, почти черна. Сякаш

някой внезапно бе спуснал щора. Но спусната щора не би предизвикала внезапната поява на десетките аромати, които изпълниха ноздрите ѝ — опияняващите благоухания на всички онези тропически цветя. Нито пък на тревата, която боцкаше прасците и голия ѝ гръб.

Беше успяла. Пренесла се беше в другия свят.

— Не — прошепна Лизи, без да отваря очи, но протестът ѝ беше символичен.

„Знаеш, че го направи, Лизи — прошепна гласът на Скот. — Не разполагаш с много време. ВЕДТСКЕН, милое.“

И тъй като знаеше, че този глас е абсолютно прав — наистина не разполагаше с много време, — Лизи отвори очи и видя, че е в детското убежище на талантливия си съпруг.

Намираще се в Бумна луна.

6.

Не беше нито нощ, нито ден, но сега, след като вече беше тук, Лизи не се изненада. Предишните два пъти се бе озовавала в Бумна луна малко преди здрачаване — нима беше чудно, че пак бе улучила същото време на денонощието?

Слънцето, оранжево и ослепително ярко, висеше над хоризонта в края на безкрайното поле. Лизи се обърна и видя издигащата се луна — много по-голяма и от най-грамадната лятна луна, която тя бе виждала.

„Не е нашата луна, нали? Невъзможно е.“

Ветрецът разроши косата ѝ, влажна от пот, някъде, не много далеч, зазвъня камбанка. Спомняше си звука, спомняше си и камбанката.

„Няма да е зле да побързаш, не мислиш ли?“

Да, естествено. Край езерото беше безопасно или поне така твърдеше Скот, но пътеката минаваше през Вълшебната гора, а там... всеки, който дръзнеше да пристъпи там, поемаше голям риск. Езерото се намираще съвсем наблизо, въпреки това не биваше да се бави.

Лизи почти тичешком изкачи склона, оглеждайки се за пътепоказателя на Пол. Отначало не го видя, после го забеляза... беше килнат на една страна. Нямаше никакво време да го изправи, ала се

постара, понеже така би постъпил Скот. Наложил й се да остави сребърната лопатка настрана (бе успяла да се пренесе с нея, както и с окървавеното вълнено парче), за да използва и двете си ръце. Вероятно и тук бушуваха природни стихии, тъй като единствената грижливо написана дума — ПОЛ — бе толкова избледняла, че едва се четеше.

„Мисля, че го изправих и предишния път — помисли си. — И ми се искаше да потърся и спринцовката, само че не ми остана време.“

И сега нямаше време. Бе третото й пътешествие до Бумна луна. Първото беше най-хубаво, защото беше със Скот. Тогава двамата бяха стигнали само до счупения показател с надпис КЪМ ЕЗЕРОТО, след което се бяха върнали в стаята си в „Еленови рога“. Втория път, през 1996 година, вече бе принудена да поеме сама по пътеката към Вълшебната гора. Сега не можеше да си спомни какви усилия на волята й костваше това, нито пък колко далеч е езерото и какво ще намери там. Третото й пътешествие също беше придружено от затруднения. Беше гола до кръста, наранената й лява гърда пулсираше от болка и само Бог знаеше що за твари щеше да привлече мирисът на кръвта. Впрочем май вече беше късничко да се тревожи за това.

„Ако някакво същество реши да се хвърли отгоре ми — помисли си тя, стискайки сребърната лопатка за дръжката, — някой кикотник например, ще го фрасна с «вярната психаробойка» на малката Лизи, изобретена през 1988 година, защитена от патентното законодателство, всички права запазени.“

Някъде напред камбанката отново зазвъня. Боса, с голи гърди, изцапана с кръв, само по дънкови шорти, Лизи закричи към едва доловимия звук. Здравчът вече забулваше пътеката. Езерото я очакваше — едва ли се намираще на повече от седемстотин-осемстотин метра. Там щеше да бъде в безопасност дори след падането на нощта, и там щеше да се съблече и да се измие.

7.

Щом излезе изпод горския балдахин, Лизи забеляза, че вече притъмнява. Прииска й се да ускори крачка, но когато вятърът отново разлюля камбаната (беше я виждала и знаеше, че е близо и е закачена на въже на един клон), внезапно се спря, връхлетяна от бремето на

спомените. Видяла я беше предишния път, преди десет години. Скот обаче я бе окачил на дървото много по-рано — още преди да се оженят. Бе чула звъна и през 1979 година. Дори тогава звукът ѝ изглеждаше познат, но неприятен. Навярно защото бе намразила камбаната още преди за пръв път да се озове в Бумна луна.

— И му го казах — измърмори тя, прехвърляйки лопатката в другата си ръка, за да отметне косата си. Наоколо дърветата шумоляха, сякаш шепнеха. — Той не реагира, но май го взе доста присърце.

Продължи напред. Пътекката се спусна надолу, после залъкатуши към билото на хълма, където дърветата растяха по-нарядко и ярката алена светлина се провираше между стволовете. Значи до залез слънце имаше още много време. Чудесно. Ето я и камбанката, поклащаше се и тихо звънеше. Някога, много отдавна, същата камбанка стоеше до касовия апарат в пицарията „При Пат“ в Клийвс Милс. Не беше от звънците на хотелските рецепции, които удряш с длан и те издават едно „зън!“ след което замлъкват, а умалено копие на училищните звънци с дръжки. Чъки Джи, готвачът, който повече от година работи нощна смяна с Лизи, я обожаваше. Понякога (сети се, че е разказвала за това на Скот) звънът на камбанката я преследваше и в съня ѝ заедно с гръмкия хриплив глас на Чъки: „Поръчката е готова, Лизи! Побързай! Хайде, хората са гладни!“ Да, докато лежаха в постелята, тя разказваше на Скот как ненавижда от все сърце малката камбанка на Чъки — навярно бе през пролетта на 1979 година, понеже малко след това досадното звънене изчезна. Лизи нито веднъж не бе свързвала Скот с изчезването на камбанката, дори и след като я чу за пръв път тук — тогава се бяха случили толкова други събития, че изобщо не и беше до подобни дреболии, — пък и той също избягваше темата. После, през 1996, когато се отправи в търсене на съпруга си, тя отново чу изгубената камбанка на Чъки и този път

(„Побързай, Лизи! Хайде, хората са гладни! Поръчката е готова!“)

разбра какво е станало. Идиотска постъпка естествено, но идиотска постъпка в стила на Скот Ландън. Защо да не реши, че ще е забавно да открадне камбанката, която толкова дразнеше приятелката му, и да я отнесе в Бумна луна? И да я закачи до пътекката, за да звъни, когато вятърът я разлюлее?

„Последния път по нея имаше кръв“ — прошепна гласът на спомените.

Да, и тази кръв я бе изплашила, но се беше постарала да я забрави..., а сега кръвта я нямаше. Дъждът, от който бе избелял надписът на кръста, беше измил камбанката. Лизи забеляза, че въжето, на което Скот я бе закачил преди двайсет и седем години (разбира се, ако времето тук течеше със същата скорост като и в другия свят), почти се бе износило — скоро камбанката щеше да тупне на земята — край на шегата на Скот.

Внезапно интуицията ѝ проговори както никога през живота ѝ — но не с думи, а с образи. Тя се видя как оставя сребърната лопатка под Камбанковото дърво, без да се поколебае или да се запита защо — мястото на лопатката сякаш беше точно до дебелия, чворест дънер. Защо ли? — Със същия успех можеше да се запита защо съществува Бумна луна. Въобрази си беше, че лопатката е нещо като талисман, който ще я пази, но явно грешеше. Погледна я още веднъж (не можеше да си позволи да отдели повече време) и закрачи напред.

8.

Пътечката отново я отведе в гъста гора. Тук червеникавата светлина на залеза бе потъмняла до мътно оранжево и първият кикотник се обади в далечината, и Лизи настръхна от зловещия му, почти човешки глас.

„Побързай, милое.“

— Добре, веднага.

Закрещя още един кикотник и Лизи отново настръхна, макар да знаеше, че засега няма опасност. Поне за момента нищо не я застрашаваше. По-нататък пътечката заобикаляше, голяма сива скала, която тя добре помнеше. Отвъд имаше дълбока камениста падина, а до нея се намираше езерото. Край езерото щеше да е в безопасност. Там щеше да...

Изведнъж Лизи разбра — кой знае как, но беше сигурна, — че нещо я дебне и чака мракът да пропъди последната светлина, за да се нахвърли върху нея.

Докато Лизи заобикаляше сивата скала, сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи — при всеки удар болката в наранената ѝ гърда се усилваше. Видя езерото — беше като мечта, превърнала се в реалност. Докато наблюдаваше призрачно-сияйното му огледало, и последните ѝ спомени дойдоха по местата си като парченца от пъзел — усещането бе като завръщане у дома.

9.

Заобикаля сивата скала и забравя за петната от засъхнала кръв по камбанката, която така я вбесяваше навремето. Забравя за виещия леден вятър и яркото северно сияние, останали от другия свят. За един кратък миг забравя даже и за Скот, когото трябва да намери и върне обратно... стига той да пожелае. Взира се в призрачното водно огледало и забравя всичко друго. Езерото е прекрасно. И въпреки че не е виждала нищо подобно през живота си, изведнъж се успокоява. Дори когато едно от онези същества започва да се кикоти, тя не се бои, понеже знае, че е на сигурно място. И няма защо някой да ѝ го казва — знае го с всяка фибра на тялото си, както знае, че именно това е езерото, за което Скот е говорил, преподавал и писал през целия си живот.

Знае още, че това място е обител на скръбта.

Това е езерото, където всички отиваме да утолим жаждата си, да поплуваме и да половим риба; това е и езерото, в което само най-храбрите дръзват да се отдалечат от брега с несигурните си дървени лодки, за да изследват дълбините му. Това е езерото на живота, вирът на въображението — вероятно всеки си го представя по различен начин, но в различните визии има два общи елемента: езерото винаги се намира във Вълшебната гора, на около километър извън пределите ѝ, и там винаги цари тъга. Защото не става въпрос само за въображението, а за...

(смирение)

очакване. Седиш... наблюдаваш спокойните, застинали води... и чакаш. „Ще дойде — мислиш си, — скоро ще дойде. Зная го.“ Само че не знаеш точно какво очакваш, а годините минават ли, минават...

„Откъде го знаеш, Лизи?“

Луната... луната ѝ бе казала, както и северното сияние, което може да те ослепи със студения си блясък, и сладостно-потискащият аромат на розите и червения жасмин на Хълма на обичаните..., но най-вече очите на Скот. Очите на Скот, когато се бореше с все сили, за да се задържи, задържи, задържи... и да не попадне на пътеката, водеща към това място.

От тъмните дебри отново се разнася пронизителен смях, отеква чудовищен рев, който за миг заглушава крясъците на кикотниците. НеЙде зад гърба ѝ камбанката прозвънва и млъква.

„Трябва да побързам.“

Да, налага се да побърза, макар и да чувства, че бързането изобщо не се връзва с това място. Те обаче трябва да се върнат в къщата си на Шугар Топ колкото е възможно по-бързо, и не защото наоколо е пълно с дебнещи тролове, великани-човекоядци, диви зверове и

(прочие чудовища)

други странни същества от дълбините на Вълшебната гора, където винаги е тъмно като в подземие и никога не прониква слънчева светлина. Трябва да се върнат, понеже колкото по-дълго Скот остане тук, толкова по-малка е вероятността тя да съумее да го прехвърли обратно. Освен това...

Пита се какво ли ще е да види да блести като диамант върху застиналата повърхност на езерото, и си казва:

„Навярно ще съм запленена.“

Да.

От тази страна на склона има стари дървени стъпала, водещи надолу. До всяко стърчи каменен стълб с издълбана в него дума. Лизи може да прочете тези думи тук, в Бумна луна, но знае, че няма да ѝ говорят нищо, когато се върне; единственото, което ще си спомня, е, че „тк“ означава „хляб“.

Стълбата завършва с полегата рампа, която се спуска наляво и отвежда до брега на езерото, покрит със ситен бял пясък, който блещука под бързо чезнещата светлина. В скалната стена, заобикаляща езерото, са изсечени около двеста дълги каменни пейки, на които могат да се поберат хиляда или дори две хиляди души, ако седнат плътно един до друг. Сега обаче там седят петдесетина-шейсетина човека, повечето, от които са загърнати в прозирни плащове, наподобяващи

погребални савани. Ако са мъртви, как седят, пита се тя, след което си задава въпроса наистина ли иска да узнае.

На брега седят още двайсетина души, още осем-девет са във водата, недалеч от брега. Когато Лизи достига подножието на стълбите и се спуска по полегатата пътека, отъпкана от безброй нозе, вижда как една жена се навежда да измие лицето си. Движенията ѝ са бавни, като на забавен кадър, и Лизи си спомня онзи ден в Нешвил, когато осъзна, че Русокоско възнамерява да застреля съпруга ѝ.

Внезапно вижда Скот. Седи на една каменна пейка на деветия или десетия ред от плажа. Все още е с одеялото на Доброто мамче, но не е загърнат с него, понеже тук е доста топло. Завивката покрива коленете му и се спуска до земята. Лизи не знае как може одеялото да е едновременно и тук, и в дома им на Вю, и си мисли: „А може би някои вещи са необикновени. Скот също е необикновен.“ Ами тя? Дали двойничката на Лизи Ландън е останала в къщата на Шугар Топ Хил? Според нея отговорът е отрицателен. Според нея тя изобщо не е „необикновена“ — не и тя, не и малката Лизи. Мисли си, че за добро или за зло вече е изцяло тук. Или изцяло си е отишла, в зависимост от това за кой свят става дума.

Поема си дълбоко въздух, за да повика Скот, но в последния момент се спира. Някакво силно предчувствие я спира.

„Ш-ш-ш-шт — казва си. — Ш-ш-ш-шщ малка Лизи, сега...“

10.

„Сега трябва да кротуваш“ — помисли си тя, както си бе казала през януари 1996.

Всичко бе постарому, но сега го виждаше по-добре, понеже бе дошла по-рано и сенките в каменистата долина едва започваха да се съгъстват. Езерото имаше форма на женски бедра. На брега, където бедрата би трябвало да преминават в талия, се виждаше нещо като връх на стрела от фин бял пясък. Там на известно разстояние един от друг стояха четирима души — двама мъже и две жени. Всички се взират в огледалната повърхност. Други шестима бяха нагазили в езерото, ала никой не плуваше; на повечето водата им стигаше до глезените и само един мъж се беше осмелял да се потопи до кръста. На

Лизи ѝ се искаше да зърне изражението му, но той се намираше твърде далеч. Зад плажа и хората (тя не се съмняваше, че онези, които стояха на пясъка, още не са събрали кураж, за да нагазят във водата) беше каменният склон с амфитеатрално разположените пейки, изсечени в скалата. На тях на голямо разстояние един от друг седяха около двеста души. Миналия път, доколкото си спомняше, те бяха петдесет или шейсет, но тази вечер определено бяха много повече. И на всеки пет поне четирима бяха загърнати с ужасните

(погребални одежди)

савани,

„Тук има и гробище. Помниш ли?“

— Да — прошепна Лизи. Гърдата отново я заболя, но тя погледна към езерото и си спомни накълцаната ръка на Скот. Спомняше си и колко бързо се бе възстановил след инцидента, когато безумецът го бе прострелял в дробовете — о, тогава и лекарите бяха смаяни. Съществуваше лекарство къде-къде по-добро от викодина, и то бе съвсем близо.

— Да — повтори тя и тръгна надолу по рампата. Каза си, че разлика между предишното и сегашното ѝ посещение все пак има — Скот Ландън не седеше на пейката.

Малко ѝ оставаше до брега, когато зърна пътечка, отвеждаща наляво и отдалечаваща се от езерото. Тя погледна луната и бе завладяна от спомените...

11.

Вижда луната между зъберите на гранитните скали около езерото. Месечината е разплута и грамадна — досущ като първия път, когато бъдещият ѝ съпруг я пренесе в Бумна луна, — но на поляната, към която води пътеката, аленооранжевият диск е като насечен от силуетите на дърветата и кръстовете. Толкова много кръстове... Подобно на кръста, който Скот е сковал за Пол, и тези са дървени и ръчно направени; някои са доста големи, други са резбовани, но всички са се килнали. Има и надгробни плочи, които изглеждат каменни, но в сгъстяващия се мрак Лизи не може да прецени дали това

е така. Светлината на изгряващата луна ѝ пречи, понеже гробището попада в контражур.

„Ако тук има гробище, защо Скот е погребал брат си на друго място? Да не би защото е умрял с лошата кръв във вените си?“

Не знае отговора на този въпрос, но и не я интересува. Интересува я само Скот. Той седи на една от каменните пейки като единствен зрител на спортно състезание и ако тя възнамерява да направи нещо, време е да действа. „Плюй си на ръцете и се хващай за работа“ — би казало Доброто мамче, използвайки фразата, уловена в това езеро.

Лизи се отдалечава от гробището и грубо скованите кръстове. Върви по брега към каменните скамейки, където седи съпругът ѝ. Пясъкът е утъпкан и боцка босите ѝ ходила. Тя още е по нощница и бельо, но чехлите ѝ са останали отвъд. Сега се защо допирът на пясъка ѝ се струва познат. В детството си често сънуваше, че лети из къщи на вълшебен килимче, невидима за целия свят. След тези сънища се събуждаше ободрена, уплашена и потна. Пясъкът ѝ напомня за летящото килимче... сякаш, ако свиеше колене и се хвърлеше напред, щеше да полети, вместо да скочи.

„Ще прелетя над езерото като водно конче, порейки водата с пръстите на краката си... ще се спусна до мястото, откъдето започва малко ручейче, превръщащо се в река... ще летя ниско и ще усещам миризмата на влага, ще премина през воалите от мъгла, докато стигна морето... после пак напред... да, все по-нататък и по-нататък...“

С неимоверно усилие на волята Лизи се изтръгва от магията на видението. Все едно се опитва да стане след безкрайно изтощителна работна седмица и само няколко часа божествен, отморяващ сън. Изведнъж открива, че вече не е на пясъка, а седи на каменната пейка на третия ред от плажа, подпряла брадичка на дланта си. Луната е станала жълтеникава и скоро ще заблести в сребърно.

„Колко ли време съм седяла тук?“ — пита се, обзета от ужас. Предполага, че не е толкова дълго, някъде между четвърт час и трийсет минути, но дори този отрязък от време ѝ се струва прекалено дълъг... макар че вече разбира как въздейства това място.

Погледът ѝ отново е привлечен от езерото... от покоя на езерото, в което сега са нагазили само двама-трима души (сред които жена, понесла на ръце голям вързоп или повито бебе). Лизи се обръща, за да

погледне скалите около водоема, звездите, надничащи от притъмняващото небе, и самотните дървета над гранитните зъбери. Едва след като решава, че се е отърсила от хипнотичното въздействие на езерото, тя става и пак търси с поглед Скот. Лесно е — жълтото одеяло се откроява дори сред съгъстяващата се тъма.

Тръгва към него, като прескача скамейките, сякаш се намира на стадион. Заобикаля отдалеч една от забулените фигури, но е достатъчно близо, за да види празните очни кухни и ръката, подаваща се от савана.

Женска ръка с олющен червен лак на ноктите.

Когато доближава Скот, сърцето ѝ бие до пръсване и тя се задъхва, въпреки че прескачането не е било трудно. В далечината кикотниците отново надават пронизителния си вой, смеейки се на безконечната си шега. А от обратната посока се чува едва доловимият звън на камбанката на Чъки Джи и тя си казва: „Поръчката е готова, Лизи! Хайде, побързай! Хората са гладни!“

— Скот? — прошепва, но той не я поглежда. Взира се в призрачно-сияйното огледало, над което се стели ефирна мъгла. Лизи за миг се обръща към езерото, после се втренчва в мъжа си. Вече има обица на ухото и знае до какво може да доведе продължителното съзерцаване на този вир на въображението. — Скот, време е да се върнеш при мен.

Нищо. Никаква реакция. Спомня си как му беше казала, че не е луд и че писането на романи не го е превърнало в безумец, а той бе отвърнал: „Дано си все такава оптимистка, моя малка Лизи.“ Но вече не беше. Сега знае страшна история. В жилите на Пол Ландън бе закипяла лошата кръв и той бе завършил живота си, прикован към стоманения стълб в мазето на уединената фермерска къща. Малкият му брат се бе оженил и бе направил блестяща литературна кариера, ала ето че сега си плащаше за успеха.

„Чиста проба кататония!“ — мисли си тя и потреперва.

— Скот? — прошепва отново почти в ухото му. Хваща ръцете му. Дланите му са студени, гладки и восъчнобледи. — Скот, ако си тук и искаш да се върнеш, стисни ми ръцете.

Цяла вечност няма друго, освен дивия смях на кикотниците в горските дебри и — някъде по-наблизо — истеричният, почти женски

крясък на неизвестна птица. После Лизи усеща, а може би си въобразява, как пръстите му едва помръдват.

Трябва да реши какво да предприеме по-нататък, но е сигурна само какво не бива да прави — да остави нощта да я покрие с черния си саван и сребристото лунно сияние да я заслепи, а тя да пропадне в сенките. Това място е капан. Сигурна е, че всеки, който остане по-дълго край езерото, няма да може да си тръгне. Осъзнава, че ако продължително се взираш в езерото, ще видиш всичко, което искаш. Изгубени любими хора, починали деца, пропуснати шансове... всичко.

Кое е най-изумителното тук? Че по скамейките няма повече хора. Че не седят рамо до рамо като зрители на световно първенство по футбол.

С периферното си зрение улавя някакво движение и поглежда към рампата. Там стои едър мъж с бял панталон и широка бяла риза, разкопчана до пъпа. Отляво на лицето му зее огромна кървава рана. Стоманеносивата му коса стърчи отзад на странно сплеснатата му глава. Той се оглежда и стъпва на пясъка.

Скот с усилие произнася:

— Автомобилна катастрофа.

Сърцето на Лизи подскача, но тя успява да се сдържи и вместо да обърне рязко глава или да стисне твърде силно ръцете на Скот (все пак пръстите ѝ потрепват издайнически), пита с безизразен глас:

— Откъде знаеш?

Той не отговаря. Шишкатав мъж с разкопчаната риза хвърля още един поглед на безмълвните хора, насядали по каменните скамейки, и нагазва в езерото. Сребристите пипалца на ефирната лунна мъгла се надигат около него и Лизи полага усилие, за да извърне очи.

— Скот, откъде го знаеш?

Скот вдига рамене. Върху плещите му сякаш лежи цял тон, но той ги вдига.

— Телепатия, предполагам.

— Сега ще му стане ли по-добре?

Дълга пауза. Когато Лизи вече си мисли, че няма да последва отговор, Скот изрича:

— Възможно е... той е... то е дълбоко... тук... — Докосва главата си, сякаш загатва за някакво нарушение на мозъчната дейност.

— Понякога нещата отиват прекалено далеч...

— След като хората са били в езерото, седат тук и се увиват със савани? — упорито разпитва Лизи.

Скот не отговаря и тя се бои да не изгуби и малкото, което е пробудила в него. Знае колко лесно може да се случи. Усеща го с всяка фибра на тялото си.

— Скот, мисля, че искаш да се върнеш. Мисля, че заради това се бореше толкова упорито през целия декември. И си мисля, че по същата причина си взел тук жълтото одеяло. Забелязва се дори и в мрака.

Скот я поглежда, сякаш я вижда за пръв път, после се усмихва едва-едва.

— Ти винаги... ме спасяваш, Лизи — мълви.

— Не знам за какво гово...

— Нешвил. Отивах си... — С всяка следваща дума жизнеността му сякаш се завръща и за пръв път тя си позволява да разпали пламъчето на надеждата. — Изгубих се в мрака и ти ме намери. Беше ми горещо... толкова горещо... и ти ми даде лед. Помниш ли?

Тя помни онази, другата Лиза. (На връщане излях половината шибана кока-кола) и как Скот бе престанал да трепери, когато тя сложи кубче лед върху окървавения му език. Помни как червеникавата кола капеше от веждите му. Помни всичко.

— Естествено, че помня. Хайде, тръгваме си.

Той клати глава бавно, но решително:

— Много е трудно. Ти се прехвърли, Лизи.

— Какво, без теб? — Тя примигва и едва след миг осъзнава, че паренето в очите ѝ е от бликналите сълзи.

— Няма да е трудно... направи всичко като онзи път в Ню Хампшир... — изрича той с равен глас, но много бавно, сякаш всяка дума е непосилно тежка. Лизи усеща, че иска да я подведе. — Затвори очи... концентрирай се върху мястото, откъдето дойде... представи си го... и ще се върнеш там.

— Без теб? — изкрещява тя и някакъв мъж с червена фланелена риза от долния ред се обръща към тях. Движи се бавно, като че ли е под вода.

— Ш-ш-шт, Лизи. Тук се пази тишина.

— Ами ако не искам! Не сме в проклетата библиотека, Скот!

В дебрите на Вълшебната гора кикотниците се заливат в смях, сякаш не са чували нещо по-забавно — забавно като предметите, които се продават в „Обърн Новълти“. Нещо плясва в езерото. Лизи се обръща и вижда, че пълният джентълмен е отишъл..., ами, отишъл е някъде другаде. Казва си, че изобщо не ѝ пука за него, без значение дали нещо го е завлякло под водата, или се е озовал в измерението Хикс — единственото, което я вълнува, е мъжът ѝ. Има право, тя винаги го спасява — същинска „спасителка на плажа“. Смята го за нормално, понеже още когато се омъжи за Скот, знаеше, че не е практичен... но би трябвало да очаква поне минимална подкрепа, нали?

Скот отново се вира във водата. Лизи внезапно разбира, че когато нощта настъпи и луната заблести в езерото като потънала лампа, завинаги ще изгуби мъжа си. Осъзнаването на този факт я плаши и същевременно я изпълва с безумна ярост. Изправя се и дръпва жълтото одеяло на Доброто мамче. В края на краищата то е подарък от майка ѝ и ако това ще бъде техният развод, си го иска обратно. Дори ако огорчи Скот. Особено ако го огорчи.

Мъжът ѝ я гледа, а на лицето му е изписано сънено изумление, което я вбесява още повече.

— Добре! — сопва се тя. Тонът е нетипичен за нея и не се връзва с всичко, което ги заобикаля. Неколцина забулени се обръщат — гръмкият ѝ глас поражда у тях недоволство, може би и раздразнение. Е, да вървят на майната си с конете (а може би катафалките или линейките), с които пътуват. — Значи искаш да останеш тук и да се храниш с лотоси? Чудесно. Е, аз тръгвам обратно по пътеката...

За пръв път изражението на Скот изразява силна емоция. Страх.

— Лизи, не! — възкликва той. — Върни се направо оттук! Не бива да тръгваш по пътеката! Вече е късно, почти нощ е!

— Ш-ш-ш-ш-шт! — казва някой.

Е, добре. Ще млъкне. Лизи пхва под мишница одеялото и започва да слиза, прескачайки скамейките. Когато ѝ остават само два реда до плажа, се спира и се обръща. Почти е сигурна, че Скот я следва — това е Скот, в края на краищата. Колкото и странно да е това място, той все още е нейният съпруг — все още е нейният възлюбен. Да, беше ѝ хрумнала идеята за развод, но това бе пълен абсурд — разводът е за другите, не за Лизи и Скот. Той няма да ѝ позволи да си тръгне сама.

Ала щом поглежда през рамо, вижда, че мъжът ѝ не е помръднал — седи, допрял колене и скръстил ръце, сякаш му е студено дори тук, където климатът е тропически. Той не тръгва след нея и Лизи за пръв път си позволява да допусне най-страшното — че не може да я последва. Тогава пред нея има само две възможности — да остане тук с него или да се върне сама.

„Не, има и трета. Да рискувам. Да играя ва банк. Да оставя Скот да вземе решението. Ако пътеката е толкова опасна, вдигни си идиотския задник и ме спри.“

Докато прекосява брега, ѝ се иска отново да погледне назад, ала това ще бъде проява на слабост. Кикотниците вече са доста по-близо, а това означава, че и другите твари, дебнещи покрай пътеката към Хълма на обичаните, са недалеч. Под дърветата вече цари непрогледен мрак и Лизи предполага, че съвсем скоро ще почувства присъствието на онова кошмарно същество, за което ѝ е говорил съпругът ѝ. „Много е близо, мила“ — беше ѝ казал Скот през онзи ден в Нешвил, когато лежеше на разтопения от жегата асфалт на паркинга с продупчени дробове и на косъм от смъртта. А щом се опита да го убеди, че не знае за какво говори, той ѝ каза да не го прави на глупак.

Нито пък себе си.

„Няма значение. Ще мисля какво да правя с онова, което ме дебне в гората, когато..., ако възникне необходимост. Сега зная само едно — Лизи, дъщерята на стария Денди Дебушър, се е нагърбила с нещо, което ще покаже колко ѝ стиска. Освен това ѝ предстои да се срещне и с онази твар, която и Скот не може да опише, понеже тя всеки път променя облика си. Така стоят нещата. ВЕДТСКЕН, миломое, и знаете ли какво? Чувствам се страхотно.“

Лизи поема по полегатата пътека към дървените стъпала и зад нея...

12.

— Той ме извика — промълви тя.

Една от жените, които стояха на брега, сега бе нагазила до колене в езерото и замечтано съзерцаваше хоризонта. Другата се обърна към Лизи и неодобрително свъси вежди. Отначало Лизи не разбра защо я

гледат така, после ѝ просветна. Тук се пазеше тишина и това не се бе променило. Вече знаеше, че в Бумна луна малко неща се променят.

Тя кимна на намръщената жена, сякаш ѝ дължеше обяснение:

— Мъжът ми ме извика и се опита да ме спре. Един Бог знае какво му е струвало, но ме извика.

Жената, която стоеше на брега — имаше светла коса, но с тъмни корени, сякаш отдавна не се беше боядисвала, — отвърна:

— По-тихо... моля... Пречите ми... да мисля...

Лизи отново кимна — това напълно я устройваше, макар да се съмняваше, че блондинката е способна да мисли — и влезе във водата. Представяше си, че ще е студена, а се оказа почти гореща. Топлината породила в слабините ѝ приятни усещания, каквито отдавна не бе изпитвала. Тя продължи напред, ала щом водата се издигна до кръста ѝ, спря. Направи още няколко крачки, огледа се и видя, че се е отдалечила на повече от три метра от най-близкия човек. Спомни си, че с настъпването на мрака вкусната храна се превръщаше в отрова, и се замисли какво ли се случваше с водата. Ами ако тя също ставаше отровна? Дори и да не бе така, не беше изключено в дълбините на езерото да живеят не по-малко опасни същества от онези в гората. Езерни акули например. И ако случаят бе такъв, то всяка следваща стъпка навътре нямаше ли да засилва вероятността подводните хищници да си помислят, че вечерята им е сервирана?

„Тук е безопасно.“

Да, обаче Скот го беше казал за сушата, а тя се намирал във водата и внезапно изпита паническо желание да се върне на брега, преди някоя зъбата подводница-убиец да откъсне крака ѝ. С усилие потисна страха. Бе изминала дълъг път, и то не веднъж, а на два пъти, и лявата гърда ужасно я болеше, но щеше да се бори до последно да постигне целта си.

Пое си дълбоко дъх, след което, без да знае какво да очаква, се отпусна на колене върху пясъчното дъно, позволявайки на водата да покрие гърдите ѝ — и здравата, и обезобразената. За миг лявата ѝ гърд я заболя още по-силно — заболя я така, че болката едва не взриви главата ѝ. После...

Той отново я вика — гласът му е силен и обзет от паника:
— Лизи!

Самотната дума прорязва сънното безмълвие като стрела с пламтящ връх. Тя понечва да погледне назад, викът е изпълнен както с паника, така и с агония, ала нещо дълбоко в нея я предупреждава да не го прави. Вече е поела риска. Прекосява гробището, без да поглежда кръстовете, блеснали под сиянието на издигащата се луна, и започва да се изкачва по стълбите; изпънала е рамене и стиска под мишница одеялото на Доброто мамче, за да не се препъне в него. Изпитва онази невероятна възбуда, която изпитваш само когато заложиш всичко — къщата, колата, банковата, сметка кучето — на едно хвърляне на зарове. Над нея (но не много високо) се извисява огромната сива скала, покрай която лъкатуши пътеката към Хълма на обичаните. Небето е изпълнено със странни звезди и непознати съзвездия. Някъде другаде пламти северното сияние с непрестанно преливащите багри. Навярно Лизи никога няма да го зърне отново, но си казва, че това не е чак толкова страшно. Преодолява последното стъпало и без да спира, продължава напред по пътеката; изведнъж Скот я хваща и я дърпа към себе си. Познатата му миризма никога не ѝ се е струвала толкова приятна. В същия момент усеща, че нещо се движи вляво от нея — движи се бързо, и то не по пътеката, заобикаляща скалата, а покрай нея.

— Ш-ш-ш-шт, Лизи — шепне Скот. Устните му са толкова близо, че гъделичкат ухото ѝ. — Заради своя и моя живот замълчи, моля те.

Това е Дългучът на Скот. Знае го и без той да ѝ каже. Дълги години го е усещала като фон на картината на живота си, като отражение в огледало, уловено с крайчеца на окото. Или като ужасна тайна, погребана в мазето. И ето че сега тази тайна бе излязла наяве. В пространството между дърветата вляво от нея със скоростта на експресен влак се плъзга планина от плът. Като цяло е гладка, но тук-там се виждат тъмни петна, които са брадавици или (не иска да предполага, но мисълта е натрапчива) ракови образувания. Съзнанието ѝ започва да рисува някакъв гигантски червей, но изведнъж, спира. Чудовището зад дърветата не е червей, а разумно същество, защото Лизи усеща, че е способно да мисли. Не мисли като човек, разсъжденията му са неразбираеми, ала в нечовешката им,

непроницаема и чужда същност се крие някакво ужасяващо очарование...

„В него тече лошата кръв — казва си Лизи и потреперва. — Мислите му също са просмукани с лошата кръв, самото то е лоша кръв. Лоша кръв и нищо друго.“

Тази идея е ужасна, но и вярна. От гърлото ѝ се изтръгва звук — нещо средно между сподавен писък и стон. Съвсем тих звук, ала тя вижда и чувства, че скоростта на движение на този безкраен експресен влак рязко се забавя, сякаш Дългучът на Скот я е чул.

И Скот го усеща. Още по-силно я притиска към себе си и шепне в ухото ѝ:

— Ако ще се връщаме, трябва да е веднага. — Вече е изцяло с нея — изцяло тук. Тя не знае каква е причината — дали защото вече не съзерцава езерото дали защото също е уплашен. — Разбираш ли?

Лизи кима. Толкова се страхува, че дори не може да почувства радостта от завръщането му. И той е живял с този страх през целия си живот? Как е възможно? Но макар и скована от невъобразимия ужас, тя продължава да разсъждава трезво. Две котви го задържаха на земята и го спасяваха от дългото петнисто съществуване. Първата беше писането, а втората — жената до него, която можеше да прегърне през кръста, да ѝ шепне.

— Съсредоточи се, Лизи. Веднага. Напреди си мозъка.

Тя затваря очи и вижда спалнята за гости в дома им на Шугар Топ Хил. Вижда Скот на люлеещия се стол. Вижда се как седи на леденостудения под и държи ръката на Скот. Стъклата на прозорците са покрити със заскрежените рисунки на зимата, и през тях проблясва фантастичната феерия от багри на северното сияние. Телевизорът е включен и на екрана му отново тече „Последната прожекция“. Младежите са в черно-бялата билиардна зала на Сам Лъва, а от джубокса се носи гласът на Ханк Уилямс, който пее „Джамбала“.

За момент тя усеща, че Бумна луна се размива пред погледа ѝ, сетне музиката в съзнанието ѝ — музиката, която звучеше тъй жизнерадостно — заглъхва. Отчаяно ѝ се иска да зърне дома си, но и голямата сива скала, и пътеката, виеща се сред дърветата, още са тук. Странните звезди продължават да се взират от черния небосвод, обаче кикотниците са замлъкнали, вятърът не шумоли в листата и дори камбанката на Чъки Джи не звъни, понеже Дългучът е спрял да се

ослуша, и целият свят сякаш е затаил дъх. Грамадното петнисто същество е вляво от тях на някакви си петнайсетина метра разстояние и Лизи долавя миризмата му. Мирише като тоалетните по магистралата, като стаите в евтините мотели, пропити с отровния дъх на тютюнев дим и уиски, като поаканите гащи на Доброто мамче, когато остаря и изкуфя. Дългнестата твар дебне зад близките дървета, прекъснала стремителното си плъзгане из дъбравата, а те не се завръщат, Господи, не се завръщат, не си отиват у дома, не се прибират къщи, но някаква причина са впримчени тук и не могат, не могат, не могат да помръднат.

Шепотът на Скот е толкова тих, че едва се чува. Ако не бяха движенията на устните му до ухото ѝ, тя щеше да помисли, че общуват по телепатичен път.

— Заради одеялото е, Лизи — понякога нещата се пренасят тук, но не и в обратната посока. Обикновено не става така, обикновено се удвояват — не знам защо, ала е така. Сигурен съм обаче, че одеялото ни държи като котва. Хвърли го.

Лизи се подчинява. Звукът от падането е като едва доловима въздишка (с такъв звук доводите срещу безумието пропадат в бездънните подземия), но Дългучът го чува. Тя усеща промяната в потока непроницаеми мисли, усеща надигащата се вълна на неговото безумие. Едно дърво се пречупва с оглушителен трясък — чудовището започва да се обръща. Лизи отново затваря очи и вижда спалнята за гости в тяхната къща толкова ясно, както не е виждала нищо през живота си — вижда я през лупата на ужаса.

— Сега — прошепва Скот и се случва нещо невероятно. Лизи усеща как въздухът променя посоката си и внезапно Ханк Уилямс пее „Джамбалая“. Той пее...

14.

Той пееше, защото телевизорът работеше. Едва сега споменът се върна, и то съвсем ясен, и тя се запита как е могла да забрави.

„Време е да напуснеш алеята на спомените, Лизи време е да се върнеш у дома.“

Както се казва, всички да излизат от басейна! Лизи бе изпълнила мисията си, докато възкресяваше зловецкия спомен за петнистата дългнеста твар. Гърдата още я болеше, но болката вече не бе яростна и пулсираща, а притъпена. Беше се чувствала по-зле като тийнейджърка през дългите летни дни, когато носеше твърде тесен сутиен. От мястото, на което беше коленичила, потопена до брадичката във водата, виждаше, че луната

(доста по-малка и с цвят на сребро)

вече се е издигнала над почти всички дървета в гробището с изключение на най-високите. Внезапно отново я обзе страх — ами ако дългото петнисто се върне? Ако чуе мислите ѝ и се върне? Това място се смяташе за безопасно и Лизи предполагаше, че е точно така (безопасно поне по отношение на кикотниците и другите противни обитатели на Вълшебната гора), но тя нямаше никаква представа дали дългнестото създание се подчинява на правилата, които не допускаха хищните твари до езерото. Усещането, че гигантското чудовище е... различно, не преставаше да я човърка. Спомни си заглавието на един разказ на ужаса и то отекна в съзнанието ѝ като камбанен звън: „Само свирни и ще дойда при теб.“

После в съзнанието ѝ изплува заглавието на единствения роман на Скот, който тя не можеше да понася: „Стръвни дяволи“.

Преди да се отправи към брега, бе връхлетяна от още един спомен — как преди разсъмване се събужда в едно легло със сестра си Аманда и открива, че миналото и настоящето са се преплели. Нещо лошо — сторило ѝ се беше, че до нея лежи не сестра ѝ, а мъртвият ѝ съпруг. И по някакъв начин това бе самата истина, защото макар и съществува с нощницата на Аманда, лежащо в постелята, да говореше с гласа на сестра ѝ, то изричаше фрази от тайния семеен език, които бяха известни само на Лизи и Скот.

„Предстои ти кръвен бум“ — бе казало създанието в леглото и да, наистина — бе я навестил Черният принц на инкунксите, който бе извадил от торбата с фокусите нейната отварачка за консерви.

„Скрит е зад пурпура. Вече намери първите три бумстанции. Още няколко и ще получиш награда.“

И каква награда ѝ бе обещало съществува, лежащо в постелята? Напитка. Предполагаше, че ще е кока-кола или „Роял Краун“, понеже

такива бяха наградите на Пол, ала сега вече тя знаеше, че става въпрос за нещо друго.

Наведе глава, потопи насиненото си лице в езерото и стараейки се да не мисли какво прави, глътна малко вода — учудващо прохладна и освежаваща. Можеше да изпие и повече, но интуицията ѝ заповяда да се ограничи само с две глътки. Тя докосна устните си и откри, че вече не са подпухнали. Изобщо не беше изненадана.

Без да ѝ пука дали вдига шум, или не (и без да благодари на езерото за лечебната му сила), тя пое към брега. Стори ѝ се, че измина цяла вечност. Вече нямаше хора нито във водата, нито на плажа. Стори ѝ се, че зърна жената, с която бе говорила, да седи на една от каменните скамейки със спътничката си, но не бе съвсем сигурна, защото луната още не се бе издигнала достатъчно високо. Погледна към по-горните редове и очите ѝ се спряха на една фигура, увита в саван; лунната светлина посребряваше забулената глава и Лизи си каза, че това е Скот и че той я наблюдава. Не беше ли тази идея логична, макар и по някакъв безумен начин? Възможно ли бе да е проявил достатъчно воля, за да отиде при нея, пък дори и за няколко мига преди разсъмване, когато тя лежеше в постелята с изпадналата си в кома сестра? За да ѝ каже още нещо... за последен път.

Прииска ѝ се да го повика, дори и това да означаваше, че самата тя е на крачка от лудостта. Нейде в далечината камбанката на Чъки Джи тихо зазвъня.

В този момент Скот ѝ проговори за последен път:

— Лизи.

Гласът му бе неописуемо нежен. Зовеше я по име, зовеше я да се върне.

— Моя малка...

15.

— Лизи — мълви той. — Миломое.

Седи на люлеещия се стол, а Лизи е на ледения под, но не тя, а Скот трепери от студ. Лизи внезапно си спомня думите на Баба Д. („Трепери от страх в тъмното“) и разбира, че той зъзне, понеже одеялото е останало в Бумна луна. Отгоре на всичко цялата стая е като

хладилник. Тук и преди беше хладно, но сега цари лют студ, няма и осветление.

Монотонното бучене на отоплителния котел не се чува (най-вероятно, защото е спрял да работи), през заскрежените прозорци се виждат само ярките багри на северното сияние. Уличната лампа не свети. „Спрял е токът“ — мисли си Лизи, но не — телевизорът работи. На екрана му младежите от Анарийн, щата Тексас, още са в казиното, но скоро ще отидат в Мексико, а когато се завърнат, Сам Лъва ще бъде мъртъв, ще бъде увит в саван и ще седи на една от онези каменни скамейки над езе...

— Странно — казва Скот. Зъбите му тракат, но тя долавя недоумението в гласа му. — Не съм пускал видеото, защото се боях да не те събудя, Лизи. А после...

Наистина е така — когато влезе в стаята и го заvari на люлеещия се стол, апаратът не работеше; сега обаче я вълнува доста по-важен въпрос:

— Скот, а то може ли да ни последва?

— Не, скъпа. Не може, ако не е подушило миризмата ти или не се е съсредоточило върху тво... — Той замлъква, навярно, защото филмът отново го поглъща. — „Джамбалая“ никога не е звучала в тази сцена. Гледал съм „Последната прожекция“ петдесет пъти и смятам, че като се изключи „Гражданинът Кейн“, това е най-добрият филм на всички времена, но в епизода в казиното никога не е звучала „Джамбалая“. Наистина пее Ханк Уилямс, да, но изпълнява „Коу-Лайга“, песента за индианския вожд. И ако телевизорът и видеото работят, защо няма осветление?

Става от люлеещия се стол и натиска ключа на стената. Нищо. Свирепият леден вятър от Йелоунайф най-накрая е победил електрозахранването, прекъсвайки тока в Касъл Рок, Касъл Вю, Харлоу, Мортън, Ташмор Понд и в по-голямата част от Западен Мейн. В същия миг, когато Скот натиска бутона за осветлението, телевизорът се изключва. За миг картината става толкова ярка, че заслепява очите, след което изчезва. Следващия път, когато мъжът ѝ пусне касетата с „Последната прожекция“, ще се изясни, че десетминутен отрязък от средата на филма е изтрит, сякаш тази част от лентата е попаднала под въздействието на мощно магнитно поле. Впоследствие няма да го коментират, но и Скот, и Лизи разбират, че макар и двамата да мислеха

за спалнята за гости, именно Лизи ги е пренесла обратно... именно тя си е представила как старият Ханк пее „Джамбалая“ вместо „Коу-Лайга“. Бе вложила толкова енергия в мисленото пресъздаване на включените телевизор и видео в момента на завръщането им, че устройствата бяха продължили да работят още почти минута и половина, след като целият окръг Касъл бе останал без електричество.

Скот пъха дъбови цепеници в кухненската печка, а тя приготвя постелята — слага на пода един надуваем матрак и го застила с дебели одеяла. Когато се пъхат под завивките, той я прегръща.

— Страхувам се да заспя — признава тя. — Страх ме е утре сутрин да не откроя, че печката е изгаснала, а теб те няма.

Скот поклаща глави.

— С мен всичко ще бъде наред... поне за известно време.

Лизи го гледа със смесица от надежда и съмнение.

— Сигурен ли си, или го казваш само за да успокоиш малката си женичка?

— А ти как мислиш?

Тя мисли, че това не е призракът на Скот, с когото е живяла от ноември чак до тази нощ, но ѝ е трудно да повярва в тази вълшебна метаморфоза.

— Изглеждаш ми доста по-добре, но може и да си внушавам.

В печката изпуква цепеница и Лизи трепва. Скот я притиска по-силно към себе си и тя се сгущва в прегръдките му. В обятията му е топло. Друго не ѝ трябва.

— Тази... тази болест, която се предава по наследство в семейството ни... — шепне съпругът ѝ — идва и си отива. Когато премине, все едно се отпуска схванат мускул.

— Ще се върне ли?

— Вероятно не. — Гласът му е пропит с такава сила и увереност, че тя го поглежда в лицето, но не съзира там двуличие, което цели да я успокои. — А дори и да се върне, няма да бъде с такава сила като последния път.

— От баща си ли го знаещ?

— Баща ми не знаеше почти нищо за прехвърлянето. Усещал съм нещо като притегляне... към мястото, където ме намери... на два пъти. Първия път беше година преди да се запознаем. Тогава ме спасиха алкохолът и рокендролът. А втория път...

— Германия — казва безизразно тя.

— Да — кима Скот. — Германия. Тогава ме спаси ти, Лизи.

— Колко се приближи до опасната граница, Скот? Колко близо до нея беше в Бремен?

— Много — отвърща простичко той и Лизи се вцепенява от ужас. Ако го беше изгубила в Германия, щеше да е завинаги. Mein Gott. — Онова обаче беше летен бриз в сравнение с последния път. Сякаш ме връхлетя ураган.

Иска й се да зададе още много въпроси, но повече от всичко копнее да го прегърне и да му повярва, че сега всичко ще бъде наред. Както ти се иска да вярваш на лекаря, когато ти казва, че ракът е в ремисия и вероятно ще се разминеш със смъртта.

— И сега си добре. — Иска й се той да го потвърди още веднъж. Изпитва необходимост да го чуе.

— Да. Както се казва, готов съм за подвизи.

— Ами... онова? — Той не се нуждае от уточнение — прекрасно знае за какво става въпрос.

— То отдавна познава както миризмата ми, така и мислите ми. След толкова години все едно сме стари приятели. Можеше да ме спипа, ако искаше, но за това са нужни усилия, а тази твар е доста ленива. Освен това... нещо ме пази. Нещо от светлата страна. Защото има и светла страна. Знаеш ли го? Би трябвало да го знаеш, понеже и ти самата си част от нея.

— Веднъж ми каза, че можеш да го извикаш, ако поискаш. — Тя произнася тези думи съвсем тихо.

— Да.

— И понякога искаш. Нали?

Той не отрича. Леденият вятър навън надава пронизителния си вой, ала под завивките е топло. В обятията на Скот е топло.

— Остани при мен, Скот — прошепва Лизи.

— Добре. Ще остана, докато...

16.

— Ще остана, докато мога — повтори Лизи и внезапно осъзна, че...

...се намираше в собственото си легло в собствената си спалня. Че трябваше да смени завивките и матрака, защото беше вир-вода, а по стъпалата ѝ бе полепнал пясък от другия свят. Че трепереше като лист, въпреки че в стаята беше доста топло. Че сребърната лопатка вече не беше у нея, а беше останала в Бумна луна. И че беше зърнала съпруга си за последен път — сега Скот бе една от забулените фигури, бродещи около езерото; поредният непогребан труп.

И докато лежеше на мократа постеля, все още обута с подгизналите шорти, Лизи се разрида. Предстоеше ѝ много работа и вече си представяше какво точно и в каква последователност ще я върши (навярно това беше и част от наградата, която щеше да получи в последния лов на буми), ала преди това ѝ се искаше да изплаче докрай мъката по изгубения си съпруг. Покри с длан очите си и горчиво рида още пет минути, докато очите ѝ подпухнаха толкова, че почти се затвориха, а гърлото я заболя. Никога не бе подозирала, че ще копнее толкова силно за Скот и той така ще ѝ липсва. Това бе истински шок. В същото време, въпреки че раната на лявата ѝ гърда още пареше, Лизи никога не се беше чувствала толкова добре, никога не се бе радвала толкова много на живота и никога не бе усещала такъв приток на сили и желание да даде всекиму заслуженото.

ХІІ. ЛИЗИ В „ГРИЙНЛОН“ („РУЖИТЕ“)

1.

Докато смъкваше подгизналите си шорти, Лизи погледна към часовника върху нощното шкафче. Усмихна се не защото имаше нещо кой знае колко смешно в юнския предобеден час, а защото ѝ дойде наум една от репликите на Скрудж от „Коледна песен“: „Духовете бяха направили всичко в една нощ.“ Струваше ѝ се, че нещо е предизвикало огромна промяна в живота ѝ за много кратък отрязък от време, буквално през последните няколко часа. „Но трябва да се има предвид, че живях в миналото, а това отнема изненадващо много време — каза си тя... и избухна в истеричен смях. Ако някой я чуеше, сигурно щеше да я помисли за луда. — Всичко е наред, продължавай да се смееш, мило мое, тук сме само ние, синигерчетата“ — продължи да си мисли Лизи, влизайки в банята. Неистовият смях отново се изтръгна от гърлото ѝ, но секна внезапно, когато се сети, че Дули може да е наблизо. Можеше да се е скрил в избата или в някой от множеството дрешници, можеше да се е спотаил на тавана. Готова бе да признае много малко за него, ала представата, че той се е спотаил някъде в къщата, пасваше, на това, което ѝ бе известно. Мръсникът вече бе доказал, че е дързък.

„Сега не бери грижа за Дули. Тревожи се за Дарла и Канта.“

Добра идея. Можеше да стигне до „Грийнлон“ преди по-големите си сестри; нямаше да се надпреварва с тях, но все пак не биваше да се мотае. „Дръж лъка в готовност“ — каза си.

Но щом влезе в спалнята, не се стърпя и застана пред огледалото на вратата. Спокойно и безпристрастно огледа своето слабо, незабележително тяло, типично за жена на средна възраст. Огледа и лицето си, за което Скот веднъж беше казал, че прилича на лисича муцунка. Беше малко подпухнало, нищо повече. Сякаш бе прекарала тежка нощ (след едно, две или повече питиета), а устните ѝ все още

бяха леко подути и изглеждаха някак чувствени, което хем я смути, хем ѝ допадна. Поколеба се, отиде до тоалетката, порови в чекмеджето и откри тубичка яркорозово червило „Ревлон“. Сложи си малко и кимна колебливо. Ако хората я зяпат (което не беше изключено), по-добре да им даде повод, отколкото да прикрива нещо, което не може да бъде скрито.

Грозна алена ивица покриваше гърдата, която Дули беше обработил с такава маниашка настървеност. Белегът започваше от мишницата ѝ, извиваше се по гърдата към ребрата ѝ и бе започнал да избледнява. Изглеждаше като следа от сериозна рана, получена преди може би две-три седмици, която заздравява добре. Двете по-плитки прободни рани напомняха на червените резки, които се получават при носенето на стегнато ластично бельо. Или може би на изгаряния — ако имаш по-развинуто въображение. Имаше удивителна разлика между тези белези и ужаса, който представляваше тялото ѝ, когато дойде в съзнание.

— Раните на всички Ландън заздравяват бързо, мръсно копеле такова — заяви тя и застана под душа.

2.

Имаше време само за бързо изплакване. Гърдата още я болеше силно, затова реши да не слага сутиен. Навлече широк панталон, размъкната тениска и се наметна с жилетка, за да прикрие зърната си от мъжките погледи, стига, разбира се, мъжете да се интересуват от зърната на една петдесетгодишна жена. Скот би казал, че ще я зяпат.

Лизи си спомни как веднъж в едно по-щастливо време той ѝ каза, че хетеросексуалните мъже на възраст между четиринайсет и осемдесет и четири години се заглеждат в почти всяко същество, за което има вероятност да е от женски пол. Твърдеше, че това се дължи на биологична обратна връзка между очите и члена, в която мозъкът не взема участие.

Беше пладне. Лизи слезе по стълбите, надникна във всекидневната и видя пакета цигари върху масичката, само че в момента въобще не ѝ се пушеше. Вместо това извади прясно бурканче фъстъчено масло от килера с провизиите (напрегна се в очакване

Джим Дули да се спотайва в ъгъла или зад вратата на килера) и ягодилия конфитюр от хладилника. Пригответи си сандвич и сдъвка две вкусни хапки, преди да позвъни на професор Удбоди. От полицейския участък на Касъл Каунти бяха иззели заплашителното писмо на „Зак Маккул“, но Лизи открай време имаше отлична памет за числа, а този номер беше елементарен: кодът на Питсбърг в началото, последван от осемдесет и едно осемдесет и осем. Желаше да говори лично както с краля, така и с кралицата на инкунксите, затова телефонният секретар не ѝ вършеше работа. Би могла да остави съобщение, но нямаше гаранция, че то ще бъде чуто навреме.

Тревогата ѝ се оказа напразна. Телефона вдигна самият Удбоди, чийто глас не беше властен като на крал, а резервиран и предпазлив:

— Да? Ало?

— Здравей, Удбоди, обажда се Лиза Ландън.

— Не искам да говоря с вас. Консултирах се с адвоката си и той ми каза...

— Успокой се! — прекъсна го Лизи и с копнеж погледна сандвича си. За съжаление не можеше да говори с пълна уста, освен това възнамеряваше разговорът да протече бързо. — Няма да имаш проблеми с мен, с адвокатите, с ченгетата. Абсолютно никакви проблеми, стига да ми направиш — колко му е — една дребна услуга.

— Каква услуга? — Гласът на Удбоди издаваше подозрителност, за която Лизи не го винеше.

— Съществува някаква малка вероятност твоят другар Джим Дули да ти се обади днес.

— Този тип не ми е никакъв другар — изкрещя в слушалката Удбоди.

„Давай — помисли си Лизи — още малко и ще успееш да си внушиш, че изобщо не го познаваш.“

— Добре, де, приятелчето ти на по чашка или твоя бегъл познат, наречи го както искаш. Ако ти се обади, му кажи, че съм размислила. Виждаш, че не искам много. Предай му, че ми е дошъл умът в главата и че ще го чакам в кабинета на мъжа си довечера в осем.

— Говорите като човек, който се кани да се забърка в големи неприятности, госпожо Ландън.

— Брей, колко проникателно. — Сандвичът изглеждаше все по-съблазнителен и червата на Лизи изкуркаха. — Професоре, най-

вероятно никой няма да те потърси и в такъв случай си начисто. Обаче, ако той все пак се обади, предай съобщението ми и пак се отървавай. Но само да разбере, че Дули те е потърсил и ти не си му предал думите ми: „Размислила е, желае да се срещнете в кабинета на Скот довечера в осем“ ... о, сър, нямаш представа какво те чака.

— Не може така. Адвокатът ми каза...

— Остави какво е казал. Бъди умен и ме послушай. Скот ми остави двайсет милиона. С толкова пари, ако реша да те изчукам, следващите три години ще сереш кръв. Ясно ли е?

Лизи прекъсна, преди да е чула отговора на Удбоди, и отхапа голямо парче от сандвича. Извади от хладилника лимоновия кул ейд, огледа се за чаша, не видя и пи направо от каната.

Гъл-гъл-гъл!

3.

Ако Дули решише да позвъни през следващите няколко часа, Лизи нямаше да е вкъщи, за да се обади. За щастие знаеше на кой телефон ще я потърси. Отиде в „кабинета“ си срещу забуления със саван труп на бременското легло и се настани на простия кухненски стол (нов и хубав ергономичен стол за бюро беше едно от нещата, за които не бе имала време да помисли), включи телефонния секретар и без много да му мисли, записа съобщение. Когато се завърна от Бумна Луна, нямаше план, но съзнаваше, че изпълни ли определена поредица от стъпки, Джим Дули ще бъде принуден да изпълни своя ангажимент.

„Щом подсвирна, ще дотърчиш при мен, момчето ми.“

— Зак, обажда се Лизи. Ако чуеш съобщението, значи съм на свиждане при сестра си в болницата в Обърн. Разговарях с професора и толкова се радвам, че нещата ще се наредят. Довечера в осем ще те чакам в кабинета на Скот. Ако се притесняваш от полицията, обади ми се в седем и ще измислим нещо друго. Възможно е пред къщата да е паркирана патрулка, възможно е дори да са ти устроили засада в крайпътните храсти, затова се пази. Чакам да се обадиш.

Опасението й, че лентата може да свърши, преди да е приключила съобщението, не се сбъдна. Какво ли щеше да си помисли Джим, ако набереше номера и чуеше посланието й? Предвид

настоящата му степен на лудост от него можеше да се очаква всичко. Щеше ли да прекъсне „радиомълчанието“ и да телефонира на Удбоди в Питсбърг? Не беше изключено. Дали професорът щеше да предаде съобщението ѝ, също не беше сигурно, а може би нямаше значение. Не ѝ пукаше дали Дули смята, че тя действително е готова да се пазари, или само го разиграва. Искаше да възбуди любопитството му, както според нея би се почувствала риба, когато види стръвта.

Не посмя да остави бележка на вратата. Имаше голяма вероятност някой от полицията да я прочете преди Дули, пък и май беше излишно престараване. Реши, че за момента е направила всичко възможно.

„Наистина ли вярваш, че той ще дойде, Лизи? Че бодро ще изприпка по стълбите до кабинета на Скот, изпълнен с безкрайно доверие?“

Не мислеше, че той ще припка, и очакваше да е изпълнен само с безумието, което тя изпита на собствения си гръб, но вярваше, че ще дойде. Щеше да е предпазлив като диво животно, щеше да се оглежда за скрити опасности и клопки и най-вероятно щеше да се измъкне от гората по някое време следобед. Но щеше да знае, че не е капан, който му е устроила заедно с полицията. Защото щеше да долови смирението в гласа ѝ. И защото след онова, което ѝ бе сторил, имаше всички основания да я смята за кръгла глупачка. Лизи прослуша съобщението още два пъти и доволно кимна. Дули щеше да усети страха и болката, които се криеха под деловите ѝ думи, понеже очакваше да ги чуе и понеже беше луд.

Имаше и още нещо. Беше пила от езерото и по някакъв първичен начин това ѝ бе придало сили. Може би не за дълго, но важното беше, че частица от тази сила — от тази божествена лудост — беше запечатана на телефонния секретар и ако Дули позвънеше, щеше да го усети и да реагира.

4.

Клетъчният ѝ телефон още беше в беемвето, само че сега батерията му беше заредена. Лизи се замисли дали да не се върне в кабинета, за да презапише съобщението, като добави номера на

мобилния телефон, но осъзна, че не го помни. „Толкова рядко си звъня, скъпа“ — мина ѝ през ума и истеричният смях отново разсече въздуха като камшик.

Потегли бавно с колата, надявайки се да види полицаи Олстън. Зърна го в края на алеята. Изглеждаше още по-грамаден и от него също се излъчваше първична сила. Лизи слезе от беемвето и му отдаде чест. Когато зърна лицето ѝ, той не побягна с писъци и не повика подкрепление по радиовръзката, само се усмихна и отвърна на поздрава ѝ.

Хрумнало ѝ беше да съчини някаква история, ако завари дежурен полицаи, нещо от рода, че Зак Маккул ѝ се е обадил по телефона, за да каже, че е решил да си разкара мършавия задник в пършивата си дупка в Западна Вирджиния и да остави на мира вдовичката на писателчето, изръсвайки някаква шега за твърде много янкита-ченгета наоколо. Лизи щеше да я разкаже без акцента на Дули, разбира се, и като нищо щеше да е доста убедителна, особено в сегашното си състояние на осенена от божията благодат. В крайна сметка обаче реши, че подобна история може да окаже обратен ефект върху шерифа и хората му. Щяха да си помислят, че Джим Дули се опитва да приспи бдителността им, и да засилят охранителните мерки. Не, по-добре беше да не преиграва. Щом Дули веднъж я беше открил, значи можеше да я открие втори път. Пипнеше ли го полицията, проблемът ѝ щеше да се реши... въпреки че предпочиташе друго разрешение, което не включваше залавянето на Джим Дули. При всички случаи не искаше да лъже Олстън или Бьокман повече от необходимото. Бяха ченгета, стараеха се да я защитят и на всичкото отгоре бяха готини пичове.

— Как сте, госпожо Ландън?

— Отлично. Да ви предупредя, че отивам в Обърн. Сестра ми е в тамошната болница.

— Много лошо. Окръжната или „Кингдъм“?

— „Грийнлон“.

Лизи не беше сигурна дали Олстън е чувал за онази болница, но леката му гримаса ѝ подсказа, че мястото му е известно.

— Много лошо... — повтори той. — Но поне денят е прекрасен за разходка с кола. Само гледайте да се приберете по-рано. По радиото казаха, че може да се разразят гръмотевични бури, особено тук, на запад.

Лизи се огледа наоколо и се усмихна: на летния ден, който (засега) наистина беше разкошен, и на полицай Олстън.

— Ще гледам да се върна дотогава. Благодаря за предупреждението.

— Няма защо. Абе, носът ви нещо ми се вижда подут. Да не ви е ухапало нещо?

— Комари. Ухапали са ме и над устната. Виждате ли?

Олстън се взря в устата ѝ, пострадала от шамарите на Джим Дули, и поклати глава.

— Не. Нищо не виждам.

— Значи бенадрилът действа, което е хубаво, само да не ми се доспи, докато карам.

— Ако това се случи, отбийте и спрете, окей? Бъдете разумна.

— Добре, татко — отвърна Лизи.

Олстън се разсмя и се поизчерви.

— Между другото, госпожо Ландън...

— Лизи.

— Да, мадам. Лизи. Обади се Анди и моли да се отбиете в участъка, когато ви е удобно, и да подадете оплакване. Нали разбирате, да подпишете нещо за протокола. Ще ни съдействате ли?

— Да, ще се опитам да намина на връщане от Обърн.

— Добре, госпожо Лан... Лизи, ще ви издам една малка тайна. И двете ни секретарки си тръгват рано, когато прогнозата е за пороен дъжд. Живеят отвъд Мотън Уей, а на шосето дотам малко му трябва, за да плувне във вода. Дренажната система е скапана.

— Ще видим. — Лизи сви рамене и преднамерено погледна часовника си. — Боже, закъснявам! Трябва да тръгвам. Полицай Олстън, използвайте тоалетната, ако се наложи. Ключът...

— Джоуи. Викайте ми Джо.

— Добре, Джо — Лизи вдигна палец. — Ключът от задната врата е някъде под стъпалата на верандата. Бръкни отдолу и ще го напипаш.

— Че как, аз съм опитен следовател — съвсем сериозно отвърна той.

Лизи избухна в смях и вдигна ръка за довиждане. Помощник-шерифът се ухили и разпери десница, застанал до пощенската кутия, в която Лизи беше открила мъртвата котка на семейство Галоуей.

5.

Докато Лизи караше към Обърн, се позамисли. Спомни си как Олстън я гледаше, докато разговаряха на алеята. Отдавна мъж не ѝ беше казвал с поглед: „Скъпа, неотразима си.“ Макар че приличаше на клоун, ѝ бе провървяло. Невероятно. Просто невероятно.

— Разкрасяване с юмруците на Дули — изрече тя и прихна. — Може да пусна такава реклама по някоя кабеларка.

Вкусът в устата ѝ беше възхитително сладък. Щеше да се изненада, ако някога ѝ се допушеше отново. Можеше и това да пусне по кабеларката.

6.

В един без дваисет Лизи спря пред „Грийнлон“. Не очакваше да види колата на Дарла и все пак въздъхна облекчено, щом се увери, че нито една от десетината коли на паркинга не ѝ е позната. Предпочиташе Дарла и Канти да са колкото се може по-далеч оттук, далеч от опасния побъркан Джим Дули. Спомняше си как помагаше на господин Силвър да сортира картофи, когато беше малка (дванайсет или тринайсетгодишна — значи не чак толкова малка) и как той винаги я предупреждаваше да носи панталони и да навива ръкавите си, когато се навърта около сортировъчната машина под задния навес. „Ако попаднеш в това нещо, момиче, то ще смели дрехите ти на кайма“ — казваше той и Лизи вземаше думите му насериозно, защото разбираше, че старият Макс Силвър не говори за пораженията, които огромната сортировачка щеше да нанесе на дрехите ѝ, а на нея самата. Аманда вече беше замесена — неволно участваше в тази история още от деня, когато посети Лизи, която неохотно се беше заела с разчистването на кабинета на Скот. Лизи приемаше този факт. Обаче Дарла и Канти щяха да създадат излишни усложнения. Ако Господ беше добър, Той до късно — например до полунощ — щеше да задържи сестрите ѝ в „Сноу Скуол“, където те щяха да си похапват специалитет от омари, поливайки го с бяло вино.

Преди да слезе от колата, Лизи съвсем леко докосна лявата си гърда в очакване болката да я прониже с блестящото си копие, но усети само леко пулсиране. „Невероятно — помисли си, — на пипане е като отколешно натъртване. Ако ти хрумне да се усъмниш в реалността на Бумна луна, Лизи, спомни си какво стори Дули с гърдата ти преди няма и пет часа и какво докосваш сега.“

Заклучи колата и се огледа за миг, опитвайки се да запамети всичко наоколо. Нямаше логично обяснение за постъпката си, нямаше да го открие, колкото и да мислеше. Беше поредната проява на онова, което се нарича „поетапност“ и може да се оприличи на приготвянето на хляб по рецепта от готварска книга за пръв път.

Пряската маркировка на паркинга ѝ напомни за един друг паркинг, където съпругът ѝ беше паднал преди осемнайсет години. Ясно чуваше професор Роджър Дашмиел, дребният южняшки фукльо, да казва с призрачния си глас: „Ще проожим след оонси паакинк към Нелсън Хол, къето, слава богу, има климатик.“ Нелсън Хол беше другаде, Нелсън Хол беше в Страната на миналото — също като човека, който беше отишъл там да направи първата копка за строежа на библиотека „Шипман“.

Над грижливо подкастрения жив плет не се извисяваше зданието на факултета по английска литература, а модерна лудница от двайсет и първи век — прекрасна постройка от тухли и стъкло, чисто и окъпано в светлина място, където Скот навярно щеше да свърши, ако нещо — някаква спора, която докторите от Боулинг Грийн в крайна сметка бяха кръстили „пневмония“ (никой нормален лекар нямаше да пише „причина за смъртта неизвестна“ в смъртния акт на човек, чиято кончина щеше да бъде отразена на първа страница на „Ню Йорк Таймс“), не го беше довършила.

От отсамната страна на живия плет се издигаше дъб — Лизи беше паркирала беемвето под сянката му, въпреки че на запад — Да! — се кълбяха черни облаци. Сигурно Олстън имаше право за гръмотевичната буря. Дървото би свършило добра работа като ориентир, но по протежение на целия плет бяха засадени дъбове, които изглеждаха еднакви. Е, не беше толкова загубена, че да не може да открие колата и без ориентир.

Понечи да тръгне по пътеката към централния вход, но нещо в нея — някакво гласче, което не звучеше като един от гласовете, с които

разговаряше мислено — не ѝ даваше мира и настояваше тя внимателно да огледа колата. Зачуди се дали нещо не ѝ подсказва да премести автомобила другаде, но ако беше така, нещото не се изразяваше много ясно. Все пак го послуша. Баща ѝ все повтаряше, че отправяш ли се на дълъг път, първо трябва да огледаш автомобила я за износени гуми, я за счупен мигач и прочие. Само че сега не знаеше какво търси.

„Може би отлагам срещата с нея. Може би това е всичко.“

Не, не беше. Нещо ѝ убягваше, и то нещо важно.

Внимателно разгледа номера на беемвето — 5761RD, до който бе залепен много избелял стикер с ухилена физиономия — майтапчийски подарък от Джоди. Под физиономията пишеше: „С ГАЗ ДО ДУПКА КАРАМ, БОЖЕ, ЗАПАЗИ МЕ, АКО МОЖЕ.“ Нищо друго.

„Има още“ — настояваше гласчето. В този момент Лизи зърна нещо в другия край на паркинга, почти закрито от живия плет — празно зелено шише. От бира, най-вероятно. Или персоналът по поддръжката го беше пропуснал, или още не беше стигнал до него. Лизи изтича натам и вдигна бутилката. От гърлото я лъхна миризмата на киснало. От поизбелелия етикет я гледаше озъбен звяр. Според етикета тази бутилка някога беше съдържала първокачествено пиво „Северен вълк“. Лизи я занесе до беемвето и я остави точно под стикера до регистрационния номер.

Бежово беемве? И какво от това?

Бежово беемве, паркирано под дъбова сянка? Не, пак не става.

Бежово беемве, паркирано под дъбова сянка с празна бутилка пиво „Северен вълк“, оставена под регистрационния номер 5761RD — Мейн, малко вляво от глупавия стикер... Това вече означаваше нещо.

Но какво?

Изобщо не ѝ пукаше.

Тя забърза към централния вход.

7.

Пуснаха я при Аманда, въпреки че беше само един и половина, а свиждането започваше в два. Благодарение на доктор Хю Олбърнес — и на Скот, разбира се — с Лизи се отнасяха като със звезда. Десет минути, след като се представи на рецепцията (зад която имаше

грамаден модернистичен стенопис, изобразяващ деца, хванати за ръце, които захласнато са вперили поглед в нощното небе), Лизи седеше със сестра си до маса във вътрешния двор, към който гледаше стаята на Аманда, пиеше безалкохолен пунш и гледаше моравата, където неколцина души играеха крокет. Отнякъде долиташе монотонното бръмчене на косачка. Дежурната сестра беше попитала Аманда дали желае „сок от бръмбари“ и прие мълчанието ѝ за съгласие. Сега чашата стоеше недокосната до болната, която зяпаше отнесено — не в играчите на крокет, а през тях. Носеше тъмнозелена пижама, панделка красеше току-що измитата ѝ коса. Пръстите ѝ бяха склучени в скута, но Лизи виждаше грозния белег върху лявата ръка, намазан с мехлем. На три пъти опита да подхване разговор, но сестра ѝ мълчеше, което според медицинската сестра беше нормално за състоянието на пациентката. Казано с прости думи, тя нито приемаше, нито предаваше, и спокойно можеше да се намира някъде в астероидния пояс. През целия си живот бе особнячка, но сега бе надминала себе си.

Само след шест часа Лизи очакваше гостенин в кабинета на Скот и не ѝ беше до новите рекорди на Аманда. Отпи от безвкусния пунш, остави чашата на масичката — ех, ако имаше поне кока-кола, но тук тази напитка беше *verboden* заради кофеина. Огледа се, наведе се и хвана ръцете на Аманда. Опита се да не трепне при допира до влажния, мазен мехлем, нанесен върху подутите и нарязани длани. Аманда не показва признаци, че изпитва болка. Лицето ѝ остана безизразно, все едно тя спеше с отворени очи.

— Аманда! — Лизи напразно се опита да срещне погледа ѝ. — Аманда, чуй ме. Искаше да ми помогнеш с кабинета на Скот и тъкмо сега твоята помощ е незаменима. Помогни ми.

Никакъв отговор.

— Има един лош човек. Побъркан. Прилича малко... всъщност много — на оня мръсник Коул в Нешвил, обаче този път не мога да се справя сама. Където и да си се отнесла, върни се и ми помогни.

Никакъв отговор. Аманда се взираше в играчите на крокет. През играчите на крокет. Косачката ръмжеше. Пластмасовите чаши със „сок от бръмбари“ стояха пред тях на кръглата масичка. Тук всичко беше обло, ъглите бяха *verboden* като кофеина.

— Знаеш ли какво ми се струва, Мандичка-Пандичка? Струва ми се, че седиш на една от онези каменни пейки заедно с другите

откачалки и гледаш езерото. Струва ми се, че Скот те е видял, когато е бил там, и си е казал: „О, тази е по прободните рани. Познавам ги от пръв поглед, защото баща ми беше от тяхното племе; аз съм от тяхното племе, по дяволите.“ Казал си е още: „Една дама твърде рано ще се оттегли тук, ако не направя нещо по въпроса, ако не ѝ попреча.“ Права ли съм, Аманда?

Нищо.

— Не знам дали е предвиждал пръкването на Джим Дули, но е знаел, че твоето попадане в „Грийнлон“ е сигурно като фъшкия, полепнала по обувките — спомняш ли си, че така казваше Денди? И когато Доброто мамче почнеше да му крещи, обясняваше, че фъшкията е възпитана, че не ругае. Спомняш ли си?

Ни звук, ни стон. Само влудяваща, зейнала празнота.

Лизи си спомни онази мразовита нощ, когато със Скот бяха в стаята за гости, когато вятърът фучеше бясно, а небето пламтеше. Наведе се и доближи устни до ухото на Аманда.

— Ако ме чуваш, стисни ръцете ми — прошепна. Стисни ги, колкото сила имаш.

Секундите отминаваха, Лизи чакаше. Надеждата почти я беше напуснала, когато пръстите на Аманда съвсем леко се свиха около нейните. Може би това бе само мускулен спазъм. Може би само ѝ се беше сторило. Отхвърли и двете възможности. Беше сигурна, че някъде много далеч Аманда чува как сестра ѝ я вика. Чува как я вика да се върне.

— Добре. — Сърцето на Лизи сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. — Добре. Това е начало. Ще те взема оттук, Аманда. Ще те заведе у дома и ти ще ми помогнеш. Чу ли? Трябва да ми помогнеш.

Затвори очи и по-силно стисна ръцете на сестра си. Не се интересуваше, че може би ѝ причинява болка. Нека Аманда се оплаква по-късно, когато може да говори. Ако може да говори. „В началото бе словото“ — казваше Скот.

Лизи призова цялата си воля, за да извика в съзнанието езерото. Представи си каменистата долина, брега, покрит с белезникав пясък и връзващ се като стрела във водата, представи си процепа в скалата и тясната пътечка към гробището. Представи си кристалночистата вода и хилядите слънчеви лъчи, които се пречупваха в повърхността ѝ,

насили се да си мисли, че там е ден, защото се бе наситила на Бумна луна посред нощ, много благодаря.

„Сега!“ — помисли си, и зачака въздухът да се завихри, и звуците на „Грийнлон“ да заглъхнат. За миг ѝ се стори, че шумовете наистина затихнаха; после реши, че това е било само игра на въображението. Отвори очи и видя, че пак се намира във вътрешния двор и чашите си стоят върху кръглата масичка. Аманда още беше в кататоничен ступор — восъчна фигура с тъмнозелена пижама, закопчаваща се с велкро, защото копчетата можеха да бъдат погълнати. Аманда със зелена панделка в косите и океани в очите.

За миг Лизи бе пронизана от ужасяваща мисъл. Може би тя беше лудата и си беше измислила всичко — освен Джим Дули, разбира се. Нещастни фамилии като семейство Ландън имаше само в романите на В. С. Андрюс, а места като Бумна Луна — само в детските фантазии. Беше омъжена за писател, той умря — точка по въпроса. Веднъж го спаси, но когато осем години по-късно Скот се разболя в Кентъки, тя се оказа безсилна: все пак не можеш да смачкаш микроб с лопатка, нали?

Отпусна хватката си около ръцете на Аманда и пак я затегна. Всяка частица от силното ѝ сърце и мощната ѝ воля крещяха в протест: „Не! Беше реалност! Бумна луна е реалност! Бях там през 1979, преди да се оженим, върнах се отново през 1996, за да го намеря, когато някой трябваше да го намери, да го върна у дома, когато някой трябваше да го върне у дома, и тази сутрин пак бях там. Ако ме обземат съмнения, ще сравня болката в гърдата си след «намесата» на Джим Дули, и онова, което чувствам сега. Не мога да се прехвърля в Бумна луна, защото...“

— Одеядлото — прошепна. — Той каза, че одеядлото ни задържа там като котва. Ти тук ли ни задържаш, Манда? Страхът и упорството ти? Те ли ме задържат тук?

Аманда не отговори. Лизи обаче беше убедена, че е уцелила в десетката. Аманда искаше Лизи да я върне от онзи друг свят, но нещо в нея се съпротивляваше. На нещото му беше дошло до гуша от мръсния свят с мръсните му проблеми. Тази отвратена Аманда би се задоволила да се храни през тръбичка, да ака в памперси и да прекарва топлиите следобеди в малкия вътрешен двор, облечена в пижама без копчета,

загледана в моравата и играчите на крокет. В какво всъщност се взираше?

В езерото.

Езерото сутрин, езерото следобед, езерото по залез слънце, езерото, окъпано в блясъка на звездите и лунната светлина, с облачета пара, издигащи се от повърхността му като сънища, от които няма спомен.

Лизи осъзна, че вкусът ѝ е все така сладък, и си каза: „Защото пих от езерото. Наградата ми. Питието ми. Две глътки. Една за мен и една за...“

— И една за теб — промълви. Следващата стъпка се открояваше с толкова невероятна яснота, че Лизи се учуди как е могла да пропилее толкова много време. Без да пуска ръцете на Аманда, тя се наведе така, че да е лице в лице със сестра си. Аманда продължаваше да се взира в една точка. Чак когато Лизи плъзна ръце до лактите на сестра си, приклещи я здраво, за да не мърда, и притисна устни до нейните, очите на Аманда се разшириха — най-сетне реагира и опита да се отскубне, но бе прекалено късно. Устата на Лизи преливаше от сладостта на втората глътка от езерото. Тя разтвори с език устните на Аманда и усети как течността премина в сестра ѝ. В този момент видя езерото с яснота, пред която предишните ѝ опити бледнееха. Долови уханието на червен жасмин и бугенвиллии, примесено със силния, причудливо печален аромат на маслини. Знаеше, че през деня дърветата на Хълма на обичаните изпускат този аромат. Усети паренето на утъпкания пясък под нозете си, под босите си нозе, защото маратонките ѝ не бяха останали в „Грийнлон“. Беше успяла, беше преминала, беше...

8.

Беше в Бумна луна. Намираше се на плажа. Яркото слънце печеше безмилостно и лъчите му образуваха по водната повърхност не хиляди, а сякаш милиони светли петънца. Защото сега езерото беше по-широко. За миг Лизи прехласнато се загледа във водата и голямата стара платноходка, която тромаво се поклащаше върху огледалната повърхност. Изведнъж разбра какво ѝ бе казало привидението в леглото на Аманда.

— Каква е наградата ми? — беше попитала тя и съществото, което сякаш беше Скот и Аманда едновременно, отговори, че наградата ѝ ще бъде нещо за пиене. Ала когато Лизи попита дали ще е кока-кола или Ар Си, съществото я сгълча: „Мълчи. Гледаме «Ружите».“ Тя предположи, че то говори за цветя, забравяйки, че някога тази дума означаваше нещо друго. Нещо магическо.

Платноходката върху блестящата вода, това беше имала предвид Аманда... защото създанието е било Аманда. Почти беше сигурна, че Скот няма откъде да знае за вълшебния кораб, съществуващ в детската фантазия.

Пред очите ѝ не беше езеро, а пристанище, в което бе закотвен само един плавателен съд, създаден за смели пиратки, които дръзваха да търсят съкровища (и гаджета). А кой беше капитан? Как кой, смелата Аманда Дебушър, разбира се, нима някога много отдавна платноходката не беше най-щастливото творение на нейната фантазия? Някога, преди тя да се превърне в жена, наглед гневна, а всъщност изплашена жена?

„Мълчи. Гледаме «Ружите».“

„О, Аманда!“ — помисли си скръбно Лизи. Това беше езерото, от което всички пиеха, първичната чаша на въображението. Нормално беше всеки да го вижда по свой начин. Това убежище беше версията на Аманда. Пейките обаче си бяха същите, което наведе Лизи на мисълта, че поне те са постоянни в това измерение. Днес на тях бяха насядали двайсет — трийсет души, които унесено се взираха във водата, и приблизително още толкова на брой забулени фигури, които на дневна светлина приличаха на отвратителни насекоми, които гигантски паяци са обвили в копринени паяжини.

Лизи веднага забеляза Аманда, седнала през десетина пейки. Наложил се да мине покрай двама от безмълвните съзерцатели и покрай едно от страшните забулени същества, за да стигне до нея. Седна до сестра си и отново хвана дланите ѝ, по които сега нямаше и дракотина. Аманда също стисна пръстите ѝ — колебливо, но все пак ги стисна. И Лизи беше обзета от странна увереност: Аманда нямаше нужда от втората ѝ глътка, а сега не бе необходимо да я увещава за лековитото топване в езерото. Аманда наистина желаше да се върне тук. Очаквала беше да я спасят като спящата красавица от приказката... или като смела пиратка, хвърлена в мрачна тъмница. Колко ли от онези

незабулени хора очакваха избавлението? Лизи виждаше наглед спокойните им лица и отнесените погледи, но дали някои от тях не крещяха безгласно за помощ, надявайки се някой да им покаже пътя към дома? Лизи, която можеше — навярно — да помогне само на сестра си, потрепери.

— Аманда, сега се връщаме, но трябва да ми съдействаш.

Сестра ѝ не реагира. После, много тихо и много слабо, сякаш в просъница, произнесе:

— Ли-изи? Пи ли от онзи... гаден пунш?

Лизи прихна, въпреки че не ѝ беше до смях.

— Съвсем малко, от учтивост. Погледни ме.

— Не мога. Имам очи само за „Ружите“. Ще стана пиратка... ще плавам... — Гласът ѝ постепенно заглъхваше. — ... по седемте морета... съкровището... островите на човекоядците...

— Беше наужким. — Лизи беше отблъсната от остротата в собствения си глас — все едно се канеше да посече пеленаче, което мирно и кротко си лежи на тревата и не прави зло никому. Не е ли точно това детската мечта? — Всичко, което виждаш, е нереално. То е просто, бума.

— Скот ми каза, че ще се опиташ да дойдеш тук. Че ако някога имам нужда от теб, ще се опиташ да дойдеш.

Думите на Манда я изненадаха — изненадаха и нараниха.

— Кога, Манда? Кога ти го каза?

— Скот обичаше това място. — Аманда тежко въздъхна.

— Викаше му „Булна лула“ или нещо подобно. Казваше, че е лесно да го обикнеш. Прекалено лесно.

— Но кога ти го каза, Манда, кога? — Идваше ѝ да разтърси сестра си.

Аманда сякаш положи огромни усилия да си спомни... и лицето ѝ се озари от усмивка.

— Последния път, — когато се прободох. Скот ме накара да се върна. Каза... че ще ви е мъчно за мен.

Едва сега на Лизи ѝ просветна. Твърде късно, за да е от значение, разбира се, но все пак се радваше, че го е прозряла. Защо Скот не беше обелвал и дума пред жена си? Защото е знаел, че малката Лизи изпитва ужас от Бумна луна и съществата — по-специално едно от тях — които

живеят тук. Да. Защото е чувствал, че когато му дойде времето, тя ще открие това място? Да, да!

Аманда отново се взираше в платноходката, закотвена в пристанището, което беше нейната версия на езерото на Скот. Лизи я разтърси за раменете.

— Нуждая се от помощта ти, Манда. Преследва ме луд, който иска да ме нарани, и ти ми трябваш, за да му попреча. Нуждая се от теб сега!

Аманда се извърна и я погледна с почти комична смесица от удивление и объркване. На по-долната скамейка една жена с кафтан, която държеше снимката на усмихнато дете без предно зъбче, се обърна и заговори бавно и привлечено:

— Мълчете... Докато... Мисля... Защо... Го... Направих...

— Гледай си работата, жено — бодро ѝ нареди Лизи и пак се обърна към Аманда. С облекчение откри, че сестра ѝ продължава да я гледа.

— Лизи, кой...

— Един побъркан, който се пръкна заради проклетите материали на Скот. Само дето сега аз съм му на мушката. Тази сутрин ме нарани и отново ще го направи, ако аз... ако ние не... — Аманда пак зяпаше платноходката и Лизи здраво хвана главата ѝ, за да се гледат в очите.

— Слушай внимателно, дангалачке.

— Не ми викай дан...

— Ако ме слушаш, няма. Нали знаеш каква кола карам? Беемвето ми?

— Да, Лизи, но...

Погледът на Аманда все още беше вперен във водата. Лизи се изкуши отново да завърти главата ѝ, но интуицията ѝ подсказа, че в най-добрия случай това ще бъде временно решение. Ако сериозно възнамеряваше да измъкне Аманда оттук, трябваше да използва своя глас, своята воля, и то, защото Аманда искаше същото.

— Манда, този тип... Боя се, че може да ми причини нещо по-страшно. Боя се, че ако не ми помогнеш, съществува вероятност той да ме убие.

Аманда я погледна с изумление:

— Да те убие?

— Да. Да. Обещавам да ти обясня всичко, но не тук. Ако се застоим на тази пейка, до края на живота си ще гледаме „Ружите“. — Лизи не мислеше, че преувеличава. Усещаше притегателната сила на това място, усещаше как то иска да го гледат. Поддадеше ли се на зова му, двайсет години щяха да минат като двайсет минути и заедно с Манда все щяха да си седят на пейката, чакайки да се качат на кораба, който никога няма да отплава.

— Ще трябва ли да пия оня скапан пунш? Оня... — Челото на Аманда се набръчка в търсене на спомена — ... с-о-оооооооок от бръмбари?

Детинският начин, по който тя проточи думата, изненада Лизи и тя отново прихна, а жената с кафтана и снимката за втори път се обърна към тях. Аманда ѝ напълни душата, като удостои жената с надменен поглед — „Ти кого ша гледаш така, ма?“ — и ѝ показва среден пръст.

— Ще трябва ли, малка Лизи?

— Никакъв пунш повече, никакъв сок от бръмбари, обещавам. Сега мисли за колата ми. Какъв цвят е? Сигурна ли си, че си спомняш?

— Бежов. — Аманда леко сви устни и лицето ѝ придоби израза „Ще Ти Го Кажа Откровено, Защото Сме От Една Рода, Пък Ти Ако Щеш Го Чуй.“ Лизи беше очарована. — Когато я купуваше, ти казах, че няма друг цвят, на който мръсотията да личи повече, но кой да ме слуша?

— Помниш ли стикера на задната броня?

— Някакъв майтап за Господ, ако не се лъжа. Рано или късно някой превъртял християнски активист ще го отлепи и ще украси беемвето с някоя и друга драскотина, за да го помниш с добро.

От по-горните пейки прозвуча мъжки глас, изпълнен с неодобрение:

— Ако се налага да говорите. Идете. Другаде.

Лизи дори не си направи труда да се обърне.

— Надписът на стикера гласи: „С ГАЗ ДО ДУПКА КАРАМ, БОЖЕ, ЗАПАЗИ МЕ, АКО МОЖЕ.“ Сега искам да затвориш очи и да си представиш колата ми. Започни със задната част и виж стикера. Беемвето е под един дъб. Листата на дъба се полюшват, защото е ветровито и сянката се мести. Справяш ли се?

— Да-а... Май става... — Аманда за последен път надзърна през притворените си клепачи към закотвения кораб. — Щом ще ти помогна... въпреки че не разбирам какво общо има това със Скот. Минаха повече от две години, откак умря..., въпреки че... май ми каза нещо за жълтото плетено одеяло на баба, което искаше да ти предам... Не го направих, разбира се. Толкова много неща съм забравила от онези времена... нарочно, предполагам.

— Кой времена? Кой времена, Манда?

Аманда изглежда сестра си така, сякаш беше малоумна.

— Времената, когато се пробождах. След последния път, когато се опитах да си изтръгна пъпа, дойдохме тук. — Аманда заби пръст в бузата си. — Ставаше дума за нечия история. За твоята история, историята на Лизи. И за одеялото — само дето му викаше „афган“. Дали не ми каза, че това е гума? Или бомба? Или пума? Кома? Може би съм сънувала.

Тази неочаквана информация потресе Лизи, но не я извади от релси. Ако имаше намерение да измъкне Аманда — и себе си — оттук, трябваше да действа сега.

— Манда, не мисли за това. Затвори очи и си представи колата ми, по дяволите, с всяка подробност, за която се сещаш. Аз имам грижата за останалото.

„Или поне така се надявам“ — помисли си Лизи. Щом видя, че Аманда затвори очи, тя също затвори своите и здраво стисна ръцете на сестра си. Сега разбираше онази потребност толкова ясно да запамети разположението на колата — за да се пренесат на паркинга, а не в стаята на Аманда, където щяха да са под ключ.

Представи си бежовото беемве (Аманда беше права — цветът беше ужасен), после остави тази задача на сестра си. Тя самата се концентрира върху номера — 5761RD — и върху своето *pièce de resistance*: бутилката от „Северен вълк“, изправена на асфалта малко наляво от стикера със смахнатия надпис. Струваше и се, че всичко е както трябва, обаче наситеният с ухания въздух си беше същият и тихото плющение беше породено от лекия бриз, който опъваше платната на „Ружите“. Още усещаше хладния допир на каменната пейка.

„Ами ако този път не успея да се върна?“ — запита се и в нея се надигна паника.

Изведнъж, сякаш някъде много отдалеч, тя чу как Аманда гневно си мърмори под носа:

— Да му се не види, забравих оная тъпа физиономия върху номера.

— Миг по-късно плющенето на платната се сля с бръмченето на косачката, после остана само нейният монотонен звук, който беше доста приглушен, защото...

Лизи отвори очи. С Аманда стояха на паркинга зад беемвето. Стиснала здраво очи, дълбоко съсредоточена, Аманда не пускаше ръцете ѝ. Върху челото ѝ се беше вдълбала бръчка. Още носеше тъмозелената пижама без копчета, но беше боса и Лизи разбра, че когато дежурната сестра излезе на двора, където беше оставила Аманда Дебушър и Лиза Ландън, ще завари само два празни стола, две чаши с безалкохолен пунш, два чехъла и чифт маратонки с чорапки, пъхнати в тях.

Тогава — и това „тогава“ съвсем не беше далеч — сестрата щеше да вдигне тревога.

Откъм Касъл Рок и Ню Хемпшър изтрещя гръмотевица.

Наближаваше лятна буря.

— Аманда! — извика Лизи и отново изпита страх: ами ако Аманда отвори очи и в тях има само океан от пустота?

Но погледът на Аманда, макар и малко разсеян, беше на човек в пълно съзнание. Тя огледа паркинга, беемвето, Лизи и босите си крака.

— Престани да ми стискаш ръцете, Лизи — промърмори. — Адски боли. И намери някакви дрехи. Идиотската пижама е направо прозрачна, а не нося пликчета, камо ли сутиен.

— Добре, добре. — Лизи панически опипа предния джоб на широките си панталони. Въздъхна облекчено, когато откри, че портфейлът ѝ е на мястото си, но спокойствието ѝ не трая дълго. Дистанционното за колата, което беше пъхнала в другия джоб — винаги го прибираще там — го нямаше. Не беше преминало с нея. Значи или бе останало във вътрешния двор до маратонките, или...

— Лизи! — извика Аманда и я улови за ръката.

— Какво? Какво? — Лизи се обърна, но доколкото можеше да прецени, още бяха сами на паркинга.

— Будна съм! Не е за вярване! — пресипнало изрече Аманда и се просълзи.

— Да. — Лизи не сдържа усмивката си, въпреки че мисълта за дистанционното я тормозеше. — Наистина не е за вярване.

— Отивам да си взема дрехите! — Аманда се запъти към сградата и Лизи едва успя да я сграбчи за ръката. За човек, който е бил в състояние на кататония допреди две минути, Манда беше жизнена като подскачаща пъстърва по залез слънце.

— Зарежи дрехите. — Появиш ли се в „Грийнлон“, гарантирам, че нощта ще я прекараш там. Това ли искаш?

— Не!

— Добре, защото си ми необходима. За съжаление май ще трябва да пътуваме с междуградския автобус.

— Искаш от мен да се кача на автобус, при положение, че изглеждам като някаква шибана танцьорка на пилон? — Аманда почти пищеше.

— Няма как да отключи колата! Дистанционното е останало или на двора, или на една от онези пейки... Спомняш ли си пейките?

Аманда кимна, после попита:

— Ти не държеше ли резервен ключ в магнитна кутийка под задната броня на стария лексус? Чийто цвят, между другото, по-добре пасваше на тукашния климат.

Лизи отмина хапливата забележка. Скот ѝ беше подарил магнитната кутийка за един рожден ден преди пет или шест години и когато тя замени лексуса с беемвето, машинално пхна ключа в кутийката, която, ако не беше паднала, още би трябвало да си стои под задната броня. Опря се на коляно и опипом затърси кутийката. Тъкмо беше почнала да се отчайва, пръстите ѝ се натъкнаха на магнита.

— Аманда, обичам те. Ти си гениална!

— Никак даже — заяви Аманда — държеше се високомерно, доколкото бе възможно за жена с прозирна тъмнозелена пижама. — По-голяма съм от теб, нищо повече. А сега може ли да се кача в колата, защото дори на сянка асфалтът пари?

— Разбира се. — Лизи отключи беемвето. — Да тръгваме, само че... Божичко, как мразя...

— Какво? — заядливо попита Аманда с онзи тон, който означаваше: „Какво има пък сега?“

— Нищо. Уф, добре, де... спомних си нещо, което татко ми каза, след като взех шофьорска книжка. Един ден карах цяла тумба

приятели на плажа в Уайтс и... помниш Уайтс, нали? — Лизи даде на заден ход. Светът наоколо тънеше в безметежно спокойствие, което ѝ беше добре дошло.

Аманда изсумтя и закопча предпазния колан, като пазеше наранените си ръце.

— Плаж! Ха! Нищо и никаква чакълена яма, в която по една случайност проби студен извор. — Гласът ѝ се изпълни с копнеж. — Не може да се сравнява с пясъка на Южняка.

— Така ли го нарече? — Лизи не можа да удържи любопитството си. Беше спряла на изхода на паркинга и чакаше да се отвори пролука в трафика, за да направи ляв завой по Минот Авеню в посока Касъл Рок. Движението беше натоварено и тя се пребори с импулса да завие надясно, за да се махне оттук.

— Разбира се — тросна се Аманда. — „Ружите“ винаги акостираше в Южняка за удоволствия. Там пиратките срещнаха своите гаджета. Не си ли спомняш?

— Върти ми се нещо в главата — отвърна Лизи, чудейки се дали няма да ги преследват с полицейска кола, когато разберат, че двете с Аманда са изчезнали. Навярно не. Не биваше да плашат пациентите. Използва пролука в движението, за да излезе на платното, навличайки си гнева на някакъв нетърпелив шофьор, който намали скоростта, за да я пропусне.

Аманда показа на водача — вероятно мъж, вероятно с бейзболна шапка и сто на сто брадясал — два средни пръста.

— Страхотна техника — подхвърли Лизи. — Ще си навлечеш я изнасилване, я убийство.

Аманда лукаво забели очи.

— Големи приказки, голямо нещо. Какво ти каза Денди? Бас държа, че е изръсил някаква глупост.

— Видя ме да слизам боса от стария понтиак и заяви, че шофирането в босоного състояние е престъпление в щата Мейн.

Аманда издаде нисък, хриплив звук и Лизи помисли, че сестра ѝ може би плаче или се опитва да заплаче. Когато осъзна, че Аманда се киска и тя се усмихна, най-вече, защото забеляза отбивката за околоръстен път номер 202, който щеше да ѝ спести големите задръствания.

— Какъв глупчо ми беше той! — Аманда се заливаше от смях. — Какъв симпатяга беше старият му глупак! Татко-шматко Дейв Дебушър! Размекнат мозък! Знаеш ли какво ми каза веднъж?

— Не, какво?

— Плюнни, ако искаш да ти кажа.

Лизи отвори прозореца, изплю се и обърса все още леко подутата си долна устна с опакото на дланта си.

— Какво ти каза, Манда?

— Че ако целуна с отворена уста момче, ще забременея.

— Айде, бе! Не може да бъде!

— Може, може и това не е всичко.

— Какво още?

— Той си вярваше!

Сега и двете избухнаха в смях.

ХІІІ. ЛИЗИ И АМАНДА (СЕСТРИ)

1.

Сега, когато измъкна Аманда, Лизи не беше сигурна какво да прави. До „Грийнлон“ всички стъпки изглеждаха ясни, но докато приближаваха Касъл Рок и купестите буреносни облаци се трупаха над Ню Хемпшър, нищо не изглеждаше ясно. Току-що беше отвлякла от престижна лудница в Централен Мейн сестра си, която според всички страдеше от психично разстройство.

Обаче Аманда въобще не изглеждаше луда и страхът на Лизи, че тя може да се върне в предишното си състояние, бързо се разсея. От години не я беше виждала толкова... „в час“. След като научи за случилото се между Лизи и Джим — Зак — Дули, тя заяви:

— Да обобщим. Ръкописите на Скот може да са били главната причина за появата му, но сега е по петите ти, защото е типичният луд, на когото му става, когато наранява жени. Като онзи ненормалник Радър в Уичита.

Лизи кимна. Не я беше изнасилил, но определено беше сексуално възбуден. Изуми я сбитата и точна оценка, която Аманда даде на ситуацията, и особено сравнението с Радър — самата тя не би могла да си спомни името му! Възрастта на Манда ѝ даваше известно предимство, разбира се, но все пак бистротата на ума ѝ беше поразителна.

Край шосето изникна табела с надпис „Касъл Рок — 15“. Когато я подминаха, слънцето се скри зад навъсените облаци. Аманда отново заговори, този път по-тихо:

— Смяташ да го изпревариш, нали? Да го убиеш и да пренесеш трупа в онзи, другия свят. — В далечината изтрещя гръм. Лизи чакаше. „За пръв път разговаряме като сестри. — помисли си. — За пръв път.“

— Защо, Лизи? Като изключим, че можеш да го направиш?

— Той ме нарани. Унизи ме. — Усещаше, че говори, сякаш не е на себе си, но сега трябваше да е пряма. — И още нещо, скъпа — следващия път, когато реши да се ебава с мен, ще му е за последно!

Аманда се взираше в шосето, скръстила ръце върху плоската си гръд. Най-сетне проговори, но като че ли на себе си:

— Ти от началото до края му беше опора.

Лизи озадачено я изглежда.

— Какво каза?

— Опора на Скот. И той го знаеше. — Аманда вдигна ръка и погледна червения си белег. После извърна очи към Лизи. — Убий го — каза със смразяващо безразличие. — Все ми е едно.

2.

Лизи преглътна.

— Виж, Манда, нямам ясен план. Действам на автопилот.

— О, не на мене тия! — извика Аманда почти закачливо. — Оставила си съобщения, че ще го чакаш в кабинета на Скот довечера в осем — едно на телефонния секретар и друго при онзи питсбъргски професор, в случай че Дули му се обади. Възнамеряваш да го убиеш — отлично. Даде шанс на ченгетата, нали? — Аманда не даде възможност на Лизи да отговори. — Естествено. Онзи тип е минал под носа им и почти ти е отрязал цицата с отварачката!

След завоя Лизи се озова зад поредния клатушкащ се камион. Пътната обстановка беше като в деня, когато с Дарла се връщаха след настаняването на Аманда в лудницата. Удари спирачки и пак се почувства гузна, че кара боса.

— Скот беше силен.

— А-ха. Само дето е използвал цялата си сила, за да оцелее като дете.

— Какво знаеш по този въпрос? — попита Лизи.

— Нищо. Той никога не разправяше за детството си. Мислиш ли, че не ми правеше впечатление? Може би Дарла и Канти не забелязваха, но аз усещах нещо гнило и Скот беше наясно. Знаехме нещичко един за друг, Лизи. Познавахме се по начина, по който се познават двама

души, които не къркат на купон с много пиячка. Мисля, че затова Скот се погрижи за мен. И още нещо.

— Какво?

— По-добре да изпревариш камиона, преди да съм се задушила от газовете.

— Нямам добра видимост.

— Имаш достатъчно добра видимост. Освен това Господ мрази страхливците — още нещо, което хората като нас със Скот прекрасно знаят.

— Манда...

— Изпреварвай! Задушавам се!

— Видимостта наистина...

— Лизи си има гадже! Лизи и Заки на дърво се качили, там се Ц-Е-Л-У...

— Дангалачке, гадна си като повръщано.

— Цуни-гуни по муцуни, по дупето, малка Лизи на полето... — Аманда се смееше.

— Ако нещо изскочи от насрещното платно...

— Първо идва любовта, после идва бракът, първо идва Лизи...

Без да се замисля за евентуалните последици, Лизи даде газ до дупка. Тъкмо когато се изравни с камиона, на отсрещното платно видя друг, който бързо приближаваше.

— Мамка му, искам да се надрусам, сега вече загазихме — изкрещя Аманда. Вече не се кикотеше хрипливо, а се смееше гръмогласно. Лизи също се смееше.

— Дай му да разбере, Лизи!

Беемвето се стрелна напред и се озова обратно на платното си, преди фаталния сблъсък. „Дарла — помисли си Лизи — досега да е надала писъци до възбог.“

— Е — обърна се тя към сестра си, — доволна ли си?

— Да — отговори Аманда, хвана ръката ѝ и я замилва, докато Лизи не отпусна мъртвешката си хватка около волана. — Радвам се, че съм тук, радвам се, че дойде да ме прибереш. Нещо в мен ме подтикваше да остана, от друга страна, ми беше... как да го обясня... мъчно, че не съм си вкъщи. И страшно, че много скоро ще ми е безразлично. Благодаря, Лизи.

— Благодаря на Скот. Той е знаел, че ще се нуждаеш от помощ.

— Знаел е същото и за теб. И е знаел — готова съм да се обзаложа, — че само една от сестрите ти е толкова побъркана, за да ти помогне.

Лизи отклони поглед от пътя, за да погледне Аманда в очите.

— Приказвахте ли си със Скот за мен? Говорехте ли си за мен, когато бяхте там?

— Говорехме си. Не помня дали е било тук или там, и не мисля, че има някакво значение. Споделяхме си колко много те обичаме.

Лизи не можа да отговори. Сърцето ѝ преливаше от любов... и скръб. Идваше ѝ да заплаче, но тогава нямаше да вижда пътя. Край на сълзите. Само дето подозираше, че в бъдеще ще има още.

3.

Известно време пътуваха в мълчание. След като отминаха къмпинга „Пигуокит“, шосето опустя. Небето още беше синьо, но трупациите се облаци скриваха слънцето — беше светло, но нямаше сенки, което създаваше странно усещане. След малко Аманда заговори с несвойствена за нея вежливост:

— Щеше ли да се върнеш за мен, ако не ти трябваше съучастник?

Лизи внимателно обмисли отговора си.

— Ще ми се да вярвам.

Аманда целуна нежно дланта ѝ и я постави обратно на волана.

— И на мен ми се ще да вярвам. Особено място е Южнякът. Реален е като този свят и е по-хубав от всичко на този свят, когато си там. Но когато си тук... — Аманда сви рамене и на Лизи ѝ се стори, че движението изразява копнеж. — Тогава е само мечта, изтъкана от лунен лъч.

Лизи си спомни как лежеше до Скот в „Еленовите рога“ и наблюдаваше как луната се опитва да пробие облаците. Слушаше разказа му и го последва. Последва.

— Как го наричаше Скот?

— Бумна луна.

— Поне бях близо, а?

— Беше.

— Според мен повечето деца имат място, където се крият, когато са уплашени, самотни или просто им е скучно. Наричат го „царството“, „приказната земя“, или „Бумна луна“ ако са с богато въображение и са го измислили специално за себе си. Когато пораснат, повечето го забравят. Малцината талантиливи като Скот обуздават мечтите си като коне и ги яхват.

— Ти самата беше много талантилива. Нали ти измисли Южняка? Момичетата от квартала години наред играха на пиратки. Няма да се изненадам, ако на Сабатъс Роуд още има момичета, които продължават традицията.

Аманда се засмя и поклати глава:

— На хора като мен не е съдено да прехвърлят мост между двата свята. Въображението ми ме вкара в беля, нищо повече.

— Манда, не е вярно...

— Напротив. Лудниците са пълни с такива като мен. Ние сме подвластни на мечтите си, а не те на нас. Яхват ни, подкарват ни с камшици — о, не можеш да си представиш как обичаме тези камшици! — и ние тичаме ли, тичаме, но тъпчем на едно място..., защото корабът... никога не опъва платна... и никога не вдига котва.

Лизи рискува и отново я погледна. По страните ѝ се стичаха сълзи. Може би сълзите не мокреха онези каменни пейки, но да, тук бяха реални — по един покъртително човешки начин.

— Знаех, че ще отида — продължи Аманда. — Докато бяхме в кабинета на Скот... Докато записвах поредното безсмислено число в онзи глупав бележник, знаех...

— Онзи глупав бележник се оказа ключът — прекъсна я Лизи. Спомни си, че в него „РУЖИТЕ“, както и „mein gott“ бяха написани с печатни букви... нещо като писмо в бутилка. Или като друга бума: „Лизи, тук съм, ела да ме потърсиш, моля те.“

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Ама че абсурд. Нали знаеш, Скот ми подари цял куп бележници за рождения ми ден.

— Така ли?

— Да, в годината, преди да умре. Каза, че може да ми потрябват. — Аманда се усмихна горчиво. — Май един от тях наистина свърши работа.

— Да — каза Лизи, чудейки се дали *mein gott* беше написано на гърба на всички останали с малки черни буквички под търговската марка. Може би някой ден щеше да провери. Ако с Аманда се измъкнеха живи от тази каша, разбира се.

4.

Когато Лизи намали скоростта в центъра на Касъл Рок, канейки се да завие към полицейския участък, Аманда я хвана за ръката и я попита какво, за бога, си мисли, че прави. Изслуша отговора на сестра си с нарастващо удивление, после язвително попита:

— И какво да правя, докато даваш показания и попълваш формуляри? Да седя в чакалнята по пижама и всички да ми зяпат циците и катеричката? Или да остана в колата и да слушам радио? А ти как ще обясниш босите си крака? Ами ако от „Грийнлон“ вече са телефонирали на шерифа да държи под око вдовицата на писателя, която е отишла на свиждане в Имението на откачалниците и е зачезнала със сестричката си?

Лизи беше сащисана, както би се изразил *далеч-несвършеният-й-баща*. Тъй като дотолкова се бе съсредоточила върху проблемите, свързани с измъкването на Аманда от „Приказната земя“, и с Джим Дули, съвсем беше забравила как изглежда; да не говорим за възможните последствия от Голямото бягство. Беемвето се намираше пред тухлената сграда на полицейския участък, притиснато от патрулна кола отляво и форд седан с надпис „Шериф — Касъл Каунти“ отдясно. Лизи определено започваше да се чувства клаустрофобично. Заглавието на едно кънтри парче — „Какво си въобразявах“ — изникна в съзнанието ѝ.

Пълна нелепост, разбира се — тя не беше беглец, „Грийнлон“ не беше затвор и Аманда не беше затворничка, но босите ѝ крака... Как щеше да обясни защо е боса? И...

„Всъщност нищо не съм си въобразявала, просто изпълнявах рецептата. А сега отгърнах следващата страница на готварската книга и открих, че е празна.“

— Освен това — продължаваше Аманда — трябва да помислим за Дарла и Канта. Сутринта се справи отлично, да не помислиш, че те

критикувам, но...

— Да, мисля си го — прекъсна я Лизи. — И мисля, че имаш право. Бъркотията скоро ще е пълна. Не исках да отидем в къщата ти твърде скоро или да останем там прекалено дълго, защото Дули може да я държи под око...

— Той знае ли за мен?

— Струва ми се, че... — започна Лизи и спря наскоро изречението. Нямаше какво да го увърта. — Сигурна съм, че знае, Манда.

— Все пак не е Карнак Велики. Не може да се намира на две места едновременно.

— Не но не искам да цъфнат ченгетата. Въобще не искам.

— Закарай ни до Вю, Лизи. Нали се сещаш, Прити Вю.

Така жителите на градчето наричаха местността над Касъл Вю и Литъл Кин Понд, където се устройваха пикници. Оттам започваше щатският парк „Касъл Рок“ и пред входа му имаше голям паркинг и дори няколко химически тоалетни. Тъй като беше следобед и се задаваше буря, местността най-вероятно щеше да е безлюдна. Добро място да спреш, да помислиш, да направиш преоценка, да убиеш малко време. Може би Аманда наистина беше гений.

— Да се махнем от главната улица. — Аманда придърпа нагоре пижамата си. — Чувствам се като стриптизьорка в църква.

Лизи даде на заден, като се стараеше да не закачи другите коли. Не искаше да има нищо общо с районния полицейски участък, но беше обзета от абсурдната сигурност, че ще претърпи пътно произшествие, преди да го е оставила зад гърба си. Зави на запад и след десет минути отби край табела с надпис:

ЩАТСКИ ПАРК КАСЪЛ РОК СЪОРЪЖЕНИЯ ЗА ПИКНИК И
ОТДИХ

МАЙ — ОКТОМВРИ

ЗАТВАРЯТ ПАРКА ПО ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ

ЗАДИГАНЕТО НА ВАРЕЛИ ЗАБРАНЕНО

СЪС ЗАКОН — ВРЕДНО ЗА ВАШЕТО ЗДРАВЕ

Колата на Лизи беше единственият автомобил на паркинга. В зоната за пикници също нямаше жива душа — дори нито един автостопаджия с раница на гърба, който се кефи на природата — (или на марихуаната). Аманда тръгна към една маса. Ходилата ѝ бяха розови като на дете, дори на приглушената светлина си личеше, че не носи нищо под пижамата.

— Аманда, мислиш ли, че...

— Ако някой се покаже, ще изтичам обратно в колата. — Манда се обърна и ѝ се усмихна ослепително. — Пробвай. Тревата е потайна.

Лизи изтича на пръсти по плочките и стъпи на поляната. Аманда беше права, думата „потайна“ беше идеалният улов от езерото на Скот. Гледката на запад беше радост за очите и сърцето. Черни облаци се кълбяха над назъбените върхове на Уайт Маунтинс и прииждаха към Касъл Рок. Лизи преброи седем тъмни петна, където високите склонове губеха очертанията си зад реките дъждовни завеси. Блестящи светкавици прорязваха вътрешността на тези буреносни „чували“, а между два дори се беше образувала двойна дъга, която се издигаше над връх Кранмор като разнебитена синя амбразура, като някакъв фантастичен мост от вълшебните приказки. Лизи видя как „амбразурата“ се затвори, за да се появи над друг връх, чието название тя не знаеше, и дъгата отново засия. В низината Касъл Лейк се превърна в мръсносива мътилка, а зад него езерото Литъл Кин заприлича на изцъкленото черно око на мъртва гъска. Вятърът беше силен, но необичайно топъл, и развяваше косите ѝ. Лизи разпери ръце, сякаш щеше да полети — не на вълшебно килимче, а с крилете на най-обикновена лятна буря.

— Манда! — извика. — Радвам се, че съм жива!

— И аз — сериозно отговори Аманда и протегна ръце. Вятърът разроши прошарената ѝ коса. Лизи предпазливо склучи пръстите си около нейните, внимавайки да не засегне раните, и усети как някаква стихия се надигна в нея. Изтрещя гръм, топлият вятър зафуча по-яростно, далеч на запад облаците започнаха да нахлуват през древните планински проходи. Аманда и Лизи затанцуваха. Босите им нозе тъпчеха тревата, хванатите им ръце се протягаха към небето.

— Да! — изкрещя Лизи, за да надвика гръмотевиците.

— Какво „да“? — извика Манда, която отново се смееше.

— Да, смятам да го убия!

— Нали и аз това казвам! Ще ти помогна! — изкрещя Аманда.
После дъждът заваля и те хукнаха към колата.

6.

Прибраха се на сушина, преди да се излее първият от многото порои за този следобед. Спестиха си един доста сериозен душ, защото трийсет секунди, след като паднаха първите капки, най-близката маса на петнайсетина метра от тях вече не се виждаше. Дъждът беше студен, в колата беше топло и предното стъкло веднага се замъгли. Лизи включи двигателя и размразяването. Аманда сграбчи клетъчния телефон.

— Време е да се обадя на Дундата — каза тя, използвайки детския прякор на Дарла, който Лизи не бе чувала от много отдавна.

Лизи си погледна часовника, който показваше малко след три. Вероятността Канти и Дарла (някога известна като Дундата — как само мразеше да ѝ викат така!) още да обядват, беше минимална.

— Вече сигурно са поели към Обърн — подхвърли.

— Сигурно. — Аманда преправи гласа си, сякаш говореше на дете. — Затова ще се обадя на Чаша по клетъчния.

Лизи помисли дали да отбележи, че ако не е на „ти“ с новите технологии, вината е на Скот. Че откакто е умрял, тя все повече и повече изостава. Че всички имат дивидита, а тя е далеч дори от мисълта за такава покупка. В крайна сметка каза нещо съвсем друго:

— Ако наречеш Дарла „Дундата“, тя вероятно ще прекъсне, преди да разбере, че си ти.

— Не съм толкова глупава. — Аманда се загледа в дъжда, който бе превърнал предното стъкло на беемвето в стъклена река. — Знаеш ли защо с Канти ѝ викахме така и защо беше толкова подлярско?

— Не.

— Когато беше само на три-четири години, Дарла си имаше любима играчка — червена гумена кукла. Това беше оригиналната Дунда, която сестра ни обичаше безумно. Една студена нощ Дарл взела, че оставила куклата върху радиатора и тя се разтопи. Леле, плешиви Исусе, как вонеше.

Лизи затисна с длани устата си и всячески опита да се удържи, но не успя. Прихна и сополи омазаха пръстите ѝ.

— Колко очарователно, чаят ви е сервиран, мадам.

— В жабката има книжни кърпички — каза Лизи и се изчерви като рак. — Дай ми няколко.

Но при мисълта за Дундата, разтопена върху радиатора, съчетана с най-идиотската и сочна ругатня на баща ѝ — плешиви Исусе — отново почна да се смее, въпреки че не ѝ убягна тъгата, скрита като горчиво-сладка бисерна сълза във веселието ѝ. Тази тъга беше свързана с днешната „да-го-кажем-направо-ще-правиш-каквото-ти-наредя-съкровище“ пораснала Дарла и призракът на детето, което тя беше някога: омацано със сладко, често пъти гневно хлапе, което очевидно имаше нужда от нещо.

— О, я се избърши в кормилото. — Сега самата Аманда отново се смееше и притискаше телефона към корема си. — Май ще се напишкам.

— Ако се напишкаш, пижамата ти ще се разтопи. Подай ми тъпите кърпички.

Аманда още се заливаше от смях, но се подчини.

— Мислиш ли, че ще успееш да се свържеш с нея? — добави Лизи. — В този дъжд?

— Ако телефонът ѝ е включен, ще успея. Тя не го изключва, освен когато с на кино или нещо подобно. Разговаряме с нея почти всеки ден; понякога и по два пъти дневно, когато Мат е на някоя преподавателска оргия. Понякога Меци ѝ телефонира и Дарла ми разправя за какво са си говорили. Напоследък Дарл е единственият член на семейството, с когото Меци би разговаряла. Лизи беше изумена. Досега нямаше представа, че сестрите ѝ обсъждат проблемната дъщеря на Аманда — със сигурност Дарла не беше споменавала нищо. Щеше ѝ се да останат по-дълго на тази тема, но за съжаление сега не беше моментът.

— Какво ще ѝ кажеш, ако тя вдигне?

— Виж сега, горе-долу съм наясно какво ще ѝ кажа, но се боя, че ако го споделя с теб, ще се изгуби нещо от неговата... не знам. Непосредственост. Правдоподобност. Просто искам да ги отдалеча достатъчно, за да не цъфнат тук и...

— ... да ги погълне машината на Макс Силвър ли? — прекъсна я Лизи. По едно или друго време всички сестри Дебушър бяха работили за господин Силвър, който им плащаше по четвърт долар на чувал извадени картофи. После чак до февруари не можеха да си изчистят ноктите от пръстта, набита отдолу.

Аманда я стрелна с поглед и се усмихна:

— Нещо такова. Дарла и Канти могат да бъдат досадни, но ги обичам. Не искам да пострадат, защото са се озовали на погрешното място в погрешното време.

— Аз също — промълви Лизи.

По покрива и предното стъкло затрака градушка, но след малко спря. Дъждът все така се лееше като из ведро.

Аманда я погали по ръката:

— Зная, Малката.

Малката. Не „малка Лизи“, просто Малката. Кога за последно чу това обръщение? Манда беше единственият човек, който понякога я наричаше така.

7.

Аманда се затрудни с избирането на номера заради наранените си длани; веднъж сбърка и трябваше да започне отначало. Втория път се справи, натисна зеления бутон и притисна малката моторола.

Дъждът понамаля и Лизи осъзна, че отново вижда най-близката маса. Колко секунди бяха изминали, откакто Аманда беше натиснала зеления бутон? Отмести поглед от масата към сестра си и въпросително вдигна вежди. Аманда поклати глава, изпъна се на седалката и вдигна десния си показалец, сякаш викаше на келнера в някой модерен ресторант.

— Дарла?... Чуваш ли ме?... Позна ли кой се обажда?... Да! Няма шега! — Изплезе език и се облещи, имитирайки реакцията на Дарла. Изпълнението ѝ си го биваше, макар че беше доста злобничко. Приличаше на участничка в телевизионно състезание, която е победила на последния кръг.

— Да, тя седи до м... Дарла, по-бавно! Първо не можех да говоря, а сега ти не ми даваш думата! Ще ти дам Лизи ей с... — докато

слушаше, Аманда едновременно кимаше и щракаше с пръсти, имитирайки патешка човка: „ква-ква-ква“. — Ъ-хъ, Дарл, ще ѝ кажа. — Тя не закри с длан телефона, вероятно защото искаше Дарла да чуе, че предава съобщението ѝ: — С Канти са заедно, Лизи, но още са на летището. Полетът на Канти е бил отложен заради гръмотевични бури в района на Бостън. Срам и позор! — Аманда вдигна палец и продължи разговора:

— Какъв късмет, че ви хващам навреме, момичета! Вече не съм в „Грийнлон“. С Лизи се намираме в болницата „Акадия“ в Дери..., да, в Дери. Да, съгласна съм, наистина чудо. Знам само, че Лизи ме повика и аз се събудих. Последният ми спомен отпреди това е как вие, момичета, ме карате в болница „Стивънс“. После... в просъница чух как Лизи ме вика. Усещането беше като да се събудиш от дълбока дрямка... и докторите от „Грийнлон“ ме изпратиха тук за изследвания, които сигурно ще струват майка си и баща си...

Тя замълча, изслуша сестра си и отново заговори:

— Да, скъпа, искам да кажа „здрости“ на Канти, сигурна съм, че и Лизи иска, но трябва вече да влизаме, а телефонът няма обхват в клиниката. Ще дойдете, нали? Сигурна съм, че ще бъдете в Дери в седем, най-късно в осем...

В този момент небето отново се продъни и пороят надмина предишния. Купето се изпълни с глухо барабанене. За пръв път Аманда не знаеше какво да прави. Широко отворените ѝ очи бяха пълни с паника. Посочи с пръст мястото, откъдето трополенето се чуваше най-силно, и безгласно произнесе: „Пита какъв е този шум.“

Лизи не се колеба. Изтръгна телефона от ръцете ѝ и го приближи до ухото си. Връзката беше свършена въпреки бурята (или заради нея, кой знае). Чуваше не само обърканите, радостни възгласи на сестрите си, но и съобщенията за полети, отложени поради лошото време.

— Дарла, Лизи е. Аманда е на себе си! Напълно на себе си! Не е ли прекрасно?

— Лизи, не мога да повярвам!

— Око да види, ръка да пипне — каза Лизи. — Домъкни си задника в Акадия, Дери, и се увери сама.

— Ама какъв е този шум? Все едно сте под душа!

— В отсрещната зала се провежда хидротерапия. — Лизи изтърси първото, което ѝ хрумна. „И милион години няма да стигнат

да се обясним после.“ — Шумът е силен, защото са оставили вратата отворена.

За момент се чуваше само плющенето на поройния дъжд.

— Ако Аманда наистина е добре, може би с Канти все пак ще отидем на ресторант. Прегладнели сме, а пътят до Дери е дълъг.

За момент Лизи побесня, после ѝ се дощя да се зашлеви. Колкото по-далеч бяха сестрите ѝ, толкова по-добре, нали? Все пак от заядливия тон на Дарла ѝ се догади. Сигурно това също беше част от връзката „сестри“.

— Ами да, защо не? — отвърна и вдигна палец. Аманда се усмихна и кимна. — Няма къде да избягаме.

„Освен може би в Бумна луна, за да се освободим от трупа на един лунатик. Ако извадим късмет, разбира се. Ако обстоятелствата се стекат в наша полза.“

— Можеш ли да ми дадеш пак Манда? — Дарла отново говореше плачливо, все едно не беше видяла ужасното състояние на Аманда и подозираше, че сестра ѝ разиграва театър. — Канти иска да говори с нея.

— Естествено. — Лизи подаде телефона на Аманда и безгласно произнесе „Кантата“.

Аманда неколкратно увери Канти, че е добре и че да, това е истинско чудо, и не, въобще няма нищо против с Дарла да обядват в Сноу Скуол, и не, определено не било нужно да се отбиват в Касъл Вю, за да ѝ донесат нещо от къщи. Лизи се била погрижила за всичко.

Към края на разговора дъждът спря изведнъж, сякаш Господ завъртя кранчето на небесния си душ. Лизи беше завладяна от необичайна идея: точно така валеше в Бумна луна, кратко и проливно.

„Напуснах я, но не съм далеч от там“ — помисли си и осъзна, че устата ѝ пази непокътнат онзи сладък вкус.

Щом Аманда каза на Кантата, че я обича и приключи разговора, чуден лъч влажна юнска светлина проби облаците и в небето се появи още една дъга, която засия над Касъл Лейк. „Като обещание — помисли см Лизи, — на което искаш да повярваш, но не смееш.“

8.

Монотонният глас на Аманда откъсна Лизи от съзерцанието ѝ на дъгата. Сестра ѝ се беше обадила на „Справки“ за номера на „Грийнлон“ и сега го записваше в долния край на изпотеното предно стъкло.

— Ще остане и след като стъклото изсъхне — укори я Лизи. — Ще трябва да го чистя с препарат. Защо не поиска химикалка, имам в жабката.

— Защото страдам от кататония — отговори Аманда, подавайки ѝ телефона. Лизи само го погледна.

— И на кого трябва да се обадя?

— Не се прави, че не знаеш.

— Аманда...

— Ти трябва да го направиш, Лизи. Нямам понятие с кого да говоря или как си ме вкарала там. — За момент Аманда замълча и заопипва крачолите на пижамата. Небето отново се беше прихлупило и беше мрачно. Дъгата отпреди малко би могла да е сън. — Всъщност имам — най-сетне каза тя. — Не си била ти, а Скот. Той го е уредил. Запазил ми е място.

Лизи само кимна. Не знаеше дали ще успее да отговори, без да се разплаче.

— Кога? След последния път, когато го видях в Южняка ли? Мястото, което Скот наричаше Буйна луна ли?

Лизи не си даде труда да я поправи, само отвърна:

— Разговаря с лекар на име Хю Олбърнес. След, като прегледа картоната ти, Олбърнес се съгласи, че положението ти не е розово и когато ти превъртя последния път, докторът те освидетелства и прие в „Грийнлон“. Нищо ли не си спомняш? Нищичко?

— Не.

Лизи взе телефона и погледна номера върху запотеното стъкло.

— Идея си нямам какво да му кажа, Манда.

— Какво щеше да му каже Скот, Малката?

Отново „Малката“. Внезапно рукна поредният порой — същински потоп, който не трая повече от двацет секунди — и докато дъждът барабанеше по колата, Лизи откри, че си мисли за всички обиколки на мъжа си (Скот ги наричаше „двуколки“), на които го бе придружавала. С изключение на пътуването до Нешвил през 1988 на Лизи ѝ се струваше, че си е изкарвала чудесно. И защо не? Той

казваше на хората онова, което искаха да чуят, а нейната работа беше да се усмихва и да ръкопляска, където трябва. О, да, понякога се налагаше да изрича „благодаря“, когато Скот ѝ изказваше признателност. Понякога той получаваше разни предмети — сувенири, подаръчета за спомен — и нейна задача беше да ги прибира. Понякога хората правеха снимки и понякога това бяха хора като Тони Едингтън — Тоней, чиято работа беше да отразят събитието. Понякога я споменаваха, понякога — не, понякога изписваха името ѝ правилно, понякога — не, а веднъж фигурираше като „приятелката на Скот Ландън“. Чудесно, това я устройваше, защото не беше придиричива, биваше я да мълчи, но не беше като момиченцето от разказа на Саки, моментните импровизации определено не ѝ бяха специалитет, и...

— Слушай, Аманда, ако ми предлагаш да викам духа на Скот, не си познала; тук наистина съм в небрано лозе. Защо просто не се обадиш на доктор Олбърнес да му кажеш, че си добре? — Лизи се опита да ѝ връчи телефона.

Аманда вдигна пред гърдите си обезобразените си ръце в знак на отказ.

— Каквото и да кажа, то няма да го убеди. Аз съм луда. Ти, от друга страна, не само си нормална, ти си вдовицата на известен писател. Тъй че не се май, Лизи. Разкарай доктор Олбърнес от пътя ни. Веднага!

9.

Лизи набра номера и онова, което последва, приличаше почти прекалено много на разговора от онзи муден скучен четвъртък — деня, в който започна да следи спирките на бумата. Отново вдигна Касандра и отново, след като я помолиха да почака, в слушалката зазвуча същата приспивна музика, само че този път Касандра беше едновременно развълнувана и облекчена да я чуе, и каза, че ще я свърже с доктор Олбърнес в дома му.

— Не затваряйте — нареди, после гласът ѝ бе заменен от нещо, което би могло да е стар дискохит на Дона Самър, преди да претърпи музикална лоботомия. „Не затваряйте“ прозвуча зловещо, но фактът,

че Хю Олбърнес си беше вкъщи... обнадеждаваше, нали? Беше светлина в тунела, нали?

„Наясно си, че той можеше да позвъни на ченгетата както от къщи, така и от кабинета. Същото можеше да направи и дежурният лекар в «Грийнлон». И какво ще му кажеш, като се обади? Какво, по дяволите, ще му кажеш?“

Какво щеше да му каже Скот?

Скот щеше да му каже, че реалността е Ралф.

И без съмнение това беше истина.

Лизи се поусмихна на тази мисъл и на появилия се спомен: Скот крачеше в една хотелска стая в... Линкълн? Линкълн, Небраска? По-скоро в Омаха, защото стаята беше хубава, може би дори беше част от апартамент. Той четеше вестник, когато под вратата пъхнаха факс за него. Редакторът му Карсън Форей настояваше за промени в третата чернова на новия му роман. Лизи не си спомняше за кой роман ставаше дума, само че е от последните му произведения, които Скот понякога наричаше „тръпнещите любовни истории на Ландън“. Според Карсън, който беше редактор на Скот от „мъртвия век на другарството“, както би се изразил Денди, случайната среща между двама от героите, които от дваисет години не са се виждали, беше изсмукала от пръстите: „Сюжетът ти се клати яко, момчето ми.“

— Тебе ще те изклатя яко, момчето ми — беше изръмжал яростно Скот, хващайки се за чатала (Онази чаровна непослушна къдрица не беше ли паднала върху челото му точно тогава? Разбира се, че беше.) Преди Лизи да продума, той сграбчи вестника, почти го скъса, докато търсеше последната страница, и ѝ показа статия от рубриката „Този чуден свят“, озаглавена „Куче се връща при стопаните си след тригодишно отсъствие.“ В нея се разказваше за едно коли на име Ралф, което се изгубило, докато стопаните му били на почивка в Порт Шарлот, Флорида. Три години по-късно Ралф изникнал пред семейната къща в Юджийн, Орегон. Бил изпосталял, лапите му били набити и нямал нашийник, но иначе бил добре. Минал по алеята, седнал на верандата и залаял.

— Какво мислиш, че ще каже мосю Карсън Форей, ако реша да опиша това в книга? — попита я Скот и отметна от челото си кичура (който незабавно падна обратно, разбира се). — Мислиш ли, че ще ми прати факс: „Сюжетът ти се клати яко, момчето ми“?

Развеселена от засегнатото му честолюбие и абсурдно затрогната от мисълта за Ралф, който се завръща след толкова много време (и един Господ знае какви приключения), Лизи се съгласи, че е доста вероятно.

Скот дръпна вестника от ръцете ѝ, изглежда яростно снимката на Ралф — същински юнак с нов нашийник, и го захвърли.

— Едно ще ти кажа, Лизи. Ние, романистите, сме в много неизгодна позиция. Реалността е Ралф, който се е завърнал най-неочаквано след три години и никой не знае как. Но един романист не може да опише това, защото сюжетът се клати яко, момчето ми!

Доколкото Лизи си спомняше, след като произнесе тази филипика, Скот седна и пренаписа въпросните страници.

Музиката в слушалката спря.

— Госпожо Ландън, чуваме ли се? — попита Касандра.

— Чуваме се — отвърна Лизи в значително по-спокойно състояние на духа. Скот беше прав. Реалността беше пияница, който си купува лотариен билет и печели приблизително седемдесет милиона долара, после ги разделя с любимата си барманка. Момиченце, което се измъква живо от кладенец в Тексас, след като е било заклещено вътре шест дни. Колежанин в Канкун, който пада от петия етаж и се отървава със счупена китка. Реалността беше Ралф.

— Сега ще ви свържа — каза Касандра.

Чу се двойно изщракване и гласът на Хю Олбърнес — много разтревожен, но не и паникьосан. Хю Албърнес прозвуча в слушалката:

— Госпожо Ландън? Къде сте?

— На път към дома на сестра ми. След двацет минути сме там.

— Аманда е с вас?

— Да. — Лизи беше решила да отговаря на въпросите му, но нищо повече. Донякъде ѝ беше интересно да ги чуе.

— Госпожо Ландън...

— Лизи.

— Лизи, причинихте сериозно безпокойство на много хора в „Грийнлон“, особено на доктор Стайн, дежурния лекар, на сестра Върнел, която отговаря за крилото „Окли“, и на Джош Фелън, който ръководи нашия малък, но обикновено доста експедитивен охранителен отряд.

Лизи реши, че това е едновременно въпрос: „Какво направихте“ и обвинение: „Днес изкарахте ангелите на някои хора!“ — и прецени, че е по-добре да отговори на второто. Кратко. Твърде лесно беше да се оплете в собствените си измишльотини.

— Ами да, много съжалявам, че стана така. Честно. Обаче Аманда настояваше да си тръгнем и да не се обадим на никого в „Грийнлон“, докато не сме се отдалечили достатъчно. При така създадите се обстоятелства реших, че е по-добре да не вървя срещу течението. Такава беше моментната ми преценка.

Аманда енергично размахваше палци пред лицето ѝ, но Лизи не ѝ обръщаше внимание. С Олбърнес не биваше да си позволи и миг разсеяност. Той може и да беше почитател на съпруга ѝ, но Лизи не се и съмняваше, че отлично умее да измъква от хората информация, която те не желаят да споделят.

Олбърнес обаче беше развълнуван.

— Госпожо Ландън... Лизи... сестра ви контактна ли е? Адекватна и контактна?

— Око да види, ръка да пипне. Уверете се сам — каза Лизи и подаде телефона на Аманда, която се притесни, но го пое.

— Внимавай — безгласно изрече Лизи.

10.

— Ало, доктор Олбърнес? — Аманда произнесе думите бавно, но отчетливо. — Да, с нея говорите. — Аманда Дебушър, не грешите. — Бащиното ми име е Жоржет.

— Юли 1946, което значи, че все още не съм на шейсет години. — Имам една дъщеря, казва се Интермецо. Галено — Меци. — Заслуша се и отново заговори: — Джордж Буш... Убедена съм, че този човек страда от комплекс за божественост и е опасен поне колкото Бин Ладен.

— Тя тръсна глава: — Наистина... сега не мога да говоря за това, доктор Олбърнес. Давам ви Лизи. — Подаде телефона на сестра си, търсейки с поглед знак, че се е справила добре... или поне задоволително. Лизи ѝ кимна енергично и Аманда се строполи на седалката като човек, който току-що е участвал в надбягване.

— ... чувате ли ме? — пратцеше клетъчният, когато Лизи го поднесе към ухото си.

— Доктор Олбърнес, пак е Лизи.

— Лизи, какво се случи?

— Ще карам накратко, доктор...

— Хю. Дай да си говорим на „ти“.

Досега Лизи седеше изправена като стрела зад волана. Сега си позволи да се облегне на удобната кожена седалка. Беше я помолил да го нарича Хю, значи отново бяха дружки. Все още се налагаше да внимава, но най-вероятно всичко щеше да бъде наред.

— Бях на свиждане... излязохме на двора... и тя дойде на себе си.

„Куцаше и нашийникът ѝ го нямаше, но иначе беше добре“ — помисли си и сподави нечовешкия смях, който напираше в нея. Над другия край на езерото проблесна ослепителна светкавица. Усещаше, че главата ѝ ще се пръсне.

— За пръв път чувам подобно нещо. — Това не беше въпрос, затова Лизи си замълча. — И как така... хммм... излязохте?

— Извинявай, не чух добре?

— Не ви ли спряха на рецепцията? Кой ви пусна?

„Реалността е Ралф“ — напомни си Лизи. Стараейки се да придаде леко озадачен оттенък на гласа си, тя отговори:

— Никой не е искал от нас да се разпишем или нещо подобно. Всички изглеждаха много заети и ние просто си излязохме.

— А как минахте през вратата?

— Беше отворена.

— Ще... — Албърнес понечи да каже нещо, но замълча.

Лизи го изчака. Беше напълно сигурна, че не е свършил.

— Сестрите са открили ключодържател, чантичка за ключове и чехли. Също и маратонки — добави той.

На Лизи страшно ѝ домъчня за ключодържателя. Не бе разбрала, че е загубила и другите си ключове. Вероятно беше по-добре и Олбърнес да не го разбира.

— Държа резервен ключ в една магнитна кутийка под задната броня на колата си. Що се отнася до ключодържателя... — Лизи се опита поне отчасти да наподоби искрен смях. Не знаеше доколко се

получи, но поне Аманда не пребледня. — Много ще ми е жал да го загубя! Нали не е твърде много, ако помоля да го запазите?

— Разбира се, но трябва да видим госпожица Дебушър. Необходимо е да минем през определени процедури, ако ще я изписваме под твоя опека. — Беше очевидно, че лекарят намира идеята за ужасна, но думите му не съдържаха въпрос. Тя чакаше като на тръни. Над Касъл Рок небето отново беше притъмняло. Задаваше се поредната буря. На Лизи много ѝ се щеше разговорът да е приключил, но търпеливо чакаше. Усещаше, че са достигнали критичната точка.

— Лизи — изрече най-сетне докторът. — Защо със сестра ти си заразахте обувките?

— Честно казано, не знам. Аманда настояваше да се махнем незабавно, да бъдем боси и да оставя ключовете си...

— Последното може да е било заради металния детектор — прекъсна я той. — Макар предвид състоянието ѝ да съм изненадан, че тя дори... както и да е, продължавай.

Лизи откъсна поглед от приближаващата стихия, която сега вилнееше над отсрещните хълмове.

— Помниш ли защо искаше да тръгнем боси, Аманда? — попита тя и подаде телефона на сестра си.

— Не — високо отвърна Аманда и добави: — Помня само, че исках да почувствам тревата. Потайната трева.

— Чу ли? — обърна се Лизи към Олбърнес.

— Че искала да почувства тревата ли?

— Да, и съм убедена, че имаше нещо повече. Аманда беше много настоятелна.

— И ти просто се подчини?

— Тя е по-голямата ми сестра, Хю. Най-голямата ми сестра, ако трябва да съм точна. Освен това бях много развълнувана от завръщането ѝ на планетата Земя, за да мисля трезво.

— Но аз — ние — наистина трябва да я прегледаме, за да се уверим, че действително става дума за пълно възстановяване.

— Удобно ли е да я доведе утре на преглед?

Аманда клатеше глава толкова силно, че косата ѝ се развяваше. Очите ѝ бяха разширени от страх. Лизи също закима.

— Чудесно! — отвърна Олбърнес. Лизи долови неподправеното облекчение в гласа му и се почувства виновна, че го лъже. Някои неща

обаче бяха неизбежни.

— Удобно ми е да дойда в „Грийнлон“ към два следобед, за да се видя с вас двете. Часът устройва ли те?

— Отлично. „Ако още сме живи дотогава.“

— Разбрахме се. Лизи, чудя се дали... В този момент ослепително ярка мълния прорязва облаците точно над тях и поразява нещо от другата страна на шосето. Лизи чу прашенето и усети електричеството във въздуха, както и миризмата на изгоряло. За пръв път ѝ се случваше да е на косъм от смъртта. Размина им се за малко! Писъкът на Аманда се изгуби в чудовищния грохот на гръмотевицата, която последва.

— Какво стана? — изкрещя Олбърнес.

Връзката беше все така добра, но на Лизи ѝ се стори, че разстоянието помежду им се е увеличило многократно. Преди пет години Скот не остави на мира Олбърнес, докато не го склони да се заеме с лечението на Аманда. Изведнъж същият този доктор ѝ се стори далечен и незначителен.

— Гръм и мълнии — спокойно отвърна тя. — Бурята, си я бива, Хю.

— По-добре отбий на банкетата.

— Вече отбих, а сега ще затворя, преди по телефона да ме удари ток или не знам какво още. До утре.

— Крилото „Окли“...

— Да. В два. С Аманда. Благодаря за... — В небето проблесна мълния и Лизи се сви на мястото си. Този път обаче мълнията беше по-слаба и гръмотевицата, която последва, макар и доста силна, не заплашваше да спуга тъпанчетата ѝ. — ... разбирането — заключи Лизи и натисна червения бутон, без да се сбогува. Дъждът не закъсня — небето сякаш я чакаше да довърши разговора си, за да се продъни отново. Всичко побеля. Водните потоци яростно се разбиваха в колата. Не се виждаше предният капак на беемвето, камо ли най-близката пейка.

Аманда я хвана здраво за рамото и Лизи се сети за още едно кънтри парче, в което се пееше, че ако се скапваш от работа, най-вероятно е да свършиш със скапан гръб и мазолести пръсти.

— Няма да се върна там, Лизи, няма!

— Ох! Манда, боли!

Аманда пусна рамото ѝ, но не се отдръпна. Очите ѝ проблесваха налудничаво.

— Не се връщам там.

— Ще се върнеш за разговор с доктор Олбърнес.

— Не...

— Млъкни и ме слушай.

Аманда примигна объркано и се дръпна на своята седалка, ужасена от гнева на Лизи.

— С Дарла, те заведохме там, защото няхахме избор. Ти беше дишаща купчинка, месо, която сере и пикае. И моят мъж, който е знаел какво те чака, се погрижи за теб не в един, а в два свята. Длъжница си ми, Мандичка-Пандичка. Ето защо довечера ще ми помогнеш, а утре ще помогнеш на себе си, и да не съм чула друго освен „Да, Лизи“. Ясна ли съм?

— Да, Лизи — измънка Аманда, погледна наранените си ръце и отново се разплака. — Ами ако ме закарат насила в онази стая? Ако ме заключат и ме карат да правя сухи бани и да пия сок от бръмбари?

— Няма да го направят, защото не могат. Постъпването ти там беше напълно доброволно. С Дарла те представлявахме, тъй като ти беше molto чалната.

Аманда се подсмихна скръбно:

— Скот все това повтаряше. Понякога, сметнеше ли, че някой се надува, казваше, че е molto противен.

— Да. — Силна болка прободеше Лизи. — Спомням си. Така или иначе, сега си добре и това е най-важното. — Хвана ръката ѝ, напомняйки си да внимава. — Утре отиваш в „Грийнлон“, и покоряваш доктор Олбърнес с чара си.

— Ще опитам. Но не, защото съм ти длъжница.

— Така ли?

— А защото те обичам. — Думите на Аманда бяха изпълнени с простишко достойнство. После съвсем тихо тя попита: — Ще дойдеш с мен, нали?

— Разбира се.

— Може би... може би гаджето ти ще ни види сметката и ще си спестя тревогите за „Грийнлон“.

— Предупредих те да не го наричаш така.

Аманда се поусмихна:

— Смятам, че ще успея да го запомня, стига да не ми викаш Мандичка-Пандичка.

Лизи избухна в смях.

— Да тръгваме, а? Дъждът отслабна. И моля те, включи парното. Студено ми е.

Лизи включи парното, даде на заден и зави към пътя:

— Отиваме у вас. Дули най-вероятно не наблюдава къщата ти, ако и там вали толкова проливно, или поне така се надявам. Пък и какво толкова може да види?

— Отиваме у вас, после у нас. Две жени на средна възраст. Какъв повод за тревога би могъл да има?

— Никакъв — отвърна Аманда. — И все пак се радвам, че изпратихме Канта и Дундата за зелен хайвер, а ти?

Лизи също се радваше, макар да знаеше, че ѝ предстоят неприятни обяснения. Излезе на шосето, което беше съвсем пусто. Надяваше се, че по пътя няма да се натъкне на някое дърво, повалено от стихията, но тази възможност съвсем не беше изключена. Гръмотевица изтрещя злоещо.

— Мога да си взема подходящи дрехи — тъкмо казваше Аманда. — Също така във фризера имам кило телешки хамбургери. Ще се размразят бързо в микровълновата. Много съм гладна.

— В моята микровълнова — поправи я Лизи, без да отмества очи от пътя. Засега дъждът беше спрял напълно, но хоризонтът беше забулен от черни облаци. „Черни като шапката на сценичен злодей“ — както би казал Скот, и Лизи беше обзета от познатия болезнен копнеж по него. Копнеж, който само той можеше да удовлетвори, празнота, която само той можеше да запълни.

— Чу ли ме, малка Лизи? — попита Аманда и Лизи чак сега осъзна, че сестра ѝ е говорила на нея. Че ѝ е казала нещо за друго нещо. Преди двацет и четири часа се опасяваше, че Аманда може никога да не проговори, а сега дори не ѝ беше обърнала внимание. Но не беше ли това типично за този грешен свят?

— Не — призна си. — Май не те слушах. Извинявай.

— Винаги си била такава. Отнесена в своя собствен... — Гласът на Аманда заглъхна и тя демонстративно се загледа през стъклото.

— Винаги отнесена в своя незначителен свят ли? — попита Лизи и се усмихна.

— Съжалявам.

— Няма защо.

След като направи завой, Лизи мина в другото платно, за да заобиколи грамаден елов клон, препречващ пътя. Понечи да спре и да го метне на рамо, но реши да остави тази задача на следващия шофьор. Вероятно на следващия шофьор не му се налагаше да се разправя с психопат.

— Ако имаш предвид Бумна луна, при всички положения това не е моят свят. Изглежда, всеки, който го посещава, има своята версия за това място. За какво говореше?

— Че имам нещо, което може да ти свърши работа, ако не си подготвена, де.

Лизи се сепна. За момент отмести очи от пътя, за да погледне сестра си.

— Какво? Какво каза?

— Че имам пистолет — спокойно отговори Аманда.

11.

На прага на вратата, под стряхата на верандата, която го пазеше от дъжда, беше подпрян дълъг бял плик. Първото, което хрумна на Лизи, беше обезпокоителната мисъл, че Дули вече е бил тук. Но на плика, който беше получила, след като откри мъртвата котка на съседите, нямаше нито подател, нито получател. Върху този беше напечатано името на Аманда. Лизи й подаде плика. Аманда го обърна, за да разгледа релефния знак на гърба — „Холмарк“ и с презрение изрече една-единствена дума:

— Чарлс.

В първия момент името не събуди никаква асоциация у Лизи. После си спомни, че някога, преди да започне тази лудост, Аманда си имаше приятел.

„Пръдълъто!“ — помисли си и задавен звук излезе от гърлото й.

— Лизи? — Аманда вдигна въпросително вежди.

— Просто се сетих как двете сестрички ще се бъхтят до Дери. Знам, че не е смешно, но...

— О, ситуацията не е лишена от хумор. Може би това също. —
Аманда отвори плика, извади картичката и я прегледа набързо.

— О. Боже. Мой. Виж. Какво. Изсра този помияр.

— Може ли да вида?

Аманда ѝ подаде картичката. Върху нея беше изобразено усмихнато хлапе с липсващо предно зъбче — представата на Холмарк за нежна мъжественост (огромен размъкнат пуловер, разръфани дънки), което държеше клюмнало цвете. „Божичко, съжалявам!“ гласеше надписът под износените маратонки на малкия калпазанин. Лизи я отвори и прочете следното:

НЕ КРИЯ, ЧЕ БЯХ ЛОШ, И СИ ГО ПРИЗНАВАМ
С ТОВА ТИ КАЗВАМ КОЛКО МНОГО
СЪЖАЛЯВАМ.

ЗНАМ, ЧЕ ТИ Е ГАДНО, ТЪПО, ЖЛЪЧНО.
АЗ ДВОЙНО СТРАДАМ, ЗАДЕТО ТИ Е МЪЧНО!
ИЗЛЕЗ В ГРАДИНАТА СЪС КРАЧКА ЖИВА,
ЦЪФТЯТ ЛИ РОЗИТЕ, ЩЕ БЪДЕШ ТИ
ЩАСТЛИВА!

УСМУХВАЙ СЕ, ЗАЩОТО АКО ДНЕС БОЛИ,
ТО УТРЕ ВСЯКАК ЩАСТИЕТО ЩЕ ТЕ СПОЛЕТИ!
НАКРАЯ ЩЕ ТИ КАЖА: ГОРЕЩО СЕ НАДЯВАМ
ЧЕ И УТРЕ С ТЕБ ПРИЯТЕЛ АЗ ОСТАВАМ!

Най-отдолу пишеше: „Вечно твой приятел (З-винаги! Помни добрите времена!) Чарлс — Чарли Кориво.“

Колкото и да се опитваше, Лизи не се сдържа и избухна в смях. Аманда също се разсмя. Двете стояха на верандата и се смееха. Когато се поуспокоиха, Аманда разтвори пред себе си картичката като молитвеник и тържествено се обърна към подгизналия двор:

— *Мой мили Чарлс, как искам да си тук,
да мога да забия в гъза ти мощен шут.*

Лизи притисна ръце към гърдите си и така неудържимо прихна, че когато се облегна на стената, прозорецът на къщата се разтресе. Сестра ѝ я удостои с надменна усмивка, измарширува надолу по стълбите, нагази в калния двор, изправи феята-покровителка на розовия храст, и измъкна резервия ключ, който беше скрит под фигурката. Докато стоеше приведена, не пропусна възможността да отрие картичката на Чарли Кориво в едно скрито под зелената пижама местенце, където слънце не огрява.

Без да ѝ пука, че може би Джим Дули ги наблюдава от гората, Лизи приседна на верандата, задавяйки се от смях. Може би се беше смяла така един-два пъти със Скот, а може би не. Може би дори и с него не.

12.

На телефонния секретар на Аманда беше оставено само едно съобщение, и то от Дарла, не от Дули. „Лизи — прочувствено възкликваше тя, — не знам какво си правила, какво си струвала, но — да! — на път сме към Дери! Лизи, обичам те! Ти си върхът!“

Лизи чу гласа на Скот: „Лизи, безподобна си“ и смехът ѝ секна.

Оръжието на Аманда се оказа револвер „Патфайндър“ двайсет и втори калибър. Тя го държеше в кутия за обувки на най-горната полица в шкафа в спалнята. Лизи го взе и оръжието легна в ръката ѝ, сякаш бе, правено специално за нея. Успя да завърти барабана само с едно бутване.

— Исусе, Аманда, зареден е.

Изглежда Някой Там Горе се разсърди на Лизи за проявеното неуважение към името Господне, защото небесата се отвориха, за да изляят реки от дъжд. Само миг по-късно по прозорците и олуците шумно затрополи градушка.

— И какво според теб да прави сама жена, ако в дома ѝ проникне изнасилвач? Да насочи незареден револвер към него, викайки „пат-пат“? Би ли ме закопчала? — Аманда, която си беше сложила нови дънки, обърна костеливия си гръб към Лизи. — Опитах и ръцете така ме заболяха, че едва не умрях. Трябвало е да ме топнеш в онова твоє езеро.

— Покорно благодаря, видях се в чудо как да те измъкна оттам и без да те кръщавам — отвърна Лизил и закопча сутиена. — Нали ще си сложиш червената блуза с жълтите цветя? Страшно ти отива.

— С нея шкембето ми се вижда.

— Аманда, ти нямаш шкембе.

— Имам с... — защо, в името на Исус, Мария и ЙоЙо дърводелеца, вадиш патроните?

— За да не си прострелям коляното. — Лизи пхна патроните в джоба на дънките си. — Ще го презаредя по-късно. — Но дали щеше да го насочи срещу Джим Дули и действително да дръпне спусъка... това не знаеше. Може би. Ако успееше да извика спомена за отваращата.

Сериозно смяташ да се отървеш от него. Нали?

Определено да. Той я бе наранил — първи страйк. Беше опасен — втори страйк. Това не беше работа за друг — трети страйк и аут. Продължи да гледа в захлас револвера. Скот беше правил проучвания за раните от огнестрелни оръжия за един свой роман — точно така, „Реликви“. Тогава Лизи беше допуснала грешката да разгърне една папка с ужасяващи снимки. Дотогава не беше осъзнала какъв късмет е извадил Скот в Нешвил. Ако куршумът на Коул беше засегнал ребро...

— Защо не го вземеш с кутията? — попита Аманда и навлече тениска с доста циничен надпис („ЦУНИ МИ ВОНЛИВИЯ ЗАДНИК — СРЕЩА В МОТЪН“) вместо блузата, която Лизи харесваше. — Вътре има още няколко патрона. Можеш да я залепиш с тиксо, докато извадя месото от фризера.

— Откъде го имаш, Манда?

— Чарлс ми го даде. — Аманда се извърна, грабна четка от тоалетката си, застана пред огледалото и яростно я прокара през косата си. — Миналата година.

Лизи прибра в кутията револвера, който толкова приличаше на онзи, с който Герд Алан Коул простреля съпруга ѝ, и се загледа в отражението на сестра си.

— В продължение на четири години спях с него два-три пъти седмично — добави Аманда. — Това е близост. Нали?

— Да.

— Също така четири години му перях гащите, чистех му пърхота, за да не се сипе по тъмните му костюми, и ми се струва, че

тези неща са много по-интимни от чукането. Ти какво мислиш?

— Мисля, че имаш право.

— Да-а — тежко въздъхна Аманда. — Четири години интимност и накрая получавам картичка на „Холмарк“ за отплата. Да ѝ е честит на оная жена.

На Лизи ѝ се пощя да я поздрави. Не, сестра ѝ нямаше нужда от топване в езерото.

— Ще извадя месото от фризера и отиваме у вас. Умирам от глад! — възкликна Аманда.

13.

Слънцето се показва, когато наближиха магазина на Пател. На пътя пред тях се образува дъга като порта към някакъв приказен свят.

— Знаеш ли какво ми се иска за вечеря? — попита Аманда.

— Не, какво?

— От оня мазен сос за хамбургери с индийски подправки. Предполагам, че въкъщи не ти се намира подобно нещо, или греша?

— Намираще се — отвърна Лизи с виновна усмивка. — Но го свърших.

— Я спри при Пател. Ще отскоча да взема.

Лизи спря. Аманда беше настояла да вземе от парите за пазаруване, които държеше в една синя купа в кухнята.

— Какъв да ти взема, Малката?

— Каквото и да е, само да не е със сирене — отвърна Лизи.

XIV. ЛИЗИ И СКОТ (МИЛОМОЕ)

1.

В седем часа и петнайсет минути вечерта Лизи беше обзета от предчувствие. Не ѝ беше за пръв път, случваше се поне за трети: веднъж в Боулинг Грийн, когато влезе в болницата, където беше настанен Скот, след като колабира на прием на факултета по английска литература. И, разбира се, втория път беше сутринта, когато трябваше да пътуват за Нешвил, сутринта, когато счупи стъклената чаша с четките за зъби. Третото предчувствие я връхлетя, когато небето се прочистваше след пролетната буря и прекрасна златна светлина нахлу през разпръсващите се облаци. С Аманда се намираха в кабинета на Скот над обора. Лизи преглеждаше книжата, струпани на голямото му бюро. До този момент най-интересното, което откри, беше пакет с порнографски френски картички, върху който Скот беше надраскал на самозалепващо се листче „Кой ми е изпратил ТОВА???” Кутията от обувки с револвера беше поставена до немигация компютър. Капакът ѝ още беше затворен, обаче Лизи беше срязала тиксото с нокът. Аманда беше отсреща в нишата, където Скот държеше стереоуредбата и системата за домашно кино. Няколко пъти чу сестра си да мърмори недоволно колко безредно са струпани нещата и как Скот въобще е могъл да намира нещо.

В този момент я обзе предчувствието. Затвори чекмеджето, което преглеждаше, и седна на стола, с високата облегалка. Затвори очи и зачака, докато нещо стремглаво препускаше към нея. Нещото се оказа песен. В главата ѝ се включи някакъв виртуален джубокс и зазвуча носовият, но безспорно весел глас на Ханк Уилямс, който пееше: „Сбогом, Джо, настана време, оле-оле-олеле, във кануто ще гребеме...”

— Лизи! — извика Аманда от нишата, където Скот обичаше да седи и да слуша музика или да гледа филми по видеото. Когато не гледаше филми в гостната посред нощ, разбира се. Лизи чу гласа на

професора от Катедрата по английска литература на университета Прат в Боулинг Грийн на стотина километра от Нешвил. „Дето се вика, на една плунка разстояние, госпожа.“

— Елате, колкото е възможно по-скоро — беше й казал професор Мийд по телефона. — Съпругът ви е в тежко състояние. Критично състояние.

„Ивон, любима, оле-оле-оле-ле...“

— Лизи! — извика Аманда, свежа като кукуряк. Кой би повярвал, че само преди осем часа тя нито приемаше, нито предаваше? Не, мадам. Не, почтени ми господине.

„Духовете бяха направили всичко в една нощ — помисли си Лизи. — Хей, духове!“

— Според доктор Янцен хирургическата намеса е наложителна. Процедурата се нарича торакотомия.

„Момчетата се завърнаха от Мексико — помисли си Лизи. — Завърнаха се в Анарийн. Защото Анарийн беше техен дом.“

Кои момчета, ако мога да попитам? Черно-белите момчета. Джеф Бриджис и Тимъти Ботъмс. Момчетата от „Последната прожекция“.

„В този филм винаги е сега и те винаги са млади каза си тя. — Те винаги са млади и Сам Лъвът винаги е мъртъв.“

— Лизи?

Лизи отвори очи и видя сестра си на прага. Очите на Аманда грееха, гласът й беше ведър и, разбира се, държеше касетата с „Последната прожекция“. Лизи почувства... че се е върнала. Почувства, че се е върнала, оле-оле-оле-ле.

И защо беше така? Защото пиенето от езерото си имаше добри страни? Защото понякога донасяш със себе си това, което си взел от онзи свят? Взел или погълнал? Да, да и да.

— Скъпа, добре ли си?

Такава топла загриженост, такава майчинска загриженост беше толкова непривична за Аманда, че Лизи се чувства нереално.

— Отлично — отговори. — Спрях, че да си починат очите ми.

— Може ли да погледам? Намерих я при другите касети на Скот. Повечето са боклуци, но открай време искам да гледам този филм, и все не успявам. Може да ме поразсее.

— Гледай, разбира се. Обаче да те предупредя — сто процента съм сигурна, че по средата записът е изтрит. Касетата е стара.

Аманда разглеждаше снимките на актьорите:

— Джеф Бриджис е като хлапе.

— Така е, наистина — изнурено отвърна Лизи.

— И Бен Джонсън е мъртъв... — Аманда помълча, сетне добави:
— Май ще се откажа. Може да не чуем гадж... може да не чуем идването на Дули.

Лизи махна капака на кутията, извади револвера и се прицели в стълбището към обора:

— Заключих вратата към външното стълбище. Сега това е единственият път дотук. И аз го държа под око.

— Той може да подпали обора. — Аманда започваше да нервничи.

— За какво съм му опечена? — „Освен това — помисли си Лизи — има къде да отида. Докато устата ми още пази този сладък вкус, има къде да отида и едва ли ще представлява проблем да те взема със себе си, Манда.“ Дори след два хамбургера с индийски подправки и две чаши черешов кул ейд прекрасният сладък вкус продължаваше да изпълва устата ѝ.

— Ами добре, щом си сигурна, че няма да те безпокоя...

— Приличам ли ти на човек, който учи за матура? Пускай филма. Аманда се върна в нишата.

— Дано видеото още работи — провикна се. Звучеше като човек, който е открил допотопен грамофон и купчина плочи.

Лизи погледна многобройните чекмеджета на бюрото. Да ги преглежда сега означаваше да се намира на работа. Знаеше, че тук няма почти нищо интересно. Нито в чекмеджетата, нито в картотеките, нито в компютъра. Може би това беше малко съкровище за по-малките инкункси — колекционерите и академиците, които до голяма степен поддържаха своите репутации, като изследваха литературния еквивалент на увит в марля пъп в своите неразбираеми сборници с рецензии; тези амбициозни, теоретизиращи тъпаци, които бяха изгубили връзка с книгите и четенето и които до паметта на века можеха да бълват псевдонаучни глупости. Но истинските коне ги нямаше в обора. Произведенията на Скот Ландън, доставяли радост на обикновения читател — пътници от полетите между Ел Ей и Сидни, пациенти в чакалните, отпускарите, които през дългите дъждовни дни на лятната ваканция разделяха времето си между подреждане на пъзел

и поредния бестселър — всички те бяха публикувани. „Тайната сълза“, излязла месец след неговата кончина, беше последната му книга.

— Не, Лизи — чу шепот и отначало си помисли, че гласът е на Скот, а после — колко шантаво — че е на Стария Ханк. Наистина беше шантаво, защото гласът въобще не беше човешки. Дали не чуваше Доброто мамче, което шепнеше-шепнеше-шепнеше в главата ѝ?

Май ми каза нещо, което искаше да ти предам. Нещо, свързано с роман.

Гласът не беше на баба, въпреки че жълтото плетено одеяло присъстваше в спомена, а на Аманда. Седяха на една от каменните пейки, радваха се на вечния кораб „Ружите“, който винаги е на котва, но никога не отплава. До този момент Лизи не беше осъзнала колко много си приличат гласовете на майка ѝ и на най-голямата ѝ сестра.

Ставаше дума за някакъв роман. Твоят роман. Романът на Лизи.

Действително ли Аманда беше казала това? На Лизи ѝ се струваше, че всичко е било сън и не може да бъде абсолютно сигурна, но да, така беше.

И одеялото. Само че...

— Само че той го наричаше афган — изрече тихо. — Наричаше го афган и казваше, че е бума. Не беше гума, пума или кома — бума.

— Лизи — провикна се Аманда от другото помещение.

— Каза ли нещо?

— Просто разсъждавах, на глас, Манда.

— Нали знаеш кои си говорят сами? — подхвърли Аманда и отново настъпи мълчание, нарушавано само от саундтрака към филма. Лизи си каза, че май си спомня всяка реплика, всеки откъслек пукаща музика.

„Ако си ми оставил роман, Скот, къде е? Готова съм да се обзаложа, че не е тук, в кабинета. Не е и в обора — там има само лъжливи буми като «Айк се завръща».“

Това не беше съвсем вярно. В обора я чакаха поне две истински находки: сребърната лопатка и кедровата кутия на Доброто мамче, пхнатата под бременското легло. С „красотата“ в нея. За това ли говореше Аманда?

Според Лизи — не. В онази кутия имаше роман — техният роман — „Лизи и Скот, сега сме двама“. Кой беше нейният роман и

къде се намираше?

И в тази връзка... къде беше Черният принц на инкунксите?

Нямаше вест от него на телефонния секретар на Аманда, нито тук. Записано бе само съобщение от полицаи Олстън:

„Госпожо Ландън, бурята е причинила доста щети в града, особено в южната част. Някой — може би аз или Дан Боукман — ще наmine у вас при първа възможност. Междувременно ви напомням да заключите вратите и да не пускате непознати. Карайте ги да си свалят шапките или качулките дори ако това означава да се наквасят здравата? Не оставайте без мобилен телефон. Помнете, в случай на нужда, трябва само да натиснете «бързо избиране» и бутон номер едно. Обаждането ви ще бъде прието от полицейския участък.“

— Велико! — беше коментарът на Аманда. — Кръвта ни още няма да е съсирена, когато пристигнат тук. Може би това улесни ДНК-тестовите им.

Лизи не отговори. Нямаше никакво намерение да остави шерифа на Касъл Каунти да се оправя с Джим Дули. Що се отнася до нея, Дули можеше да си пререже гърлото с нейната отварачка.

Лампичката на телефонния секретар в „кабинета“ проблесваше, на екранчето за приети съобщения беше изписана цифрата 1. Лизи натисна „плей“ и чу трисекундно мълчание, тихо поемане на дъх и връзката прекъсна. Можеше да е грешка, хората непрекъснато правеха грешки и затваряха телефона, но тя знаеше истината.

Да. Бил е Дули.

Лизи отново седна на стола, прокара пръст по ръкохватката на патфайндъра, взе го и отвори барабана. Беше съвсем лесно, щом свикнеш. Зареди и пак затвори барабана, който изщрака тихо, но зловещо.

В съседната стая Аманда се смееше на филма. Лизи се поусмихна. Не вярваше, че Скот е планирал това в точния смисъл на думата, той не планираше дори книгите си, колкото и сложни да бяха сюжетите им. „Да измислям сюжета — бе казал той, — ще ми отнеме цялото удоволствие.“ Твърдеше, че за него писането на книга е като да открие в тревата ярко оцветена нишка и да я проследи, за да види докъде ще го отведе. Казваше, че понякога нишката се оказва скъсана и стигаш до под кривата круша. Но понякога — ако си късметлия, ако си смелчага, ако упорстваш — стигаш до истинско съкровище.

Съкровището беше самата книга, а не парите, които получавааш за написването ѝ. Лизи предполагаше, че Роджър Дашмиел и подобните нему няма да го повярват, а разните Удбодевци бяха убедени, че писането е нещо по-величествено, по-възвишено, но тя беше живяла със Скот и му вярваше. Писането на книга беше лов на буми. Това, което Скот никога не ѝ беше казвал (но тя май винаги си го е знаела), беше, че ако нишката не се скъса, тя неизменно води към брега. Към езерото, където всички отиваме, за да утолим жаждата си, да хвърлим мрежите си и понякога да се удавим.

Знаел ли е? Знаел ли е, че това е краят?

Лизи се поизправи и се опита да си спомни: не беше ли я разубедил Скот да не го придружава на лекцията му в Прат, малък, но много престижен университет с хуманитарна насоченост, където за пръв и последен път той бе чел откъси от „Тайната сълза“? Мъжът ѝ бе колабирал на приема след литературното четене. Деветдесет минути по-късно тя летеше към Прат, а един от гостите на приема — сърдечно-съдов хирург, завлечен там от жена си — го оперираше, опитвайки да го спаси или поне да го стабилизира, докато го закарат в по-голяма болница.

„Знаел ли е? Преднамерено ли се е опитал да ми попречи да отида, защото е знаел, че краят му идва?“

Не мислеше, че нещата стоят точно по този начин, обаче, когато професор Мийд ѝ се беше обадил, не разбра ли инстинктивно, че Скот е усещал как нещо се задава? Ако не Дългуча, тогава какво? Затова ли финансовата им документация беше в такъв безупречен ред? Затова ли се беше постарал за бъдещите проблеми на Аманда?

„Мисля, че ще е най-разумно да тръгнете веднага, след като дадете съгласие за хирургическата интервенция“ — беше казал професор Мийд. И Лизи стори точно това: разговаря с някакъв анонимен служител от централната администрация на общинска болница „Боулинг Грийн“. Представи се като съпругата на Скот Ландън и даде съгласие някой си доктор Янцен да извърши торакотомия (едва успя да произнесе думата) и „всички съпътстващи процедури“. После ѝ беше по-лесно с компанията за чартърни полети. Гълфстриймът по-бърз ли беше от лиъра? Отлично, нека бъде Гълфстрийм.

В нишата на Скот, в черно-бялата земя на „Последната прожекция“, където Джеф Бриджис и Тимъти Ботъмс завинаги щяха да си останат момчета, Старият Ханк пееше за храбрия индиански вожд.

Навън въздухът се обагри в червено — също както ставаше преди залез слънце в една митична земя, открита от две уплашени момчета от Пенсилвания.

„Всичко се случи толкова внезапно, госпожо Ландън. Ще ми се да имах отговор на въпросите ви, но нямам. Може би ще научите повече от доктор Янцен.“

Но не би. Доктор Янцен направи торакотомия, но отговорите продължаваха да бъдат неизвестни.

„Не знаех какво е това — помисли си Лизи, докато навън пламналото слънце се спускаше към западните възвишения. — Не знаех какво е торакотомия, не знаех какво се случва... само дето напук на всичко се бях скрила зад пурпурната завеса.“

Докато бяха във въздуха, пилотите уредиха на летището да я чака лимузина. Гълфстриймът се приземи след единайсет и вече минаваше полунощ, когато Лизи пристигна пред малката купчинка от стомана и стъкло, която се наричаше болница. Все още жегата на деня не си беше отишла. Когато шофьорът ѝ отвори вратата, тя си помисли, че ако протегне ръце и ги извие, от тях ще протече вода.

„Да не забравяме и лаещите кучета — изглежда, всяко куче в «Боулинг Грийн» лаеше срещу луната — мили Боже, като говорим за дежа ву, спомням си, че някакъв дядка чистеше пода и две жени седяха в чакалнята — еднояйчни близначки, поне на осемдесет години, че и повече.“

2.

Направо по коридора са двата асансьора, боядисани в сиво-синьо. На статив до тях е поставен надпис „НЕ РАБОТЯТ“. Лизи притваря очи и протяга ръка да се облегне на стената. За миг е напълно сигурна, че ще припадне. И защо не? Струва ѝ се, че е прекосила не само пространствените, но и времевите граници. Не е в „Боулинг Грийн“ през 2004, а в Нешвил през 1988. Съпругът ѝ има белодробен проблем от двацет и две калиброва разновидност. Един безумец го

надупчи с куршум и щеше да го убие, ако тя не го беше халосала със сребърната лопатка.

Чака някой да я попита дали е добре, може би дори да я хване и да я подкрепи, че да не падне, но чува само шума от машината, с която чисти старият портиер. И някъде много отдалеч тихия звън на камбанки, който я подсеща за друга камбанка на друго място — тя понякога звъни зад пурпурната завеса, с която Лизи старателно е препречила част от своето минало.

Отваря очи и вижда, че на рецепцията няма никого. Зад прозорчето с надпис „ИНФОРМАЦИЯ“ свети лампичка и Лизи е напълно сигурна, че трябва да има дежурен, но е отишъл някъде, може би до двете нули. Двете възрастни близначки са забили поглед в две на пръв поглед еднакви списания, каквито има във всяка чакалня. Отвъд входната врата лимузината чака, обляна от жълтите светлини, като някаква екзотична риба в океанските дълбини. Зад входната врата спи болницата на едно градче през първия час на новия ден и Лизи осъзнава, че ако не „вдигне патърдия“, както би се изразил Денди, ще ѝ се наложи да се оправя сама. Това не поражда у нея чувства на страх, смут или раздразнение — само дълбока печал. После, когато лети обратно до Мейн, а под краката ѝ се намира урната с праха от тленните останки на съпруга ѝ, тя ще си помисли: „Тогава разбрах, че той няма да живее. Беше стигнал до края. Имах предчувствие. И знаете ли какво? То ме обзе, когато видях табелата до асансьорите. Шибаният надпис «НЕ РАБОТЯТ». Да-а.“

Може да потърси указател за стаите в болницата или да помоли стария портиер да я упъти, но тя не прави нито едното, нито другото. Сигурна е, че ако операцията е приключила, ще намери Скот в реанимацията, а реанимацията се намира на третия етаж. Това интуитивно знание е толкова силно, че едва ли не очаква да види пред стълбището грозничкото вълшебно килимче, ушито от чували за брашно, прашно квадратно парче памучен плат, върху което са щамповани думите „ПЪРВОКАЧЕСТВЕНО БРАШНО «ПИЛСБЪРИ»“. Няма такова нещо, разбира се и когато Лизи вече се е качила на третия етаж, цялото ѝ тяло лепне от пот и сърцето ѝ думка в гърдите. Но на вратата наистина е написано „ОББГ — РЕАНИМАЦИЯ“ и усещането, че това е сън наяве, в който минало и настояще са се съединили в безкраен кръговрат, се засилва.

„Той е в стая 319“ — мисли си тя. Убедена е в това, макар че от последния път, когато съпругът ѝ постъпи в болница, са настъпили големи промени. Най-бият на очи телевизионните монитори пред всяка стая, които показват в червено и зелено цялата информация за състоянието на пациента. Единствените показатели, които Лизи разбира, са пулс и кръвно налягане. О, да, и имената! Тя чете: КОЛВЕТ-ДЖОН, ДЪМБАРТЪН-ЕЙДРИЪН, ТАУСЪН-РИЧАРД, ВАНДЕРВО-ЕЛИЗАБЕТ (Лизи Вандерво, иди го произнеси), ДРЕЙТЪН-ФРАНКЛИН. Тя наближава стая 319 и си казва:

„Сестрата ще излезе с гръб към мел и ще държи поднос за хранене. Ще я стресна, съвсем неволно естествено и тя ще изпусне подноса. Чиниите и чашата за кафе ще останат невредими, те са стари кримки, преживели са какво ли не. Чашата за сок обаче ще се пръсне на хиляди стъклени парченца.“

Но сега е полунощ, не е съмнало, перките на вентилаторите не раздвижват въздуха, а името, изписано на монитора пред стая 319, е ЯНЕС-ТОМАС. Но усещането ѝ за дежа вю я кара да надзърне вътре и да види грамаден мъж, положен на леглото като изхвърлен на брега кит. Следващото ѝ усещане е за пробуждане; Лизи се оглежда наоколо с нарастващи уплаха и удивление, мислейки си: „Какво правя? Лошо ми се пише, че се качих тук на своя глава.“ И тогава се сеща — „ТОРАКОТОМИЯ“. Сеща се за „ВЕДНАГА, ЩОМ ДАДЕТЕ СЪГЛАСИЕТО СИ ЗА ХИРУРГИЧЕСКАТА ИНТЕРВЕНЦИЯ“ и почти вижда словосъчетанието „хирургическа интервенция“, написано с кървави букви, които ей-сега ще се разтекат. Вместо да си тръгне, продължава припряно към ярката светлина в средата на коридора, където трябва да е стаята на сестрите. Ужасна мисъл си пробива път в съзнанието ѝ

(ами ако той вече)

и Лизи я прогонва, пропъжда, отблъсква.

В помещението една сестра, облечена с престилка с щамповани герои от анимационни филмчета, застинала в лудешки подскоци, отбелязва нещо върху няколко болнични картона, наредени пред нея. Друга сестра говори тихо в мъничък микрофон, прикрепен към ревера на по-традиционната ѝ бяла униформа от изкуствена коприна — очевидно диктува данни от монитора пред себе си. Зад тях един дългнест червенокоско с бяла риза се е проснал на сгъваем стол.

Брадичката му опира на гърдите. На облегалката на стола е праметнато тъмно сако. Свалил си е обувките и вратовръзката — Лизи вижда как крайчето и стърчи от джоба на сакоето му. Отпуснал е ръце на скута си. Лизи може и да е имала предчувствие, че Скот няма да излезе жив от общинска болница „Боулинг Грийн“, но не подозира, че гледа доктора, който е оперирал съпруга ѝ, удължавайки живота му достатъчно, че със Скот да си кажат „сбогом“ след двайсет и пет предимно добри — какво ти добри, направо страхотни, години съвместен живот. Преценява, че спящият е около седемнайсетгодишен и най-вероятно е син на някоя от сестрите.

— Извинете — казва и двете сестри подскочат. Тази с мъничкия микрофон записва на лентата едно изумено „о“. На Лизи въобще не ѝ пука. — Казвам се Лиза Ландън и доколкото разбирам, съпругът ми Скот...

— Госпожа Ландън, да. Разбира се. — Говори сестрата с Бъгс Бъни на едната си гърда и Елмър Фъд, който е насочил пушката си към него, докато патокът Дафи ги гледа на другата. — Доктор Янцен ви очаква. Той оказа първа помощ на съпруга ви.

Лизи още не осмисля информацията, може би, защото нямаше време да провери в речника значението на думата „торакотомия“.

— Скот... Той какво... припадна ли? Почина?

— Сигурна съм, че доктор Янцен ще ви съобщи подробности. Той извърши както париетална плевролиза, така и торакотомия.

Плевро-какво? Изглежда по-лесно да каже „да“. Междувременно сестрата, която диктуваше в микрофона, протяга ръка и разтърсва спящия червенокоско. Той примигва и отваря очи, а Лизи разбира, че се е излъгала за възрастта му; вероятно е достатъчно възрастен, за да си поръча алкохол в някой бар, но нали не се опитват да ѝ кажат, че това е човекът, който е оперирал мъжа ѝ? Или да?

— Операцията... — проговаря тя, без да е сигурна към кого точно се обръща. В гласа ѝ прозвучава нотка на отчаяние, но е безсилна да се въздържи. — Беше ли успешна?

За миг сестрата с палавата униформа се поколебава и в очите, които внезапно се отклоняват от нейните, Лизи прочита всичко, от което се страхува. После сестрата я поглежда отново и казва:

— Това е доктор Янцен. Той ви очаква.

3.

След първоначалното объркано примигване Янцен бързо се освестява. Лизи си мисли, че сигурно е типично за лекарите — също за полицаите и пожарникарите. Но не и за писателите. Човек и с ченгел не можеше да му извади дума от устата, преди да е изпил втората си чаша кафе.

Лизи осъзнава, че току-що е помислила за мъжа си в минало време. И цялата настръхна. Следва усещане за лекота, което е едновременно чудесно и ужасно. Сякаш всеки момент ще полети като балон със срязана връв. Ще полети към

(шшшт тихо сега, малка Лизи, шшшт)

някое друго място. Луната, може би. Забива с всичка сила нокти в дланите си, за да не падне.

Междувременно Янцен мърмори нещо на сестрата с палавата униформа. Тя го изслушва и кима:

— И да не забравите да го запишете.

— Преди часовникът на стената да покаже два, ще е готово — уверява, я Янцен.

— По сигурен ли сте, че точно така искате да постъпите? — упорства сестрата.

Лизи си мисли, че какъвто и да е предметът на разговора, медсестрата иска да се увери, че го е разбрала правилно.

— Да — отговаря Янцен, обръща се към Лизи и я пита дали е готова да отидат в изолатора „Олтън“, където е съпругът ѝ.

Тя отговаря утвърдително.

— Добре — казва Янцен. Уморената му усмивка е доста пресилена. — Дано сте с туристически обувки, защото отделението е на петия етаж.

Докато вървят обратно към стълбището, минавайки край ЯНЕС-ТОМАС и ВАНДЕРВО-ЕЛИЗАБЕТ, сестрата с палавата униформа вдига телефона. По-късно Лизи ще узнае, че Янцен ѝ е наредил да се обади, за да изключат системата за изкуствено дишане. В случай, че Скот познае жена си и чуе прощалните ѝ думи. Може би дори да се сбогува с нея, ако Господ му даде последно дъхче, което да излезе от гласните му гънки. По-късно Лизи ще узнае, че свалянето на системата

е довело до съкращаване на живота му с часове или минути, но Янцен е преценил, че си струва, тъй като няколко допълнителни часа не са давали надежда за възстановяване. По-късно Лизи ще узнае, че са настанили Скот в отделение, напомнящо онези, в които изолират чумавите. По-късно.

4.

Докато се изкачват по горещото стълбище, Лизи научава, че Янцен не може да ѝ каже почти нищо за заболяването на Скот, защото науката знае много малко. Торакотомията, обяснява и той, не е лечение, а способ за отстраняване на образуващите се течности; съпътстващите процедури пък били за отстраняване на въздуха, попаднал в кухините на плеврата.

— За левия или за десния дроб говорим, докторе? — пита тя и е потресена от отговора:

— И за двата.

5.

Янцен я пита откога датират оплакванията на Скот и дали се е консултирал с лекар „преди настоящото му заболяване да ескалира“. Лизи отговаря, че Скот не е боледувал. Не е имал оплаквания. Имал хрема през последните десетина дни, кашлял и кихал, но нищо повече. Мислел, че е някаква алергия, но не взимал дори алергозан. Тя добавя, че всяка година през късната пролет и ранното лято имал почти същите симптоми.

— Нямаше ли дълбока кашлица? — пита Янцен, когато приближават площадката на петия етаж. — Дълбока, суха кашлица, типична за пушачите сутрин? Впрочем, съжалявам за асансьорите.

— Няма проблем — отвръща Лизи, мъчейки се да не пуфти. — Както ви казах, той наистина кашляше, но много леко. Едно време пушеше, обаче от години не е запалвал цигара. — Замисля се и продължава: — Вярно, че кашлицата му беше малко по-силна последните няколко дни и веднъж дори ме разбуди посред нощ...

— Снощи ли?

— Да. Но пийна вода и кашлицата престана. — Янцен отваря вратата към поредната тиха болнична зала и Лизи го възпира с ръка: — Слушайте, относно снощното литературно четене... Навремето Скот щеше да издържи пет-шест четения дори с температура четирийсет градуса. Тези времена минаха и заминаха преди пет, може би седем години. Убедена съм, че ако Скот наистина е бил болен, щеше да се обади на доктор Мийд, който е декан на Катедрата по английска литература, и да отмени иди... проклетото четене.

— Госпожо Ландън, съпругът ви буквално изгаряше, когато го приехме, температурата му беше четирийсет и един градуса.

В момента Лизи само ужасено и недоверчиво се взира в доктор Янцен, неговото невдъхващо доверие лице на юноша. След време някои неща ще започнат да ѝ се изясняват, фактите, съчетани със спомени, които не са напълно заличени от паметта ѝ, ще оформят цялостната картина.

Скот пътувал с чартърен полет от Портланд до Бостън, после взел самолет на „Юнайтид“ от Бостън до Кентъки. Един от стюардите на втория полет, който поискал от него автограф, по-късно споделил пред репортер, че господин Ландън кашлял „почти непрекъснато и целият бил почервенял“. „Когато го попитах добре ли е, той ми каза, че било обикновена лятна настинка, щял да вземе два аспирина и да се оправя.“

Фредерик Борънт, студентът последен курс, който го посрещнал на летището, също забелязал кашлицата. Скот го помолил да намерят денонощна аптека, за да си купи антибиотик. „Май ме хваща грип“ — споменал пред Борънт. Борънт отвърнал, че е очаквал сказката с нетърпение, и се зачудил дали Скот ще е в състояние да я изнесе. „Ще се изненадаш“ — отвърнал му Скот.

Борънт наистина бил изненадан. И възхитен. Както повечето присъстващи на четенето. Според „Дейли Нюз“, ежедневника на „Боулинг Грийн“, Скот изнесъл спектакъл, който бил „почти хипнотизиращ“. Прекъсвал четенето само няколко пъти, за да се изкашля учтиво и да пие вода. Часове по-късно Янцен изрази пред Лизи удивлението си от жилавостта на Скот. Тъкмо неговото удивление, съчетано със съобщението, което деканът на факултета по английска литература ѝ предава по телефона, пробива за малко

внимателно поддържаната сдържаност на Лизи. Последното, което Скот казал на Мийд след четенето и преди приема, било: „Можеш ли да се обадиш на жена ми? Кажй й, че ще й се наложи да лети дотук. Кажй й, че съм консумирал пресни плодове след залез слънце. Това е шега помежду ни.“

6.

Съвсем неволно Лизи издава най-големия си страх пред младия доктор Янцен.

— Скот ще умре, нали?

Той се поколебава и внезапно Лизи разбира, че може да е млад, но не е дете.

— Искам да го видите — изрича лекарят след един безкрайно дълъг момент. — Искам и той да ви види. В съзнание е, но не се знае за колко време. Елате с мен.

Върви много бързо. Спира пред отделението на сестрите и дежурният санитар вдига поглед от списанието, което чете — „Съвременна гериатрия“. Янцен разговаря с него. Разговорът се води на нисък глас, но на етажа е много тихо и Лизи съвсем ясно чува как санитарят произнася три думи, които я ужасяват:

— Той я чака.

В другия край на коридора има две затворени врати, върху които с оранжеви букви е написано съобщение:

ИЗОЛАТОР „ОЛТЪН“

ВЛИЗАНЕТО С РАЗРЕШЕНИЕ НА САНИТАР ИЛИ МЕД.
СЕСТРА

СПАЗВАЙТЕ ИЗИСКВАНИЯТА ЗА БЕЗОПАСНОСТ

ЗА ВАШЕ ДОБРО

ЗА ТЯХНО ДОБРО

ПОИСКАЙТЕ МАСКА И РЪКАВИЦИ

Отляво на вратата има умивалник, на който Янцен си измива ръцете и нарежда на Лизи да стори същото. На болничното легло отдясно са струпани маски, запечатани пакети с латексови ръкавици, кашон с надпис „ЗА ВСИЧКИ РАЗМЕРИ“, пълен с жълти калцуни, и спретната купчинка зелени хирургически престилки.

— Изолатор! — възкликва Лизи. — Господи, да не мислите, че мъжът ми е заразен с идиотския щам „Андромеда“!

Янцен го заусуква:

— Смятаме, че съществува вероятност съпругът ви да е прихванал някаква екзотична пневмония, може би дори птичи грип, но каквото и да е, засега усилията ни да установим характера на заболяването са напразни и...

Той не довършва изречението, изглежда, не знае как, затова Лизи му помага:

— И както се казва, то наистина го работи отвсякъде.

— Достатъчно е да си сложите само маска, госпожо, освен ако ръцете ви не са порязани. Не забелязах такова нещо, докато...

— Смятам, че в момента е излишно да се тревожа за ръцете си, а маска не ми трябва. — Лизи бутва вратата, преди Янцен да възрази. — Ако болестта му е била заразна, вече съм я прихванала.

Янцен си слага платнена зелена маска и също влиза в изолатора.

7.

В дъното на коридора има само четири стаи и само един от четирите монитора свети само от една стая долита тихото бръмчене на болнична апаратура и тихото съскане на кислород. Името, изписано на монитора под показателите на ужасно ускорения пулс — 178 — и ужасно ниското кръвно налягане — 79 на 44 — е ЛАНДЪН-СКОТ.

Вратата е открехната. На нея е изобразен оранжев пламък, зачертан с хикс. Отдолу пише с яркочервени букви: БЕЗ ОГЪНЧЕТО НЯМА КАК ДА ПЛАМНЕ ИСКРАТА. Лизи не е писателка и определено не е поетеса, но в това послание тя съзира края на всички неща; това е чертата, която е теглена под брака ѝ, както се тегли черта под сбор. Без огънчето няма как да пламне искрата.

Скот, който беше се сбогувал с нея по обичайния си начин — подвижна „Чао доскив, Лизи“ и наду до дупка стереоуредбата на форда си, предизвиквайки нещо като взрив на ретророка на „Флеймин Грувис“ — сега се взира в нея, а лицето му е млечнобяло. Само в очите му има живот, но те горят като очите на кукумявка, заклещена в комин.

Лежи на хълбок. Апаратът за изкуственото дишане е избутан встрани от леглото, но Лизи вижда гноевидната слуз по тръбата и знае,

(шшшт, малка Лизи)

че в тази зелена бълвоч има бацили или микроби, или и двете, които никой никога няма да идентифицира, дори да разполага с най-добрите електронни микроскопи на света и с всяка база данни на Земята.

— Хей, Лизи...

Едва доловим шепот — „Полъхнал ветрецът под къщния праг“, както би казал Денди — но Лизи го чува и отива при него. От пластмасовата кислородна маска съска въздух. От два пресни разреза на гърдите му стърчат две пластмасови тръбички. Онези, които стърчат от гърба му, изглеждат гротескно големи в сравнение с двете отпред. На Лизи ѝ се струват огромни като тръби на радиатор. Прозрачни са и тя вижда как мътна течност и кървави парченца тъкан се стичат по тях до нещо като куфар на леглото зад Скот. Тук не е Нешвил и това не е куршум двайсет и втори калибър; въпреки че сърцето ѝ крещи в протест, един поглед ѝ стига, за да се убеди, че Скот ще е мъртъв преди изгрев слънце.

— Скот — изрича нежно тя, коленичи до леглото и хваща горещите му длани. — Да му се не види, какви ги надrobi сега?

— Лизи. — Той леко стиска ръката ѝ. Задъхва се и гласът му е хриплив като на паркинга в Нешвил.

Знае точно какво ще каже Скот и се оказва права:

— Толкова ми е горещо, Лизи. Лед... Ще ми донесеш ли?

Лизи поглежда масичката, но на нея няма нищо. Хвърля поглед през рамо към доктора, който я е довел тук, понастоящем маскирания червенокос отмъстител.

— Доктор... — подхваща и разбира, че името му е изхвъркнало от главата ѝ. — Съжалявам, забравих как се казвате.

— Янцен. Не се притеснявайте, госпожо Ландън.

— Може ли малко лед за съпруга ми? Той каза...

— Да, разбира се. Отивам да донеса. — Изчезва на секундата и Лизи осъзнава, че си е търсел повод да ги остави насаме.

Скот отново стисва ръката ѝ.

— Пътник съм — произнася с онзи едва доловим шепот. — Извинявай. Обичам те.

— Скот, не! — вика тя и добавя първото, което ѝ идва наум: — Ледът! Ледът идва!

Скот вдига ръка. Очевидно прави огромно усилие. Дъхът му свисти по-силно от всякога. Горещият му пръст се плъзва по бузата ѝ. Сълзите на Лизи рукват. Тя знае какво трябва да го попита. Паникьосаното гласче в главата ѝ, пазителчето на тайната, което винаги ѝ говори на малка Лизи, ѝ крещи да мълчи, но тя не му обръща внимание. Всяка женитба, която е издържала във времето, има две сърца: тъмно и светло. Ето го отново тяхното тъмно сърце.

Тя се привежда към жегата на смъртта, която се излъчва от Скот. Долавя миризмата на пияната за бръснене и шампоана му. Навежда се, докато устните ѝ не докосват горящото му ухо. Тя шепне в него:

— Отивай, Скот. Отиди до езерото, ако това ще те оправи. Ако докторът се върне и открие леглото празно, ще измисля нещо, това няма значение; отиди при езерото и се лекувай, дявол те взел, направи го заради мен!

— Не мога — прошепва той и почва да се дави немошно, което я кара да се отдръпне. Мисли си, че кашлицата ще го убие, ще го разкъса, но някак си Скот успява да я овладее. И защо? Защото възнамерява да довърши мисълта си. Дори тук, на смъртно легло в izolатора, в един часа през нощта в някакво затънтено градче в Кентъки, Скот иска да се доизкаже. — Няма... да стане.

— Тогава аз ще отида! Само ми помогни!

Но Скот клати глава.

— Лежи на пътеката... към извора. То.

Лизи моментално разбира за какво говори мъжът ѝ. Безпомощно отправя поглед към една от водните чаши, в които петнистото същество понякога може да бъде зърнато. Там или в огледало, или в крайчеца на окото ти. Винаги в среднощна доба. Винаги, когато си отчаян, или страдаш, или и двете. Старото другарче на Скот. Дългучът на Скот.

— С... пи. — Странен шум излиза от неговите разпадащи се дробове. Лизи мисли, че той се задушава, и се пресяга за звънеца, но тогава вижда заядливото пламъче в трескавите му очи и осъзнава, че Скот или се смее, или се опитва да се засмее.

— Спи на... пътеката. То... високо... небето... — Облещва очи към тавана и Лизи е сигурна — той ѝ казва, че то се извисява до

небето.

Скот посяга към кислородната маска на гърдите си, но не може да я вдигне. Лизи му помага, намествайки я пред устата и носа му. Той вдишва дълбоко няколко пъти и ѝ прави знак да свали маската. Лизи се подчинява и за известно време — може би около минута — гласът му е по-силен.

— Прехвърлих се в Бумна луна, докато бях в самолета. — Той говори с детинско удивление. — Никога не бях пробвал подобно нещо. Помислих си, че ще падна, но както винаги се озовах на Хълма на обичаните. Пак отидох от една кабинка... в тоалетните на летището. За последно... точно преди да изляза на сцената. Още си беше там. Стария Фреди. Не беше мръднал.

„Божичко, той дори наричаше по име проклетата твар!“

— Не можах да се добера до езерото, затова хапнах няколко плодчета... обикновено нищо им няма, но...

Не може да довърши. Лизи отново му подава маската.

— Било е твърде късно — проговаря тя, докато Скот вдишва дълбоко. — Било е твърде късно, нали? Изял си ги след залез слънце.

Той кимва.

— Не ти е хрумнало нещо друго.

Ново кимване. Прави ѝ знак да свали маската.

— Но ти си бил здрав по време на четенето! — възкликва тя. — Професор Мийд ми каза, че си бил дяволски велик.

Той се усмихва. Може би е най-тъжната усмивка, която някога е виждала.

— Роса — прошепва той. — Облизах я от листата. Последния път... преди да изляза... помислих си, че може да...

— Че може да е целебна. Като езерото.

Погледът му казва „да“. Очите му не се откъсват от нея.

— И това те е пооправило? За малко?

— Да-а. За малко. Сега... — Той свива рамене в знак на съжаление и извъръща глава. Този път кашлицата е раздираща и Лизи с ужас наблюдава как течността в тръбата се оцветява в червено. Скот се пресяга и отново улавя ръката ѝ.

— Изгубих се в тъмата — шепти той. — Ти ме откри.

— Скот, недей...

Той кимва. Да.

— Видя ме в истинския ми вид. Всичко... — Той прави немощен жест със свободната си ръка, за да покаже, че всичко си е постарому. Усмивва се леко, докато я гледа.

— Дръж се, Скот! Само се дръж! — Той кимва, сякаш най-сетне е разбрал посланието ѝ:

— Изчакай вятърът да се промени.

— Не, Скот, леда! — Друго не ѝ идва наум. — Изчакай леда!

Той казва „мило“. Нарича я „миломое“. След това се чува само съскането на кислорода. Лизи закрива лице с дланите си...

8.

... и ги отдръпна сухи. Хем беше изненадана, хем не. Определено беше облекчена: може би най-накрая беше дошъл краят на скръбта ѝ. Предполагаше, че още много нещо може да се свърши в „кабинета“ — с Аманда едва бяха наченали работата — но ѝ се струваше, че е отбелязала неочакван напредък с разчистването на собствения си шибан живот през последните няколко дни. Докосна гърдата си и почти не усети болка. „Самолечение на най-високо равнище“ — помисли си с усмивка.

В съседната стая Аманда възмутено извика нещо на телевизора:

— Абе, тъпако! Не я ли виждаш тая кучка, че не струва?

Лизи наостри уши и си извади заключението, че Джейси е на път да подмами Сони да се ожени за нея. Филмът беше към края си.

„Трябва да е превъртяла някои места“ — помисли си, но когато зърна падащия мрак през капандурата, разбра, че е сгрешила. Беше седяла зад бюрото и през последния час и половина бе преживяла повторно миналото. Работеше над себе си, както обичаха да казват нюейджърите. И до какъв извод беше стигнала? Че съпругът ѝ е мъртъв, минал и заминал. Нищо повече. Не я чакаше на пътеката в Бумна луна, не седеше на някоя от онези каменни пейки, както го беше заварила веднъж, не беше обвит с покров, от който те полазват тръпки. Скот беше оставил Бумна луна зад гърба си. Като Хък Фин той си беше плюл на петите, за да отпраши към териториите.

От какво се беше разболял последния път? В смъртния му акт като причина за смъртта беше посочена пневмония и на Лизи ѝ беше

все едно. Можеше да пише „Изпохапан до смърт от патки“ — Скот щеше да си е все така мъртъв, но тя не спираше да се чуди. Дали смъртта не беше дошла с цветето, което Скот е откъснал, за да помирише, или някоя буболечка не бе изхвърлила отровата си под кожата му, след като червеното слънце се беше прибрало в своя гръмотевичен дом? Дали е прихванал болестта седмица или месец преди последното четене в Кентъки при някое отскачане до Бумна Луна, или заразата е тиктакала като часовник в продължение на десетилетия? Дали не се е криела в едно-едничко зрънце пръст, попаднала под нокътя му, докато е копаел гроба на брат си? Една-едничка лоша буба, която си е спяла мирно и тихо през годините и най-накрая се е събудила един ден, когато Скот е седял пред компютъра и доволно е щракнал с пръсти, след като е открил интересна дума? Може би — ужасна мисъл, но кой знае — тя самата е донесла заразата след някое от посещенията си; смъртоносен микроорганизъм в точица тичинков прашец, който Скот е вдишал, когато я е целунал.

Ох, мамка му, сега вече плачеше.

Беше видяла неотворено пакетче хартиени носни кърпички в горното ляво чекмедже на бюрото. Извади го, измъкна няколко кърпички и започна да подсушава очите си. Чу как Тимъти Ботъмс крещи в съседната стая:

„Скапанияци, той само метеше!“ и разбра, че времето е направило един от онези подскоци напред, досущ като тромавите подскоци на гарваните. От филма оставаше още само една сцена, в която Сони се връща при жената на треньора. По-възрастната му любовница. След нея почват да текат финалните надписи.

Телефонът на бюрото нададе кратко „дзън“. Лизи знаеше какво означава това със същата сигурност, с която знаеше какво иска да каже Скот с въртеливия жест по време на последния им разговор; жестът, който означаваше „Всичко си е постарому“.

Телефонът нямаше сигнал, кабелите бяха прерязани или изтръгнати. Дули беше тук. Черният принц на инкунксите беше дошъл за нея.

XV. ЛИЗИ И ДЪЛГУЧЪТ (ПАФКО ПРИ СТЕНАТА)

1.

— Аманда, ела тук.

— Ей-сега, Лизи, филмът почти...

— Незабавно, Аманда!

Лизи вдигна телефона, увери се, че е права, и го затвори. Досещаше се за всичко. Изглежда, знанието е било с нея през цялото време като сладкия вкус в устата ѝ. Сега щеше да угасне осветлението и ако Аманда не дойдеше преди това...

Но ето я и нея — стоеше между нишата и дългия хол. Внезапно беше посърнала, изглеждаше състарена и уплашена. На видеокасетата жената на треньора скоро щеше да разбие порцелановата кана в стената от яд, че ръцете ѝ треперят и не може да налее кафе. Лизи без изненада откри, че собствените ѝ ръце треперят. Грабна револвера, Аманда я видя и придоби по-уплашен вид от всякога. Като дама, която би предпочела да се намира във Филадельфия. Или в Кататония. „Твърде късно, Манда“ — помисли си Лизи.

— Лизи, той тук ли е?

— Да.

Сякаш в знак на съгласие в далечината отекна гръм.

— Лизи, откъде зна...

— Прекъснал е телефона.

— Клетъчния...

— Остана в колата. Сега идва ред на лампите. — Тя заобиколи голямото бюро от секвоя — „Наистина е голямо, върху него може да се приземи цял изстребител“ — и се озова точно срещу сестра си, може би на осем стъпки по килима с ръждивите петна от собствената ѝ кръв.

Когато достигна Аманда, осветлението все още работеше и Лизи изпита моментно съмнение. В края на краищата не беше ли възможно

следобедната буря да е счупила някой клон, който най-сетне е паднал, повличайки телефонен кабел?

„Да, но случаят не е такъв.“

Опита се да напъха револвера в ръката на Аманда. Сестра ѝ отказа да го вземе. Оръжието падна с трясък на пода и Лизи се напрегна в очакване на експлозията и писъка — нейния или на Аманда — който щеше да последва, когато куршумът улучеше някоя от тях. Патфайндърът не произведе изстрел. Идиотското око на цевта му се взираше в далечината. Когато Лизи се наведе да го вдигне, чу как на долния етаж нещо тупна, сякаш някой се беше натъкнал на препятствие и го беше съборил. Например кашон, пълен, да речем, с бели листа.

Отново погледна сестра си, която притискаше длани към плоската си гръд. Лицето ѝ беше преbledняло, очите ѝ — същински черни езера на страха.

— Не мога да го държа — прошепна. — Ръцете ми... виждаш ли ги? — Тя показва наранените си длани.

— Вземи идиотския револвер! — заповяда Лизи. — Няма да ти се наложи да го застреляш.

Този път Аманда неохотно стисна гумената ръкохватка на патфайндъра:

— Обещавах ли?

— Не — отвърна Лизи. — Не съвсем.

Хвърли поглед към стълбището към обора. В този край на „кабинета“ беше по-мрачно, по-зловещо, особено сега, когато Аманда държеше оръжието. Аманда, на която изобщо не можеше да има доверие, Аманда, която беше способна на всичко.

— Какъв е планът ти? — прошепна Аманда. В съседното помещение Стария Ханк отново пееше и Лизи разбра, че текат финалните надписи на „Последната прожекция“. Притисна пръст до устните си, давайки знак на сестра си да мълчи

(штшт, тихо сега)

и се отдръпна. Една стъпка, две стъпки, три стъпки, четири. Сега се намираше в средата на стаята, на еднакво разстояние от бюрото и вратата към нишата, където Аманда беше насочила револвера към ръждивото петно на килима. Гръмна гръм. Звучеше кънтримузика. На долния етаж — тишина.

— Едва ли е долу — прошепна Аманда.

Лизи направи още стъпка назад към грамадното бюро. Все още се чувстваше възбудена до крайност и едва сдържаше треперенето си, но логиката ѝ подсказваше, че Аманда може би има право. Телефонът беше извън строя, но тук, във Вю, човек може да е сигурен, че няма да има телефон най-малко два пъти месечно, особено когато почне да гърми и да трещи. Онова тупване, което чу преди малко... наистина ли беше чула тупване? Или си го беше въобразила?

— Мисля, че долу няма ни... — подхвана Аманда и в същия момент осветлението угасна.

2.

В продължение на няколко безкрайни секунди Лизи не виждаше нищо в тъмнината и се прокле наум, че не е взела фенерчето от колата. Щеше да ѝ е много по-лесно. Сега можеше само да остане на мястото си и да изкомандва Аманда да остане в нишата.

— Аманда, не мърдай! Стой си там, докато не ти кажа.

— Къде е той, Лизи? — Аманда всеки момент щеше да ревне. — Къде е той?

— Как къде, точно тук, госпожичке — обади се Джим Дули от непрогледната тъмница на стълбището. — Виждам ви и двете с моите специални очила. Малко сте зеленикави, ама ви скивам екстра.

— Не е вярно, лъжеш — извика Лизи, но усети как я сви под лъжичката. Не беше предвидила, че той може да носи очила за нощно виждане.

— О, госпожа, да пукна, ако лъжа. — Гласът му все още идваше от стълбищната площадка и Лизи постепенно различи размитите очертания на фигурата му. Не виждаше хартиения плик с ужаси, но, божичко, чуваше шумоленето му.

— Виждам ви и за ваше сведение мадам Щека държи оръжието. Сега го пусни бавно, госпожа Върлина. Незабавно. — Гласът му изплющя като камшик. — Хайде! Хвърли оръжието!

Навън се беше стъмнило и ако имаше луна, тя или не беше изгряла, или беше скрита зад облак, но капандурата пропускаше достатъчно светлина, на която Лизи видя, че Аманда отпуска ръката с

револвера. Не го хвърли, но сваляше гарда. Лизи би дала всичко на света, за да е в ръката ѝ, но...

„Но и двете ми ръце трябва да са свободни, когато настъпи моментът да те сграбча, копелдако.“

— Не, Аманда, дръж го! Няма да се наложи да го застреляш. Не е по плана.

— Хвърляй, госпожа, това е планът.

— Тоя никаквец те обижда и ти заповядва да хвърлиш оръжието. Собственото си оръжие!

Аманда, която едва се виждаше в мрака, отново вдигна револвера. Не се прицели в черния силует, който се спотайваше в сенките на стълбището, а го насочи към тавана, но все пак го държеше.

— Рекох ти да го хвърлиш! — почти изръмжа натрапникът, но нещо в тона му подсказа на Лизи, че се е отказал от тази битка. Онова, което беше в хартиения плик, пак издрънча.

— Не! — изкрещя Аманда. — Няма! Ти... махай се оттук! Махай се и остави сестра ми на мира!

— Няма да се махне — намеси се Лизи, преди онзи да отговори. — Няма да се махне, защото е побъркан.

— Мери си приказките — кресна Дули. — Май забравяш, че ви виждам и двете като на сцена.

— Ти си смахнат! Също като хлапето, което простреля мъжа ми в Нешвил. Герд Алан Коул. Знаеш ли за него? Разбира се, знаеш всичко за Скот. С него се смеехме на момчета като теб, Джими...

— Я трай, госпожа...

— Наричахме ви космически каубои. С Коул сте от един дол дренки. Ти си по-хитър и по-зъл, защото си по-възрастен, но си същият. Космическият каубой см е космически каубой.

— Спри да дрънкаш! — изръмжа Дули. — Остави ме да си свърша работата. — Нещата в плика издрънчаха отново и Лизи видя как сянката се раздвижи. Стълбището беше в най-тъмната част на дългия хол и на около петнайсет метра от бюрото. Дули обаче се движете към нея, сякаш думите ѝ го теглеха като магнит. Сега очите ѝ напълно бяха свикнали с мрака. Още няколко стъпки и скъпите очила за нощно виждане нямаше да му дават предимство. Двамата щяха да са в равностойно положение. Поне визуално.

— Ти ли ще ми кажеш да млъкна? Говоря истината. — Така беше. Изведнъж Лизи разбра всичко, което трябваше да знае за Джим Дули, наричан още Зак Маккул, наричан още черния принц на инкунксите. Истината беше в устата и като онзи сладък вкус. Тя беше онзи сладък вкус.

— Не го предизвиквай, Лизи! — Аманда беше ужасена.

— Той сам се предизвика. Прегрял му е харддискът в главата! Същински Коул.

— Нямам нищо общо с него! — изкрещя Дули.

Прозрение! Разтърсващо прозрение. Дули можеше да е научил за Коул, докато е чел за литературния си идол, но Лизи знаеше, че не е така. Нещата легнаха на мястото си в безупречна божествена логика.

— Никога не си бил в затвора. Това си го съчинил за Удбоди. Докато сте били на по чашка. Но наистина си бил под катинар. Бил си в откачалника за закачалки. Бил си в лудницата с Коул.

— Млъквай, госпожа! Трай, ма, и слушай!

— Лизи, недей! — извика Аманда.

Лизи все едно не ги чу, а продължи с пълна пара:

— Обсъждахте ли любимите си книги от Скот Ландън..., когато Коул беше натъпкан с достатъчно лекарства, за да говори разумно? Разбира се, че да. Той харесваше най-много „Стръвни дяволи“, нали? А ти предпочиташе „Дъщерята на моряка“. Двама космически каубои, които разговарят за книги, докато претърпяват отстраняване на някоя и друга дребна неизправност в идиотските си поведенчески модели...

— Стига толкова! — Дули изплува от мрака. Изплува като гмуркач от черните води с шнорхел и цялата необходима екипировка. Разбира се, гмуркачите не държат книжни кесии пред гърдите си, сякаш да се предпазят от ударите на жестоки вдовици, които знаят твърде много. Лизи не му обърна внимание. Не знаеше дали Аманда още държи оръжието и не и пукаше. Беше побесняла от гняв.

— Разговаряхте ли с Коул за книгите на Скот по време на груповите терапии? Естествено. За ролята на бащата в тях. И след като са те пуснали, се е появил Лудбоди като баща от книгите на Скот. Едно от добрите татенца. След като са те пуснали от закачалника. След като са те пуснали от фабриката за писъци. След като са те пуснали от академията за клоуни, както е прика...

Дули нададе писък, изпусна книжния плик (съдържанието му издрънча) и се нахвърли върху Лизи. Остана и време, колкото да си помисли: „Затова исках ръцете ми да са свободни.“

Аманда също изпищя и писъкът ѝ почти заглуши неговия. Само Лизи беше спокойна, защото само тя знаеше какво прави..., ако и да не знаеше точно защо. Не се помъчи да избяга. Разтвори обятия за Джим Дули и го хвана като болест.

3.

Щеше да я повали на пода и да я затисне с тялото си — Лизи не се съмняваше в намеренията му — ако не беше бюрото. Остави се тежестта му да я повлече. Долови мириса на пот от косата и от тялото му. Почувства как очилата му се забиха в слепоочието ѝ и чу тракане под ухото си.

„Зъбите му! — помисли си тя. — Мъчи се да захапе шията ми.“

Задникът ѝ се удари в бюрото. Аманда пак изпищя. Последва оглушителен изстрел, за миг проблесна ослепителна светкавица.

— Остави я на мира, копеле мръсно!

„Изрепчи се, обаче стреля в тавана“ — помисли си Лизи и затегна хватката си около врата на Дули, когато той я огъна назад, все едно бяха на финала на страстно танго. Долавяше мириса на барут, ушите ѝ бучаха, усещаше еректиралния му член.

— Джим — прошепна, без да го пуска. — Ще ти дам, което искаш. Позволи ми да ти го дам!

Той леко отслаби хватката си. Лизи долови объркването му. В този миг Аманда изрева като тигрица и скочи върху гърба му, а Лизи отново беше смачкана под тежестта му. Гръбнакът ѝ изпука застрашително, но тя успя да зърне овалното петно на лицето му и разбра колко е уплашен. „През цялото време ли се е страхувал от мен?“ — запита се.

Сега или никога, малка Лизи.

Тя подири очите му зад смахнатите стъкла на очилата, откри ги и склучи поглед около тях. Аманда все още фучеше като котка върху гореща скара и налагаше Дули с юмруци по раменете. Юмруци. Значи беше хвърлила револвера. Може би беше по-добре.

— Джим. — Божичко, тежестта му я смазваше. — Джим.

Той сведе глава, сякаш привлечен от хватката на погледа ѝ и от силата на волята ѝ. За миг Лизи си помисли, че няма да го достигне. Тогава, с едно последно отчаяно стрелване напред — „Пафко до стената“ — би казал Скот, цитирайки Бог знае кого, тя успя. Вдъхна миризмата от вечерята на Дули — месо и лук, когато притисна устни към неговите. Отвори ги с език, превзе устата му и така преля втората си глътка от извора. Почувства как сладостта си отива. Светът затрептя и се разми, започна да изчезва. Стените станаха прозрачни, тя долови смесените ухания на другия свят: червен жасмин, бугенвиллии, рози, кактус.

— Джеромино — изрече тя и масивното бюро под нея се превърна в дъжд, сякаш беше чакало точно тази дума. Само след миг изчезна напълно. Тя падна, Джим Дули се стовари върху нея, Аманда, която още пицеше, падна върху двамата.

„Бум! — помисли си тя. — Бум, край.“

4.

Приземи се на плътната постеля от трева, която ѝ беше толкова добре позната. Струваше ѝ се, че би могла да лежи върху нея цял живот. Остана ѝ време колкото да мерне дърветата на Хълма на обичаните, преди въздухът да излезе от дробовете ѝ с шумно „уф“. Черни петна затанцуваха пред очите ѝ в заревото на залеза.

Щеше да изгуби съзнание, ако Джим Дули не се беше отместил. Той отърси Аманда от гърба си като мръсно коте. Надигна се и се втренчи в хълма, покрит с килим от лупина, обърна се на другата страна към влюбените дървета, от които започваше Вълшебната гора, както някога я бяха нарекли Пол и Скот Ландън. Лизи беше потресена от лицето на Дули. Приличаше на череп с кожа и коса. След малко осъзна, че е заради тясното му лице, заслонено от сенките на вечерта, и очилата, чиито стъкла бяха останали в другия свят. Очите му гледаха през празните рамки. Устата му зееше, сребриста лига се точеше между разтворените му устни.

— Нали... харесваш... книгите на Скот. — Тя се задъхваше като бегач, но постепенно черните точки пред очите ѝ се разсейваха. —

Харесва ли ти неговият свят, господин Дули?

— Къде... — Устните му се движеха, но гласът му заглъхна.

— Бумна луна, досами Приказната гора, близо до гроба на Пол, брата на Скот.

Лизи си даваше сметка, че за нея (и за Аманда) Дули ще е опасен и тук колкото в кабинета на Скот веднага, щом възвърне остатъка от разсъдък, който му е останал, но все пак огледа пурпурния склон и притъмняващото небе. Слънцето пак залязваше — кълбо от оранжев огън — и луната изгряваше. Както и предишния път тя си помисли, че пламтящата красота на гледката може да я убие.

Само дето в момента имаше нещо по-опасно от убийствената красота. Загоряла ръка се вкопчи в рамото м.

— Какво си ми направила, ма? — изхриптя Дули. Очите му се блещеха зад празната рамка. — Да не искаш да ме хипнотизираш? Щото не си познала.

— О, Дули! Искаш всичко, което бе на Скот, нали? Това тук със сигурност е по-хубаво от който и да е непубликуван роман или от кълцането на една жена със собствената ѝ отварачка, нали? Огледай се! Цял нов свят чака да бъде открит! Място, сътворено от въображението! Реалност, изтъкана от мечти! Разбира се, в гората е опасно — навсякъде е опасно, падне ли нощта. Но аз съм уверена, че безстрашен ненормалник като теб...

Видя намерението му, видя собственото си убийство в налудничавите очи, подобни на празни фасунги, и извика сестра си... изпитваше ужас, но същевременно в нея напираше смях. Напук на всичко. Смееше се на него. Отчасти защото изглеждаше доста глупаво с очилата без стъкла, но най-вече защото в този миг на живот и смърт най-неочаквано я осени култовата реплика от един брадат виц за курви: „Хей, момчета, идеята ви омекна!“ Фактът, че не си спомняше самия виц, предизвикваше още по-голямо веселие.

После дъхът ѝ свърши и смехът ѝ секна. Остана само хриптене.

5.

Заби в лицето на Дули своите къси, но доста остри нокти, и остави три кървави резки на едната му страна, но хватката му около

гърлото ѝ не отслабна — напротив, той даже я стисна по-яко. Хриптенето ѝ се усили, звукът напомняше скрибуцането на някакъв примитивен механичен уред със замърсени части. Сортировачката на господин Силвър може би.

„Аманда, къде си, да му се не види?“ — помисли си Лизи, в този момент Аманда се появи, избрала нова тактика. Коленичи, хвана члена на Дули с ръце... и го изви.

Той нададе вой и блъсна Лизи. Тя полетя, падна по гръб върху тревата, с усилие се изправи на крака, докато едва си поемаше дъх. Дули стоеше превит надве, притиснал с ръце слабините си. Позата му извика у Лизи спомен за един инцидент на люлката в училищния двор, за който Дарла беше заявила делово: „Ето една от причините да се радвам, че не съм момче“ Аманда се хвърли върху него.

— Манда, не! — Викът на Лизи закъсна. Дори и ранен, Дули беше прекалено бърз. Лесно се изплъзна от Аманда и я удари с юмрук. С другата си ръка изтръгна безполезните си очила и ги запрати на земята. Всеки намек за здрав разум беше изчезнал от сините му очи. Дули спокойно би могъл да бъде мъртвецът от „Стръвни дяволи“, който неумолимо се катери по стената на кладенеца, за да потърси отмъщение.

— Хабер си нямам къде сме, но едно ще ти кажа, госпожа: няма да се върнеш вкъщи.

— Освен, ако не ме хванеш, ти си този, който никога няма да се прибере вкъщи. — Лизи отново се изсмя. Беше уплашена — направо ужасена, но смехът напираше в нея, може би, защото беше разбрала, че е нейният нож. Колкото повече се смееше, толкова по-силно забиваше острието в плътта на лудия.

— Я не ми се хили, кучко! — изрева Дули и се затича към нея.

Лизи се обърна и побягна. Едва беше направила две крачки към пътеката обаче, когато чу как Дули пищя от болка. Погледна назад и видя, че е повален на колене. Нещо стърчеше от рамото му и ръкавът му бързо потъмняваше. Той се олюля, изпсува и го дръпна. Нещото помръдна, но не излезе. Дули пак извика и го сграбчи с другата си ръка.

Лизи разбра. Прозрението дойде мигновено с невероятна яснота. Той беше понечил да хукне след нея, но не беше направил и крачка, защото Аманда го беше спънала. И той беше паднал върху дървения

кръст на Пол Ландън. Дъската стърчеше от рамото му като грамадна топлийка. Дули успя да я измъкне и я захвърли. От раната шурна още кръв и по лакътя му се спусна алено поточе. Лизи знаеше, че трябва да отклони гнева му от Аманда, която лежеше безпомощно почти пред нозете му.

— Не можеш да ме хванеш, не можеш да ме хванеш! — затананика и му се изплези, размахвайки пръсти зад ушите си, за да препълни чашата на търпението му. Не подозираше, че си спомня тези детски номерца.

— Ти ли, ма, кучко! Ти ли, ма, путко! — изпищя Дули и се спусна към нея.

Лизи побягна. Сега не се смееше, най-сетне беше твърде уплашена, за да се смее, но устните ѝ бяха разтегнати в ужасена усмивка, докато тичаше по пътеката, водеща към Вълшебната гора, където вече беше нощ.

6.

Табелата с надпис „Към езерото“ я нямаше, но докато тичаше по първата отсечка — пътят пред нея бе размита бяла линия, която сякаш плаваше сред тъмните масиви на дърветата — някъде пред нея се разнесе накъсан кикот. „Кикотниците“ — реши Лизи и се осмели да погледне назад с надеждата, че ако нейният приятел Дули чуе тези сладури, би размислил...

Но не. Дули беше по петите ѝ, виждаше го през пролуките чезнеща светлина, той я настигаше, въпреки че кръвта му изтичаше. Лизи се спъна в един корен и едва не падна, но някакси успя да се задържи на крака, напомняйки си, че остане ли и пет секунди на земята, Дули ще се стовари отгоре ѝ. Дъхът му — последното, което щеше да почувства, смесеното ухание, което издаваха околните дървета, докато се превръщаха в другото си опасно „аз“, бе последното, което щеше да помирише, а налудничавият смях на хиеноподобните зверове в горските дебри — последното, което щеше да чуе.

„Чувам пъхтенето му. Чувам го, защото ме настига. Тичам като стрела — няма да мога да поддържам това темпо още дълго — но дори

и така, той е по-бърз от мен. Защо не се забави, след като Аманда почти не му откъсна топките? А кръвозагубата?“

Отговорът на въпросите ѝ беше прост, логиката безупречна: тези неща го бяха забавили. Иначе досега щеше да я е хванал. Лизи беше на трета скорост. Опита да превключи на четвърта и не успя. Очевидно тялото и нямаше четвърта скорост. Хриптенето на Джим Дули се чуваше все по-близо. Тя знаеше, че само след минута, може би дори по-малко, той ще я хване за блузата.

Или за косата.

7.

Пътеката стана по-стръмна, а сенките се вплътниха. Лизи си помисли, че може би най-после е спечелила малко преднина. Не ѝ стигна смелост да погледне назад. Молеше се Аманда да не ги е последвала. Хълмът на обичаните можеше да е безопасен, езерото можеше да е безопасно, обаче гората бе пълна с опасности. Джим Дули беше безобиден в сравнение с тях. Тя дочу тихия я мечтателен звън на камбанката на Чъки Джи, задигната от Скот в един друг живот и провесена на едно дърво.

През пролука във върхарите на няколко дървета тя видя по-ярка светлина, не оранжево-червена, а гаснещо розово сияние. На пътеката също беше по-светло. Спомни си, че след едно възвишение тя пак се спускаше надолу, криволичейки през още по-непроходимата дъбрава чак до голямата скала и езерото отвъд нея.

„Не мога — помисли си тя. Дъхът ѝ беше нагорещен, в хълбока я прободеше остра болка. — Ще ме хване, преди да стигна до онзи хълм.“

Гласът на Скот прозвуча в съзнанието ѝ — той уж се смееше, но всъщност беше ядосан: „Не стигна дотук, за да свършиш така. Давай, милое, ВЕДТСКЕН.“

ВЕДТСКЕН, да. Нямаше по-подходящ момент от сегашния да не ѝ пука. Тя се втурна нагоре по хълма. Копнееше за сладкия вкус в устата си, но беше дала последната си глътка на ненормалния, който беше по петите ѝ. Сега устата ѝ беше пресъхнала от изтощение. Чуваше, че той отново я настига, само дето сега не крещеше, пазеше си силите. Болката в хълбока ѝ се усили. Ушите ѝ забучаха.

Кикотниците се кискаха по-наблизо, сякаш искаха да наблюдават как ловецът ще хване плячката си. Обонянieto й долавяше промяната в дърветата; ароматът им, който преди беше сладък, сега беше лют и стипчав като мириса на къната, която с Дарла бяха открили в банята на баба Д. след смъртта й — миризмата на отрова и ...

„Не идва от дърветата.“

Кикотниците се бяха умълчали. Сега се чуваше само накъсаното дишане на Дули, докато той топуркаше подир нея в опит да съкрати последните няколко метра помежду им. Лизи си представи как Скот я прегръща, как я притиска към себе си, как й шепне „Шшшт Лизи. Сега мълчанието е цената на твоя и моя живот.“

Лизи си помисли: „То не лежи на пътеката, както когато Скот се е опитал да стигне до езерото през 2004 година. Този път се е разположило покрай пътеката. Както през зимата на студения вихър от Йелоунайф, когато се натъкнах на него.“

Но тъкмо когато зърна камбанката, която още висеше на прогнилата връв и отразяваше последните слънчеви лъчи, Джим Дули се напъна до дупка и Лизи действително почувства как пръстите му се плъзват по гърба й, търсейки нещо, за което да се хванат. Сутиен, каквото и да е. Тя едва сподави писъка, който се надигна в гърлото й. Стрелна се напред със сетни сили, но нямаше да се изплъзне, ако Дули не се препъна отново и не падна, надавайки вик:

— Ти, КУЧКО!

Лизи си обеща, че той ще се кае за ругатнята.

Но може би разкаянieto му щеше да е кратко.

Като живота му.

8.

Плахият звън пак се разнесе от това, което някога беше

(Има поръчка, Лизи! По-живо.)

Дървото на камбанките, а сега е Дървото на камбанките и лопатката. Ето я и нея, сребърната лопатка на Скот. Когато Лизи я остави тук, водена от подтик, който чак сега разбираше, Кикотниците ломотеха истерично. Сега вълшебната гора се беше смълчала, чуваха се само нейното хрипливо дишане и задъханите псувни на Дули.

Дългучът е спял — или поне е дремел — но крясъците на Дули го бяха събудили.

Може би нещата трябваше да се развият по този начин, но това не ги правеше по-лесни. Беше страшно да чувства пробуждащия се шепот на не-чак-толкова-чуждите мисли от подсъзнанието си. Бяха като неспокойни ръце, които проверяват дали дъските са заковани здраво, или капакът на кладенеца е наместен добре. Хвана се, че мисли за твърде много ужасии, които по едно или друго време бяха гризали като червей сърцето ѝ: двата кървави зъба, които някога бе открила на пода в тоалетната на едно кино, две дечица, които плачеха прегърнати пред входа на бакалия, миризмата на Скот; когато той лежеше на смъртния си одър, вперил в нея трескавите си очи, баба Д., която умираше на двора и кракът ѝ потреперваше в предсмъртни гърчове.

Страшни мисли. Страшни образи, които те навествят, когато луната е залязла, лекарството е свършило и времето е спряло.

С други думи, лошата кръв. Точно отвъд дърветата.

И сега...

Във винаги свършеното безвремие на сега...

9.

Лизи се задъхва, сърцето ѝ бумти, кръвта ѝ бучи в ушите, но се навежда да вземе сребърната лопатка. Ръцете ѝ, които преди осемнайсет години действаха машинално, не ѝ изневеряват дори сега, когато мислите ѝ са завладени от загубата, болката и бездънното отчаяние. Дули наближава. Лизи чува пъхтенето му. Опасността е голяма, още по-голяма, отколкото с Русокоско, въпреки че този безумец не е въоръжен, защото, ако той я сграбчи, преди да се е обърнала...

Страховете ѝ не се сбъдват. Тя се завърта и с все сила замахва с лопатката. Металната ѝ част улавя последната светлина, розова като повехнало цвете, и удря камбанката. Тя се сбогува с последно „звъннн“ и полита в мрака заедно с мърлявата връв. Лизи вижда как лопатата се движи напред и нагоре и си казва: „Мамка му! Това се казва замах!“ Лопатата удря лицето на Дули и се чува не хрущене — звукът, който Лизи си спомня от Нешвил — а нещо като приглушено думкане на

гонг. Онзи пищи от изненада и болка. Излиза от пътеката и полита към дърветата, размахвайки ръце в опит да запази равновесие. За миг Лизи зърва носа му, изместен като на Коул; вижда и кръвта, която шурти от зейналата му уста. Отдясно, недалеч от мястото, на което Дули се мята и се мъчи да се вдигне на крака, нещо се надига. Надига се като приливна вълна. За миг мрачните и угнетителни мисли, които населяват съзнанието на Лизи, стават още по-мрачни и угнетителни; струва ѝ се, че ще я убият или подлудят. После те потичат в по-друга посока и заедно с тях съществото в храсталаците също променя посоката си. Долитат множество звуци: шумолене на сухи листа, тъпчене на храсти, поваляне на клони и дървета. И най-неочаквано то се появява: Дългучът на Скот. Лизи разбира, че видиш ли го веднъж, времето престава да съществува и остава безкрайно проточеният агонизиращ тон на настоящето.

10.

Малко преди Лизи да осъзнае какво се случва и определено преди да е подготвена — идеята, че някога можеш да си готов за подобно нещо е абсурдна — неочаквано то се появи. Гадината с петната отстрани. Живото възплъщение на онова, което Скот имаше предвид, когато говореше за лошата кръв.

Лизи видя огромно туловище, набръчкано като напукана змийска кожа. Гадината се промъкваше през дърветата, огъвайки едни и кършейки други, някои направо прегази. Не миришеше, но издаваше странни звуци, сякаш стомахът му къркореше, след миг главата му се издигна над дърветата и закри небето. Лизи видя око, безжизнено, но бдително, черно като бездънен кладенец и голямо колкото яма, което надничаше през листака. Видя отвор в грамадната му топчеста глава, която се въртеше в търсене на плякмата, и някак интуитивно усети, че каквото влезе в зейналата паст, не умира, а остава живо и пищи... остава живо и пищи... остава живо и пищи.

Самата тя не можеше да изпищи. От гърлото ѝ не излизаше нито звук. Направи две крачки назад, крачки, които ѝ се сториха необичайно спокойни. Изпуснаха лопатката, от която капеше кръвта на поредния

безумец, и сечивото падна на пътеката. „То ме вижда... моят живот никога няма да бъде отново изцяло мой. То няма да го позволи.“

За момент то се изправи на задните си крака — безформено, безкрайно дълго създание, от чиято влажна плът стърчаха косми. Голямото му мътно око я фиксираше. Отмиращото зарево на деня и все по-силният сребърен блясък на луната осветиха остатъка от туловището му сред храстите.

След миг окото му се отмести от Лизи към пиццата, мятаща се на земята твар, която се мъчеше да намери изход от гъсталака, в който се беше оплела; Джим Дули, чиято кръв шуртеше от разбитата му уста и счупения нос; Джим Дули, на когото дори косата беше оплескана с кръв. Той забеляза кой го гледа и престана да пици. Лизи го видя как се мъчи да закрие здравото си око, видя как ръцете му се отпуснаха, разбра, че се е предал, и за миг въпреки всичко изпита съжаление към него, миг на съчувствие и вникване, всеобхватен по силата си и нетърпим в човечността си. В този миг би върнала назад всичко, ако залогът беше само животът ѝ, но се сети за сестра си и призова към твърдост волята и сърцето си.

Огромното същество, заклещено между дърветата, протегна глава и налага Дули. Плътта около ямата-уста сякаш се набръчка и Лизи си спомни онзи ден, когато Скот лежеше прострелян на горещия асфалт в Нешвил. Когато се разнесе тихо сумтене, последвано от хрущене на кости и Дули нададе последен, сякаш безкраен писък, тя си спомни как Скот ѝ прошепна: „Чувам го как се храни.“ Спомни си как сви устни, образувайки буквата О и как от тях бликна кръв, когато той издаде неприятен пufтящ звук: ситни рубинени капчици, които сякаш увиснаха в нажежения въздух.

Лизи побягна: би се заклела, че е забравила как се тича, но побягна. Стрелна се по пътеката към хълма с лупината, далеч от Дървото с камбанките и лопатката, далеч от Дългуча, който поглъщаше живия Дули. Знаеше, че проклетата твар прави услуга на нея м Аманда, но знаеше, че в най-добрия случай това е мечешка услуга, защото, ако оцелееше след тази нощ, тя нямаше да се отърве от Дългуча, както не се бе отървал Скот, не се бе отървал нито за миг след онзи ден в детството си. Сега то беше белязало и нея, беше я направило част от своето страшно безкрайно и всеобхватно аз. Отсега нататък трябваше да внимава, особено ако се събуди посред нощ... а тя

знаеше, че нощите ѝ със здрав сън са приключили, В малките часове на нощта щеше да отклонява поглед от огледалата, от стъклата на прозорците и особено от стъклените чаши за вода — един Господ знае защо. Щеше да се брани, доколкото може.

Ако оцелееше след тази нощ.

„Много е близо, скъпа — беше прошепнал Скот, докато трепереше от студ върху нажежения асфалт. — Много близо.“

Зад нея Дули пищеше така, сякаш никога нямаше да млъкне. Лизи си помисли, че ще полудее от крясъците му. Или че вече е полудяла.

11.

Тъкмо когато излезе от гората, писъците на Дули най-последно утихнаха. Тя не видя Аманда и това я изпълни с нов ужас. Ами ако сестра ѝ се бе запиляла нанякъде? Ами ако беше наблизко, но се бе свила на кълбо сред сенките и отново беше изпаднала в кататония?

— Аманда? Аманда?

За един безкраен момент не чу нищо. След това — слава богу! — нещо изшумоля в дълбоката трева и Аманда изникна отляво. И бездруго бледото ѝ лице, което изглеждаше още по-бледо на лунната светлина, сега беше като на призрак. Или на харпия. Тя колебливо пристъпи напред, разпери ръце и Лизи се хвърли в прегръдката ѝ. Пръстите на Аманда бяха леденостудени.

— О, Лизи, мислех си, че никога няма да престане!

— И аз.

— Писъците бяха ужасни... не го виждах... надявах се да е Дули, но си помислих: „Ами ако е Малката? Ами ако е Лизи?“ — Аманда притисна лице във врата на по-малката си сестра и зариде.

— Добре съм, Аманда, тук съм и всичко е наред.

Аманда се отдръпна и я погледна в очите:

— Той мъртъв ли е?

— Да — отвърна Лизи. Не възнамеряваше да сподели подозрението си, че Дули може да е постигнал един вид адско безсмъртие вътре в търбуха на гадината. — Мъртъв е.

— Тогава да се махаме! Може ли?

— Да.

— Не знам дали ще мога да си представя кабинета на Скот... толкова съм разстроена... — Аманда плахо се огледа. — Тук въобще не е като в Южняка.

— Не — съгласи се Лизи и я придърпа обратно в прегръдката си. — Знаем, че се боиш. Постарай се и ще успеем.

Лизи не се тревожеше дали ще се върне в кабинета на Скот в Касъл Вю, в другия свят. Според нея проблемът сега беше да останат тук. Помнеше как някога, след като беше изкълчила жестоко глезена си, докато се пързеляше с кънки, лекарят ѝ каза, че трябва много да внимава. „Защото веднъж разтегнеш ли тези сухожилия — каза ѝ той, — следващия път това е фасулска работа.“

Фасулска работа следващия път, хубаво. То я беше видяло. Онова око, голямо като помийна яма, едновременно мъртво и живо, се беше спряло на нея.

— Лизи, толкова си смела — тихо изрече Аманда. Още веднъж погледа полегатия хълм, обрасъл с лупина и някак непознат под все по-силната лунна светлина, и отново притисна лице към шията на Лизи.

— Продължавай да говориш така и още утре те връщам в „Грийнлон“. Затвори очи.

— Готово.

Лизи също затвори очи. За миг осъзна, че топчестата глава е само търбух, проход към чернотата, изпълнена с лоша кръв. Чувахе как Джим Дули още пищи вътре, само че сега звукът беше слаб и примесен с други писъци. С нечовешко усилие прогони от съзнанието си звуците и образите и си представи бюрото от червен клен и „Джамбалая“ песен — на кого другиго? — на Стария Ханк. Имаше време да се сети как отначало със Скот не можеха да се върнат, когато бе станало напечено, защото Дългуча беше подире им, сети се

(причината е в одеялото, Лизи, чувствам го като котва)

за думите на Скот, запита се защо Аманда гледаше с такъв копнеж вечния кораб „Ружите“ (ако това не беше прощален поглед, здраве му кажи) и времето изтече. За пореден път усети как въздухът се завихря и лунната светлина изчезна. Усети го, без да отвори очи. Стори ѝ се, че пада, и двете се озоваха в кабинета, където беше тъмно, защото Дули беше изключил бушоните, но Ханк Уилямс все още

пееше „Ивон, любима, оле-оле-оле-ле“, защото дори сега държеше да го чуят.

12.

— Лизи? Лизи!

— Манда, смазваш ме, отмести се...

— Лизи, върнахме ли се?

Две жени в мрака. Една върху друга на пода. „За да изпратят Ивон, с дузини се насъбраха роднини...“ — звучеше стереоуредбата.

— Да, мамка му! Отмести се, не мога да дишам.

— Извинявай... Лизи, легнала си ми на ръката... „Копеле, голям купон ни чака, голям купон надолу по реката!“

Лизи успя да се изтърколи надясно. Аманда издърпа ръката си и миг по-късно освободи Лизи от тежестта си. Лизи си пое дълбоко дъх. Ханк Уилямс престана да пее.

— Лизи, защо е толкова тъмно?

— Не помниш ли, че Дули спря тока?

— Той изключи бушоните — поправи я Аманда. — Ако беше спрял тока, телевизорът нямаше да работи.

Лизи би могла да попита защо телевизорът изведнъж беше изгаснал, но не си направи труда. Сега имаше по-важни неща, с които да се занимават. Както се казваше, други точки бяха на дневен ред.

— Да отидем в къщата.

— И аз съм сто процента за това — съгласи се Аманда. Пръстите ѝ докоснаха лакътя на Лизи, спуснаха се по-надолу и стиснаха ръката ѝ. Двете сестри се изправиха заедно.

— Не се обиждай, Лизи, но повече кракът ми няма да стъпи тук — прошепна Аманда.

Лизи я разбираше, обаче самата тя беше претърпяла промяна в чувствата. Спор да няма, преди кабинетът на Скот я плашеше. Две дълги години все отлагаше разчистването му. Но сега най-тежката задача беше изпълнена: с Аманда бяха прогонили призрака на Скот... може би завинаги.

— Отиваме в къщата. Ще приготвя горещ шоколад.

— Може пък да започнем с малко бренди? — продължи Аманда.
— Или няма бренди за шантавите дами?

— За шантавите дами — не, обаче за теб има.

Хванати за ръце, тръгнаха към стълбите. Лизи спря само веднъж, когато настъпи нещо. Наведе се и вдигна кръгло стъкълце, дебело около три сантиметра. Досети се, че е от очилата за нощно виждане на Дули, и го захвърли с гримаса на отвращение.

— Какво има? — попита Аманда.

— Нищо. Горещо-долу виждам нещо. А ти?

— И аз. Но не ме пускай.

— Няма, скъпа.

Заедно слязоха в обора. Отне им повече време, но им даде много повече сигурност.

13.

Лизи извади най-малките чаши за сок и наля по глътка бренди за двете от бутилка, която измъкна от барчето в дневната. Чукнаха се. Всяка лампа в помещението светеше, дори нощната лампа на малкото бюро в ъгъла, което Лизи използваше, когато попълваше чекове.

— През устата — каза тя.

— И през стомаха — добави Аманда.

— Право в главата — изрекоха в един глас и отпиха. Аманда се преви и изпъшка. Когато се изправи, на бледите ѝ страни бяха цъфнали рози, носът ѝ се беше зачервил. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Какво беше това, мамка му?!

Лизи, чието гърло гореше като лицето на Манда, вдигна бутилката и прочете надписа на етикета: „Бренди «Стар». Произведено в Румъния.“

— Румънско бренди? — облеци се Аманда. — Няма такова животно! Откъде го имаш?

— Подариха го на Скот. Беше направил нещо — забравих какво — но мисля, че му го дадох с комплект писалки.

— Вероятно е отровно. Излей го в умивалника, аз ще се моля да не умрем.

— Ти го излей, междувременно ще приготвя горещия шоколад. Произведен в Швейцария. Не в Румъния.

Понечи да се извърне, но Аманда я докосна по рамото.

— Може би е по-добре да пропуснем горещия шоколад и да се омитаме оттук, преди някой полицаи да е дошъл на проверка.

— Така ли смяташ? — Още докато задаваше въпроса, Лизи знаеше, че Аманда е права.

— Да. Бъз ли те е да се върнеш в кабинета?

— Разбира се, че не.

— Тогава вземи револверчето. Не забравяй, че лампите не работят.

Лизи вдигна капака на малкото бюро и взе фенерчето, което държеше там. Включи го и лъчът му освети помещението. Докато миеше чашите, Аманда отбеляза:

— Ако някой разбере, че сме били тук, няма да е крайт на света. Но ако твоите шерифи научат, че сме били въоръжени... и че приблизително по същото време онзи тип се е изпарил от лицето на земята...

Лизи, която беше мислила само как да подмами Дули до Дървото на камбанките и лопатката (Дългуча не бе присъствал дори в най-смелите и фантазии) осъзна, че още има какво да се свърши и че най-добре да се залавя за работа. Професор Удбоди никога не би съобщил за изчезването на старото си приятелче, но не беше изключено човекът да има роднини някъде, а ако на този свят някой имаше мотив да се отърве от Черния принц на инкунксите, това беше Лизи Ландън. Разбира се, липсваше труп, но все пак повечето хора биха казали, че със сестра ѝ са прекарвали следобеда и вечерта по изключително подозрителен начин. Отгоре на всичко от полицията знаеха, че Дули я е заплашвал; тя самата им беше казала.

— Ще се отърва от боклуците му.

— Добре — измънка Аманда, без да се усмихне.

14.

Светлината от фенерчето ѝ действа успокояващо и опасението ѝ, че като е сама, кабинетът ще ѝ се стори призрачен, не се сбъдна.

Имаше работа и без съмнение това я мобилизира. Първо прибра патфайндъра обратно в кутията за обувки, после огледа пода. Намери двете стъкла от очилата за нощно виждане плюс няколко алкални батерии, за които предположи, че са част от зарядното устройство. То сигурно се беше пренесло в другия свят, макар че не помнеше да го е виждала; батериите бяха останали тук. Вдигна от пода отвратителния книжен плик на Дули. Аманда или го беше забравила, или дори не беше разбрала на кого е, но така или иначе, полицията не биваше да го намери. Особено в комбинация с револвера. Знаеше, че с експертиза може да се установи дали оръжието наскоро е произвело изстрел — не беше тъпа (пък и гледаше „От местопрестъплението“). Също така знаеше, че експертизата не може да установи дали изстрелът в тавана е бил единствен. Опитва се да носи плика така, че да не чува ужасяващото дрънчане на „инструментите“, но не успя. Огледа се за други следи от Дули и не откри нищо. На килима имаше петна от кръв, но анализът щеше да покаже, че е нейната кръв. Разбира се, това щеше да изглежда много подозрително, ако ченгетата видеха какво има в плика, но отървеше ли се от него, всичко щеше да е наред. Вероятно.

„Къде е колата му? Джипът му? Защото знам, че колата, която видях, беше неговата.“

Сега нямаше причина да се тревожи за колата. Беше тъмно, нямаше да я видят. Сега най-много се страхуваше от онова в плика. И за сестрите си. Дарла и Канти, които беше изпратила за зелен хайвер в лудницата „Акадия“ в Дери. За да не попаднат в сортировачката на господин Силвър, версия „Джим Дули“.

Но наистина ли трябваше да се безпокои за тях? Не. Щяха да се вбесят... и да любопитстват..., но щяха да млъкнат, когато Лизи и Аманда им кажеха, че е било абсолютно наложително да постъпят така. Защо? Защото са сестри, ето защо. С Аманда трябваше да подходят внимателно и да скалпят някакво обяснение (Лизи нямаше представа що за история е нужна, за да обясни цялата каша, но на Скот със сигурност щеше да му хрумне нещо). Нямаше да минат без обяснения, Дарла и Кантата имаха съпрузи. А съпрузите твърде често бяха вратичката, през която тайните излизат на бял свят.

Когато Лизи понечи да си тръгне, змията от книги, която дремеше край стената, прикова погледа ѝ. Тримесечници и алманаси, годишници и специализирани списания, вестници и копия от

дипломни работи, посветени на творчеството на Скот. Много от тях съдържаха снимки от един отминал живот — да го наречем СКОТ И ЛИЗИ! ЖЕНЕНИ!

Представи си как студенти разчленяват змията и я натоварват в кашони от известни марки алкохол, нареждат ги в багажника на камион и го подкарват. Към Питсбърг? Боже опази! Лизи не смяташе, че е отмъстителна, но след Джим Дули в ада щеше да завали сняг, преди тя да дари творби на Скот там, където Лудбоди може да ги чете, без да си купи самолетен билет. Не, щеше да ги предостави на библиотека „Фоглър“ към университета в Мейн, намиращ се близо до Клийвс Милс. Представи си как стои и надзирава товаренето на кашоните; може би дори черпи със студен чай студентите след привършване на работата. Те ще изпият чая и ще ѝ благодарят. Един навярно ще и каже колко много харесва книгите на мъжа ѝ, а другите ще добавят колко много съжаляват за загубата ѝ, все едно е починал преди две седмици. Тя ще им благодари. После ще застане на прага и ще гледа как символите на живота ѝ със Скот си отиват с камиона.

„Наистина ли ще го направиш?“

О, да! И все пак змията, дремеща покрай стената, привличаше погледа ѝ. Толкова много книги, потънали в дълбок сън, привличаха погледа ѝ, събуждаха спомени. Имаше едно време млада жена на име Лизи Дебушър, девойка със стегнати гърди. Беше ли самотна? Да, малко. Поуплашена? Е, може ли да си на дваисет и две години и да не си поуплашен? В живота ѝ се бе появил млад мъж. Млад мъж, с немирен перчем, падащ на челото му. Млад мъж, който все имаше какво да каже.

— Винаги съм те обичала, Скот — прошепна тя на празния кабинет. Или може би на книгите, потънали в сън. — Теб и голямата ти уста. Бях твоята мацка. Помниш ли?

Грабна фенерчето и слезе по стълбите, понесла кутията за обувки и ужасната кесия на Дули.

15.

Аманда стоеше на кухненската врата:

— Слава Богу! Вече започвах да се притеснявам. Какво има в плика?

— По-добре да не знаеш.

— О... кей. Той... сещаш се, нали го няма?

— Да, така ми се струва.

— Дано си права. — Аманда потрепери. — От такива изроди тръпки ме побиват.

„Нищо не знаеш“ — помисли си Лизи. — Ами хубаво... Да тръгваме, а?

— И къде да отидем?

— Лисбон Фолс. Старата ферма.

— Какво... — Лизи млъкна. По някакъв странен начин в идеята на Аманда имаше логика.

— Дошла съм на себе си в „Грийнлон“, както каза на онзи доктор Олбърнес, и си ме завела вкъщи, за да се преоблека. После съм откачила и съм започнала да плещя за фермата. Хайде, Лизи, да тръгваме, преди някой да ни е спипал. — Аманда я поведе в мрака.

Лизи беше толкова смаяна, че не се възпротиви. Старата ферма на фамилията Дебушър се намиреше на края на Сабатъс Роуд в Лисбон, на около деветдесет километра от Касъл Вю. Завещан на пет сестри (с трима живи съпрузи), имотът вероятно и за в бъдеще щеше да запада, освен, ако цените на недвижимите имоти не скочиха драстично, принуждавайки съсобствениците да изгладят разногласията си. Данъците се плащаха от попечителски фонд, учреден от Скот в края на осемдесетте.

— Защо си искала да отидем във фермата? — попита Лизи, докато се наместваше зад волана на беемвето.

— Не ми е ясно.

— Не съм уточнила. Заявила съм, че искам да видя старата съборетина, за да не се върна пак в зоната на здрача, и ти естествено си ме завела.

— Естествено — отвърна Лизи. Огледа се в двете посоки, видя, че не се задава превозно средство и по-специално — кола на местния полицейски участък — и зави наляво, по пътя, който минаваше през Меканик Фолс, Поланд Спрингс, после през Грей и щеше да ги отведе до Лисбон.

— А защо сме изпратили Дарла и Канти за зелен хайвер?

— По мое настояване. Бояла съм се, че ако дойдат, ще ме закарат насила вкъщи, у вас или дори в „Грийнлон“, преди да се видя с мама и татко и да прекарам малко време у дома.

За миг Лизи не схвана за какво говори Аманда — да прекара малко време с мама и татко? После вдяна. Семейният гроб на фамилията Дебушър се намираше близо до гробището Сабатъс Вейл. Добрата майка и Денди бяха погребани там заедно с деденцето, баба Д. и Бог знае колко още роднини.

— А не те ли беше страх, че аз може да те върна в „Грийнлон“?

Аманда я изгледа снизходително:

— И защо ти е да ме връщаш? Ти си тази, която ме измъкна оттам.

— Може би, защото си се смахнала? Нормално ли е да искаш да се върнеш на място, което е изоставено от над трийсет години?

— Пфу! — Аманда махна пренебрежително с ръка. Открай време те въртя на малкия си пръст, Лизи. Дарла и Канти го знаят много добре.

— Да, бе, как ли пък не!

Аманда само я удостои с влудяваща усмивка. Светлините на контролното табло придаваха на лицето ѝ призрачен зеленикав оттенък. Лизи понечи да продължи спора, но се отказа. Обяснението щеше да бъде прието, защото можеше да бъде сведено до няколко основни идеи: Аманда се държеше ненормално (дотук нищо ново) и Лизи ѝ играеше по свирката (разбираемо предвид обстоятелствата). Вероятно всички щяха да се хванат. А що се отнася до кутията с револвера... и плика на Дули...

— Ще спрем в Меканик Фолс — заяви тя. — До моста над река Андроскогин. Имам няколко неща за изхвърляне.

— Да, имаш — съгласи се Аманда, скръсти ръце на скута си, положи глава на облегалката и затвори очи.

Лизи включи радиото и не се изненада ни най-малко, когато чу Старият Ханк да пее „В кънтрибара“. Заприпява си тихичко. Знаеше всяка дума. Това също не я изненада. Някои неща не се забравят. Беше стигнала до убеждението, че тъкмо нещата, които практичният свят отхвърля като ефимерни — неща като песните, лунната светлина и целувките — понякога се оказват най-дълготрайни. Може и да бяха

глупави, но не изпадаха в забрава. Така и трябваше да бъде. Да, точно така.

ТРЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ЛИЗИ

*Ти и аз
сме като зов и отговор
като сбъднато желание
като нощ и ден.
Какво друго? Съвършена достатъчност.
Завършена цялост. И все пак колко ни боли!*

Д. Х. Лорънс —
„При Хенеф“

XVI. ЛИЗИ И ДЪРВОТО НА ИСТОРИИТЕ (СКОТ РАЗКАЗВА)

1.

След като Лизи продължи с изпразването на кабинета на Скот, работата потръгна по-бързо, отколкото се надяваше. От друга страна, не се беше надявала, че ще я върши заедно с Дарла и Канти, също и с Аманда. За известно време Канти остана подозрителна и се държеше резервирано — на Лизи ѝ се стори, че това време продължи доста дълго — но Аманда не се трогна.

— Придава си важност — заяви. — Ще ги зареже и пак ще си бъде тя. Само ѝ дай време, Лизи. Сестринството е могъщо нещо.

В края на краищата Кантата отново стана предишната Канти, макар Лизи да имаше усещането, че сестра ѝ никога не се освободи напълно от мисълта, че Аманда се е преструвала, за да ѝ обърнат внимание, както и че с Лизи са били намислили нещо. Вероятно нещо, дето не го бива. Дарла беше озадачена от възстановяването на Аманда и от необичайното пътуване до старата ферма в Лисбон, но тя поне не реши, че Аманда се е преструвала.

В края на краищата беше видяла състоянието ѝ.

Четири сестри разчистиха и опразниха помещенията над обора през седмицата след четвърти юли. Наеха няколко яки ученици от горните класове, за да им помогнат с пренасянето на тежките мебели. Най-неподатливо от споменатите тежки мебели, се оказа голямото бюро. Наложиха се да го разглобят (отделните му части напомниха на Лизи експлодиралия човек от часовете по биология в гимназията, само че тази версия трябваше да бъде наречена „експлодиралото бюро“) и да го спуснат с лебедка. Момчетата си подвикваха окуражително, докато работеха. Лизи ги наблюдаваше и се молеше да не загубят някой пръст при боравенето с лебедката. Пръстите им останаха здрави и в края на седмицата всичко в кабинета на Скот беше раздигнато и

предназначено за дарение или дълготрайно съхранение, докато Лизи реши какво, по дяволите, да прави.

Всичко с изключение на змията от книги, разбира се. Тя остана да дреме в дългия, празен хол — горещия хол след демонтирането на климатиците. Беше горещо дори с отворените капандури през деня и няколко вентилатора, които раздвижваха въздуха. И защо не? Кабинетът беше ремонтирано таванско помещение над обор, нищо повече.

Останаха и грозните ръждивочервени петна по килима — килимът с цвят на стрида, който не можеше да бъде вдигнал; преди змията от книги да изчезне. Когато Канти попита от какво са, Лизи отговори, че са от лак за мебели, но Аманда знаеше истината и Лизи си мислеше, че не е изключено и Дарла да подозира нещо. Килимът трябваше да се махне, ала първо трябваше да се махнат книгите, но тя не беше готова да се раздели с тях. Макар да не беше съвсем сигурна защо. Може би защото бяха последните вещи, останали от Скот тук горе, последната частичка от него.

Затова изчака.

2.

На третия ден от тази оргия на почистването полицаи Боукман се обади на Лизи, за да ѝ каже, че на около пет километра от дома ѝ, в една чакълена яма край пътя за Стакпоул Чърч е бил открит изоставен джип с делауерска регистрация. Помоли я да се отбие в полицейския участък, за да му хвърли един поглед. Намирал се на паркинга, където държали конфискуваните возила и няколко „наркомански атракциона“ (каквото и да значеше това). Лизи отиде с Аманда. Дарла и Канти не проявиха интерес; знаеха само, че някакъв изкукуригал ненормалник душел наоколо и е бил същинска напаст, защото е искал да се добере до непубликуваните творби на Скот. Ненормалниците не бяха нещо ново в живота на сестра им; през годините, когато Скот беше знаменитост, той ги привличаше както лампата привлича нощни пеперуди. Най-известният, разбира се, беше Коул. Нито Лизи, нито Аманда казаха нещо, за да наведат Дарла и Канти на мисълта, че този тип е от категорията на Коул. Естествено не отвориха дума за мъртвата

котка в пощенската кутия, а Лизи доста се потруди, докато убеди полицаите да бъдат дискретни.

Колата на място номер седем в паркинга беше джип, бежов на цвят и незабележителен, като се изключи донякъде екстравагантното купе. Можеше да е колата, която бе видяла на връщане от „Грийнлон“ през онзи безкрайно дълъг четвъртък, можеше да е някоя от хилядите други коли от същата марка. Лизи го каза на полицай Боукман и му напомни, че крузърът се е движел по насрещното платно и не го е видяла добре, защото залязващото слънце ѝ е светело в очите. Той кимна тъжно. В сърцето си Лизи знаеше, че това е колата. Надуваше мириса на Дули. Спомни си думите му: „Ще направя да те заболи...“ и потисна тръпките си.

— Колата е крадена, нали? — попита Аманда.

— И още как — отвърна Боукман.

Появи се и заместник-шериф Анди Клатърбък и се здрависа с Лизи. Ни в клин, ни в ръкав ѝ хрумна, че май има някакво неписано правило, според което всички полицаи трябва да са високи почти два метра. И Клатърбък не правеше изключение.

— Аха! — възкликна тя. — Временно изпълняващият длъжността шериф.

Усмивката му беше ослепителна.

— Не, Норис се върна. Този следобед е по работа в съда, но да, вече се върна. Пак съм си обикновеният Клатърбък.

— Това е сестра ми Аманда Дебушър — измънка Лизи.

— Приятно ми е, госпожо Дебушър. — Клатърбък се здрависа с Аманда, след което се обърна и към двете: — Колата е била открадната от паркинга пред един търговски център в Лоръл, Мериленд. — Той пъхна палци в гайките на колана си и се втренчи в джипа. — Знаете ли, че във Франция наричат крузърите „льо кар дьо Джими Кагни“?

— Намерихте ли пръстови отпечатыци? — Тази информация, изглежда, не впечатли Аманда.

— Нито един — отвърна Клатърбък. — Всичките са заличени. Освен това крадецът е свалил капака на лампата в купето и я е счупил. Какво ще кажете?

— Звучи ми боку подозрително — подхвърли Аманда.

Клатърбък се разсмя.

— Да. Има обаче един дърводелец в Делауеър, който ще е много щастлив да си получи колата обратно, нищо че е със счупена лампа и други „екстри“.

— Разбрахте ли нещо за Джим Дули? — попита Лизи.

— Става дума за Джон Дулин, госпожо Ландън. Роден е в Шутърз Ноб, Тенеси. Когато бил на пет години, семейството му се преместило в Нешвил, после отишъл да живее при леля си и чичо си в Маундсвил, Западна Вирджиния, защото родителите му и сестра му загинали при пожар през зимата на 1974. Тогава Дулин бил на девет години. Официалната причина за смъртта била приписана на неизправни лампички за коледна елха, но аз говорих с един пенсиониран следовател, който е работил по случая. Според него подозирали, че момчето може да е замесено по някакъв начин, но нямали доказателства.

Лизи вече слушаше с половин ухо — както и да се наричаше преследвачът ѝ, нямаше шансове да се завърне от мястото, на което го беше отвела. Все пак чу, когато Клатърбък каза, че Дулин е прекарал доста години в психодиспансер в Тенеси, което потвърди хипотезата ѝ, че той се е запознал именно там с Герд Алан Коул и от него е прихванал манията си по Скот

(динг-допг за фрезииите)

като вирус. Скот си имаше странен лаф, който Лизи така и не разбра, докато не се сблъска с Маккул/Дули/ Дулин. „Някои неща трябва да са верни — казваше Скот, — защото нямат друг избор.“

— За всеки случай дръжте си очите на четири за този тип — предупреди Клатърбък. — И ако ви се стори, че още се навърта наоколо...

— Или сега изчаква и после отново реши да се върне — вметна Боукман.

Клатърбък кимна.

— Ъхъ, това също е възможно. Ако той отново изникне, ще трябва да се срещнем с членовете на семейството ви, госпожо Ландън, и да ги запознаем със ситуацията.

Става ли?

— На всяка цена, ако той изникне — отвърна Лизи. Говореше сериозно, почти тържествено, обаче на път за вкъщи с Аманда

изпаднаха в пристъп на истеричен смях при мисълта как Джим Дули отново изниква.

3.

На следващата сутрин, час-два преди зазоряване, Лизи отиде до тоалетната, мислейки само да се изпишка и да си легне отново, но изведнъж ѝ се стори, че нещо се движи зад гърба ѝ. Това бързо я разбуди и тя се завъртя. Нямаше нищо. Грабна хавлиена кърпа от закачалката до умивалника и покри огледалото на шкафчето с аптекката, в което бе зърнала движението. Затъкна кърпата внимателно и я нагласи така, че да не падне. И тогава — едва тогава — се изпишка.

Не се съмняваше, че Скот би я разбрал.

4.

Лятото мина неусетно и един ден Лизи забеляза, че няколко магазина на главната улица в Касъл Рок са поставили на витрините си надписа „Всичко за училището“. И защо не? Изведнъж бе дошла втората половина на август. Кабинетът на Скот — като се изключат змията от книги и изцапаният бял килим — беше в очакване на следващия етап. (Ако имаше следващ етап; тя почти беше решила да обяви къщата за Продан.) Канти и Рич организираха ежегодното празненство „Сън в лятна нощ“ на четиринайсети август. Лизи беше решила да се напие — нещо, което не беше правила от смъртта на Скот. Помоли Рич за едно двойно като за начало, но остави чашата недокосната на масата. Стори ѝ се, че видя как нещо се движи върху течността, сякаш бе отразено в нея, или плуваше в кехлибарените ѝ дълбини. Пълна простотия, разбира се, но откри, че желанието и да се натряска до козирката е изчезнало. В интерес на истината не беше сигурна дали въобще смее да се напие (или поне да си пийне). Не беше сигурна, че е готова да свали гарда по такъв драстичен начин. Защото ако беше привлякла вниманието на Дългуча, ако той я наблюдаваше от време на време... или дори само си мислеше за нея... тогава...

Донякъде беше сигурна, че това са глупости. Но нещо ѝ подсказваше, че не са. Докато август чезнеше към края си и лятната жегата се преместваше към Нова Англия, подлагайки на изпитание електрическите инсталации на Североизточните щати и нервите на тамошните хора, нещо още по-тревожно започна да се случва с Лизи... само дето като се изключи това, което може би зърваше в разни отражателни повърхности, не беше сигурна дали се случва с нея.

Понякога призори се изтръгваше от примката на съня, час или два преди обичайното си време за ставане, задъхана и обляна в пот, въпреки че климатикът работеше; чувстваше се като в детството си, когато сънуваше кошмари: че не се е изплъзнала от онова, което я преследва, че то още се крие под леглото и ще я стисне за глезена със студената си, безформена ръка, или пък ще се пресегне през възглавницата и ще я сграбчи за врата. По време на тези панически пробуждания Лизи прокарваше ръце първо по чаршафите, после нагоре до таблата на леглото, преди да отвори очи, защото искаше да е сигурна, абсолютно сигурна, че не е... ами че не е някъде другаде. „Защото разтегнеш ли веднъж тези сухожилия — мислеше си понякога тя, отваряше очи и гледаше спалнята си с неизказано облекчение, — следващия път това е фасулска работа.“ Беше разтегнала определени сухожилия, нали? Да. Първия път, когато издърпа Аманда, и втория, когато издърпа Дули. Хубаво ги беше разтегнала.

Казваше си, че след като се е събудила пет-шест пъти и е открила, че е на мястото си, в спалнята, която някога беше спалня и на Скот, а сега беше само нейна, положението трябва да се пооправи, но се лъжеше. Ставаше все по-лошо. Тя се чувстваше като разклатен зъб в болен венец. После, през първия ден на голямата гореща вълна — вълна, която можеше да се сравни с арктическият студ отпреди десет години, какво иронично равновесие само, нищо че беше чиста случайност — най-после се случи това, от което се боеше.

5.

Полегна на дивана в дневната само да дремне за няколко минути. Джери Спрингър, чийто абсолютен идитотизъм беше безспорен, но чат-пат забавен, дрънкаше нещо по телевизията: „Мама Ми Гепи

Гаджето, Гаджето Ми Гепи Мама...“. Лизи посегна към дистанционното да изключи апарата, а може би сънуваше, че посегна, защото когато отвори очи да види къде е оставила дистанционното, вече не лежеше на дивана, а на хълма с лупина в Бумна луна. Беше посред бял ден и тя нямаше усещането, че я грози опасност, със сигурност не и от страна на Дългуча на Скот (Лизи винаги щеше да мисли за него с това име, макар да предполагаше, че сега това е нейният Дългуч, Дългучът на Лизи), но все пак беше ужасена. Идеше ѝ да запищи безпомощно. Вместо това затвори очи, представи си дневната, внезапно чу „гостите“ в шоуто на Спрингър, които си крещяха един на друг, и усети, че стиска дистанционното. Миг по-късно тя скочи от дивана — беше се облещила и трепереше като лист. Почти щеше повярва, че е сънувала (което се връзваше с тревогите, които я мъчеха отскоро), но яркостта на преживяването оборваше това обяснение, колкото и да беше успокояващо. Оборваше го и пурпурният пращец, полепнал по опакото на дланта ѝ.

6.

На другия ден позвъни на Бъртрам Партридж, началник отдел „Специални колекции“ в библиотека „Фоглър“. Докато му описваше книгите, които още си стояха в кабинета на Скот, вълнението на този джентълмен все повече нарастваше. Той ги назова „асоциативни томчета“ и обяви, че за отдел „Специални колекции“ към библиотека „Фоглър“ ще е чест да ги притежава, после добави, че „ще обсъди с нея въпроса за данъците“. Лизи се съгласи, сякаш въпросът за данъците я занимаваше от години. Господин Партридж каза, че ще изпрати „отряд по разчистване“, който да прибере книгите в кашони и да ги транспортира до университета Ороно в Мейн. Тя му напомни, че прогнозите са за много високи температури, и че кабинетът на Скот, в който вече няма климатик, се е превърнал в обикновено таванско помещение. Предложи на господин Партридж да поизчака с отряда, докато не захладнее.

— Не се бойте, госпожо Ландън — отвърна Партридж и Лизи се досети, че той се бои да не би тя да промени решението си, ако ѝ

предостави твърде много време за размисъл. — Познавам едни младежи, които са идеални за тази работа. Почакайте и ще видите.

7.

По-малко от час след разговора ѝ с Бъртрам Партридж телефонът иззвъня, докато тя си приготвяше сандвич от риба тон с ръжен хляб: оскъден порцион, който обаче ѝ беше напълно достатъчен. Навън жегата покриваше земята като одеяло. Цвят не беше останал на небето; то беше нажежено до бяло без нито едно облаче, докдето поглед стига. Докато смесваше рибата с майонеза и малко нарязан лук, Лизи си спомни как намери Аманда да съзерцава „Ружите“, седнала на каменна скамейка в Бумна луна, и това беше странно, защото вече почти не мислеше за случилото се; струваше ѝ се, че е било сън. Помнеше как Аманда я попита ще трябва ли да пие от онзи

(сок от бръъъъмбари)

скапан пунш, ако се върне. Предполагаше, че сестра ѝ всъщност пита дали ще остане затворничка в „Грийнлон“. Тя ѝ беше обещала, че няма да има повече пунш, няма да има повече сок от бръмбари. Аманда се съгласи да се върне в реалния свят, макар да беше ясно, че предпочита да си седи на пейката и да гледа „Ружите“, докато, по думите на Доброто мамче, „на вечността не почне да ѝ се вижда краят“. Да си седи сред странните забулени същества и безмълвните наблюдатели, близо до жената с кафтана. Онази, която беше убила детето си.

Внезапно я побиха тръпки и тя остави сандвича си на плота. Нямахте откъде да знае за убийството. Нямахте начин, по който да го узнае.

Но го знаеше.

„Мълчете — беше казала жената. — Мълчете, докато мисля защо го направих.“

После Аманда изрече нещо съвсем неочаквано, нали? Нещо за Скот. Въпреки че онова, което беше казала тогава, едва ли имаше значение сега, когато Скот бе мъртъв, Джим Дули също бе мъртъв (или

поне ѝ се искаше да е така), но все пак тя изгаряше от желание да си спомни думите на сестра си.

— Каза, че ще се върне — промърмори. — Каза, че ще се върне, ако така ще попречи на Джим Дули да ми причини болка.

И Аманда беше удържала на думата си, Бог да я благослови, но Лизи искаше да си спомни нещо, което сестра ѝ беше казала после. „Не виждам какво общо има това със Скот — беше изрекла Аманда като насън. — Мина толкова време, откак той умря... въпреки че... май ми каза нещо за...“

Точно тогава телефонът иззвъня и разби крехкото стъкло на спомена ѝ. Тя вдигна слушалката и беше връхлетяна от налудничава увереност: обаждат се Дули. „Здрасти, госпожа — щеше да ѝ каже Черният принц на инкунксите. — Обаждам се от търбуха на звяра. Как сте всички днес?“

— Ало? — изрече тя. Знаеше, че стиска слушалката прекалено силно, но не можеше да се владее.

— Обаждат се Дани Боукман, госпожа Ландън — каза човекът от другата страна на линията. „Госпожа“ прозвуча твърде сходно със страшната ѝ фантазия, но останалата част от изречението бе изречена с мек северняшки акцент. Полицай Боукман явно беше развълнуван и гласът му беше изтънял като на момче. — Познайте какво.

— Не мога — отговори Лизи. Хрумна ѝ друга налудничава идея: той ей-сега ще ѝ каже, че в полицейския участък са теглили сламки кой да я покани на вечеря и той е спечелил. Само че защо му е да се вълнува за такова нещо!

— Открехме плафона на лампата в купето.

— Моля? — Лизи нямаше представа за какво говори той.

— Дулин — типът, който се е представил като Зак Маккул и после като Джим Дули — е откраднал крузъра, за да ви преследва, госпожа Ландън. Бяхме сигурни. Криел го е в оная чакълена яма между поточетата, в това също бяхме сигурни. Обаче не можехме да го докажем, защото...

— Той е изтрил всички отпечатьци.

— Аха, до един. Обаче от време на време с Тапата наминавахме там...

— Тапата?

— Искях да кажа Джоуи. Полицай Олстън.

„Тапата“ — помисли си тя. За пръв път почувства, че това са истински хора с истински живот. С прякори. Офицер Джоуи Олстън, известен още като Тапата.

— Госпожа Ландън? Чувате ли ме?

— Чувам те, Дан. Мога ли да те наричам Дан?

— Да, разбира се. Така или иначе, мине се не мине, ходехме да душим там, да видим няма ли да попаднем на някакви находки, защото много признаци показваха, че Дулин е прекарал доста време в оная яма — хартийки от бонбони, няколко бирени бутилки и тем подобни.

— „Роял Краун“ — тихо каза тя и си помисли: „Бум, Дан. Бум, Тапа. Бум. Край.“

— Точно, изглежда е предпочитал тази марка, но нито един отпечатък на нито една бутилка не съвпадна с неговите. Попаднахме единствено на някакъв мъж, който откраднал кола в края на седемдесетте и сега е касиер в супермаркет в Оксфорд. Предполагаме, че останалите отпечатъци също са на касиери. Но вчера по пладне, госпожа Ландън...

— Лизи.

Последва пауза. После Боукман продължи:

— Вчера по пладне, Лизи, на една малка пътечка, която извежда от ямата, открих голямата находка — плафона на лампата. Дулин го е изтръгнал и го е метнал в храстите. — Гласът на Боукман се извиси, стана победоносен.

— Това е единственото, което не е пипал с ръкавици, или е забравил да избърше впоследствие! Голям отпечатък от палец от едната страна, голям мазен показалец на другата! Сутринта получихме резултатите по факса.

— Джон Дулин?

— Аха. Девет съвпадения. Девет! — Последва пауза и когато отново заговори, младокът не беше толкова самоуверен. — Само ако можехме да открием кучия му син!

— Уверена съм, че ще го пипнете навреме — каза тя и погледна с копнеж към сандвича си. Беше изгубила нишката на мисълта си за Аманда, но пък беше възвърнала апетита си. Струваше й се, че е за добро, особено при тази адска жегата. — А дори да греша, той вече не ме тормози.

— Омел се е от Касъл Каунти, залагам си главата, че е така — гордо заяви полицай Дан Боукман. — Дошло му е нанаягорно, предполагам, затова е зарязал колата в ямата и се е чупил. Тапата е на същото мнение. Джим Дули и Елвис са изчезнали вдън земя.

— Тапата, викате му така, защото пие много шампанско?

— Не, мадам, съвсем не. В гимназията двамата с него играехме на предна линия в отбора по ръгби на Касъл Хилс — „Касъл Хил Найтс“, който спечели купата на щатския шампионат в първа дивизия. „Бангорските овни“ водеха с три тъчдауна, но ние ги изядохме с парцалите. От петдесетте години насам ние бяхме единственият тим от тая част на щата, който грабна купата. През онзи сезон Джоуи беше непобедим. Дори когато четири момчета висяха върху него, той продължаваше да лети като тапа. Затова му викахме Тапата и аз още му казвам така.

— Мислиш ли, че ще ме удари, ако се обърна така към него?

Дан Боукман се засмя доволно:

— Не! Ще бъде поласкан!

— Добре тогава. Значи аз съм Лизи, ти си Дан, а той е Тапата.

— Бива.

— Благодаря за обаждането. Справихте се страхотно.

— Мерси за комплимента, мадам. Лизи. — Тя усети задоволството му и се почувства добре. — Дръж ни в течение, ако ти потрябва нещо. Или ако онова мекотело пак се обади.

— Дадено.

Лизи отново отхапа от сандвича и до края на деня не се сети за Аманда, вечния кораб „Ружите“ или Бумна луна. През нощта обаче някъде в далечината изтрещя гръм и тя се събуди, обзета от усещането, че нещо грамадно я преследва... преследва не беше-точната дума (то не би си дало труда) — размишлява за нея. От представата, че е попаднала в необятното съзнание на този звяр незнаен, ѝ се дощя да заплаче и да запищи. Едновременно. Дощя ѝ се също да гледа стари филми по ТСМ, да пуши цигари и да пие силно кафе. Или бира. По-добре бира. От бирата пак можеше да ѝ се доспи. Вместо да стане, изключи нощната лампа и се сви в леглото. „Никога няма да заспя. Ще си лежа така, докато не просветлее на изток. Тогава ще стана и ще си направя кафе.“

Но само три минути, след като си го помисли, тя задряма. След десет минути вече спеше дълбоко. Още по-късно, когато луната изгря и тя сънуваше как се носи над един екзотичен плаж с фин бял пясък на вълшебното килимче, съшито от чувалите с щампата „Пилсбъри“, за няколко мига леглото ѝ остана празно. Разнесе се уханието на червен и жълт жасмин, на кактус, аромати, някак изпълнени с копнеж и ужас. После отново се озова в леглото си и на сутринта почти не помнеше съня, в който летеше над брега досами езерото в Бумна луна.

8.

Случи се така, че представата на Лизи за разчленяването на змията от книги не съвпадна с действителността само в два аспекта, пък и те наистина бяха незначителни. Първо, Партридж изпрати само двама души — студент и студентка на около двайсет години с червеникава коса, вързана на опашка, промушена през шапката с емблемата на „Ред Сокс“. Второ, Лизи не беше предвидила колко бързо ще потръгне работата. Въпреки страшната жегата в кабинета (от трите вентилатора, включени на максимална степен, почти нямаше полза) всички книги бяха натоварени в тъмносиния ван за по-малко от час. Когато Лизи попита младежите от „Специални колекции“ (които полушеговито зовяха себе си „раболопните слуги на Партридж“) ще желаят ли студен чай, те ентусиазирано приеха и всеки изпи по две големи чаши. Девојката, която се казваше Кори, обясни на Лизи колко много харесва книгите на Скот, особено „Реликви“, била прочела три пъти. Младежът на име Майк изказа съболезнования на Лизи. Тя от сърце им благодари за милите думи.

— Сигурно ви е много мъчно да виждате мястото толкова празно — каза Кори и посочи обора с чашата си. Ледените кубчета вътре издрънчаха. Лизи внимаваше да не погледне право в чашата, за да не би да види нещо друго освен лед.

— Малко е тъжно, но също така е освобождаващо. Твърде, дълго отлагах работата по разчистването на този кабинет. Моите сестри ми помогнаха. Радвам се, че го направихме заедно. Още чай, Кори?

— Не, благодаря. Може ли да ползвам тоалетната, преди да тръгнем?

— Разбира се. През дневната и след това първата врата вдясно.

Кори излезе. Машинално — почти машинално — Лизи премести чашата на момичето зад пластмасовата кана с чай.

— Искаш ли още, Майк?

— Не, благодаря. Предполагам, че ще махнете килима.

Тя се засмя смутено.

— Да. Ужас, нали? Единственият опит на Скот в полирането на дървени мебели се оказа катастрофа. *Прости ми, скъпи.*

— Малко прилича на засъхнала кръв — отвърна Майк и допи чая си.

Слънцето, мътно и горещо, се отрази в повърхността на чашата му и за миг на Лизи ѝ се стори, че едно око е замижало към нея. Когато момчето остави чашата си, тя се пребори с подтика да я грабне и да я скрие зад пластмасовата кана.

— Всички така казват — промърмори.

— Най-гадното порязване при бръснене — пошегува се Майк и се засмя. И двамата се засмяха. Лизи реши, че нейният смях е естествен почти колкото неговия. Не погледна чашата му. Не мислеше за Дългуча, който сега беше нейният Дългуч. Мислеше само за Дългуча.

— Не искаш ли още малко? — попита отново.

— Не бива да пия, ще карам — отвърна Майк и двамата отново избухнаха в смях.

Кори се върна и Лизи си помисли, че Майк също ще помоли да ползва тоалетната, но не позна — момчетата имат по-големи бъбреци, по-големи пикочни мехури, по-големи не знам какво си — Скот твърдеше така. Прекрасно! Означаваше, че само момичето ще я погледне особено, преди с младежа да потегли с разчленената змия от книги във вана. О, тя без съмнение щеше да разкаже на Майк какво е видяла в дневната и какво е открила в тоалетната, но Лизи нямаше да е там, за да го чуе. Всъщност погледът на девойката не я смути, макар машинално да пооправи косата си, мислейки, че някой кичур е щръкнал, или нещо подобно. Обаче по-късно (след като пъхна стъклени чаша в миялната, без дори да ги погледне) самата тя отиде в тоалетната и видя кърпата върху огледалото. Спомняше си, че метна хавлиена кърпа върху огледалото на аптеката в банята на горния етаж, спомняше си го кристално ясно, но кога беше закрила това огледало?

Не знаеше.

Върна се в дневната и видя, че голям чаршаф е окачен върху огледалото над камината. Би трябвало да го е забелязала по-рано, докато е била тук, предполагаше, че Кори го е видяла — направо щеше да ти извади очите, но истината беше, че напоследък малката Лизи Ландън не прекарваше много време в съзерцание на собственото си отражение.

Разходи се из къщата и откри, че почти всички огледала на приземния етаж са покрити с хавлия или чаршаф, или (в един случай) са свалени и обърнати към стената. В духа на „Като ще е гарга, да е рошава“ Лизи забули и последните две. След това се зачуди какво точно си беше помислила младата библиотекарка с розовата бейзболна шапка. Че вдовицата на известния писател или е еврейка, или е възприела еврейския обичай на оплакването и още е в траур? Че според вдовицата Кърт Вонегът е прав, когато твърди, че огледалата не са отражателни повърхности, а пролуки, илюминатори към други измерения? И наистина, не мислеше ли така!

„Не илюминатори, прозорци. И трябва ли да ме интересува мнението на някаква си библиотекарка?“

Вероятно не. Но на този свят имаше толкова много отражателни повърхности, нали? Не само огледала. Стъклени чаши за плодов сок, от които да се пазиш сутрин, винени чаши, в които да не поглеждаш вечер. Толкова много пъти сядаш зад волана на колата си и твоето лице те гледа от контролното табло. Толкова много дълги нощи, в които съзнанието на нещо... друго... може да се насочи към теб, ако не умееш да отклониш своето в друга посока. И как точно да го направиш? Как да не мислиш за нещо? Съзнанието е шотландски бунтовник с поличка, който раздава ритници — така твърдеше покойният Скот Ландън. То можеше да подтикне... мамка му, кажи го! То можеше да подтикне лошата кръв.

И още нещо, което бе още по-страшно — може би дори когато то не се насочи към теб, ти се насочваш към него против волята си. Защото разтегнеш ли веднъж идиотските сухожилия... започнеш ли животът в реалния свят да напомня на разклатен зъб в болен венец...

Някой ден, докато слиза по стълбището, качва се в колата, пуска душа, чете книга или разгръща книжка с кръстословици, ще я връхлети чувство, което абсурдно прилича на напиреща кихавица

(mein gott, милое, маука Ли-изи!) или приближаващ оргазъм. И тя ще си помисли: „О, мамка му, то не идва, аз отивам, отивам при него.“ Старият свят ще се разклати и цял нов свят ще чака да се роди, свят, в който сладостта се съсирва и се превръща в отрова с настъпването на мрака. Свят само на една крачка встрани, нужно е само да се пресегнеш. Реалността на Касъл Рок мигновено ще се разпадне и тя ще бъде Лизи въжеиграчката, Лизи, която се движи по острието на бръснача. Пак ще се върне — кльоцава жена на средна възраст, но от плът и кръв, в един стабилен и неизменен свят; жена, която слиза надолу по стълбището, затръшва вратата на колата, отгръща следващата страница на книгата, наглася крана на горещата вода или решава осем водоравно: „Ост. дар от небето, осем букви, започва с Б и завършва с Т.“

9.

Два дни след като разчленената змия от книги отпътува на север в най-горещия ден през годината в Мейн и Ню Хемпшир според портландския клон на Националната метеорологична служба, Лизи се качи в празния кабинет, понесла портативна стереоуредба и компактдиска „Най-големите хитове на Ханк Уилямс“. Няма да има проблем с пускането на плейъра, както нямаше проблем с пускането на вентилаторите в деня, в който раболепните слуги на Партридж бяха тук. Оказа се, че Дули само е отворил електрическото табло на долния етаж и е развил трите бушона за кабинета.

Лизи нямаше представа каква е температурата, но знаеше, че трябва да е над трийсет градуса. Когато стигна до горната площадката, усети как блузата ѝ залепна и по лицето ѝ изби пот. Беше прочела някъде, че жените не се потят, а греят — ега ти тъпотията. Ако останеше дълго тук, най-вероятно щеше да се гътне от топлинен удар, но тя нямаше такова намерение. Имаше едно кънтрипарче, което понякога хващаше по радиото и което се казваше „Още дълго няма да изкарам така“. Не знаеше кой е авторът на песента и кой я пее (не беше Старият Ханк), но я чувстваше близка. Не можеше да прекара остатъка от живота си в страх от собственото си отражение — или от това, което може би занича зад него — и не можеше да живее с тревогата, че всеки

момент може да загуби контрол над реалността и да се озове в Бумна луна.

На тая простотия трябваше да се сложи край.

Включи уредбата в контакта, седна с кръстосани крака пред нея и постави диска. Щипеща пот се стичаше в очите ѝ и тя я обърса с опакото на дланта си. Скот обичаше музиката да гърми. Когато имаш стереосистема за дванайсет хиляди долара и повечето ѝ тонколони са разположени в ниша, която е звукоизолирана, наистина можеш да издъниш музиката до дупка. Първия път, когато Скот ѝ пусна „Плажът Рокауей“ тя си помисли, че покривът над главите им ще се срути: В сравнение с тогава парчето, което щеше да пусне сега, беше с неомощно звучене, но повече не ѝ беше нужно.

Остаряло: дар божии, осем букви, започва с Б и завършва с Т.

Аманда, седнала на скамейки близо до детеубийцата с кафтана, загледана в пристанището на Южняка; Аманда, която казва: „Ставаше дума за роман. Твоят роман, романът на Лизи. И за одеялото. Само дете той му викаше афган. Казваше, че това е ...“

Не, Манда, не благодат. Думата, която Скот е използвал...

Естествено, че думата е била бум. Вадички пот се стичаха по лицето на Лизи като ручей съсълзи. Тя не ги избърса.

— Както в Бум, край. Накрая получаващ награда.

Понякога тя е бонбон. Понякога бира „Роял Краун“ от Мюлис. Понякога — целувка. А понякога... понякога роман. Нали така, скъпи?

Думите ѝ дойдоха отвътре. Защото Скот все още беше тук. Компютрите, мебелите, модната шведска стереосистема, папките с ръкописи и купчините печатарски шпалти (неговите собствени и тези, които му бяха изпратени от приятели и почитатели), и змията от книги... дори когато тези неща ги нямаше, тя още усещаше присъствието на Скот. Има си хас. Той още имаше какво да каже. Беше му останал сюжет за още един роман. Романът на Лизи.

Струваше и се, че се досеща за темата, тъй като имаше само един роман, който мъжът ѝ така и не бе завършил.

Докосна едно от засъхналите петна кръв по килима и се сети за доводите срещу безумието, онези, които пропадат с тихи съскащи звуци. Сети се как със Скот стояха под Вкуснотийското дърво: сякаш се намираха в друг, техен си свят. Сети се за хората с лошата кръв, хората на кръвния бум. Сети се как Джим Дули спря да пищи, когато

видя Дългуча. Защото силата го бе напуснала. Това се случваше, когато гледаш лошата кръв и тя отвръща на погледа ти.

— Скот — прошепна тя. — Скъпи, слушам те.

Не последва отговор... освен този, който Лизи сама си даде. *„Името на града беше Анарийн. Лъвът Сам притежаваше игралната зала. И киносалона. И ресторанта, където всяка мелодия на джубокса приличаше на някоя от песните на Ханк Уилямс.“*

Сякаш нещо някъде в празния кабинет въздъхна в знак на съгласие. Може би беше само плод на въображението ѝ. Така или иначе нямаше време за губене. Лизи не знаеше точно какво търси, но реши, че ще го познае, щом го съзре — със сигурност щеше да го познае, щом го съзре, ако Скот го беше оставил за нея — време беше да го потърси. Защото не можеше да живее така. Не можеше.

Натисна бутона „плей“ и умореният глас на Ханк Уилямс се разнесе от уредбата:

*„Сбогом, Джо, настана време,
оле-оле-оле-ле,
във кануто ще гребеме...“*

„ВЕДТСКЕН, миломое“ — каза си и затвори очи. В един кратък промеждутък от време музиката още звучеше, но приглушено и толкова далечно, сякаш долиташе от края на дълъг коридор или от гърлото на дълбока пещера. Слънчевата светлина разцъфна в червено под затворените ѝ клепахи и внезапно температурата падна с десет-дванайсет градуса. Хладен ветреца, наситен с аромата на цветя, погали потната ѝ кожа, отмятайки лепкавите кичури коса от слепоочията ѝ. Лизи отвори очи в Бумна луна.

10.

Още седеше с кръстосани крака, само че сега се намираше край пътеката между хълма с пурпурните цветя и дърветата на обичаните.

Идвала беше тук и преди; точно на това място я бе довел съпругът ѝ, преди да ѝ стане съпруг, за да ѝ покаже нещо.

Лизи се изправи и отметна косата си, мокра от пот, наслаждавайки се на ветреца. И на прекрасните аромати естествено, но най-вече на хладния повей. Ако се съдеше по температурата — около двайсет градуса — сигурно беше следобед. Чуваше песента на различни, но доколкото можеше да прецени, обикновени птици — синигер и червеношийка, вероятно сипка и може би на чучулига. Нямаше ги ужасните кикотници от дъбравата. Тя предположи, че е твърде рано за тях. Също така нямаше никакво усещане, че Дългучът е наблизо, и това беше най-хубавото.

Обърна се към дърветата и бавно описа полукръг на място. Не се оглеждаше за кръста, защото Дули го запрати незнайно къде, щом го измъкна от ръката си. Търсеше дървото, което беше издадено малко по-напред от другите две вляво от пътеката...

— Не, грешка — промърмори тя. — Бяха от двете страни на пътеката. Като шпалир през гората.

В този момент го видя — третото дърво, най-голямото. Дънерът му беше покрит с толкова гъст мъх, че сякаш беше обрасъл с козина. В основата му почвата още изглеждаше леко хлътнала. Тук Скот беше погребал брат си, когото толкова отчаяно се беше мъчил да спаси. Нещо бе вперило в нея празните си очи, нещо, скрито във високата трева около малката падина.

За миг Лизи си помисли, че това или е Дули, или призракът му, който се е завърнал да я убие, но после си спомни как, след като блъсна Аманда, той захвърли рамките на очилата за нощно виждане. И ето на, те си лежаха край гроба на добрия брат.

„Поредният лов на буми — мислеше си тя, докато вървеше към тях. — От пътеката до дървото, от дървото до гроба, от гроба до очилата. После накъде? А сега накъде, мило мое?“

Следващата бум-станция се оказа надгробният кръст. Хоризонталната дъсчица бе застанала накриво и се създаваше впечатлението за стрелки на часовник, показващи седем часа и пет минути. Отвесната бе покрита със засъхналата кръв на Дули, която сега беше придобила ръждивочервения цвят на петната по килима в кабинета на Скот. Името, написано върху напречната дъсчица ПОЛ — все още се четеше и когато Лизи я вдигна, за да я разгледа, съзря, още

нещо: жълт вълнен конец, усукан около вертикалната летва и завързан здраво. Лизи беше сигурна, че възелът е съшият като онзи, с който камбанката на Чъки бе прикрепена към дървото в дъбравата. Жълтата прежда беше от същото кълбо, което куките на Доброто мамче подръпнаха, докато тя плетеше и гледаше телевизия във фермата в Лисбон. Усукана бе около вертикалната летва до мястото, което бе потъмняло от пръстта. Изведнъж Лизк си спомни как нишката ѝ се точеше в мрака, преди Дули да изтръгне кръста от плътта си и да го захвърли встрани.

„Това е африканецът, който оставихме до скалата край езерото. След известно време Скот се върна, взе го и го донесе тук. Разплете единия му край, завърза нишката за кръста, разплете още малко. Очаквал е сама да намеря края ѝ.“

С бумтящо сърце Лизи пусна кръста и последва жълтата нишка, която се отклоняваше от пътеката и се виеше покрай Вълшебната гора. Прокарваше я между пръстите си, високата трева шумолеше около бедрата ѝ, скакалците подскачаха и лупината изпускаше сладкото си ухание. Някъде щурче засвири протяжната си лятна песен, а в гората гарван (Гарван ли? Поне звучеше като обикновен гарван) изграчи дрезгав привет, но нямаше коли, самолети, човешки гласове наблизо или надалеч. Лизи вървеше през тревата и следваше нишката от разплетеното одеяло, с което нейният уплашен, линеещ, страдащ от безсъние мъж се загръщаше плътно през студените нощи преди десет години. Пред нея едно дърво се възправяше малко встрани от другарите си, разперило клони, хвърлящи дебела примамлива сянка. Под него Лизи видя метално кошче за отпадъци и нещо като голяма локва от жълта вълна — потъмняла и сплъстена, но толкова позната. Лизи захлипа. Спомни си как „Суингинг Джонсънс“ пееха „Оттук вече няма завръщане“, и усети как Скот я изведе на дансинга. Последва вълнената нишка до дървото и коленичи пред остатъка от сватбения подарък, който майка ѝ беше приготвила за най-малката си дъщеря и нейния съпруг. Вдигна го заедно с това, което беше завито вътре, и притисна лице до него. Миришеше на влага и мухъл, на нещо старо, на нещо забравено; миришеше повече на погребение, отколкото на сватба. Това беше в реда на нещата. Лизи усети мириса на всички години, през които одеялото беше останало привързано към надгробния кръст на Пол и я беше чакало; нещо като котва.

11.

Малко по-късно, когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя върна пакета (защото това беше пакет) на мястото му и го разгледа, докосвайки разплетения край. Удиви се, че нишката не се е скъсала, когато Дули се наръга на кръста или когато го изтръгна от ръката си или когато го запрати надалеч като камък, фактът, че Скот бе завързал конеца за основата на вертикалната летвичка, без съмнение беше помогнал и все пак си беше цяло чудо, особено като се вземе предвид колко дълго одеялото е било изложено на стихииите. Истинско чудо.

Но, разбира се, понякога изгубени кучета се прибираха вкъщи и понякога нишката от вълнена прежда устояваше на времето и отвеждаше до наградата на края на лова за буми. Лизи разви избелелите сплътсени останки от одеялото, после надникна в кошчето. И се засмя през сълзи. Беше почти пълно с бутилки от алкохол. Една-две изглеждаха сравнително отскоро, със сигурност бутилката най-отгоре, защото преди десет години алкохолната лимонада „Майк“ не съществуваше, но повечето бяха стари. Значи тук беше идвал Скот да се напива през деветдесет и шеста, но дори пиян до козирката, е изпитвал уважение към Бумна луна и не е могъл да изхвърли празните бутилки, където му падне. Щеше ли да намери други тайни скривалища, ако потърсеше на спокойствие? Може би. Вероятно. Но само този таен склад имаше значение за нея. Подсказа ѝ, че Скот е дошъл тук да довърши последната си творба.

Помисли си, че вече има всички отговори без най-важните: как да живее отсега нататък с Дългуча и как да се предпази от случайно преминаване в Бумна луна, особено, когато противната твар си мисли за нея. Може би Скот ѝ беше оставил някакви указания. Но и да не беше, за нея имаше нещо под това дърво... и то беше много красиво.

Лизи отново взе одеялото и го опипа, както правеше с коледните подаръци като малка. В него беше загърната кутия, която със сигурност не беше кедровото сандъче на Доброто мамче; беше почти мека, сякаш през годините, когато е била загърната в одеялото, влагата се беше просмукала в нея... За пръв път Лизи се запита за колко време става въпрос. Не много, ако съдеше по бутилката с алкохолна лимонада. Ако съдеше по омекналата кутия обаче...

— Кутия за ръкописи — промърмори тя. — От твърд картон.

Да. Сигурна беше. Само две години под това дърво... три... или четири... и картонът беше омекнал.

Лизи разви одеялото. Оказа се лесно — малко беше останало от него. Наистина беше светлосива кутия за ръкописи, потъмняла от просмукалата се влага. Скот винаги слагаше лепенка, на която изписваше заглавието. Тя се бе нагънала и краищата ѝ се бяха подвили. Лизи ги приглади с пръсти и видя една-единствена дума, която Скот със замах беше написал с черни букви — Лизи. Отвори кутията. Линираните страници — може би трийсетина — бяха откъснати от тетрадка. Бяха гъсто изписани с неравния почерк на съпруга ѝ, който беше използвал флумастер. Не беше изненадана, че текстът е в сегашно време, че на места звучи, все едно е писан за деца и че историята сякаш започва от средата. „Последното е вярно — помисли си тя, — ако не знаеш как двамата братя са оцелели при лудия си баща, какво се е случило на единия и как другият не е могъл да го спаси.“ Историята сякаш започваше от средата, ако човек не знаеше нищо за хаховци, откачалници и лоша кръв. Започваше от средата само ако човек не знаеше, че...

12.

През февруари той почва да ме гледа особено, с присвити очи. Все още очаквам да ми кресне или дори изведнъж да грабне джобното си ножче и да започне да ме дялка. От много време насам не е правил подобно нещо, обаче си мисля, че почти ще съм облекчен, ако се случи. То няма да изкара лошата кръв от мен, защото в мен такава няма — видях какво наистина значи лоша кръв, когато Пол беше окован в мазето, не с фантазиите на татко, и в мен няма нито подобно. Обаче в него има нещо лошо и то не изтича от раните му. Не и този път въпреки старанието му. Знам го със сигурност. Видях окървавените ризи и бельото му в коша за пране, и в кофата за боклук. Ако ще му помогне да ме кълца, ще му позволя, защото още го обичам. Повече от всякога, откакто сме само двамата. Повече от всякога, откакто се случи това с Пол. Любов като тази е

предопределение като лошата кръв. „Лошата кръв е силна“ — каза той.

Но той няма да ме реже.

Връщам се един ден от бараката, където бях седнал малко да помисля за Пол на спокойствие — да си припомня добрите времена — и татко ме сграбчва и ме разтърсва.

— Ти си ходил там! — крещи право в лицето ми. Виждам, че съм грешал — по-странно е, отколкото си представях. Никога не е бил толкова зле. — Защо ходиш там? Каква работа имаш? С кого приказваш? Какво планираш?

През цялото време не престава да ме разтърсва и всичко наоколо подскача. Главата ми се блъсва във вратата и аз виждам звезди посред бял ден. Свличам се на прага. От кухнята ме лъхва горещина, откъм гърба ме лъхва хлад.

— Не, татко — плача аз, — никъде не съм ходил, само...

Той се привежда над мен. Опрял е ръце на коленете си, лицето му почти допира моето, кожата му е мъртвешки-бледа, като се изключат две пламтящи петна на бузите. Виждам как очите му шават напред-назад, напред-назад и осъзнавам, че ни дели пропаст. Спомням си как Пол ми каза: „Скот, да не се мяркаш пред очите на татко, като видиш, че е зле.“

— Ти ли ще ми кажеш, че не си ходил никъде, смотан малък педераст, търсих те КЪАЕ ЛИ НЕ В ЦЯЛАТА ШИБАНА КЪЦА!

Мисля да му кажа, че бях в бараката, но знам, че това само ще влоши положението. Думите на Пол — „Да не се мяркаш пред очите на татко, като е така“ — не излизат от ума ми и понеже знам къде си мисли, че съм бил, изтърсвам:

— Да, тате, вярно е, че ходих в Бумна луна, ама само да занеса цветя на гроба на Пол.

Номерът минава. Поне за момента. Татко се поуспокоява. Дори ме хваща за ръката и ме изправя на крака. После ме изтупва, все едно вижда по мен сняг или мръсотия. Но може би той вижда нещо. Кой знае.

— Всичко наред ли е, Скот — пита ме. — Нали всичко е наред с гроба? На брат ти му няма нищо?

— Всичко е както трябва, татко — отвръщам.

— Пръкнали са се нацисти, Скутър, казах ли ти? — продължава той. — Трябва да съм ти казал. Кланят се на Хитлер в сутерена. Имат керамична статуетка на копелето. Въобразяват си, че нищо не подозирам.

Само на десет години съм, но знам, че Хитлер е куче, което е пукнало в края на Втората световна война. Също така знам, че никой не се кланя на негова статуетка в сутерена. Знам и нещо трето, за което баща ми никога няма да се сети, докато е в плен на лошата кръв, затова го питам:

— И какво ще направиш?

Той се привежда към мен. Мисля си, че този път със сигурност ще ме удари или поне отново ще почне да ме разтърсва. Но той само ме фиксира с поглед (никога не съм виждал очите му толкова големи или толкова мрачни) и подръпва ухото си.

— Какво е това, Скутър? На какво ти прилича, друже Скут?

— На ухото ти, тате — отговарям.

Той кима, без да пуска ухото си и без да спира да ме наблюдава. Дори след толкова много години понякога все още виждам в сънищата си очите му.

— Ще се ослушвам — казва. — И когато настъпи денят... — Той свива пръст, сякаш натиска спусък. — До един, Скутър. Всички скапани нацисти!

Може би щеше да го стори. Баща ми с ореол от гранясала слава. Може би това щеше да бъде поредната сензационна новина: САМОЖИВЕЦ ОТ ПЕНСИЛВАНИЯ ПОБЕСНЯВА; ЗАСТРЕЛВА ДЕВЕТИМА РАБОТНИЦИ И се САМОУБИВА; ПРИЧИНАТА — НЕИЗВЕСТНА — но преди да мине към действие, на лошата кръв ѝ щуква друго.

Февруари бе студен и ясен, но в началото на март времето се променя, татко — също. Когато температурите се покачват, струпват се облаци и завалява първата суграшица, той се умълчава, изпада в униние. Преставя да се бръсне, после да се къпе и най-накрая да готви. Настъпва момент, може би след като е изминала една трета от месеца, когато осъзнавам, че трите почивни дни, които понякога взима заради вечерната смяна, са станали четири... пет... шест. Накрая го питам кога ще се върне в завода. Страх ме е, защото сега той прекарва повечето време или горе в спалнята, или

долу на канаето, слушайки кънтри по една станция от Уилинг, Западна Вирджиния. Почти не ми продумва. Виждам как очите му шарят, докато се оглежда за тях — хората на лошата кръв, на кръвния бум. Така че — не, мерси, не ща да го питам, но се налага, защото какво ще стане с нас, ако не ходи на работа? На десет години си наясно, че секнат ли парите, светът ще се промени.

— Искаш да знаеш кога ще се върна на работа? — замислено мърмори татко. Излегнал се е на канаето. Брадата му е набола. Носи стар пуловер и дълги гащи, от които стърчат босите му крака. Лежи и слуша Ред Совайн, който пее „Дий, конче“ по радиото.

— Да, татко.

Изправя се на лакът, поглежда ме и виждам, че го няма. И по-лошо, че нещо се е спотаило в него, нещо, което расте, набира сили и чака своя час.

— Искаш да знаеш. Кога. Ще се. Върна. На работа.

— Ами ти си знаеш — бързам да се измъкна. — Аз само се качих да те питам искаш ли кафе.

Той ме сграбчва за ръката като с клещи и там, където пръстите му се впиват, вечерта ще видя лилави синини. Четири лилави синини с формата на пръстите му.

— Да знаеш. Кога. Ще се. Върна. На работа.

Пуска ме и се изправя на канаето. Очите му са по-големи от всякога и не спират да се въртят. Направо ще изскочат от орбитите си.

— Никога няма да се върна там. Скот. Заводът затвори врати. Заводът беше вдигнат във въздуха. Не си ли разбрало, ти, тъпо, малко, смотано педалче? — Той забива поглед в мръсния килим. По радиото песента на Ред Совайн е свършила и сега пее Фърлин Хъски. Татко вдига очи и пак си е татко. Думите му почти разбиват сърцето ми:

— Какъв глупак си ми, Скутър, но поне си смел. Смелото ми момче. Няма да допусна да те нарани.

После отново се изтяга на канаето, извъръща лице и ми казва да не го безпокоя повече, искал да поспи.

Тази нощ се събуждам от тракането на суграшицата по стъклата и виждам, че татко седи до мен и ми се усмихва, само дето не е той. В очите му няма почти нищо друго освен лошата кръв.

— Татко? — изричам, но той не откликва. Мисля си: „Сега ще ме убие. Ще ме хване за врата и те ме удуши, и всичко, което преживяхме с Пол, ще е било напразно.“

— Заспиваш — изхърхря той, сякаш не му достига въздух. Става от леглото и излиза — вирнал е брадичка, изпънал е гръб, все едно е сержант на парад. След няколко секунди чувам силно тупване и се досещам, че е паднал по стълбите или може би се е хвърлил надолу. Лежа и за известно време не мога да стана от леглото, надявам се, че е мъртъв, надявам се, че не е; чудя се какво ще правя, ако е мъртъв, кой ще се грижи за мен и не ми пука, не знам на какво се надявам всъщност. Дори малко ми се иска той да се върне да ме довърши — тогава ужасът да живея така ще секне. Накрая се осмелявам да извикам:

— Татко? Всичко наред ли е?

Дълго време отговор няма. Лежа неподвижно, слушам дъжда и си мисля: „Мъртъв е баща ми е мъртъв и аз съм тук съвсем сам“, после той изревава от мрака:

— Да, много е наред! Млъквай, бе, педал! Млъквай, ако не искаш онова, дето се крие в стената да чуе, да излезе и да изгълта и двама ни! Или искаш да те обсеби, както обсеби Пол?

Мълча, свил съм се в леглото и треперя.

— Отговори! — изкрещява той. — Отговори, задръстеняко, или ще се каеш!

Но аз не мога да отговоря, вцепенил съм се от страх; устата ми е пресъхнала и езикът ми се е залепил за гърлото. Толкова съм уплашен, че дори не мога да заплача. Очаквам всеки миг да ми се нахвърли. Или да ми свети маслото.

После, струва ми се, че след безкрайно много време — поне час, въпреки че не е било повече от минута-две, го чувам да мърмори нещо от рода на: „Мамка му, тиквата ми се е сцепила“ или „Няма ли тоя дъжд да престане?“ Сетне той се затътря към дневната и знам, че ще се тръшне на канапето и ще заспи. Сутринта или ще се събуди, или не, но и в двата случая засега е приключил с мен. Обаче още ме е страх. Страх ме е от онова същество. Не мисля, че се крие в стената, но важното е, че го има. То обсеби Пол, вероятно ще обсеби и татко, после е мой ред. Много мислих за това, Лизи.

13.

Лизи, която седеше, облегла гръб на ствола на дървото, вдигна поглед. Стресна се, сякаш чу призракът на Скот да я вика. В известен смисъл тъкмо това се беше случило. Наистина, какво чак толкова изненадващо имаше? Разбира се, че той ще говори на нея; на нея и на никого друг. Това беше романът на Лизи, нейният роман и макар да не четеше бързо, вече бе прехвърлила една трета от изписаните страници. Сметна, че когато се стъмни, отдавна ще е свършила. Прекрасно. Бумна луна ухаеше прекрасно, но само през деня.

Загледа се в последния ръкопис на Скот и за пореден път се запита как е оцелял в детството си. Забеляза, че той прибъгва до минало време само при обръщението си към нея в настоящето. Усмихна се и продължи да чете, мислейки си, че ако имаше право на едно желание, то щеше да е да отлети при онова самотно дете на своето вълшебно килимче от брашнени чували, за да го приласкае; дори само да му нашепне в ухото, че след време кошмарът ще свърши. Или поне този епизод.

14.

Много мислих, Лизи, и стигнах до две заключения. Първо, че онова, което беше обсебило Пол, наистина съществува, че не е изключено то да е форма на живот, чието развитие се обуславя от най-обикновени фактори, може би дори възниква на вирусна или бактериологична основа. Второ, че то е Дългучът. Защото той не е нещо, което можем да разберем. Той е нещо необяснимо и по-добре да не мислим за него. Никога.

Така или иначе нашият герой, малкият Скот Ландън, най-сетне се унася в сън и във фермата нейде в Пенсилвания още известно време нещата продължават като през последните няколко дни. Бащата се излежава на канапето като парче узряло миризливо сирене, а Скот готви и мие чиниите (само дето момчето казва „мийъ чиниити“). Пролетният дъждец все така трака по стъклата на прозорците и звуците от радиостанцията в Уилинг изпълват къщата — Дона

Фарго, Уейлон Дженингс, Джони Кеш, Конуей Туити, „Кънтри“ Чарли Прайд и — къде без него — Стария Ханк. Около три часа един следобед кафяв шевролет седан с надпис „Ю Ес Гипсъм“ от двете страни се задава по дългата алея, разплисквайки калната вода. Напоследък Андрю Ландън прекарва повечето си време на дивана в дневната — там спи през нощта, там се излежава денем; ето защо Скот не допуска, че неговият старец толкова ще се оживи, като чуе шума от колата, която очевидно не е старият форд на пощальона или ванът на инкасатора. Татко скача на крака и се залепва на прозореца отляво на верандата. Привежда се и повдига мръсното бяло перде. Косъмчетата на тила му са настръхнали и Скот, който стои на кухненския праг с чиния в едната ръка и с пешкир, метнат през рамо, вижда огромния морав оток върху лицето на баща си, причинен от последното му падане; вижда как единият крачол на дългите му гащи е запретнат почти до коляното. Чува как Дик Кърлес пее „Надгробен камък на Всяка миля“ по радиото и вижда убийствените помисли в очите на баща си, в помръдването на устните му, което оголва долната редица зъби. Татко рязко се извързва с гръб към прозореца и крачолът му пада, краката му се отварят и затварят като побеснели ножици, докато той крачи към килера, отваря го точно когато двигателят на шевролета спира, а вратата на колата се отваря и Скот чува как някой се приближава към портите на смъртта, без да подозира какво го очаква, без да има най-шибаната от шибаните представи какво го чака, а междувременно татко вади от килера пушката, с която отне живота на Пол. Или живота на съществото, което го беше обсебило. По стъпалата на верандата изтропват обувки. Стъпалата са три и средното изскързва като всеки път, во веки веков, амин.

— Татко, недей! — изричам с тих и умоляващ глас, докато Андрю „Спарки“ Ландън се отправя към затворената врата с новата си, необичайно грациозна режеща походка. Държи пушката високо пред себе си, готов за стрелба. Все още държи чинията, но пръстите ми са изтръпнали и ми се струва, че ще я изпусна, идиотското нещо ще падне на пода, ще се счуни и последното, което онзи човек ще чуе, ще е звукът от строшена чиния и гласът на Дик Кърлес, който пее за Хайнсвилските гори в тази смърдяща забравена

от бога ферма. — Татко, недей — умолявам го от сърце и се опитвам да изразя с поглед молбата си.

Спарки Ландън се колебае, после се прилепя до стената, така че, ако вратата се отвори, (когато се отвори), да го скрие. Едва се е нагласил, и ето, че се чука. Без проблем разчитам думите, които произнася безмълвно: „Тогава се отърви от него. Скут.“

Отивам до вратата. Премествам чинията, която смятах да избърша, в другата си ръка, и отварям вратата. Виждам с ужасяваща яснота мъжа пред себе си. Човекът на „Гипсъм“ не е много по-висок от мен, но с черната шапка с козирка, панталони в цвят какви с остри като бръснач ръбове, риза в същия цвят, която се показва изпод късото му, разкопчано черно яке, той е като апотеоз на силите на реда и спокойствието. Сложил си е черна вратовръзка и носи нещо като куфарче, но не типичното делово куфарче (ще изминат още няколко години, докато науча думата „портфолио“). Непознатият е шишкав, гладко избръснат, с розови страни. Обут е в галоши с цип, не със закопчалки. Оглеждам го от глава до пети и си мисля, че ако има човек, комуто е писано да бъде застрелян на верандата на една затънтена ферма, това е този мъж. Дори едничкото косъмче, което се подава от ноздрите му, обявява шумно: да, това е той, няма измама, обреченият да умре от куршума на човека с крака-ножици. Дори името му, мисля си, е от онези, които стоят под вестникарските заглавия, крещящи „УБИТ“

— Здравей, синко — заговаря ме той. — Ти трябва да си едно от момчетата на Спарки. Аз съм Франк Холси, от завода. Началник личен състав. — Протяга ми ръка.

Мисля си, че не ще успея да подам моята, но успявам. Мисля си, че не ще проговоря, но и това успявам да сторя. Гласът ми звучи нормално. Толкова по-добре, понеже аз съм единственото, което разделя този човек от куршум в сърцето или в главата.

— Да, сър така е. Аз съм Скот.

— Приятно ми е да се запознаем, Скот — казва той и наднича зад мен в дневната. Опитвам се да си представя гледката през неговия поглед. Постарах се да разтребяя завчера, но един Бог знае дали съм свършил нещо, в крайна сметка аз съм едно смотано хлапе. — Баща ти се загуби, тъй да се каже.

„Хубаво — мисля си, — още съвсем малко и ще загубиш всичко господин Холси. Работата си, жена си, децата си, ако ги имаш.“

— Не ви ли се е обадил от Фили? — изненадвам се аз. Нямам представа докъде ще ме доведе всичко това, но не се страхувам. Аз съм по тази част. Мога неспирно да бъвам простотии. Страхувам се, че татко ще изгуби контрол и ще открие огън иззад вратата. Може би ще уцели само Холси, но по-вероятно е да улучи и мен.

— Не, синко, иначе нямаше да съм тук. — Дъждът трополи по навеса на верандата, но поне не вали върху Холси, така че не е абсолютно наложително да го поканя вкъщи, но какво ще правя, ако той реши да се самопогани? Как бих могъл да го спра? Някакво хлапе по чехли, застанало на прага с чиния в ръка и пешкир през рамо.

— О-о, той страшно се притесни за сестра си — отвързвам и се сещам за биографията на бейзболиста, която чета. Книгата е на леглото в спалнята ми. Сещам се и за колата на татко, която е паркирана встрани, под стряхата на бараката. Ако господин Холси се разходи до другия край на верандата, ще я види. — Болна е от това, дето уби прочутия болплейър на янките.

— Болестта на Лу Гериг? Ама че кур... куриоз, де. Дори не знаех, че Спарки има сестра.

„Не си единственият“ — казвам си.

— Синко... — Скот — това на нищо не прилича. Кой се грижи за вас, докато баща ви го няма?

— Една съседка, госпожа Коул. — Джаксън Коул е името на човека, написал „Железният играч на янките“. — Идва тук всеки ден. Освен това Пол знае четири начина да приготвя кюфтета.

— Четири начина, а? — господин Холси се засмива. — Кога се връща Спарки?

— Ами тя вече не може да ходи и диша ей-така. — Поемам си дълбоко въздух. Удава ми се лесно, защото изведнъж сърцето ми забива лудо. Биеше бавно, когато бях сигурен, че татко ще убие господин Холси, но сега, щом има шанс да му се размине, то чак ще изскочи от гърдите ми.

— Ох миличък — въздъхва съчувствено Холси. Въобразил си е, че разбира всичко. — Лоша работа. — Бърка под якето и вади портфейла си. Отваря го и ми подава банкнота от един долар. Спомня си, че имам брат, и вади още една. И тогава, Лизи, изведнъж

се случва най-странното: изведнъж си пожелавам баща ми да го убие.

— Заповядай, синко. — Подава ми банкнотите и все така изведнъж, сякаш чета мислите му, осъзнавам, че е забравил името ми, и го намразвам още повече. — Вземи. Една за теб и една за брат ти. Почерпете се в онази малка сладкарничка на пътя.

Не искам тъпия му долар (пък и на Пол вече не му е притрябвал), но взимам банкнотите и му благодаря; той отвърща, че няма защо, и прокарва ръка по главата ми. Докато роши косата ми, поглеждам наляво и виждам как баща ми наднича през пролуката на вратата. Виждам и стърчащото дуло на пушката. Най-сетне господин Холси слиза по стъпалата. Затварям вратата и с баща ми гледаме как той се качва на служебната кола и дава на заден по дългата алея. Хрумва ми, че ако заседне, ще се върне да се обади по телефона и няма да избяга от смъртта, но това не се случва и в края на краищата той довечера ще целуне жена си на прибиране у дома и ще ѝ разкаже как е дал два долара на едни момченца да се почерпят. Виждам, че още стискам банкнотите, и ги давам на татко. Той ги пъха в джоба си, без да ги погледне.

— Ще се върне пак — заявява. — Той или някой друг. Ти свърши добра работа, Скот, но така не може да продължава вечно.

Взирам се съсредоточено в него и виждам, че това е моят баща. Докато съм баламосвал господин Холси, по някое време татко е дошъл на себе си. Това е последният път, когато наистина виждам него.

Той забелязва погледа ми. Свежда очи към пушката.

— Ще се отърва от тая пущина. С мен може и да е свършено, какво...

— Не, татко...

— ... да се прави, но проклет да съм, ако не затрия куп хора като Холси и да ме изтипосат по новините в шест, та откачените да си точат лигите. И теб с Пол ще изтипосат. Има си хас. Живи или мъртви, вие ще сте децата на побъркания.

— Татко, ще се оправии. — Опитвам се да го прегърна. — Ето, сега си добре!

Със смях той ме отблъсква:

— Да, бе, добре съм — друг път. Стой тук, Скоти, трябва да свърши една работа. Няма да се бавя. — Минава по коридора покрай пейката, от която накрая се престраших да скоча, и влиза в кухнята. Главата му е приведена, все така държи ловната пушка. Когато излиза, отивам в кухнята и го гледам през прозореца над мивката. Той прекосява задния двор. Върви без палто под дъжда. Главата му още е приведена, още стиска пушката. Оставя я на заледената земя само колкото да избута капака на пресъхналия кладенец. Нуждае се от двете си ръце, защото ледът е залепил дървото за тухлите. После отново взима пушката, поглежда я за секунда — все едно се сбогува с нея — и я хвърля в кладенеца. Връща се в къщата. Главата му отново е приведена. Раменете на ризата му са потъмнели от ледените капчици. Чак тогава забелязвам, че е бос. Не мисля, че е усетил студ.

Не изглежда изненадан да ме заvari в кухнята, изважда двете банкноти от един долар, които господин Холси ми даде, поглежда ги, поглежда мен:

— Предполагам, че не ти трябват.

Поклащам глава:

— Не и ако бяха последните два долара на света.

Виждам, че моят отговор му харесва.

— Добре — промърморва. — Но сега хубаво си отвори ушите, Скот. Нали си виждал порцелановия сервиз на баба ти на витрината в дневната?

— Да.

— Ако надникнеш в синята кана на най-горната полица, ще намериш снопче пари. Моите пари, не на Холси — разбираш ли разликата?

— Да — отвърщам.

— Не се и съмнявам. Може да си всякакъв, но не и глупав. На твое място, Скоти, ще взема тези пари — около седемстотин долара — и ще хвана пътя. Ще пхна петачка в джоба, а останалото — в ботуша си. Пътят не е безопасно място за десетгодишно дете, дори за кратко, и според мен шансовете някой да ти гени парите, преди да си стигнал до моста в Питсбърг, са деветдесет и пет на сто, но останеш ли тук, лошо ти се пише. Разбираш ли за какво говоря?

— Да, но не мога да си отида — мълвя.

— Има много неща, които хората си мислят, че не могат да направят, но се оказва обратното, когато ножът опре до кокала. — Татко забива поглед в ходилата си, които са почервенели и загрубели. — Вярвам, че добре ли се до Питсбърг момче като теб, способно да се отърве от Холси, като съчини история за болестта на моята въобразяема сестра, няма да има проблеми с намирането на номера на социалните служби в телефонния указател. А може да се огледаш и за нещо по-добро, ако не се разделиш скоропостижно с парите си. Едно хлапе дълго може да изкара със седем стотачки, ако знае, че е в негов интерес да не се мярка пред ченгетата и ако извади късмет да се отърве само с пребъркани джобове.

— Не мога да си отида — казвам отново.

— Защо не?

Не съм в състояние да обясня. Отчасти, защото почти целия си живот съм прекарал в тази ферма заедно с Пол и татко. Познанията ми за света са почерпани главно от три източника: телевизията, радиото и собственото ми въображение. Да, бил съм на кино и съм ходил пет-шест пъти до Питсбърг, но винаги с тате и батко. Мисълта да се озова сам в този непознат, крещящ хаос ми изкарва ангелите. И което е по-важно, аз обичам баща си. Не по чистосърдечния и безхитростен (поне до последните няколко седмици) начин, по който обичах Пол, но да, обичам го. Той ме кълцаше и ме биеше, викаше ми тъпоглавец задръстенияк и смотан педал, почерни много от детските ми дни и често заспивах с усещането, че съм дребен, глупав и незначителен, но тези лоши времена по един извратен начин се отплатиха със съкровища. Те превръщаха всяка целувка в злато, дори най-неохотната негова похвала — в безценен дар. Макар и десетгодишен — защото съм негов син, негова кръв може би — разбирах, че целувките му и похвалите му винаги са искрени; че винаги идват от сърцето. Той е чудовище, но чудовище, способно да обича. Тъкмо това беше ужасното, малка Лизи: баща ми обичаше своите момчета.

— Просто не мога — отвързвам.

Той обмисля отговора ми — дали да ме притисне или не, предполагам — и накрая само кимва.

— Както искаш. Но помни ми думите, Скот. Каквото съм сторил на брат ти, бе да ти спася живота. Разбираш ли?

— Да, татко.

— Но ако ти направя нещо на теб, то ще бъде различно. Ще бъде толкова лошо, че ще горя в ада, дори ако нещо ме е обсебило и ме подбужда. — Откъсва поглед от очите ми и знам, че отново вижда онези със саваните, което значи, че скоро ще се превърне в някой друг. Погледът му се връща на мен и това е последният път, когато го виждам ясно. — Нали няма да отида в ада заради теб? Нали няма да оставиш татко си, колкото и зле да се е отнасял с теб понякога, да гори в адските пламъци за вечни времена?

— Не, тате. — Сякаш буца е заседнала в гърлото ми.

— Заклевах ли се? В името на брат си?

— Заклевам се в името на брат ми.

Той отново извързва поглед и се втренчва в ъгъла:

— Сега ще си легна. Ако искаш, пригответе си нещо за ядене, обаче не излизай от тая кочина, кухнята.

През нощта се събуждам — или нещо ме събужда — и чувам как суграшицата трополи по-силно от всякога. Чувам трясък навън и се досещам, че тежестта на леда е превила някое дърво. Може би ме е събудил шумът от друго падащо дърво, но едва ли е така. Мисля, че чух татко на стълбището, макар да се опитва да пази тишина. Нямам време за друго, освен да се скрия под леглото; знам, че е глупаво, децата винаги се крият под леглото и това е първото място, на което той ще ме потърси.

Виждам стъпалата му на прага. Още са боси. Не казва нито дума, само отива до леглото и застава до него. Мисля, че ще постои като миналия път, после може би ще седне, но не би. Чувам го как сумти — издава такива звуци, когато вдига тежки неща като сандъци или куфари например — и виждам как се повдига на пръсти.

Нещо изсвистява във въздуха, следва ужасен цепещ звук, дюшекът и пружините се продънват, подът се посипва с прах, острието на кирката от бараката се показва и спира на няма и сантиметър от устата ми. Струва ми се, че виждам всяка частичка ръжда по него, както и лъскавото място, където остърга една от пружините. Секунда или две то не помръдва. После отново чувам сумтене и отвратително свинско квичене, докато баща ми се мъчи да го измъкне. Той напъва, но кирката е заседнала здраво. Острието се клати пред очите ми. Баща ми спира за миг отдих — виждам

пръстите му под ръба на леглото и знам, че е облегнал длани на коленете си. Навежда се е намерението да се увери, че съм там, преди отново да се заеме с изваждането на кирката.

Не мисля. Просто затварям очи и се прехвърлям. За пръв път, откакто погребях Пол, и за пръв път от втория етаж. За една секунда си мисля, че ще падна, но не ми пука, всичко е за предпочитане от това да се крия под леглото и да срещна погледа на непознатия с лицето на татко, който знае, че съм в капан. Всичко е за предпочитане от това да видя непознатия с лошата кръв, който го е обсебил.

И наистина падам, но съвсем малко, само на метър и само, мисля си, защото повярвах, че ще падна. Толкова много от нещата в Бумна луна се случват чисто и просто от вяра. Кое то око то вижда и ръката пипа, то е продукт на вярата. Поне понякога... и докато не се загубиш в горите.

Там беше нощ, Лизи, помня го отлично, защото беше единственият път, когато нарочно отидох на, онова място през нощта.

15.

— О, Скот — прошепна Лизи, докато бършеше сълзите си. Всеки път, когато Скот изоставяше сегашното време, за да се обърне към нея, беше като удар, но сладък. — О, толкова ми е мъчно за теб!

Провери колко страници остават. Не бяха много. Осем? Не, десет. Отново се приведе над тях, трупайки ги в скута си.

16.

Излизам от студена стая, в която съществува, напомнящо баща ми, се опитва да ме убие, и сядам до гроба на брат си в лятна нощ, по-мека от кадифе. Луната се носи по небето като потъмнял сребърен долар, а кикотниците са си устроили празненство в дебрите на Вълшебната гора. От време на време нещо друго, нещо, скрито по-дълбоко в горите, надава рев. Тогава кикотниците се умълчават за

малко, но предполагам, че това, което ги забавлява, е по-силно от тях, защото отново почват да се смеят — отначало един, после двама, пет, докато накрая не огласят гората с противния си смях. Нещо, което е твърде голямо, за да е ястреб или кукумявка, се носи безмълвно по нощното небе и закрива с криле луната. Предполагам, че това е някаква птица, характерна за Бумна луна. Надушвам всички благоухания, които с Пол толкова обичахме, но сега те са някак си противни, все едно се смесват с миризмата на опикано легло; сякаш, ако вдишам по-дълбоко, те ще забият нокти в носа ми и ще останат там. Виждам как надолу по пурпурния хълм сияйни сфери от светлина се клатушкат като медузи. Не знам какво представляват, но не ми се нравят. Струва ми се, че ако ме докоснат, като нищо ще ме уловят В хватката си или ще избухнат и цялото ми тяло ще пламне в сърбеж, както при докосване на отровен бръшлян.

Настръхвам от ужас до гроба на Пол. Не искам да ме е страх от него и не се боя, не и наистина, обаче продължавам да си мисля за съществото, което го беше обсебило, и се чудя дали — може би още не е вътре в него. Ако тук нещата, които са хубави през деня, се превръщат в отрова през нощта, дали не е възможно едно спящо зло да се пробуди, нищо че се намира в гниеца, заровена плът? Ако то накара Пол да протегне ръце от земята? Ако накара мръсните му мъртви ръце да ме сграбчат? Ако ухилената му физиономия се доближи към лицето ми с ручейчета от кал, стичащи се като сълзи от ъгълчетата на очите му?

Не ми се ще да плача, на десет години съм твърде голям да цивря като бебе (особено като се има предвид през какво съм минал), но се разплаквам, няма как. После съзирам дървото, което е издадено малко по-напред, и ниско разперените му клони образуват нещо като тъмен облак.

На мен, Лизи, дървото ми се видя... добронамерено. Тогава не знаех защо, но сега, след толкова години, мисля, че знам отговора. Писането събуди спомена. Нощните светлилки, онези страшни студени балони, които се носеха над земята, нямаше да влязат под облака му. Когато се приближих до него, осъзнах, че поне това дърво ухае сладко, почти толкова сладко — колкото през деня. Под това дърво седиш сега, Лизи, докато четеш тази история. Аз съм много уморен. Едва ли ще мога да разкажа останалото съвсем точно, макар

да знам, че трябва да се постарая. В крайна сметка това е последната ми възможност да си поговоря с теб.

Да кажем, че едно момче седи на завет под дървото... колко време? Кой би могъл да каже? Не през цялата дълга нощ, а докато луната (ако си забелязала, тук тя винаги е пълна) залезе. Момчето е задрямвало и се е събуждало пет-шест пъти, сънувайки чудновати и понякога прекрасни сънища, от които поне един по-късно ще стане сюжет за роман. Било е там достатъчно дълго, за да назове великолепия си подслон Дървото на историите.

И достатъчно дълго, за да узнае, че нещо ужасно — нещо много по-сериозно от незначителното зло, което е завладяло баща му — е спряло поглед върху него... за да си го заплюе за по-нататък (евентуално)... след което е обърнало гнусното си и непознаваемо съзнание в друга посока. Тогава за пръв път усетих приятелчето, което ме дебнеше през по-голямата част от живота ми, съществото, което помрачаваше твоята светлина и което чувства — а и ти, знам — че всичко си е постарому. Великолепно съждение, което обаче има отрицателна страна. Чудя се дали знаеш. Чудя се дали някога ще узнаеш.

17.

— Знам — каза Лизи. — Сега знам, Господ да ми е на помощ.

Отново погледна страниците, които ѝ оставаха. Още шест. Добре, че бяха само шест. Следобедите в Бумна луна бяха дълги, но ѝ се струваше, че слънцето е почнало да клони към занизик. Действително трябваше да се връща. Вкъщи. При сестрите си. При живота си. Започваше да разбира какво трябва да направи.

18.

Настъпва момент, в който чувам, че кикотниците се изтеглят към края на Вълшебната гора, и ми се струва, че долавям в кискането им сардонична, може би боязлива нотка. Надничам иззад ствола на дървото и виждам тъмни силуети да се изтеглят към периферията

на гората. Може би е плод на развинтеното ми въображение, но не мисля така. Колкото и да е трескаво, въображението ми е било изтощено от многото преживелици през дългия ден и още по-дългата нощ, и това, което виждам, е реално. В потвърждение на мислите ми от високата трева се разнася мляскащо кикотене на няма и двајсет метра от мястото, на което клеча. И този път не се замислям; затварям очи и усещам студа в спалнята си. Миг по-късно кихам от прахоляка под леглото. Надигам се на лакти. Лицето ми се е сгърчило от страхотно усилие да сдържам кихавицата си. Челото ми се удря в провисналите пружини. Ако кирката още бе заклещена там, като нищо щях да се порежа лошо или дори да си извадя окото.

Изпълзвам някак си изпод леглото и виждам, че бледа утринна светлина се процежда през прозореца. Смътно долавям, че суграшицата е по-силна от всякога, извъртам глава и глуповато зяпвам останките от онова, което някога беше моя спалня. Вратата на шкафа за дрехи е изтръгната от горната панта и виси като пияна. Дрехите ми са разхвърляни, много от тях — очевидно повечето — са разкъсани, сякаш гневът на създанието, обсебило татко, се е излял върху им, след като не се е добрал до момчето, на което принадлежат. И което е много по-лошо, съществото е разкъсало на парчета малкото ми безценни книги, предимно биографии на спортисти и научнофантастични романи. Навсякъде е посипано с парченца от меките им корици. Бюрото ми е преобърнато, чекмеджетата му са запрашени в ъглите на стаята. Кирката е изсякла в леглото ми дупка с размерите на лунен кратер и си мисля: „Тук щеше да е коремът ми, ако бях останал в леглото.“ Долавям възкисела миризма, която ми напомня за мириса на Бумна луна нощно време, но е някак позната. Май е миризма на развален плод и въпреки че не е съвсем точно, аз съм доста близо до истината.

Не искам да изляза от стаята, но знам, че не мога да остана тук, защото рано или късно той ще се върне. Откривам дънки, които не са разкъсани, и ги обувам. Маратонките ми са изчезнали незнайно къде, но може би ботушите ми си стоят в антрето. Също и палтото ми. Ще си ги сложа и ще избягам в лапавицата. Ще се спусна по алеята, следвайки разкаляната и полузамръзнала диря от шевролета на господин Холси, после ще завия към магазина на Мюли. Ще избягам, за да спася живота си, впускайки се в неизвестното, без да зная какво

ми готви бъдещето. Освен ако той не ме хване и убие преди това, разбира се.

За да изляза в коридора, прескачам бюрото, препречващо пътя към вратата. Виждам, че нещо е съборило всички картини и е пробило дупки в стените. Знам, че е израз на гнева му, задето не ме е докопало.

Тук киселата миризма е достатъчно силна и я разпознавам. Миналата година от завода „Джипъм“ организираха коледно парти. Татко отиде, защото по думите му цяло „да изглежда странно“, ако не се появи там. От томболата му се паднала дамаджана домашно къпиново вино. Виж сега, Андрю Ландън може да има много кусури (той е първият, който ще си го признае, хванете ли го натясно), но пиенето не е сред тях. Веднъж преди вечеря си наля от виното във водна чаша — между Коледа и Нова година, когато Пол беше окован в мазето — отпи глътка, намръщи се и понечи да излее виното в мивката, но забеляза погледа ми и ми подаде чашата:

— Искаш ли да си пийнеш. Скот? Да видиш за какво става дума. Хей, ако ти хареса подарявам ти целия галон!

Както у Всяко дете и у мен пиячката буди любопитство, но плодовата миризма е твърде натрапчива. Алкохолът може наистина да те развеселява, както показват по телевизията, но за нищо на света не лизвам течност с такава противна миризма. Поклащам отрицателно глава.

— Умник си, Скутър, умник си стари ми Скут — казва баща ми и излива виното в мивката. Но очевидно е запазил дамаджаната (или просто я е забравил), защото това е толкова сигурно къпиновото кино, колкото, че Бог е създал птичките и пчеличките. Когато слизам на долната площадка, миризмата се превръща във воня. Дочувам още нещо освен дъжда, който непрестанно трака по дъските и ритмично почуква по прозорците: гласът на Джордж Джоунс. Радиото на татко свири много тихо и както винаги е настроено на станцията от Уилинг. Също така чувам хъркане. Облекчението ми е толкова голямо, че сълзи рукват по страните ми. Най-много се страхувах, че той лежи на канапето и ме чака. Неблагозвучното хъркане подсказва, че съм грешал.

Въпреки това съм нащрек. Заобикалям през трапезарията, за да вляза в дневната откъм гърба на дивана. В трапезарията също ме

очаква погром. Бабиният шкаф е преобърнат. Струва ми се, че той доста се е постарал да го нацепи на трески. Всички чинии са изпочупени, синята кана — също. Парите в нея са накъсани и миниатюрни зелени късчета са пръснати из цялата стая. Някои дори са се посипали по лампата като новогодишни конфети. Очевидно на съществото в татко парите не са му притрябвали повече от книгите.

Въпреки шумното хъркане, въпреки че съм зад канапето, поглеждам предпазливо в дневната като войник, който надзърта иззад ръба на окопа след силен артилерийски огън. Предпазната мярка е излишна. Главата на баща ми виси от облегалката на дивана, а косата му, която не е виждала ножици откак Пол се разболя, е толкова дълга, че почти докосва килима. Можех да гърмя с топ и пак нямаше да го събудя. Татко не е заспал сред бъркотията в стаята; той е в без-съз-нание.

Приближавам се още малко и виждам прорез по едната му буза. Под затворените му клепачи са се образували лилави торбички. Зъбите му са оголени като на старо куче, което се опитва да ръмжи в съня си. Той покрива дивана със старо индианско одеяло, за да го предпази от изцапване. Сега се е завил с него. Трябва да е бил изтощен от трошенето и разбиването, защото, когато е стигнал дотук, се е задоволил само да избодне окото на телевизора и да направи на сол стъклото на студийния портрет на жена си. Радиото е на обичайното си място на масичката и дамаджаната стои на пода до нея. Вдигам я и не вярвам на очите си: не е останала и капка вино. Невероятно, че е изпил такова количество — той, който въобще не пиеше, но зловонието, което го заобикаля като облак, в много убедително.

Кирката е подпряна на канапето. На острието, което разсече леглото ми, е забодено късче хартия. Знам, че е бележка за мен. Не искам да я чета, но се налага. Редовете са три, но думите са само осем. Ще ги помня цял живот.

УБИЙ МЕ
ПОГРЕБИ МЕ ПРИ ПОЛ
МОЛЯ ТЕ

19.

Лизи, която ридаше безутешно, пусна листа при другите в скута си. Оставаха ѝ само две страници. Почеркът вече беше разкривен, буквите излизаха от редовете — Скот беше капнал от умора. Тя знаеше какво следва: „Пръснах му черепа с кирката, докато той спеше.“ Скот ѝ го беше казал под вкуснотийското дърво — трябваше ли да чете подробностите? Включваха ли брачните обети задължението да дочетеш признанието на покойния си съпруг за стореното отцеубийство?

И все пак тези страници я зовяха, умоляваха я като някаква самотна птица, загубила всичко освен гласа си. Лизи сведе поглед към последния лист, решена да приключи колкото се може по-бързо.

20.

Въпреки волята си вземам кирката. Стоя и го гледам: повелителя на живота ми, тирана на дните ми. Толкова съм го ненавиждал. Сега знам — той никога не направи нещо, за да го обикна безусловно, ала причина да го обичам имаше — доказаха го онези кошмарни седмици, след като Пол се разболя. В пет часа сутринта, докато първите бледи лъчи на зората проникват в дневната, докато дъждът ритмично чука по стъклата, докато слушам хрипливото му хъркане, докато по радиото върви реклама за някакъв мебелен магазин с ниски цени в Уилинг, Западна Вирджиния, в който никога няма да отида, всичко се свежда до простия избор между две противоположности, между любовта и омразата. Сега ще разбере коя от тях властва над детското ми сърце. Мога да пощадя живота му, да изтичам до „Мюлис“ и да се сдобия с ново неизвестно бъдеще. Това ще го обрече на ада, от който се бои и който си е заслужил. Наистина си е заслужил. Първо адът на земята, адът на стаята в някоя лудница, после може би вечният пъкъл, от който баща ми в действителност се страхува. Мога да отнема живота му и да го освободя изборът е изцяло мой и няма Бог, който да ми помогне, защото не вярвам в него.

Вместо това отправям молитва към брат си, който ме обичаше, докато лошата кръв не погуби душата и разсъдъка му. Моля го да ме напъти, ако ме чува. Получавам отговор на молитвата си — но дали наистина е от Пол, или от моето въображение, маскирано като Пол, едва ли някога ще науча. В края на краищата няма значение: трябва ми отговор, имам го. Съвсем отчетливо, както говореше приживе, Пол прошепва в ухото ми: „Наградата на татко е целувка.“

Вдигам кирката. Рекламата по радиото свършва, Ханк Уилямс запява „Любовта си отиде, какво ѝ направи? Като стар цървул ме изостави“ и...

21.

Следвах три празни реда, преди текстът да продължи отново с обръщение към нея, този път в минало свършено време. Думите бяха нагъчкани на листа както падне, без придържане към оформените със сини линии редове. Лизи беше сигурна, че Скот е написал на един дъх финала. Така го прочете и тя, отгръщайки на последната страница, непрестанно бършейки сълзите си, за да вижда буквите и да улови смисъла на написаното. Беше адски лесно да си представи цялата сцена. В бледата предутринна светлина, докато радиото свири, босоногото дете, обуто в може би единствените си здрави дънки, вдига кирката над спящия си баща. За момент острието увисва във въздуха, който смърди на къпиново вино, и всичко си е постарому. После...

22.

я стоварих. Лизи, стоварих я от любов — кълна се — и посякох баща си. Стори ми се, че трябва да повторя, но този единствен удар беше достатъчен и цял живот не съм спирал да мисля за него, цял живот присъстваше във всичките ми мисли, събуждах се с мисълта „Убих баща си!“ и заспивах с нея. Тя се рееше като призрак зад всеки ред, който съм написал, във всеки роман, във всеки разказ: „Убих баща си!“ веднъж ти го казах под вкуснотийското дърво и мисля, че това

ми даде сили да издържа още пет, десет или петнайсет години. Но да ти го кажа не е същото, като да ти го разкажа.

Лизи, ако четеш това, значи съм мъртъв. Мисля, че краят ми наближава, но всичко хубаво в живота си дължа на теб. Ти ми даде толкова много. Дай ми още малко: прочети последните ми думи — толкова ми беше трудно да ги напиша.

Невъзможно е да се опише колко грозна е такава смърт, дори да настъпи мигновено. Благодаря на Бога, че бях точен и не се наложи да удрям повторно, благодаря на Бога, че нямаше пищене и гърчене. Уцелих го в темето точно където възнамерявах, но дори милостта е грозна, когато споменът живее; усвоих този урок още десетгодишен. Черепът му се пръсна и по цялото одеяло на дивана се изсипа дъжд от кръв и косми; сополи хвъркнаха от носа му и езикът му се изплези. Главата му се килна, чух тихо хрущене, когато от нея прокапаха кърви и мозък. Бяха топли. Ханк Уилямс още пееше по радиото. Едната ръка на татко се сви в юмрук, после се отпусна. Разнесе се воня на лайна и разбрах, че се е изпуснал. След това разбрах, че и последната искрица живот го е напуснала.

Кирката още стърчеше от главата му.

Изпълзявам в ъгъла и се свивам, и плача, плача, плача. Може и да съм заспал по някое време — не зная, но е развиделило, слънцето е изгряло и ми се струва, че е пладне. Значи са минали около седем часа. Тогавя за пръв път опитах да пренеса тате в Бумна луна и не успях. Реших, че трябва да хапна нещо и да пробвам отново, но пак не можах. Казах си, че ако се изкъпя, отмия неговата кръв от себе си и поразчистя, ще се прехвърля оттатък, но ударих на камък. Не преставах да опитвам. Почивах си и пак започвах. Това продължи горе-долу два дни. Чат-пат хвърлях поглед към трупа в одеялото и си представях, че той ми казва: „Давай Скут, копелдако неден можеш!“ Пробвам, после чистя, пробвам и чистя, хапвам нещо, пак пробвам. Цялата къща почиствам! Веднъж отидох в Бумна луна, за да проверя дали го правя както трябва, но пак не можах да пренеса татко. Толкова опитвах, Лизи.

Следваха няколко празни реда. Най-долу на последната страница пишеше: „*Някои неща са като КОТВА, Лизи, помниш ли?*“

— Помня, Скот — изрече тихо тя. — Помня. Баща ти беше такова нещо, нали?

Чудеше се колко дни и нощи е продължило всичко. Колко дни и нощи е прекарал Скот с трупа на Андрю „Спарки“ Ландън докато най-сетне е престанал да „пробва“ и е приел реалността. Как, за бога, е издържал, без напълно да изгуби разсъдъка си.

Имаше още няколко изречения на гърба на листа. Лизи го обърна и видя отговора на някои от въпросите си.

Пет дни пробвах. Накрая се отказах, увих баща си в одеялото и го хвърлих в пресъхналия кладенец. Когато суграшицата спря, отидох до магазина на Мюли и казах:

— Тате взе батко, замина с него и ме изостави.

Заведоха ме при шерифа, стар дебелак на име Гослин, който ме повери на социалните служби и вече бях дете на „окръга“, както се изразяваха те. Доколкото ми е известно, Гослинг беше единственото ченге, което направи оглед на къщата. Голям праз. Татко веднъж каза: „Шериф Гослинг не може да намери и задника си, за да го обърше, след като е срал.“

Скот беше оставил празно място и Лизи почувства усилието му да се овладее, да намери опора, за да добави последното си послание към нея. Беше се стегнал заради нея, помисли си тя. Не, не си го помисли, знаеше го.

Миломое: Ако се нуждаеш от котва, която да те задържи в света — не в Бумна Луна, а в този, който споделихме, използвай африканеца. Знаеш как да го върнеш. Целувки — поне хиляда:

Скот

П.С. Всичко си е постарому. Обичам те.

Лизи би могла да седи с писмото в скута си още дълго, но следобедът преваляше. Слънцето все още беше ярко, но клонеше към хоризонта и скоро щеше да придобие онзи поразителен оранжев оттенък, който тя помнеше толкова добре. За нищо на света не искаше залезът да я заvari на пътеката, което значеше, че трябва да побърза. Реши да остави последния ръкопис на Скот тук, но не под Дървото на историите. Щеше да го положи върху падинката, която бележеше мястото за вечен покой на Пол Ландън.

Върна се при дървото, чийто ствол беше покрит с козина от мъх — дървото, което по някакъв шантав начин приличаше на палма, понесла останките от жълтото одеяло и размекнатата кутия за ръкописи. Остави ги на земята и вдигна надгробния кръст с ПОЛ изписано върху напречната дъсчица. Беше разцепен, разкривен и оцапан с кръв. Лизи намести дъсчицата с името и заби кръста обратно на мястото му. Щом свърши, забеляза нещо, което почти беше скрито в дълбоката трева. Разбра какво е още преди да го вземе: спринцовката, която така и не бе използвана — ръждясала и с непокътнат предпазител.

— Играем си с огъня, Скут — беше отсякъл баща му, когато Скот бе предположил, че могат да упоят Пол... и се беше оказал прав.

— Гръм да ме удари, ако не си мислех, че ще се убода на нея! — беше казал Скот, когато първия път я заведе в Бумна Луна. — Щеше да е ирония на съдбата, но предпазителят е непокътнат.

И продължаваше да бъде. Упойващото вещество беше вътре, сякаш се бе случило вчера.

Лизи целуна помътнялото стъкло на спринцовката — и самата тя не знаеше защо — и я прибра в кутията с последната история на Скот. Сетне взе останките от одеялото — сватбен подарък от Доброто мамче, излезе на пътеката и тръгна под дърветата. Мярна табелата, килната сред високата трева. Надписът върху нея беше поизбледнял и призрачен от всякога, но все още се разчитаха думите КЪМ ЕЗЕРОТО. Отначало тя беше нащрек — страхуваше се че, противната твар дебне наблизо, че странното му и страховито съзнание ще я усети. После, малко по малко, се отпусна и походката ѝ се нормализира. Дългучът беше някъде другаде. Хрумна ѝ, че може въобще да не е в Бумна Луна. Или пък се е скрил вдън гори. Така или иначе Лизи Ландън беше само частица от интересите му и ако начинанието ѝ се увенчаеше с успех,

вече нямаше да е дори частица, защото последните ѝ пренасяния в този екзотичен, но и пълен с опасности свят, бяха неволни и щяха да престанат. След като Дули го нямаше в живота ѝ, не виждаше причина да идва тук.

„Някои неща са като котва, Лизи, помниш ли?“ Тя ускори крачка и когато стигна до мястото, където бе захвърлила сребърната лопатка, изцапана с кръвта на Дули, я прекрачи, без да я погледне. Вече почти тичаше.

25.

Когато се озова в празния кабинет, на тавана беше по-горещо от всякога, но Лизи нямаше проблем с жегата, защото отново се връщаше мокра до кости. От одеялото, увито около кръста ѝ като някакъв странен широк колан, също се процеждаше вода.

„Използвай африканеца“ — беше написал Скот и беше добавил, че тя знае как да го върне — не в Бумна луна, а в този свят. Така беше, разбира се. Тя го уви около себе си, нагази в езерото и пак излезе. После, докато стоеше на твърдия бял пясък почти сигурно за последен път, застанала с гръб към мълчаливите и унили наблюдатели по пейките, взряла поглед във водите, над които щеше за засвети вечно пълната луна, тя затвори очи и просто... Какво? Пожела си да се завърне? Не, желанието ѝ беше по-преднамерено и не чак толкова скръбно..., но все пак беше изпълнено с печал.

— Повиках се — изрече тя, обръщайки се към дългото опразнено помещение — опразнено от писалищата и компютрите, книгите и музиката, опразнено от присъствието на Скот. — Това направих. Нали, Скот?

Не последва отговор. Изглежда, най-накрая той бе казал всичко, което искаше. Може би така беше добре. Може би така беше най-добре.

Сега, докато одеялото още беше мокро от езерото, тя можеше да се върне с него в Бумна луна, стига да пожелаеше. Увита с тази влажна магия, тя можеше дастигне и по-далеч, до светове отвъд пределите на Бумна луна..., защото не се съмняваше, че те съществуват... и че на хората по пейките все някога им омръзваше да седят — тогава ставаха

и откриваха другите вселени. Увита с подгизналия африканец, тя дори би могла да полети като в сънищата си. Но нямаше да се случи. Скот беше сънувал наяве, понякога сънищата му бяха гениални — обаче това му беше талантът и призванието. На Лизи Ландън един свят ѝ беше повече от достатъчен, макар да подозираше, че в кътче от сърцето си винаги ще таи спомен за едно невероятно самотно място, където слънцето залязва в своя гръмотевичен дом, докато луната изгрява от дома си на сребърното мълчание. Но какво от това! Имаше хубав дом и караше скъпа кола; нямаше да умре гладна, гола и боса. Имаше и четири сестри, една от които щеше да се нуждае от много помощ и разбиране, за да се справи с бъдните години. По-добре беше да изсуши одеялото, да остави красивия му смъртоносен товар от магия и сънища да се изпари, да го остави пак да се превърне в котва. Накрая щеше да го нареже на парчета и винаги да носи едно със себе си — малко антимагия, нещо, което да я държи здраво на земята, да я предупреждава, ако загуби пътя.

Междувременно искаше да изсуши косата си и да свали мокрите си дрехи.

Тръгна към стълбището. Водата се стичаше от нея и капеше по кървавите петна. Одеялото се смъкна около хълбоците ѝ като поличка, екзотична и дори малко секси.

Лизи се обърна и погледна дългото опразнено помещение, което сякаш беше заспало и сънуваше, сгрявано от сноповете слънчева светлина на късния август. Самата тя дори не подозираше, че светлината я позлатява и я подмладява.

— Май свърших тук — заяви тя и внезапно изпита несигурност. — Ще тръгвам. Чао.

Зачака. Неизвестно какво. Нямаше нищо. Имаше усещане за нещо.

Вдигна ръка, сякаш за да помаха, после смутено я отпусна. Поусмихна се и не усети как сълза се стече по страната ѝ.

— Обичам те, скъпи. Всичко си е постарому.

Слезе по стълбището. За момент сянката ѝ се забави, но после и тя си отиде.

Стаята въздъхна и потъна в тишина.

Ще те викам, докато си дойдеш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.